

Psalmii - Comentarii W. McDonald

Persoana cu adevărat binecuvântată este cel care se ține cât mai departe cu putință de stilul de viață al celor răi. În contactele sale cu ei, ei evită complicitatea cu ei sau chiar aprobarea tacită a păcatului și batjocurilor lor. Asta nu înseamnă că omul fericit se izolează complet de cei răi. Mai degrabă, el le mărturisește despre „păcat, neprihănire și judecată,” căutând să li-L prezinte pe Cristos, singura sursă de plăcere durabilă. Omul fericit este prieten adevărat al celor răi, dar nu și părtaş cu ei la faptele lor.

Este imposibil să vizualizăm un om fericit care să nu fie în același timp și un om al Bunei Cărți. El are o foame nepotolită după Cuvântul Domnului. El iubește Biblia și meditează asupra ei zi și noapte. Prin intermediul acestor acțiuni viața lui este înnobilită și îmbogățită, el devenind un canal de binecuvântări cerești către alții.

Omul care este despărțit de păcat și alipit cu totul de Scripturi posedă calitățile unui pom puternic, sănătos și credincios: Sădit (Sensul literal al termenului tradus prin „sădit” este transplantat), o imagine foarte adecvată a persoanei născute din nou) lângă râuri de apă - el dispune astfel de un izvor necurmat de hrană și apă înviorătoare.

El își dă rodul la timp - adică etalează harurile Duhului iar cuvintele și acțiunile sale sunt întotdeauna convenite și făcute la timpul lor.

Frunza lui nu se va usca - viața lui spirituală nu este supusă schimbărilor ciclice, ci este caracterizată de un proces continuu de prefacere interioară. După cum s-a exprimat D. L. Moody: „Toți pomii Domnului sunt pereni, rămânând mereu verzi.”

Acest fel de om va prospera în tot ce va face. Motivul îl constituie, desigur, faptul că el trăiește în părtășie cu Domnul și toată slujirea lui este, prin urmare, călăuzită de Duhul Sfânt. Singurul mod în care poate cineva reuși să trăiască o viață creștină biruitoare este să fie condus de Duhul lui Dumnezeu. În schimb, acțiunile impulsionate de „Eu”-ul omului sunt o enormă pierdere de timp, bani și eforturi!

Nu tot așa sunt cei răi. Adică ei nu sunt nici bine sădiți, nici roditori, nici prosperi sau durabili. Ca pleava, lor le lipsește substanța sau miezul. Când se abat furtunile, instabilitatea lor iese numaidecât la suprafață. Un vânt puternic îi va mătura.

Cei răi nu vor sta în picioare la judecată. Ci, desigur, se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu în ziua Judecății de la Marele Tron Alb. Dar sensul care se desprinde de aici este că nu vor avea în ziua aceea nici o apărare care să stea în picioare. În limbaj idiomatic, vom spune că nu vor avea pe ce se sprijini în acea zi! Mai mult, ei nu vor putea sta în picioare în adunarea celor neprihăniți; ei vor fi excluși pe veci din compania celor care sunt salvați prin har, prin credința în Domnul Isus Cristos.

Care este motivul acestei stări de lucruri? Domnul cunoaște calea celor neprihăniți. El nu numai că este conștient de viața lor, ci o și aprobă. Ce contrast cu modul în care se încheie o viață de păcat: moartea veșnică!

Nu putem sublinia îndeajuns însă faptul că destinul unei persoane nu este stabilit de felul în care își trăiește viața. Factorul determinant este dacă s-a născut din nou prin credința în Isus Cristos. Cel neprihănit este cel care și-a mărturisit păcatul și L-a primit pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal al său. Viața sa neprihănită este rezultatul noii sale vieți în Cristos. Cel rău este cel care refuză să-și recunoască nevoia și să-și plece genunchiul în fața Domnului Isus. El ține mai mult la păcatul său, decât la Mântuitorul și astfel își pecetluiește pierzarea.

Decretul imuabil

Pentru a plasa psalmul acesta în contextul ce-i aparține, trebuie să privim în viitor, spre sfârșitul Marii Strămtorări, imediat înainte de glorioasa revenire a Domnului Isus Cristos pentru a domni pe acest pământ. În acea perioadă o federație uriașă de dregători și națiuni se va forma și va încerca să-L împiedice pe Cristos de a prelua frâiele conducerii acestei lumi, de a-și întemeia guvernarea Sa unică peste toată lumea. (La Fapte 4:25-28, Petru și Pavel au asociat Psalmul 2 cu respingerea lui Cristos. Este adevărat că Psalmul a avut o împlinire parțială când Irod, Pilat din Pont, Neamurile și israeliții s-au unit cu toții pentru a-L ucide pe Cristos. Dar împlinirea plenară a acestui psalm este încă la timpul viitor.)

Dar această federație își va dovedi totala neputință, planurile fiindu-i zădărnice. „De ce,” se întreabă psalmistul, intră națiunile neevreiești și poporul evreu într-o conspirație atât de zadarnică? Cum își pot închipui regii națiunilor și dregătorii evrei că vor putea reuși în rebeliunea lor împotriva autorității Domnului și a Unsului Său?"

Dumnezeu din ceruri va râde de stupida și sfidătoarea lor acțiune. Își va arăta disprețul pentru pumnii lor strânși și lozincile lor sforăitoare. Toată lăudăroșenia și amenințările lor nu sunt altceva decât chițcăitul unui șoricel în fața unui leu!

În cele din urmă Dumnezeu va sparge tăcerea. Când va lua El cuvântul, mânia și furia Lui vor fi atât de mari, încât dușmanii Lui se vor umple de groază, auzind irevocabila Sa decizie: „L-am instalat pe Regele Meu pe Sfântul Meu Munte Sion.” Când Dumnezeu își va pronunța decizia, împlinirea ei va fi atât de sigură de parcă s-ar fi și întâmplat.

Apoi Cristos însuși va adăuga propria Sa mărturie. El va dezvălui faptul că, în conversație particulară cu El, Tatăl I-a spus mai întâi Lui: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” Acest decret trebuie înțeles în cel puțin patru feluri: Mai întâi, există un sens real în care Cristos a fost Fiul lui Dumnezeu din toată veșnicia. Apoi la Fapte 13:13 versetul este citat cu referire la întruparea lui Cristos. În al treilea rând, Cristos a fost născut în cadrul învierii - „cel întâi născut dintre cei morți” (Coloseni 1:18). Și, în fine, unii sugerează că „ziua aceea” se referă la o zi din viitor când Cristos va fi încoronat ca Rege.

Dar Tatăl a adăugat și următoarele cuvinte: „Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu Tatăl I-a promis Fiului Său o domnie universală. Tot pământul se va supune autorității Sale iar domnia Sa se va extinde de la un capăt la altul al pământului.

În fine Dumnezeu l-a dat lui Cristos autoritatea de a Se ocupa de orice act de nesupunere și răzvrătire. El îi va frânge cu un toiag de fier pe cei care se ridică împotriva Sa, sfărâmându-i ca pe un vas al olarului. Din alte texte din Scriptură aflăm că Cristos își va exercita autoritatea și când va reveni pe pământ, și pe tot parcursul domniei Sale de o mie de ani. Înainte de a fi încoronat ca Rege, El îi va distruge pe cei care nu ascultă de evanghelie. Apoi, în timpul Mileniului, Cristos va domni cu un toiag de fier, pedepsind răzvrătirea oriunde se va manifesta aceasta în toată urâciunea ei.

În continuare se aude glasul Duhului Sfânt. Într-un mișcător apel evanghelistic, El îi îndeamnă pe regi și pe dregători să-L iubească și să-L slujească pe Domnul. A-L respinge echivalează cu nimicirea, pe când a Te încrede în El înseamnă siguranță și fericire adevărată.

Pentru om cel mai înțelept, logic și rezonabil lucru pe care-l poate face este să se încreadă în Creatorul său. Pe de altă parte, a nu crede în Cel Atotputernic și a-L înfrunța este cel mai irațional lucru care se poate concepe.

Un studiu al stărilor sufletești

Dacă suntem supuși unor stări sufletești mereu schimbătoare, putem să ne mângâiem, aflând că și David a trecut printr-o situație asemănătoare! În psalmul acesta el străbate întreaga gamă, de la disperarea cumplită la încrederea plină de calm.

La început David este copleșit de forța numerică superioară a dușmanilor săi. Ce poate face un singur om în fața unei mulțimi atât de mari? Apoi el suferă cumplit de pe urma usturătoarelor înțepături ale lor, când aceștia afirmă că păcatul lui este cel care l-a despărțit de orice nădejde de ajutor divin.

Versetul 1 se încheie cu enigmaticul cuvânt Sela(h). Întrucât aceasta este prima din cele șaptezeci și una de apariții ale acestui termen în Psalmi, vom zăbovi un pic asupra lui, pentru a-l explica. Din nefericire, comentariile noastre vor constitui mai puțin o explicație, și mai mult o mărturisire a ignoranței noastre! Adevărul simplu este că noi nu știm ce înseamnă acest cuvânt. Tot ce putem face este să enumerăm câteva sensuri propuse de unii, lăsându-l pe cititor să decidă care e sensul cel mai adecvat.

Sela înseamnă a intensifica tonul vocii sau acompaniamentul instrumental; adică a cânta mai tare cu vocea sau la instrumente muzicale. „Crescendo” cum am spune în limbaj muzical.

Sela mai poate indica o pauză sau o invitație la reculegere; cu alte cuvinte, „Să stăm și să ne gândim puțin la aceste lucruri.”

Termenul acesta este redat în Septuaginta prin *dispsalmos*, care poate însemna fie o ridicare a tonului la instrument, deci un forte, fie, mult mai probabil, un interludiu instrumental. Unii cred că înseamnă o repetiție, un fel de *da capo*. De asemenea ar putea însemna sfârșitul unei strofe muzicale. Sau ar putea să însemne chiar o înclinare a trupului, în semn de reverență sau adânc respect.

Starea sufletească, a psalmistului se schimbă în versetul 3. David nu mai privește la dușmanii săi, ci la Domnul, ceea ce determină o modificare totală a perspectivei sale. Imediat el își dă seama că are în Iehova un scut, o sursă de slavă, ca El este Cel care-i înalță capul. Fiindu-i scut, Domnul îi dăruiește ocrotire deplină de atacurile vrăjmașului. Iar la capitolul glorie, Domnul îi dă slavă, demnitate, scoțând la iveală dreptatea cauzei sale, în contrast cu rușinea, ocară și defăimarea de care l-au acoperit dușmanii săi. Fiind Cel ce-i înalță capul, Domnul îl îmbărbătează și-l ridică.

Inspirat de aceste gânduri mărețe și adevărate despre Dumnezeu, David se prosterne înaintea Domnului în rugăciune, primind imediat asigurarea că cererea i-a fost ascultată și acordată. Dumnezeu răspunde de pe muntele Lui cel sfânt, adică de la templul Său din Ierusalim, lăcașul în care a locuit El în mijlocul poporului Său.

Asigurat de ocrotirea lui Iehova, psalmistul se întinde, adormind în liniște și experimentând cel mai dulce somn cu putință - darul neprețuit de care le face Dumnezeu parte celor care se încred în El, chiar în mijlocul celor mai stresante împrejurări din viață. După o noapte binecuvântată de odihnă, David se trezește cu conștiința că Domnul a fost Cel care i-a calmat nervii încordați de teamă și de prevestiri rele. Acum el are curajul de a sta neînfricat în fața dușmanilor săi, chiar dacă este înconjurat de zece mii dintre ei!

Dar asta nu înseamnă că nu ar mai avea nevoie să se roage. Harul care ne-a susținut în noaptea trecută nu va fi de ajuns pentru ziua de azi. Avem nevoie de o nouă încărcătură a harului lui Dumnezeu pentru fiecare zi ce se deschide în fata noastră. Prin urmare, David se duce din nou înaintea Domnului, cerându-i izbăvire, încredințat ca Dumnezeu îi va lovi peste obraz pe dușmanii săi, sfărâmându-le dinții.

În ce-l privește pe David, Iehova este Singurul care poate să izbăvească pe cineva; mântuirea aparține numai Domnului. Așadar, el îl roagă pe Dumnezeu să binecuvânteze poporul Său, arătându-și față de ei în continuare minunata Sa izbăvire. Lureșul de emoții ale acestui om al lui Dumnezeu poate fi mai lesne înțeles dacă aruncăm din nou o privire la titlul Psalmului: „Un Psalm al lui David, când a fugit de fiul său Absalom”. Comandantul dușmanilor săi nu era altul decât propriul său fiu! Destul de rău ar fi fost dacă dușmanii aceștia ar fi fost invadatori străini, dar faptul că erau conduși de fiul rebel al lui David i-a sporit cu mult amărăciunea.

Când pătrunde David în prezența Domnului, I se adresează cu cuvintele: Dumnezeu! neprihănirii mele. Asta transmite gândul potrivit căruia David se poate bizui pe Domnul, fiind încredințat că Dumnezeu dreptății își va face dreptate. Oamenii n-au decât să-l defăimeze și să-l ponegrească, dar Dumnezeu cunoaște adevărata față a lucrurilor și va avea grijă ca dreptatea să triumfe!

Apoi David adaugă: „Tu m-ai eliberat în întristarea mea”. În Noua Traducere a lui Darby citim următoarele: „Sub presiune, Tu m-ai lărgit.” De obicei noi concepem presiunea ca efect de comprimare, de reducere a volumului unui obiect, dar Dumnezeu utilizează presiunea pentru a produce o lărgire spirituală! Prosperitatea nu ne este de prea mare folos; în schimb, adversitatea produce creștere spirituală și maturitate. Spurgeon a spus odată: Mă tem că tot harul pe care l-am dobândit din anii mei de tihnă și confort, ceasurile mele de mulțumire sufletească nu valorează nici doi bani. Dar binele pe care l-am primit de pe urma întristărilor și durerilor mele sunt un dar incalculabil de mare. Cât de mult sunt eu dator ciocanului și nicovalei, focului și dălții! Suferința este obiectul cel mai de preț din mobilierul casei mele.

Aducându-și aminte cum Dumnezeu i-a răspuns la rugăciuni în trecut când a fost sub presiune, David are acum libertatea deplină de a-L ruga pe Dumnezeu să-l asculte din nou.

Prilejul imediat care a determinat apelul lui David poate fi dedus din versetele 2-5. El era vorbit de rău, defăimat de oameni neprincipiali. Acești critici necruțători îi târau numele prin noroi, atentând la caracterul său, pătându-i reputația cu acuzații josnice și lipsite de orice temei.

David îi întreabă câtă vreme vor continua ei să urle ca niște bezmetici împotriva lui, amintindu-le apoi că eforturile lor de a-l răsturna sunt zadarnice, deoarece Dumnezeu însuși este de partea Lui: „Domnul l-a pus deoparte pentru El pe cel neprihănit.” Cei care se încred în Domnul sunt ca „lumina ochilor Săi” (Țefania 2:8). Numele lor sunt săpate în palmele mâinilor Sale (Isaia 49:16). El îi aude când strigă și Se grăbește să le vină în ajutor. David anticipează astfel argumentul lui Pavel din Romani 8:31: „Dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine ne poate sta împotriva?”

Dușmanii lui David trebuie să-și calmeze nervii. Dacă vor totuși să fie mâniați, atunci să fie mâniați pentru o cauză dreaptă. Sintagma „Mâniați-vă și nu păcătuți” este citată la Efeseni 4:26, dar acolo se adresează credincioșilor, amintindu-le că este drept să se mânia pentru cauza lui Dumnezeu, dar niciodată pentru ei înșiși. Aici în Psalmul 4, desigur, cuvintele sunt adresate oamenilor răi, pentru a-i preveni să nu lase ca mânia lor să se transforme în fapte violente. Când stau treji în tăcerea nopții, bine ar face să-și cerceteze inima și să-și revină din rătăcirea lor, realizând cât de nehibzuit este să lupte împotriva lui Dumnezeu. Și astfel reflectând la starea lor, ar înceta să mai defăimeze și să urzească planuri rele.

Într-un apel evanghelistic fierbinte, David îi sfătuiește pe cei răi să îmbine neprihănirea practică cu credința în Domnul. „Faceți din dreptate jertfa voastră” (Gelineau). Dar asta pot să facă doar cei care și-au pus încrederea în Domnul.

Sunt mulți cei care doresc prosperitate și fericire. Aceștia tânjesc mereu după ceea ce este bine. Numai ca ei vor binecuvântarea fără Autorul binecuvântării, și binele în afară de Dumnezeu. Ei vor binefacerile unei vieți pline de Cristos, fără Dătătorul acestor binefaceri.

În contrast cu aceștia, David se duce direct la Izvorul oricărui bine, spunând: „Doamne, fă să răsară peste noi lumina feței Tale.”

Bucuria pe care o are el în Domnul întrece cu mult satisfacția resimțită de cei răi când hambarele scârțâie sub povara grânelor iar butoaiele gem de vin. „Nici pe departe n-au putut recoltele îmbelșugate de grâne și de vin să-mi aducă bucuria pe care mi-o torni Tu în inimă” (Knox).

Asigurat din nou că numai Domnul poate să-i împlinească toate nevoile, neliniștea psalmistului încetează. Acum poate să se culce și să doarmă în pace, știind că Domnul este Cel care-i dă liniște deplină în locuința sa. Ce schimbare a produs rugăciunea în doar opt versete!

Rugăciunea de dimineață

Subtitlul Psalmului 5 sună astfel: Către mai marele cântăreților. De cântat cu flaute. Un Psalm al lui David.

Întrucât mulți dintre Psalmi au titluri oarecum asemănătoare cu acesta, trebuie să amintim din nou că, în opinia multor învățați, aceste subtitluri constituie o parte integrantă a textului sacru. În unele versiuni ale Bibliei (care se țin după modelul textului original din ebraică), subtitlurile acestea sunt încorporate în textul psalmului respectiv, ca verset de sine stătător. Unii cercetători cred că subtitlurile ar aparține sfârșitului fiecărui psalm precedent, dar nu există probe concludente în sprijinul acestei teorii. Problema cea mai mare de care ne lovim la aceste subtitluri constă în dificultatea elucidării sensurilor, care sunt adesea obscure. Așa de pildă subtitlul Psalmului 5 indică un acompaniament muzical, dar în alte cazuri se indică o melodie diferită pe care se poate cânta psalmul respectiv. Psalmul 57, de pildă, conține următorul subtitlu: „De cântat [pe melodia] Nu nimici!” La data redactării Psalmului 57 această melodie era probabil binecunoscută, dar nu și în prezent. Uneori sensul este atât de obscur încât traducătorii NKJ au recurs la transliterația termenilor din ebraică. Astfel în Psalmul 16 găsim subtitlul: „Un MichtamW al lui David.” (Koehler și Baumgartner susțin că michtam ar putea avea legătură cu termenul acadian pentru acoperire, de unde sensul lui ar putea fi acela de „psalm de ispășire.”) Din fericire, noi putem savura un psalm chiar și fără sa-i cunoaștem sensul subtitlului.

Psalmul 5 este o rugăciune de dimineață în care David reflectă pe marginea atitudinilor radical diferite manifestate de Dumnezeu față de cei neprihăniți și față de cei răi.

De la început el îl roagă pe Dumnezeu să audă nu doar cuvintele sale, ci și meditația sa. Este o cerere întemeiată, deoarece Duhul Sfânt poate interpreta nu numai cuvintele rostite de noi, ci și meditația inimii noastre.

Psalmistul îl roagă pe Dumnezeu să audă nu numai meditațiile sale, ci și sunetul strigătului său. Cu alte cuvinte, mai mult decât simplele cuvinte, sugerând faptul că până și intonația vocii, profunzimea timbrului sunt percepute și interpretate corect de Dumnezeu.

Adresându-se lui Dumnezeu cu cuvintele: „Regele și Dumnezeul meu” David relevă relația caldă, personală și intimă pe care a avut-o cu Domnul. În cuvintele: „Ție mă rog” psalmistul arată că el se roagă singurului Dumnezeu adevărat - „Ție și numai Ție!” Relația aceasta nu era doar posesivă, ci și exclusivă.

Rugăciunile lui David nu erau răzlețe, ci regulate. În fiecare dimineață Domnul îi auzea glasul. În fiecare dimineață omul lui Dumnezeu pregătea o jertfa de rugăciune, așteptând ca Domnul să Se reveleze în cursul zilei. Prea de multe ori noi nu așteptăm să primim răspunsurile lui Dumnezeu. „Multe răspunsuri ne scapă,” spune F.B. Meyer „deoarece nu mai avem răbdare să așteptăm pe chei întoarcerea corăbiilor.”

De-a pururea conștient de dușmanii săi, încrederea lui David în rugăciune este întărită când își aduce aminte de sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu. Credincioșii au acces privilegiat la tronul de har. Nu tot așa stau lucrurile cu cei răi. Dumnezeu nu-și poate găsi plăcerea și nu poate tolera nici o formă de răutate. Răul nu poate înnopta la El în casă. Cei lăudăroși nu beneficiază de nici o audiență la acest Rege. El îi urăște pe toți răufăcătorii - adevăr de natură să răstoarne mitul atât de răspândit că Dumnezeu este numai dragoste și că, prin urmare, ar fi incapabil de a urî! Sfințenia lui Dumnezeu reclamă pedepsirea tuturor mincinoșilor și detestarea tuturor ucigașilor și a înșelătorilor.

În contrast cu adversarii lui răi, David are acces neconținut în prezența Domnului prin mulțimea de îndurări și har a Domnului. Într-un spirit de profundă reverență, David s-a închinat, ca toți evreii evlavioși, cu fața îndreptată spre templul sfânt. Întrucât templul nu a fost, în realitate, construit decât după moartea lui David, textul de aici se referă probabil la tabernacol (cortul întâlnirii) ca de altfel și referirile de la 1Samuel 1:9;3:3 și 2Samuel 22:7.

Hărțuit de vrăjmașii lui, David îl roagă pe Domnul să-Și arate dreptatea, trecându-l cu bine prin pericolele care-l înconjoară și arătându-i limpede calea pe care trebuie să meargă.

În continuare psalmistul introduce motive puternice pentru care Dumnezeu ar trebui să-l răzbune pe slujitorul său neprihănit, pedepsindu-i pe dușmanii cei răi, în ale căror cuvinte nu te poți încredere deloc! Viața lor lăuntrică, gândurile și motivațiile inimii lor sunt cu totul stricate și înclinate numai spre nimicire. Gâtlejul lor este ca un mormânt deschis, duhnind a corupție, gata să înghită victimele. Sunt niște lingușitori nesinceri și înrăiți.

Pierzarea lor este dreaptă. Își merită pedeapsa. Uneltirile lor nemernice ar trebui să se întoarcă asupra lor înșiși ca un bumerang. Nenumăratele lor fărâdelegi cer neapărat izgonirea lor. Păcatul lor de căpetenie este faptul că s-au răzvrătit împotriva Domnului Dumnezeu.

Dar pe când Dumnezeu Se poartă cu dușmanii Săi prin judecată, fie ca prietenii Săi să aibă întotdeauna motive să se bucure și să strige de bucurie, găsind în El adăpostul lor puternic și sigur! Toți cei ce-L iubesc pe Iehova să-L preamărească, pentru că este Apărătorul lor sigur! Nu există nici o îndoială, Dumnezeu negreșit se poartă cu bunăvoință față de cel neprihănit, înconjurându-l cu harul Său, ca un scut protector.

David a interpretat boala sa ca pe o lovitură dată de Dumnezeu pentru un păcat anumit Adesea procedăm și noi la fel, acesta fiind primul gând care ne trece prin minte. Și, desigur, de multe ori diagnosticul corespunde cu realitatea, unele boli fiind într-adevăr cauzate de un păcat nemărturisit din viața credinciosului (1 Corinteni 11:30). Dar nu întotdeauna stau lucrurile așa. Adesea Dumnezeu îngăduie ca o boală să constituie trambulina de pe care să poată fi lansate puterea și slava Sa (Ioan 9:3; 11:4) sau să fie intermediul prin care să se producă roadă spirituală (Romani 5:3) sau să prevină un păcat (2 Corinteni 12:7), după cum boala poate fi și rezultatul surmenării (Filipeni 2:30) sau al procesului natural al îmbătrânirii (Eclesiastul 12:3-6).

Ori de câte ori se abate o boală, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne asigurăm că nu avem în viața noastră nici un păcat nemărturisit. Apoi trebuie să-L rugăm pe Domnul să-Și aducă la îndeplinire planul său prin boala respectivă și să ne vindece. După aceea suntem cu totul îndreptățiți să recurgem la un medic și la medicamente, dar și atunci trebuie să fim cu multă băgare de seamă să ne punem încrederea în Domnul, și nu în mijloacele de care binevoiește El să se folosească (2 Cronici 16:12). Orice vindecare vine numai de la Domnul, fie că este de natură miraculoasă, fie obișnuită. Dacă într-un anumit caz El decide să nu aducă vindecare, atunci El va dăruia harul ca bolnavul să-și poată duce suferința sau să moară. În mod obișnuit nu ni se dă harul necesar pentru trecerea lordanului în viața de dincolo decât în clipa când avem nevoie de acest har.

Psalmistul a cerut cu mult patos, în cuvinte bine articulate, vindecarea sa, deoarece se usca. Oasele îl chinuiau întruna. Chiar viața sa lăuntrică - emoțiile sale, intelectul și voința - au fost afectate. Dar se pare că răspunsul Domnului a întârziat. Câtă vreme va mai trece până când El va binevoi să aducă vindecare celui suferind?

David îl roagă pe Domnul să se întoarcă de la ceea ce i se pare lui a fi o atitudine de indiferență și să-i salveze viața din boală și moarte. Singurul său temei pentru a cere izbăvirea din starea lui nenorocită este îndurarea fără de margini a lui Iehova.

Ne este prezentat apoi un argument neobișnuit în favoarea vindecării, și anume faptul că dacă David ar fi să moară, asta nu l-ar fi de nici un folos Domnului. Câtă vreme David este în viață, poate să-și aducă aminte de Dumnezeu și să-L laude. Dar dacă va muri, Dumnezeu va fi uitat. Trupul fără spirit nu ar fi capabil să-l aducă mulțumiri. Argumentul acesta e, într-o măsură, valabil, cât privește trupul, căci un cadavru este incapabil de a-și aminti sau de a lăuda pe Dumnezeu. Dar cât privește spiritul și sufletul, argumentul lui David denotă cunoașterea mărginită pe care o aveau sfinții din Vechiul Testament cu privire la viața de dincolo de mormânt. Grație revelației mult mai cuprinzătoare pe care ne-a adus-o Cristos, noi știm că atunci când moare un credincios, el părăsește trupul său pământesc, ajungând în prezența lui Cristos, care este cu mult mai bine (Filipeni 1:23). El este despărțit de trup și acasă la Domnul (2 Corinteni 5:8). Așadar credinciosul nu intră într-o stare de adormire a sufletului, ci este conștient în prezența Domnului, lăudându-L și închinându-l-se.

Trebuie să precizăm însă un lucru în favoarea lui David, anume faptul că s-a folosit minunat de lumina pe care a avut-o, întrețesând-o în însăși fibra rugăciunilor sale. Dacă rugăciunile noastre ar utiliza la fel de frumos lumina superioară de care dispunem, ce imnuri de laudă, ce cereri binecuvântate s-ar îndrepta de pe buzele noastre către El!

Ne putem face o idee despre profunzimea suferinței care-l afecta pe psalmist citind cuvintele în care își descrie el starea. Era total epuizat de gemetele și suspinele sale. Toată noaptea își uda perna de lacrimile vărsate. Ochii i s-au afundat în orbite, de atâta mâhnire, dar vederea i s-a încheșnat din pricina asupririi sub care îl țineau dușmanii. Ba i s-a părut că întreaga sa viață este plină până la refuz de necazuri și că nu mai poate îndura.

Dar rugăciunea aduce schimbări în orice împrejurări. Printr-o comunicare tainică a Duhului, psalmistului i se dă asigurarea că Domnul a auzit plânsul său și că rugăciunea i-a fost ascultată. Întărit de această asigurare, el le poruncește dușmanilor săi să se împrăstie. Acum nu mai este timorat de amenințările lor, deoarece își dă seama că ei vor fi înfrânți și acoperiți de rușine când Domnul Se va ridica să-i pedepsească.

Doamne, ce schimbare produce în noi un singur ceas

Petrecut în dulcea Ta prezență!

Ce poveri grele din piept ni se ridică!

Ce ploaie răcoritoare înviorează al nostru pământ uscat!

îngenunchem și toate în jurul nostru par să pălească;

Ne ridicăm de pe genunchi și toate - de departe, și de aproape -

Prind contur în lumina Ta binecuvântată;

îngenunchem slăbănogiți, dar ne ridicăm plini de putere!

Atunci cum se face că ne nedreptățim pe noi înșine

Și pe alții, refuzând să fim umpluți cu putere,

Lăsându-ne, în schimb, doborâți de griji,

Cu inimi adesea șovăielnice sau împietrite,

Îngrijorați sau timorați, când la îndemână ne stau prin rugăciune

Bucuria, tăria și curajul de care Tu, Doamne, oricând vrei să ne faci parte?

-Richard Chenevix Trench

Strigătul celor asupriți

Titlul din ebraică ni-l prezintă ca pe un Șigaion al lui David, pe care l-au cântat Domnului din cauza beniamitului Cuș.

F.W. Grant scrie că termenul șigaion presupune o odă sau un imn de mare intensitate sonoră, cântat cu entuziasm, în care autorul. este copleșit de un mare avânt. Cuș, subiectul odei, provenea din același trib din care se trăgea și Saul, și a fost probabil unul din slujbașii lui de rang înalt. În orice caz, el a fost un dușman neîmpăcat al lui David. NKJV traduce termenul șigaion prin meditație.

În cadrul unui apel înflăcărat, David se roagă să fie izbăvit de cei ce-l urmăreau, fiindcă altminteri va fi ca un miel neajutorat, atacat de un leu, târât fără vlagă și lipsit de viață.

Cuș îl acuza pe David de o mulțime de fărâdelegi, probabil și de presupuse tentative de asasinare a lui Saul și de raiduri împotriva cetăților de aprovizionare ale regelui. Dar David își susține nevinovăția. El nu era vinovat de aceste fapte. Măinile sale nu au prădat. El nu s-a răzbunat pe rege, chiar atunci când a avut prilejul s-o facă. Dacă ar fi făcut faptele de care este acuzat, atunci s-ar supune consecințelor, lăsând să fie vânat și prins, lovit și ucis.

Dar întrucât el n-a făcut nici unul din aceste lucruri de care este acuzat, se înfățișează înaintea Domnului, cerându-i cu încredere să Se scoale în mânia Sa și să-l pedepsească pe dușmani, răzbunându-i pe cei drepti. El îl înfățișează pe Dumnezeu în postura de judecător în fața căruia se adună o mulțime de oameni. De pe scaunul Său de judecată, Iehova judecă popoarele. Tot ce cere David este să fie judecat după neprihănirea și integritatea lui. Această atitudine poate părea la prima vedere extrem de trufașă, dar să nu uităm că David nu susține că ar fi desăvârșit în neprihănirea lui, în toate compartimentele vieții sale, ci numai în acele acuzații care i se azvârleau în față.

Versetul 9 dă glas strigătului înălțat de asupriții lui Dumnezeu din toate veacurile. Toate inimile evlavioase tânjesc după ziua când se va pune capăt domniei răului, când cei drepti vor moșteni pământul. Ziua aceea va veni când Cristos va reveni pe pământ, pentru a-și întemeia împărăția. Între timp, Dumnezeul cel neprihănit, care cunoaște gândurile și motivațiile din inima omului, este scutul și ocrotitorul celor drepti și judecătorul neprihănit care se mânie pe cei răi în fiecare zi.

Dumnezeu dispune de un arsenal foarte bine dotat. Dacă cel rău nu se pocăiește, El își va ascuți sabia, își va încorda arcul și va lansa săgețile de foc. Armele lui Dumnezeu sunt mortale!

La sfârșit, David este încrezător că dușmanul său va culege exact ceea ce a semănat. Păcatul său își va urma cursul, trecând prin obișnuitele etape: concepția, sarcina, nașterea și apoi moartea. Mai întâi dușmanul urzește un complot vizând distrugerea psalmistului. Curând mintea sa e plină de tot felul de planuri care de care mai rele. Apoi el își aduce la îndeplinire monstruoasele planuri. Dar acestea se întorc împotriva sa, el căzând în propria-i cursă. Și tot necazul și violența pe care le-a plănuit pentru psalmist se. Întorc împotriva capului său printr-o inexplicabilă întorsătură de situație.

Această mânuire onestă a cumpenei justiției îl îndeamnă pe David să-și înalțe inima plină de mulțumire către Domnul, cântând și laudând numele Domnului Celui Preaînalt.

Maiestatea Domnului se poate vedea în toată creația, doar să aibă omul ochi să vadă! Orice domeniu al științelor naturii abundă în probe ce vestesc înțelepciunea și puterea Creatorului. Gloria lui Dumnezeu este mai presus de ceruri. Planetele, stelele și chiar universul fără margini nu prezintă decât o fărâmă din măreția lui Dumnezeu. Dar oamenii așa-ziși sofisticati se fac că nu văd aceste dovezi, ca și când ele n-ar exista.

Dar pruncii, în credința lor nevinovată, preamăresc măreția lui Dumnezeu în gânduritul lor. Este exact ce a declarat Cristos însuși: Dumnezeu a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, dar le-a descoperit pruncilor (Mat. 11:25).

Fie că interpretăm cuvântul „prunci” în sens literal, fie că înțelegem prin acesta ucenicii Domnului care posedă o credință de copil în El, adevărul rămâne în picioare că ei alcătuiesc un pilon de nădejde pentru Domnul, din pricina dușmanilor Săi. Adesea ei pot reduce dușmanul lui Dumnezeu la tăcere printr-o simplă întrebare sau o observație naivă. După cum nu e nevoie decât de un ac mic pentru a sparge un balon mare, tot așa acești adepți simpli ai Mielului adesea răstoarnă elevatele argumente ale celor care neagă prezența și directă intervenție a lui

Dumnezeu în creație și în providență!

Nici o ramură a științei nu proclamă mai elocvent măreția lui Dumnezeu, în contrast cu nimicnicia omului decât astronomia. Simplul fapt că distanțele trebuie socotite în ani lumină ilustrează concludent acest adevăr. După cum se știe, viteza luminii este de 300 000 de kilometri pe secundă. Într-un an sunt aproximativ 31,5 milioane de secunde. Prin urmare lumina străbate anual circa 9 450 000 000 000 kilometri pe an! Și totuși unii aștri se află la distanțe de miliarde de ani lumină de pământ! Nici nu e de mirare că acestor calcule li se spune că sunt astronomice!

Privind bolta cerească în timpul nopții, gândurile noastre parcă se apropie și mai mult de Dumnezeu, când vedem luna și stelele - lucrarea mâinilor Lui! Când ne gândim la miliardele de stele, la vastele distanțe din univers și la puterea ce ține planetele pe orbitele lor cu precizie matematică, mintea noastră rămâne uluită.

Într-o privință, planeta pământ nu este decât o fărâcă minusculă în imensitatea universului. Or, dacă așa stau lucrurile cu pământul, atunci ce este un singur om de pe această planetă? Și totuși Dumnezeu este preocupat de fiecare individ în parte! Se interesează personal de orice ființă omenească.

Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. Deși mai prejos decât Dumnezeu, omul are o serie de facultăți comune cu Dumnezeu, pe care nu le posedă nici o altă formă a creației Sale de pe pământ. Tot ce a făcut Dumnezeu a primit calificativul de bun, dar verdictul în cazul creării omului a fost „foarte bun."

Ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ, omul a primit stăpânire peste toate felurile de animale, păsări, pești și reptile. Totul i-a fost dat în stăpânire. Dar scriitorul cărții Evrei ne amintește că în prezent omul nu se bucură de o stăpânire absolută asupra pământului (Evrei 2:5-9). Căinii latră la om, șerpii îl mușcă, păsările și peștii fug de el. Explicația rezidă, desigur, în faptul că atunci când păcatul a intrat în lume, prin Adam, omul și-a pierdut suveranitatea absolută asupra creației inferioare. Și totuși planul lui Dumnezeu rămâne în picioare. El a decretat ca omul să aibă stăpânire și nimic nu va putea bloca planurile lui Dumnezeu. Prin urmare, deși observăm că nu toate lucrurile îi sunt supuse omului în prezent, totuși îl vedem pe Isus - Cel prin care va fi în cele din urmă refăcută stăpânirea omului. Când Cristos a venit pe pământ, El a devenit pentru un timp mai prejos decât îngerii, pentru ca, în calitate de Om, să poată muri pentru omenire. Acum El este încoronat cu glorie și onoare la dreapta lui Dumnezeu. Într-o zi Cristos, Fiul omului, va reveni pe pământ, pentru a domni ca Rege al regilor și Domn al domnilor, în Mileniu, stăpânirea ce fusese zădărnicită prin acțiunea primului Adam va fi restaurată de către Ultimul Adam.

Atunci poporul răscumpărat al lui Dumnezeu va cânta, pătruns de o nouă înțelegere a cuvintelor: „O, Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!"

Ziua răzbunării

Dacă inscripția din versiunea în limba caldeeană este corectă, David celebrează aici victoria sa asupra lui Goliat. Dar e limpede că el privește mai departe, dincolo de acest triumf vremelnic, la victoria finală a lui Dumnezeu asupra dușmanilor Săi. Psalmul este un acrostih, bazat pe prima jumătate a literelor alfabetului ebraic. (Psalmul 10 este clădit pe a doua jumătate a alfabetului ebraic, ceea ce i-a determinat pe unii să creadă că Psalmii 9 și 10 au fost inițial un singur psalm)

Dulcele bard al Israelului este plin de încântare când se gândește la lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Aici el nu se gândește așa de mult la lucrările Sale în cadrul creației sau răscumpărării, cât la faptele neasemuit de spectaculoase prin care a zdrobit vrăjmașii Israelului. David îi dă lui Dumnezeu toată cinstea - neatribuindu-și nici un merit și nepunând aceste victorii pe seama armelor sau priceperii omului. Din toate fibrele ființei sale el cinstește și preamărește numele Celui Preaînalt. Pilda de iubire și devoțiune manifestată de David față de Domnul ar trebui să ne facă pe mulți dintre noi să ne dăm seama cât de reci și insensibili la dragostea lui Dumnezeu suntem uneori.

Apoi psalmistul ne amintește despre bătălia plină de vitejie a lui Dumnezeu, pentru noi însă aceste versete avându-și împlinirea deplină doar la a doua venire a Domnului nostru Isus Cristos. E de ajuns să-L vadă dușmanii, că o și iau la fugă îngroziți. Ei vor cădea împotmolindu-se, panicați și răpuși înainte de a putea scăpa cu fuga. Cei neprihăniți vor fi răzbuțați în ziua aceea de către Rege, când El va sta pe slăvitul Său tron. Abia atunci pământul se va bucura cu adevărat, cunoscând adevărata judecată și neprihănire.

Neamurile asupritoare vor fi aspru mustrate și toți dușmanii Israelului vor fi acoperiți de ocară și dați uitării pe veci. Vor fi îngropați în ruinele mult trâmbițatei lor civilizații! Orașe ce par în prezent clădite pentru a dura în veci vor fi complet dărâmate. Nume precum Washingtonul, Moscova sau Ottawa vor fi uitate pe veci.

Toți vrăjmașii vor dispărea, dar Domnul va dăinui în veac, la fel de neprihănit și demn de încredere cum a fost dintotdeauna. În strălucirea Lui fără seamăn, pe tronul Slavei Sale, El va domni peste întreaga lume cu neprihănire absolută. Tuturor li se va face dreptatea pe care o merită. Pavel a recurs la această parte a versetului 8 în mesajul său adresat locuitorilor Atenei, când a explicat că agentul activ din viitoarea judecată va fi Domnul Isus Cristos cel înviat:

Dumnezeu, deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți (Fapte 17:30,31).

Masele de oameni asupriți ai pământului vor găsi în El turnul lor de scăpare și adăpostul lor sigur. Toți cei care îl cunosc își vor pune încrederea în El, realizând că El nu a înșelat niciodată încrederea și așteptarea copiilor Săi.

Israel nu numai că va cânta laude Domnului, ci își va împlini rolul misionar ce i s-a încredințat pentru Neamuri, rememorând minunatele izbăviri de care i-a făcut parte Domnul și reliefând că Cel care răzbuună sângele poporului Său nu a rămas deloc nepăsător în fața suferințelor îndurate de israeliți, că rugăciunile lor nu au rămas fără răspuns.

Dar condițiile proprii Mileniului nu au sosit încă. Versetele 13 și 14 ne readuc brusc la neîmbietorul prezent! David are în continuare nevoie de îndurarea lui Dumnezeu, care să-l apere de dușman, pentru ca porțile Sionului să răsunе iarăși de cântecele de laudă ale psalmistului.

Apoi el se avântă din nou spre acea zi viitoare când națiunile antisemite vor cădea în groapa pe care au săpat-o evreilor, fiind prinse în lațul pe care l-au întins străvechiului popor al lui Dumnezeu. Nu este altceva decât o repetare a istoriei - un alt caz în care Haman este spânzurat pe însăși spânzurătoarea ce i-o ridicase lui Mardoheu!

Din nou Domnul Se va dovedi că este Cel ce răsplătește după faptă, făcându-i pe cei răi să culeagă ce-au semănat. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Sensul termenului „Sela” este greu de definit, unul din înțelesuri putând fi acela de intensificator (vezi notele de la Psalmul 3).

Când David spune că cei răi vor fi aruncați în iad (în ebraică Șeol), el nu limitează sensul cuvântului la starea ființei umane despărțită de trup sau la mormânt. Aici contextul cere neapărat sensul de iad. Aceasta este soarta tuturor națiunilor care Îl uită pe Dumnezeu.

La fel de sigur este faptul că cei nevoiași nu vor fi întotdeauna dați uitării. Sau cum traduce Knox: „Răbdarea celor apăsați nu va fi în zadar.” Toate speranțele lor se vor împlini în acea zi din Mîia de ani.

Gândurile lui David despre acea zi când neprihănirea va domni stârnesc în credincioși un dor fierbinte după împlinirea cât mai grabnică a acestei promisiuni. Și astfel se naște rugăciunea ca Domnul să Se scoale și să zădărnicească planurile omului, judecând națiunile. Stând în prezența Judecătorului Celui Atotputernic, ele își vor da seama, cuprinse de groază, cât de mici și de neputincioși sunt oamenii muritori.

Tăcerea lui Dumnezeu

Încă din primele cuvinte ale Psalmului dăm de întrebarea de care ne lovim cu toții, mai devreme sau mai târziu: De ce tace Domnul când cei nevinovați suferă iar cei răi domnesc nestingheriți? Tocmai când dăm peste taine de acest fel credința noastră este chemată să ne vină în ajutor, să ne încurajeze să ne punem încrederea în El, chiar atunci când nu înțelegem, și să îndurăm până la capăt.

Rugăciunea celor asupriți

În nesuferita lor aroganță, oamenii răi îi hărăuiesc fără încetare pe sfinții neajutorați. Ce ar putea fi mai potrivit pentru ei decât să sufere chiar soarta pe care le-au dorit-o celor neprihăniți?

Profilul inamicului (10:3-11)

Cel rău obișnuiește să se laude cu lucrurile pe care intenționează să le facă. În goana lui nebună după avuții, el hulește și-L disprețuiește pe Domnul, deoarece oricine se închină în fața auzului îl respinge pe Dumnezeu, stilul său de viață este bazat pe principiul atotsuficienței - el n-are nevoie de nimeni! Nici de Dumnezeu nu are nevoie, ci trăiește ca și când Dumnezeu nu ar exista.

Toate par să-i meargă după voia sa. Face ce face și scapă de necazurile ce se țin scai de restul omenirii. Principiile călăuzitoare pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru ai Săi depășesc cu mult standardele celui rău; acesta nu poate înțelege adevărurile spirituale sau principiile divine. El îi ia în batjocură pe dușmanii săi, pentru care are doar cuvinte de dispreț. Nimic nu-i va tulbura liniștea - pare să-și zică el. Cât va trăi pe acest pământ, se va bucura de o existență lipsită de griji.

Ori de câte ori este prin preajmă, te poți aștepta să se învinețească cerul de atâtea sudalme câte rostește acest om. Dacă se întâmplă să nu-l înșele pe cineva, atunci precis îl ocărește pe altcineva! Niciodată nu pare să discute despre vreun lucru constructiv. Numai despre crime și violență vorbește tot timpul. Aidoma gangsterilor, el stă la pândă în locuri ferite, de unde să se năpustească asupra celor nevinovați. Când trec aceștia pe acolo, el îi doboară cu focuri de armă. Întotdeauna e cu ochii în patru, să-i depisteze pe cei naivi și neajutorați.

Ca un leu în vizuina sa, el stă la pândă, gata să se năpustească asupra prăzii. Ca un vânător își ademenește victima în lațul său, pentru a o șantaja, extorca, mitui, înrobi sau omorî. Sărmana victimă este copleșită de frică - doborâtă de forța enormă a criminalului. În disperarea sa, cel atacat crede că Dumnezeu a uitat de el, că privește în altă parte și că niciodată nu va vedea nenorocirea copilului Său.

Strigătul celor credincioși (10:12-18)

Dar acum a sosit timpul ca Domnul să treacă la acțiune, ridicând mâna și judecându-l pe asupritor, dar arătându-și îndurarea față de cel asuprit. De ce să li se permită forțelor răului să continue nelegiuirea lor și necinstirea lui Dumnezeu? De ce să fie lăsate să prindă curaj, crezând că Dumnezeu nu le va cere niciodată socoteală pentru crimele lor?

Dar Dumnezeu vede! El ține o evidență foarte exactă a tuturor faptelor de nedreptate și fărădelege, pentru ca să poată răsplăti cu vârf și îndesat într-o zi. Deci nu în zadar își încredințează cel neajutorat soarta în mâna lui Dumnezeu. Oare nu S-a dovedit Dumnezeu că este prietenul orfanilor? Domnul va auzi strigătul celui credincios, frângând brațul celui rău și demascând răutatea sa, pedepsindu-l până la ultima fărâma a nelegiuirii sale.

Va veni o zi a răzbunării când împărățiile lumii vor deveni împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său. Atunci cei răi și națiunile prigonitoare vor fi pierit, cum a prezis profetul Isaia:

Iată, toți cei ce sunt mâniați pe tine vor fi rușinați și dizgrațiați; cei ce se luptă cu tine vor fi de nimic și vor pieri. Îi vei căuta și nu-i vei mai găsi pe cei ce se certau cu tine; vor fi nimiciți, vor fi pierduți cei ce se războiau cu tine. Căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te iau de mâna dreaptă și-ți zic: „Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov și rămășița lui Israel; căci Eu îți vin în ajutor” (Isaia 41:11-13).

Putem fi asigurați pe deplin că Domnul va auzi și va răspunde la rugăciunile celor smeriți. Le va acorda har în orice încercare prin care trec și își va pleca urechea spre ei, ca să facă dreptate orfanului și celui asuprit. Va veni ziua, slavă Domnului, când omul pământului nu-i va mai asupri pe cei săraci și lipsiți de apărare!

De ce să fugi, când poți să te încrezi în Domnul?

Psalmul 11 este un bun antidot pentru știrile cele mai neliniștitoare ce umplu pagina întâi a cotidianelor. Când știrile conțin doar relatări negative, despre războaie, violențe, crime, corupție și tulburări politice, David ne amintește că ne putem ridica deasupra împrejurărilor vieții, ațintindu-ne privirile asupra Domnului.

Se pare că atunci când David s-a dus să deschidă ușa de la intrare, i-a dat buzna în casă un oaspete înfrigurat. Fața-i era palidă, ochii erau gata să-i iasă din orbite și buzele-i tremurau de emoție. Printre sughituri i-a spus lui David despre pericolul ce-l păștea, sfătuindu-l să fugă în munți. Psalmul de față este răspunsul lui David la sfaturile pesimiste ale vizitatorului, ce prevedea numai disperare și descurajare.

Mai întâi David afirmă cu simplitate încrederea sa în Domnul, adăpostul său: „De ce să fugi, când poți să te încrezi în Domnul?” Apoi îl mustră pe aducătorul de vești rele pentru tentativa acestuia de a-i tulbura pacea. Observați că textul din versetele 1b la 3 conține cuvintele descurajatorului din toate vremurile, care încep cu sintagma: „Fugi ca o pasăre în munții tăi.” El îi spusese de fapt lui David: „Ești neputincios și neajutorat ca o pasăre. Nu-ți rămâne altceva de făcut decât să fugi. Ucigașii sunt acum la putere. Înarmați până-n dinți, ei sunt gata să-i doboare pe cetățenii cumsecade, ce respectă legile. Ordinea și legalitatea au dispărut iar temeliile societății se clatină. Întrucât așa stau lucrurile, ce speranță mai crezi că poate avea un om neprihănit ca tine?”

Ce speranță? Păi, desigur speranța în Domnul! Domnul este în templul Său cel sfânt și nimic nu poate opri împlinirea planurilor Sale! Tronul Său este în cer, neclintit și imuabil, indiferent câte împărății de pe pământ s-ar ridica. Deși nimic nu poate tulbura liniștea și seninătatea lui Dumnezeu, El este totuși preocupat de treburile fiilor oamenilor. El nu numai că vede tot ce se întâmplă, dar în permanență emite judecăți de valoare cu privire la cei neprihăniți și la cei răi. Deși Dumnezeu este dragostea nemărginită, sufletul Său îi urăște pe oamenii care practică violența, drept care va aduce peste ei un potop de judecată, va îngrămădi cărbuni de foc și pucioasă și-i va lovi cu un val de căldură pustiitoare.

După cum Dumnezeu îl urăște pe omul violent, tot așa El îl iubește pe cel neprihănit. Dumnezeu însuși este neprihănit și iubește neprihănirea. În ultimă instanță, răsplata celor dreți va fi privilegiul de a sta în prezența lui Dumnezeu.

Prin urmare, nu trebuie să ne îngrijorăm când citim titlurile cotidianelor. Valurile de împrejurări nefavorabile pot părea potrivnice nouă în orice clipă, dar iureșul planului irezistibil al lui Dumnezeu va câștiga negreșit biruința în ultimă instanță.

El iese biruitor pretutindeni și toate lucrurile îi slujesc tăriei Sale;

Faptele Sale toate sunt binecuvântarea întruchipată, cărarea Sa - lumină neumbrită.

Noi nu-L înțelegem, dar pământul și cerul vestesc cum

Dumnezeu domnește suveran de pe tronul Său, Atotputernic stăpânitor peste toate.

- Autor anonim

Declinul general al credințioșiei în rândurile oamenilor, în special în vorbirea lor, evocă rugăciunea din versetul 1: Doamne, vino în ajutorul meu, că a dispărut pioșenia. Într-o lume decăzută, puține inimi curate au mai rămas (Knox).

Apoi trei sunt acuzele concrete ce i se aduc generației necredincioase:

Minciunile - Membrii acestei generații sunt vinovați nu doar de forme flagrante de înșelăciune, ci și de așa-zisele „minciuni nevinovate,” de jumătăți de adevăruri, de exagerări și de promisiuni nerespectate.

Lingușiri - Ei se acopăr unii pe alții de complimente nesincere. A elogia pe cineva nu e totuna cu a-l flata. A flata înseamnă a-i atribui virtuți pe care e limpede că nu le posedă. Or, flatările au totdeauna în spate un scop sinistru sau egoist.

„Cu două fețe” - Una gândesc, și alta spun! Asemenea lui Machiavelli, ei practică duplicitatea și intriga.

Sfinții din toate veacurile au suspinat și au așteptat ca Domnul însuși să închidă buzele lingușitoare ale celor răi, să imobilizeze limbile celor care se laudă că principiile lor vor prevala, că ei au libertatea de a spune tot ce doresc, indiferent ce cred alții.

Ca răspuns la gemetele celor săraci și nevoiași, Domnul promite că Se va ridica și le va „acorda mântuirea după care însetează” (Gelineau). Și ceea ce El a promis va și înfăptui cu siguranță. Promisiunile Lui sunt curate ca argintul încercat în cuptorul pământului, purificat de șapte ori - cu alte cuvinte, ca cel mai curat argint care se cunoaște. În cuvintele lui Dumnezeu nu este nici o viclenie, nici o flatare, nici un cuvânt cu două înțelesuri, nici o eroare. Sunt cuvinte în care putem avea deplină încredere.

Prin urmare, credinciosul se îndreaptă instinctiv către Domnul, cerându-l ocrotirea în fața actualei generații - ocrotire nu doar de atacurile ei, ci și de orice formă de compromis sau complicitate la faptele ei.

Ultimul verset este o descriere a „acestei generații” - generația rea a celor ce stau mereu la pândă, preamărind ticăloșenia și disprețuind virtutea. Este aceeași generație pe care o găsim descrisă cu lux de amănunte în Proverbe 30:11-14:

Este o generație care blestemă pe tatăl său și nu binecuvântează pe mama sa. Este o generație care se crede curată, și totuși nu este spălată de întinăciunea ei. Este o generație ai cărei ochi sunt trufași și care își țin pleoapele sus; o generație ai cărei dinți sunt niște săbii și ai cărei măsele sunt niște cuțite ca să-l mănânce pe cel nenorocit de pe pământ și pe cei lipsiți dintre oameni.

Până când?

De patru ori David exclamă cu înfrigurare: „Până când, Doamne?” Urmărit cu îndârjire de inamic (probabil de Saul), David se întreba de ce întârzie carul lui Dumnezeu. Oare nu va mai sosi ajutorul sperat, ca să-l scape de groaznicele sale griji ce-l striveau sub povara lor?

El se simțea părăsit de Domnul.

Se considera alungat de la îndurarea Domnului.

Trăia momente de cumplită deprimare sufletească, zi de zi.

Suferea umilința de a fi mereu de partea celor înfrânți.

Dumnezeu este chemat să ia notă de strâmtorarea lui David și să-i trimită degrabă ajutor, pentru ca el să poată evita două dezastre. Primul: moartea lui David; iar al doilea: prilejul pe care l-ar oferi astfel dușmanului de a jubila. Dacă Domnul nu va interveni îndată ca să-l învioreze ochii, curând pleoapele i se vor închide pe veci, în moarte. Dacă Iehova nu va produce o întorsătură, dușmanii se vor putea lăuda în curând că au câștigat biruința și că David a fost înfrânt definitiv.

Acum nu mai este nici o îndoială cu privire la deznodământul situației. Psalmistul crede că răspunsul nu va întârzia să sosească. Punându-și încrederea în îndurarea Domnului, el știe că va trăi zilele în care va vedea izbăvirea de asuprirea dușmanului. În anticiparea salvării sale, el cântă de bucurie, lăudându-l pe Domnul pentru bunătatea și îndurarea Sa fără de margini.

Psalmul acesta este asemenea felurilor încercări pe care le trimite Dumnezeu peste noi: începe cu un suspin, dar se sfârșește cu o cântare!

Crezul nebunului este următorul: Nu există Dumnezeu." De fapt, el nu dorește să existe un Dumnezeu, ceea ce-l determină să nege existența lui Dumnezeu.

Este o poziție cât se poate de irațională. Mai întâi de toate, cine spune așa are pretenția că este atotștiutor. El spune: „Știu totul. Nu se poate să existe un Dumnezeu în afara hotarelor cunoașterii mele." În al doilea rând, cine spune că nu există Dumnezeu are pretenția că este omniprezent, căci afirmă, de fapt: „Eu sunt prezent simultan peste tot și nu este posibil ca Dumnezeu să existe fără știrea mea." Din nou, această atitudine ignoră minunățiile lui Dumnezeu dezvăluite în creația Sa - imensitatea universului, mișcarea uluitoare de precisă a planetelor, minunata calitate a pământului de a susține viața, modul infinit de complex în care a fost conceput trupul uman, fantastica complexitate a creierului uman și extraordinarele proprietăți ale apei și solului.

Să luăm, de pildă, excelenta capacitate a pământului de a susține viața. Henry Bosch a scos în evidență următoarele ipostaze din care reiese designul minunat și infinit de minunat al operei lui Dumnezeu: Pământul se rotește în jurul axei sale cu circa 1000 de mile pe oră. Dacă viteza aceasta ar fi doar de 100 de mile pe oră, durata unei zile și nopți ar fi de zece ori mai mare iar planeta noastră ar trece printr-un ciclu alternativ de căldură sfâșietoare și îngheț cumplit. Dar dacă ar fi de dimensiunile planetelor Jupiter, Saturn sau Uranus, gravitația extremă ar face aproape imposibilă orice mișcare a oamenilor. Dacă am fi tot atât de aproape de soare precum este Venus, căldura ar fi insuportabilă; dacă am fi la aceeași depărtare de soare cum este planeta Marte, am fi acoperiți de zăpadă și gheață în fiecare noapte, chiar și în regiunile cele mai calde ale planetei. Dacă oceanele ar avea jumătate din dimensiunea lor actuală, am beneficia doar de o pătrime din căderile de precipitații de care ne bucurăm în prezent. Dacă oceanele ar fi doar cu o pătrime mai mari, precipitațiile anuale ar crește de patru ori, iar pământul ar deveni o mlaștină vastă, cu neputință de a susține viața. Apa îngheață la 0 grade Celsius. Ar fi un dezastru dacă oceanele ar îngheța la acea temperatură, întrucât atunci gradul de topire în regiunile polare nu s-ar echilibra iar acumulările de gheață nu s-ar topi secole de-a rândul! Pentru a preveni o atare catastrofa, Domnul a pus sare în mare, pentru a-i modifica punctul de îngheț.

Posibilitatea ca toate acestea să fi apărut la întâmplare este atât de infimă încât nici nu merită să fie luată în considerare. De aceea Biblia spune că ateii sunt nebuni (proști). Sunt nebuni pe plan moral. Nu se are în vedere aici coeficientul lor de inteligență, ci cel al moralei lor.

Verdictul lui Dumnezeu pentru acești proști este că sunt corupți în ei înșiși și că se poartă abominabil. Există o strânsă corelație între crezul cuiva și conduita sa. Cu cât este mai coborâtă concepția sa despre Dumnezeu, cu atât mai scăzut va fi și nivelul său moral. Fie pe temeiul cauzei, fie al consecinței, ateismul și agnosticismul sunt intrinsec legate de o viață stricată, cum arată și Barnes:

Concepția că nu există Dumnezeu se întemeiază de obicei pe dorința de a trăi o viață destrăbălată sau este îmbrățișată de cei care trăiesc, în realitate, o asemenea viață, cu dorința de a se menține în depravarea lor și de a evita orice teamă cu privire la o răsplată viitoare.

Când Domnul privește din înălțimea cerurilor să vadă dacă vreunul din descendenții lui Adam se poartă înțelept, căutându-l pe Dumnezeu, ceea ce găsește nu este deloc pe placul Lui. Dacă ar fi lăsat de capul său, omul niciodată nu l-ar căuta pe Dumnezeu. Doar prin înrăurirea Duhului Sfânt pot oamenii ajunge să-și dea seama de nevoia lor de Dumnezeu și de mântuirea Sa.

Pavel citează din primele trei versete ale Psalmului acesta în Romani 3:10-12 pentru a demonstra că păcatul a afectat întreaga omenire și orice părticică a ființei tuturor. Aici în Psalmul 14 David nu se gândește la întreaga omenire, deși descrierea ar fi valabilă. Mai degrabă, el se gândește la cei ce-L tăgăduiesc pe Dumnezeu în contrast cu cei neprihăniți; la infidelii aceștia care s-au îndepărtat de Dumnezeul Cel Adevărat și Viu, căzând în apostazie. Ei sunt corupți din punct de vedere moral. Dumnezeu însuși nu poate găsi nici unul care să facă binele, nici unul măcar

Ignoranța lor este evidențiată de modul în care îi tratează pe oamenii lui Dumnezeu. Dacă și-ar da seama că Dumnezeu îi apără pe cei săraci și pedepsește păcatul, niciodată nu i-ar sfâșia pe credincioși, ca și când aceasta ar fi o acțiune permisă, la ordinea zilei, asemenea consumului pâinii! Dacă ar cunoaște bunătatea și asprimea lui Dumnezeu, nu ar trece prin viață fără să se roage.

Când Domnul va lua partea celor nevinovați, cei răi vor fi îngroziți. Căci ei întotdeauna și-au bătut joc de cei săraci, ridiculizând credința lor simplă, dar acum vor vedea că Dumnezeul pe care l-au tăgăduiesc este refugiu copiilor Săi.

Mărează va fi ziua când Mesia va ieși din Sion pentru a-i izbăvi pe ai Săi! Bucuria lui Israel va fi fără margini, când sfinții evrei ai lui Cristos vor fi pentru totdeauna și definitiv izbăviți din captivitatea lor, în mijlocul Neamurilor care îl tăgăduiesc pe singurul Dumnezeu.

Individul pe care Dumnezeu îl alege să-l țină companie - este tema Psalmului 15. Deși nu se spune efectiv acest lucru în Psalmul 15, calificarea primordială pentru a intra în împărăția lui Dumnezeu este nașterea din nou. Fără naștere din nou nimeni nu poate vedea sau intra în împărăția lui Dumnezeu. Nașterea aceasta din nou sau de sus este experimentată prin har, prin credință și are loc fără nici o legătură cu faptele meritorii pe care le-ar putea face omul.

Luat ca atare, Psalmul pare să implice că mântuirea ar avea o anumită legătură sau ar depinde de caracterul nobil al cuiva, de faptele sale bune. Dar luat în contextul întregii Scripturi, el poate însemna doar un singur lucru: că cel care salvează este genul de credință care are drept rezultat o viață de sfințenie. Asemenea lui Iacov în epistola sa, David spune aici că credința autentică în Domnul va avea drept rezultat acel gen de fapte bune pe care îl descrie Psalmul de față.

Apropo, Psalmul acesta nu-și propune să ne ofere un catalog complet al virtuților cetățeanului Sionului. Portretul este cât se poate de bine conturat, dar nu exhaustiv.

Mai întâi de toate, cetățeanul Sionului umblă în integritate. Omul integru este omul cu o morală sănătoasă. Este un om complet, bine conturat și echilibrat. În al doilea rând, cetățeanul Sionului face ceea ce este drept și bine. El are grijă să-și mențină un cuget curat. El preferă să facă totul pentru a se duce în rai cu o conștiință curată, decât să rămână pe pământ cu una pătată.

Te poți bizui pe un astfel de om să spună adevărul din inimă. Mai bine ar muri decât să spună o minciună. Este un om care se ține de cuvânt. Da al său e da și nu nu!

El nu defăimează cu limba lui. Nu-l vei găsi bârfindu-i pe alții. Vorbirea de rău și bâlăcărirea altora nu-și găsește nici un loc pe buzele sale. El își disciplinează limba pentru a-i edifica pe alții, iar nu pentru a-i asasina cu vorba! El nu-i face rău aproapelui. Nu dorește altceva decât să ajute, să încurajeze și să învețe pe alții. Când aude o bârfă delicioasă despre un prieten al său, o îngroapă imediat! Te poți bizui pe el să nu răspândească ceea ce a auzit.

Liniile morale de demarcație nu sunt estompate la acest om. El discerne între păcat și neprihănire, între întuneric și lumină, între rău și bine. El disprețuiește un om ticălos în sensul că se împotrivește cu vehemență prin prezența și mărturia sa oricărei răutăți a acestui om. Pe de altă parte, el se identifică pe față cu toți cei din casa credinței, pe care îi aprobă din toată inima.

Dacă a făcut o promisiune, și-o va respecta, chiar dacă acest lucru îl va costa, soldându-se cu o pierdere financiară. De pildă, să spunem că un credincios se învoiește să-și vândă casa pentru suma de 85 000 de dolari. Dar înainte de a semna actele, constată că ar fi putut s-o vândă cu 90 000 de dolari. Întrucât și-a dat cuvântul primului cumpărător, nu va anula contractul inițial.

Prietenul lui Dumnezeu nu-și împrumută banii cu dobândă, adică unui alt membru al casei lui Dumnezeu. Sub legea lui Moise, un israelit putea să împrumute unuia dintre Neamuri cu dobândă (Deuteronom 23:19,20) dar i se interzicea să procedeze astfel cu un alt evreu (Exod 22:25; Levitic 25:35-37). Dacă evreii aflați sub stăpânirea legii se călăuzeau după acest principiu, cu atât mai mult ar trebui s-o facă creștinii, care trăiesc sub har!

În fine, omul neprihănit nu primește mită împotriva celui nevinovat. El urăște orice încălcare a dreptății și infirmă zicala că „toate au un preț.”

Prin urmare, acesta este tipul de persoană care trăiește pentru Dumnezeu în timp și pentru eternitate. Dacă stăm sa ne gândim, nici o altă persoană nu s-ar simți bine în prezența lui Dumnezeu!

Cristos a înviat!

Cheia înțelegerii Psalmului 16 ne-o dă Fapte 2:25-28, unde Petru citează versetele 8-11 ca având referire la învierea lui Cristos. Să introducem, prin urmare, cheia în broască și să ascultăm cum se roagă scumpul nostru Mântuitor cu puțin timp înainte de moartea Sa.

Ca Omul desăvârșit, complet dependent de Dumnezeu, Cristos strigă către Cel care este singurul Său refugiu, ca să-L scape. În toți cei treizeci de ani petrecuți pe pământ, Mântuitorul nu numai că L-a recunoscut pe Dumnezeu ca Domn al Său, ci L-a mărturisit cu bucurie, Dumnezeu reținându-l în întregime interesul vieții Sale. Cuvintele: „Bunătatea mea nu este nimic fără Tine” nu știrbesc adevărul potrivit căruia în Mântuitorul nostru nu s-a găsit nici un păcat, ci pur și simplu constituie o mărturie mișcătoare că Cristos Și-a găsit toată împlinirea în Dumnezeu (aici textul din NKJV diferă total de versiunea română, n.tr.). Mărturia aceasta se poate compara cu închinarea din Psalmul 73:25: „Pe cine am eu în cer decât pe Tine? Și nu doresc pe altul pe pământ decât pe Tine.”

Locul central pe care L-a ocupat Dumnezeu în viața lui Mesia nu exclude însă adâncă considerație pentru sfinții din țară. De fapt, cele două laturi sunt vital interconectate: a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă a-i iubi pe ai Săi (1 Ioan 5:1,2). Domnul Isus îi consideră pe sfinții Săi drept nobilii pământului, cei în care El își găsește toată plăcerea. Ascultați mărturia similară din partea unui sfânt al lui Dumnezeu de demult: Din prima zi când am pornit la drum și până în ceasul de față, am fost copleșit peste măsură de haruri, cât poate un muritor și un păcătos să ducă. Am avut părtășie cu cei de un caracter ales de pe pământ și cu toți cei care s-au străduit din răputeri să-mi arate bunăvoință din pricina Domnului.

În contrast cu adevărații închinători ai lui Dumnezeu sunt cei ce se închină altui dumnezeu. Idolatria aduce întotdeauna o sumedenie de dureri în viețile celor care o practică. Poate că una din cele mai mari judecăți ce se abat asupra idolatriilor este faptul că aceștia devin aidoma obiectului închinării lor. Sfântul Fiu al lui Dumnezeu Se desolidarizează de orice părtășie cu jertfele lor de sânge. De fapt, El nici nu va pomeni numele lor pentru ca nu cumva prin asta să lase să se înțeleagă că i-a tolerat pe ei sau ritualurile lor păgâne.

Cât privește viața Sa personală. Domnul este partea Sa de moștenire și paharul Său. Domnul este Cel care păzește hotarele moștenirii Sale. Gândindu-Se la modul înțelept și minunat în care Tatăl a plănuit fiecare amănunt al vieții Sale, El o compară cu o moșie plăcută într-un cadru

minunat și cu o moștenire alcătuită integral din lucruri bune. Dacă trăim în părtășie cu Dumnezeu, și noi putem să-L lăudăm pentru felul în care a rânduit viețile noastre. Când ne plângem, trădăm o lipsă de încredere în înțelepciunea, dragostea și puterea lui Dumnezeu.

Aici Cristos îl laudă pe Domnul pentru credințioșia cu care L-a călăuzit și sfătuit toată viața. Chiar în ceasurile de nesomn, pe când Se ruga și medita la Cuvântul lui Dumnezeu, inima Lui îl instruia. Departate de a fi risipit, acest timp a fost sfințit pentru confortul și binecuvântarea Sa. De câte ori experiența lui Cristos a fost dublată în viețile copiilor lui Dumnezeu!

Căci mulți rapsozi cu har dintre acei fii ai luminii vor spune despre cele mai măiestre cântări ale lor: „În ceasurile nopții le-am învățat." Tot așa, multe imnuri de slavă pe care le înălțăm în casa Tatălui fost-au întâi șlefuite și intonate într-o umilă odaie, departe de lumina soarelui. - Autor anonim

Restul versetelor din Psalmul 16 au fost citate de Petru în ziua de Rusalii ca referire la învierea lui Cristos: Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea Mea, pentru că El este la dreapta Mea, ca să nu fiu clătinat. De aceea, mi se bucură inima și Mi se înveselește limba; chiar și trupul Mi Se va odihni în nădejde, căci nu vei lăsa sufletul Meu în Hades, nici nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscute căile vieții și Mă vei umple de bucurie în prezența Ta."

Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; iar mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi. Prin urmare, David fiind profet și știind că Dumnezeu îi făgăduise printr-un jurământ că din rodul trupului său, după trup, îl va ridica pe Cristos să stea pe tronul său, el, prevăzând aceasta, a vorbit despre învierea lui Cristos, că sufletul Său nu va fi lăsat în Hades iar trupul Său nu va vedea putrezirea. Pe acest Isus Dumnezeu L-a înviat, noi toți fiind martorii acestui lucru. Prin urmare, fiind înălțat la dreapta lui Dumnezeu și după ce a primit de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce vedeți și auziți acum (Fapte 2:25-33).

Observați acum ideile pe care le subliniază Petru din acest pasaj (care nouă aproape sigur ne-ar fi scăpat):

1. David s-a referit la Cristos (v. 25). David nu putea vorbi despre el însuși, întrucât trupul său încă se află într-un mormânt din Ierusalim.
2. Ca profet, psalmistul știa că Dumnezeu îl va învia pe Cristos înainte ca El să domnească de pe tronul Său.
3. Prin urmare, David a prezis că Dumnezeu nu va îngădui sufletului lui Cristos să rămână în Hades, după cum nu va permite ca trupul lui Cristos să se descompună.
4. Într-adevăr Dumnezeu L-a înviat pe Cristos și ce s-a întâmplat în Ziua de Rusalii a fost rezultatul gloriei Sale la dreapta lui Dumnezeu.

Ținând cont de această introducere, să analizăm acum ultimele versete ale Psalmului 16.

Mai întâi, Mesia afirmă fără echivoc că El L-a păstrat pe Domnul întotdeauna înaintea Sa. El a trăit pentru Iehova. Niciodată nu a făcut nici un lucru din voință proprie. Totul a fost făcut în ascultare de voia Tatălui Său.

Pentru că El este la dreapta mea, nu mă voi clătina. În Scriptură dreapta reprezintă:

Putere (Psalmi 89:13) Siguranță (Psalmi 20:6) Onoare (Psalmi 45:9; 110:1) Plăcere (Psalmi 16:11) Favoare (Psalmi 80:17) Susținere (Psalmi 18:35).

Aici dreapta se referă la siguranță, la ocrotire.

Asigurat de grija și ocrotirea necurmată a lui Dumnezeu, Mântuitorul privește viitorul cu încredere. Inima l se bucură. Sufletul îi este plin de desfătări veșnice iar trupul Său este în siguranță. El știe că Dumnezeu nu-l va lăsa sufletul în Șeol și nu va îngădui că trupul Său să vadă putrezirea. Cu alte cuvinte, Cristos va fi înviat din morți.

Referirea la Șeol trebuie explicată, întrucât acesta este termenul utilizat în Vechiul Testament pentru „lumea de jos" și pentru a descrie starea detașată de trup a celor care au murit. Este echivalentul termenului grec „Hades" din Noul Testament. Șeol nu indica atât un loc geografic, cât starea celor morți - despărțirea personalității de trup. Termenul a fost utilizat pentru a descrie condiția tuturor celor morți, credincioși sau necredincioși. Pe de altă parte, echivalentul din NT, Hades, se folosește numai în cazul necredincioșilor. Șeol era un termen foarte imprecis, nedefinit, care nu transmitea o imagine clară a vieții de dincolo de mormânt. De fapt, exprima mai multă incertitudine, decât cunoștințe certe.

În NT, lucrurile se schimbă radical. Cristos a dus viața și nemurierea la lumină prin evanghelie (2 Timotei 1:10). Astăzi știm că atunci când un necredincios moare, duhul și sufletul lui sunt într-o stare de suferință numită Hades (Luca 16:23), pe când trupul său se duce în mormânt. În schimb, duhul și sufletul credinciosului se duc în prezența lui Cristos, în cer (2 Corinteni 5:8; Filipeni 1:23), iar trupul lui se duce în mormânt.

Când a spus Mântuitorul: „Tu nu vei lăsa sufletul meu în Șeol," El a dezvăluit cunoștința prealabilă conform căreia Dumnezeu nu va îngădui ca El să rămână în starea despărțită de trup. Deși a intrat în Șeol, El nu a rămas acolo.

Dumnezeu nu a permis procesului natural al descompunerii să aibă loc. Printr-un miracol al conservării, trupul fără viață al lui Cristos a fost împiedicat să putrezească, timp de trei zile și trei nopți.

În ultimului verset al acestui psalm, binecuvântatul nostru Domn își exprimă deplina încredințare că Dumnezeu îi va arăta cărarea vieții - cărarea de revenire din moarte la viață. Cărarea aceasta avea să-L ducă, în cele din urmă, în prezența lui Dumnezeu, unde avea să trăiască bucurii nespuse și desfătări veșnice.

Veșnica enigmă

Când facem ce este rău și suferim pentru acest lucru, propria noastră conștiință ne spune că ne merităm pedeapsa. Dar cu totul altceva este suferința noastră când nu are nici o legătură cu vreo faptă rea pe care am săvârșit-o! Acest gen de suferință - „suferința din pricina neprihănirii,” cum o numește Petru - constituie o enigmă veșnică pentru copilul lui Dumnezeu.

David a cunoscut partea sa de suferință de acest gen. Dar el a și știut ce să facă în situații de suferință din pricina neprihănirii. El a adus cazul său înaintea Judecătorului cel Drept, încrezător că va avea parte de o judecată dreaptă.

Uneori David ni se pare angajat într-un act de autoapărare, un fel de pronunțată justificare, bazată pe un egoism feroce. El pare să strige în gura mare că este neprihănit, integru și ascultător. Ai zice că a atins starea de desăvârșire și totala nepăcătoșenie. Dar în realitate lucrurile stau cu totul altfel. David nu clamează nevinovăția în toate domeniile vieții sale, ci doar în împrejurările de față. El spune că nu a făcut nici un lucru prin care să fi provocat ostilitatea manifestată în prezent de dușmanii săi.

Am putea parafraza cazul lui David după cum urmează:

„Doamne, Te rog ascultă pricina mea, deoarece este dreaptă. Pleacă-Ți cu toată luarea aminte urechea la ceea ce spun, deoarece sunt persecutat pe nedrept, în pledoaria mea pentru obținerea dreptății, eu nu ascund nimic, spun lucrurilor pe nume, exact așa cum s-au petrecut, fără înțelegeri ascunse, fără nici o intenție de inducere în eroare. Înaintea tribunalului Tău, Doamne, solicit achitarea mea. Fie ca ochii Săi să vadă, toate aspectele cauzei mele și să decidă în favoarea dreptății.

„Dacă îmi vei pune inima la încercare, dacă mă vei verifica în întuneric și la lumină - indiferent cât de minuțios mă vei cerceta - vei constata că opoziția nu are nici un motiv temeinic să mă hărțuiască în acest fel. Spun adevărul, nu mint. Cât privește obișnuita răutate a oamenilor, eu am reușit să mă țin departe de violență prin alipirea de cuvântul Tău, Biblia. Nu bizuindu-mă pe propriile mele forțe, ci pe poruncile. și promisiunile Tale, eu am umblat pe cărările ascultării de Tine. Pașii nu mi-au alunecat. N-am recurs la acte de violență împotriva dușmanilor mei, deși am avut destule șanse s-o fac!

„Acum îți încredințez Ție pricina mea. Fac apel către Tine, Doamne, să-mi faci dreptate, încrezător că mă vei auzi și-mi vei răspunde. Tu ești Mântuitorul celor care caută adăpost de dușmanii lor la dreapta Ta. Acum alerg la Tine, Doamne; arată-Ți bunătatea Ta cea minunată, în mod cu totul spectaculos!

„Apără-mă ca pe lumina ochiului Tău - și prin asta înțeleg pupilele ochiului, acoperite de pleoape, de sprâncene, de orbitele osoase și reflexul de a duce imediat mâna la ochi (F.B. Meyer). Ascunde-mă la umbra protectoare și plină de afecțiune a aripilor Tale. Atunci voi fi în siguranță de cei răi, care mă jefuiesc de tot ce am și caută să-mi ia însăși viața. După cum bine știi, Doamne, inimile lor îmbuibate sunt incapabile de milă iar din gurile lor se revarsă cele mai îngrozitoare cuvinte cu care se laudă, arătând ce-mi vor face. Se țin aproape de mine, nu mă scapă din vedere. Iată, acum m-au încolțit, m-au hăituit. Ochii lor sunt deja ațintiți la lovitura de grație. Sălbatici ca leul când își caută flămând prada, șireți ca puiul de leu ce stă la pândă după un tufiș, ei sunt gata să se năpustească asupra mea și să mă sfâșie.

„Doamne, trebuie neapărat să-mi vii în ajutor! Înfruntă-i și răstoarnă-i! Cu sabia Ta, scapă-mă din ghearele celor răi care nu au altă preocupare decât ce pot obține de la viața aceasta. Tu le-ai dăruit, pe plan material, mai mult decât le este necesar. Chiar copiii lor au mai mult decât le trebuie - îndeajuns să poată lăsa moștenire pruncilor lor.

„N-au decât să și le țină pe toate, mie nu-mi pasă! Pe mine mă interesează comorile spirituale, nu cele materiale. Îmi este de ajuns să Te privesc în față ca unul care am fost declarat neprihănit, iar nu ca un păcătos vinovat. Voi fi satisfăcut când mă voi trezi în asemănarea Ta.”

E. Eendor Samuel a remarcat că versetul 15 conține toate elementele de la 1Ioan 3:2:

Satisfacție supremă:	I Ioan - Ce vom fi nu s-a arătat încă... dar .
	Psalmi - Mă voi satura.
O transformare completă:	I Ioan - Vom fi ca El.
	Psalmi - Mă voi trezi în chipul Tău.
O vedere lărgită:	I Ioan - Il vom vedea așa cum este.
	Psalmi - Voi vedea fața Ta.

Vezi și 1 Corinteni 15:51-55 și Apocalipsa 22:4.

Puterea care L-a înviat pe Cristos din morți

Ne dăm seama că psalmul acesta se referă la Domnul Isus Cristos din pricina faptului că versetul 49 este citat în Romani 15:9, unde se arată limpede că despre El este vorba.

De aceea, Te voi lăuda printre neamuri și voi cânta Numele Tău.

Când cercetăm textul mai îndeaproape, constatăm că nu ne-am înșelat. Psalmul se referă, într-adevăr, la Domnul Isus Cristos, descriind plastic moartea Sa, învierea, înălțarea, a doua Sa venire și glorioasa Lui împărăție.

În nici un alt loc din Biblie nu ni se prezintă o relatare mai vie a extraordinarei bătălii ce a avut loc în lumea nevăzută cu prilejul învierii Mântuitorului. Dar despre asta vom mai vorbi.

Cântarea începe cu cuvinte de laudă la adresa Domnului pentru că a auzit și a răspuns la rugăciunile preaiubitului Său Fiu. Observați figurile de stil la care recurge autorul pentru a descrie tăria, siguranța, securitatea și mântuirea ce se găsesc în Dumnezeu: tăria mea... stânca mea... fortăreața mea... izbăvitorul meu... scutul meu și cornul mântuirii mele, turnul meu cel înalt.

Moartea se apropie cu repeziciune de Mântuitorul suferind, încolțindu-L. Într-o suită de imagini ce se succed cu repeziciune, El Se descrie pe Sine ca fiind legat cu funii, copleșit treptat de valuri, prins ca într-o mreajă de „legăturile morții”, confruntat cu o sumedenie de lațuri din care nu poate scăpa. Într-o situație atât de disperată, nu l-a mai rămas decât o singură resursă: rugăciunea către Dumnezeu. Cristos nu a cerut să fie izbăvit de moarte - adică scutit de ea, deoarece exact pentru scopul acesta venise în lume (Ioan 12:27). Tot ce a cerut El a fost să fie izbăvit din moarte. „Care, în zilele petrecute în trupul Său, după ce a oferit cereri și rugăminți către Cel care era în stare să-L salveze din moarte, cu strigăte puternice și cu lacrimi...” (Evrei 5:7, JND).

În cumplita Sa strâmtorare, Cristos a avut asigurarea deplină că rugăciunea Sa a fost auzită și ascultată. Restul Psalmului ne arată cum strigătele pline de patos rostite în grădina Ghetsimani și pe Golgota au mobilizat toate forțele Atotputerniciei în folosul Său. „Glasul este subțire și solitar,” scrie F. B. Meyer, „dar răspunsul zguduie creațiunea.”

Când ajungem la versetele 7-19, avem impresia că a izbucnit războiul. Or, tocmai asta a avut loc la învierea lui Cristos. Bătălia s-a dat între Dumnezeu și ostile iadului. Satan și toți demonii săi au tăbărit în jurul mormântului de la periferia Ierusalimului, hotărâți să împiedice cu orice preț învierea Domnului Cristos. Asta pentru ca dacă Domnul învia (cum, desigur, a și înviat!), din punctul de vedere al Satanei, toate succesele obținute prin răstignirea Fiului lui Dumnezeu ar fi fost total pierdute. Drept care, aceste oști s-au postat la mormântul sigilat al Mântuitorului. Dar apoi Dumnezeu S-a coborât din ceruri cu cea mai mare etalare de forță pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Ulterior apostolul Pavel a descris-o în cuvintele: „lucrarea nemărginitei mărimi a puterii Sale pe care a desfășurat-o în Cristos când L-a înviat dintre cei morți” (Efeseni 1:19,20). Mai mare decât forța ce a creat universul, mai mare decât tăria care a izbăvit Israelul din Egipt, puterea învierii pe care a utilizat-o Dumnezeu în cazul lui Cristos a alungat oștirile de principalități, puteri și dhuri rele în acea primă dimineață de Paște.

La apropierea lui Dumnezeu, pământul s-a cutremurat. Mânia Sa este cumplită, înfățișată prin fumul care-l iese din nări, prin focul dogorător ce se revarsă în șuvoaie din gura Sa și prin cărbunii aprinși ce se rostogolesc peste dușmanii Săi. Coborându-Se, călare pe un nor sub chipul unui heruvim, lumea este zgduită de o furtună violentă de întuneric, tunete, fulgere și grindină, toate năpustindu-se asupra dușmanului în cadrul unui atac mai puternic decât orice bombă. Ca în cazul traversării Mării Roșii, apele mării și ale râurilor se dau înapoi îngrozite de mânia Celui Atotputernic.

În imagini de un simbolism izbitor, Dumnezeu zdrobește, rănește, sfărâmă și schilodește, dușmanul, până când acesta se retrage, învins definitiv. Apoi Dumnezeu Se coboară și-L ridică pe Cristos din mormântul încă sigilat. Aleluia! Cristos a înviat! Nu numai că Dumnezeu îl învie din morți, dar îi și asigură o înălțare triumfătoare prin domeniul vrăjmașului, proslăvindu-L la dreapta Sa. Astfel, după cum se exprimă Pavel, „După ce a dezarmat principalitățile și puterile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor” (Coloseni 2:15).

Aici avem rațiunea sau mistica învierii. A existat o anumită necesitate morală pentru ca Dumnezeu să-L învie pe Domnul Isus. Această necesitate a izvorât din viața fără de păcat, lipsită de orice pată a lui Cristos, precum și din devotamentul Său neabătut față de voia Tatălui Său, și din perfecțiunea lucrării Sale de pe crucea Calvarului. Toate atributele neprihănite ale lui Dumnezeu cereau ca El să-L scoată pe Mântuitor din mormânt, înviindu-L în puterea unei vieți fără de sfârșit. Asta se înțelege prin maiestuoasa rostire: „Cristos a fost înviat din morți prin gloria Tatălui” (Romani 6:4). Gloriosul caracter al lui Dumnezeu a făcut ca învierea să fie o necesitate morală, răsplata neprihănirii personale desăvârșite a lui Cristos.

Deși David este cel care a scris versetele 20-30, ele nu se aplică întru totul la el. Mai degrabă, el a vorbit profetic prin inspirația Duhului Sfânt despre Cel care avea să fie deopotrivă Fiul și Domnul său (Matei 22:41-46).

Aceste versete descriu a Doua Venire a lui Cristos. El va veni din cer „cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, răzbunându-Se împotriva celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu și pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos” (2 Tesaloniceni 1:7, 8). El va fi „îmbrăcat cu o mantie muiată în sânge... Din gura Lui iese o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile... și va călca în picioare teascul vinului mănii aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic” (Apocalipsa 19:13, 15).

Cristos este înfățișat aici, în principal, ca un războinic. Acest text este în deplin acord cu alte versete din Scriptură care ne învață că atunci când va reveni pe pământ, va veni mai întâi de toate „ca să execute judecata împotriva tuturor, să-i condamne pe toți cei nelegiuți de toate faptele lor nelegiuite pe care le-au săvârșit în mod nelegiuit și de toate cuvintele aspre pe care păcătoșii nelegiuți le-au rostit împotriva Lui” (Iuda 15).

După ce va fi fost echipat pentru război de către Dumnezeu Tatăl (v. 31-37), Cristos îi va urmări și-i va distruge cu desăvârșire pe dușmanii Săi (v. 37-42).

După zdrobirea dușmanilor Săi, Cristos își va întemeia împărăția pe pământ și va domni ca Rege al regilor și Domn al domnilor. Apoi El este căpetenia tuturor națiunilor de pe pământ. Atât Israelul răscumpărat, cât și Neamurile răscumpărate vor sluji, supuse, dregătoriei neprihănite a Cristosului glorificat. Străinii vor mima ascultarea.

Psalmul se încheie cum a început: cu un imn de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru minunata îndreptățire și răzbunare a Domnului Isus. El a dăruit regelui Său multe biruințe și Și-a arătat îndurarea față de unsul Său, față de Fiul Său.

Având în vedere ce a făcut, și noi trebuie să-L preamărim între Neamuri, să cântăm laude Numelui Său.

Cele două cărți ale lui Dumnezeu

„Cerurile declară slava lui Dumnezeu, întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Sale.” Și ce minunat este conținutul acestei vestiri! Gândiți-vă, înainte de toate, ce vor spune acestea despre imensitatea universului! Dacă am călători cu viteza luminii - de 300.000 km pe secundă sau aproximativ șase bilioane de mile pe an - ne-ar trebui zece miliarde de ani ca să ajungem în punctul cel mai îndepărtat ce poate fi observat de un telescop. Dar și atunci tot am fi departe de spațiul cosmic. De fapt, în prezent astronomii cred că spațiul cosmic nu are limite! Pământul nostru nu este decât o fărâma mică de tot în imensitatea spațiului cosmic!

Gândiți-vă apoi la numărul de stele și alți aștri cerești. Cu ochiul liber nu vedem decât circa cinci mii de stele. Cu un telescop de dimensiuni mici vedem cam două milioane. Dar cu telescopul Palomar putem vedea miliarde de galaxii, nu doar stele individuale!

Apoi gândiți-vă la distanțele dintre corpurile cerești și pământ precum și la distanțele dintre ele. Cineva a imaginat aceste distanțe în felul următor: dacă ar costa un cent ca să parcurgi 1000 de mile, o călătorie până la lună ar costa \$2,38, o călătorie până la soare ar costa \$930, dar o călătorie până la cea mai apropiată stea ar costa 260 de milioane de dolari!

Unei raze de lumină de la cea mai îndepărtată dintre stelele ce se pot vedea îi trebuie zece miliarde de ani să ajungă până la pământ. Prin urmare, când privim în spațiul cosmic, privim de fapt în trecut. De pildă, noi nu vedem galaxia Andromeda unde se află ea în prezent, ci unde era în urmă cu două milioane de ani!

Deși stelele ni se par nouă destul de aglomerate pe bolta cerească, în realitate distanțele dintre ele sunt atât de mari încât au fost comparate cu niște nave cosmice iluminate, cu o distanță de un milion de mile între ele, plutind pe o mare pustie.

Dacă creația este atât de măreață, cu cât mai măreț este Creatorul! Zi și noapte cerurile vestesc măreția puterii și înțelepciunii Sale. Bolta cerească proclamă fără încetare minunăția lucrării mâinilor Sale. (În accepțiunea biblică, termenul „întinderea lor" sau „firmament" se referă la întinderea cerurilor.) După cum s-a exprimat Isaac Watts, „Natura, ca un tom deschis, de-a pururea vestește slava Sa."

Fără grai, fără cuvinte, fără nici o voce audibilă, și totuși predica stelelor străbate tot pământul, glasul lor răspândindu-se până la marginile lumii. Doar privind în sus către ceruri omul poate ști că există Dumnezeu, putând percepe eterna Sa putere (Romani 1:20). Terifiantele dimensiuni și complexitatea universului confirmă observația Lordului Kelvin, potrivit căreia „dacă vei gândi suficient de asiduu, vei fi obligat de știință să crezi în Dumnezeu." Iar Kant a scris: Este imposibil să contemplăm țesătura lumii fără să recunoaștem admirabila ordine sub care este dispusă și manifestarea certă a mâinii lui Dumnezeu în perfecțiunea corelațiilor ei. Rațiunea, care a considerat și admirat cândva atâta frumusețe și perfecțiune, resimte o justificată indignare față de nebunia și nerușinarea celor care îndrăznesc să atribuie toate acestea purei întâmplări sau unui accident fortuit. Fără îndoială, cea mai înaltă înțelepciune a conceput planul iar puterea Infinită l-a dus la îndeplinire.

Psalmistul vede bolta cerească ca un cort uriaș pe care Dumnezeu l-a pregătit soarelui. Când soarele răsare dis-de-dimineață, este ca un mire ce iese din odaia sa de nuntă. Soarele se deplasează pe bolta cerească asemenea unui om puternic, care aleargă cu bucurie în cursa sa. Cursa începe în răsărit pentru ca apoi, la capătul drumului să sfârșească prin a apune de cealaltă parte a orizontului. Noi știm, desigur, că în realitate soarele nu răsare și nu apune, ci pământul se deplasează în relație cu soarele, creând o iluzie. Dar în pasajele poetice, Biblia adesea recurge la limbajul aparențelor umane, cum procedăm și noi în vorbirea de toate zilele. Nimic nu este ascuns de căldura soarelui, care se bucură de expunere universală, pătrunzând în cele mai ascunse colțuri ale lumii.

Dar creația nu este decât unul din volumele prin care ni se descoperă Dumnezeu. Versetul 7 ne prezintă Volumul Doi al revelației lui Dumnezeu - „legea Domnului." Ambele volume îl slăvesc pe Dumnezeu și îi inspiră pe oamenii cu scaun la cap să se închine lui Dumnezeu. Puțini comentatori ai Psalmilor au putut rezista să nu citeze faimosul dicton al lui Kant: Cerul înstelat de deasupra mea și legea morală din lăuntru meu sunt două lucruri care îmi umplu sufletul de o admirație și reverență nespuse de mari.

Dar există o diferență între cele două cărți ale lui Dumnezeu. Creația ni-l descoperă pe Dumnezeu Cel Tare, Dumnezeul Puterii. Dar Cuvântul Său ni-l revelează ca pe Cel care încheie un legământ cu poporul Său, stabilește o relație. Lucrările lui Dumnezeu ne dezvăluie cunoștința și puterea Sa, dar Cuvântul Său ne descoperă dragostea și harul Său. Adevărul științific poate stimula intelectul nostru, dar adevărul spiritual ne convinge și ne mustră inima și conștiința noastră!

În elogiuul său la adresa Cuvântului lui Dumnezeu, David îl descrie nu numai ca pe legea Domnului, ci și ca pe mărturia Domnului, legile Domnului, porunca Domnului, frica de Domnul și judecățile Domnului. Psalmistul îi atribuie Cuvântului lui Dumnezeu opt calități excelente. El este perfect, sigur, drept, curat, pur, trainic, adevărat și neprihănit. Apoi el enumera cinci din lucrările sale minunate: el convertește sufletul, îi face pe cei simpli înțelepți, îmbucură inima, luminează ochii și îl povățuiește pe slujitorul lui Dumnezeu.

Valorile Cuvântului lui Dumnezeu nu se pot calcula în termenii aurului. Dar el are totuși un lucru în comun cu aurul: cine dorește să se înfrupte din comorile sale va trebui să sape pentru a-l descoperi. Multe bogății inimaginabil de mari sunt ascunse pe paginile Cărții lui Dumnezeu, și interesele noastre supreme vor fi servite pe deplin când vom căuta cu stăruință aceste comori.

Slava lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor. Dar slava împăraților stă în cercetarea lucrurilor (Proverbe 25:2).

Pot afirma cu certitudine ca nici un căutător de minerale și metale prețioase nu este mai încântat când găsește aur, decât sunt eu când găsesc aceste mărgăritare, aceste comori spirituale în Biblie! Oricât de mult mi-ar plăcea mierea, gustul ei nu este nici pe departe atât de dulce cât este Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu! Cuvintele nu pot exprima îmbogățirea, înnobilarea și satisfacția pe care le-am găsit în Biblia mea!

Cartea asta veche îmi este călăuză;

Mi-e prieten de nădejde.

Îmi va lumina și călăuzi pașii.

Și cu fiecare făgăduință ce o descopăr

Sunt mai mângâiat, mai luminat în mintea mea,

Citind Cuvântul în fiecare zi și împlinindu-l.

Apropo, găsesc deosebit de expresivă sintagma: „mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri." Cea mai curată miere este cea care picură din fagur, nu cea care este presată.

Mai mult, prin ele slujitorul Tău este povățuit Prin Scripturi credinciosul este învățat să se împotrivescă diavolului, să fugă de ispită, să urască păcatul și să evite orice lucru care pare a fi rău. În ascultarea de preceptele Cuvântului, creștinul găsește împlinirea adevărată a vieții. Pe plan spiritual, fizic și mental, el se bucură de cea mai frumoasă și mai bună viață de care poate avea parte! Pe deasupra la toate acestea, el acumulează răsplata care-i va fi dăruită la Scaunul de Judecată al lui Cristos. „Evlavia este de folos pentru toate lucrurile, având promisiunea vieții care este acum și a celei viitoare" (1 Timotei 4:8).

Dar când ne gândim cât de sfântă, dreaptă și desăvârșită este legea Domnului, ne dăm seama ce slăbănogi suntem, ce eșecuri suferim și atunci exclamăm împreună cu David: „Cine poate să-și înțeleagă greșelile:" Barnes scrie: Având în vedere cât de curată, cât de sfântă și cât de strictă este această lege în cerințele sale - afirmându-și jurisdicția asupra gândurilor, cuvintelor și întregii vieți - cine poate să-și aducă aminte de câte ori s-a îndepărtat de la o asemenea lege? Un sentiment oarecum similar se regăsește în Psalmul 119:96: „Am văzut sfârșitul întregii perfecțiuni; porunca Ta este extrem de cuprinzătoare." Pe măsură ce Scripturile ne expun, arătându-ne așa cum suntem, convingându-ne de păcate de care anterior nu fuseserăm conștienți, suntem îndemnați să cerem iertare în rugăciune pentru greșeli secrete - pentru abateri de care nici noi, nici alții nu am fost conștienți, deși Dumnezeu desigur le-a cunoscut prea bine. Păcatul este păcat, chiar dacă nu suntem conștienți de el. Prin urmare, mărturisirea noastră trebuie să cuprindă întotdeauna și păcatele ascunse.

Dar psalmul acesta ne învață să ne rugăm nu numai pentru curățirea de păcate necunoscute, dar și păzirea de păcatul mândriei, izvorât din îngâmfare și încrederea în noi înșine. Mândria a fost păcatul din care s-au născut toate celelalte păcate în univers. Mândria este cea care l-a condus inițial pe Lucifer la răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Mai mult decât orice, psalmistul s-a temut de stăpânirea unor astfel de păcate ale mândriei în viața sa. Dacă va putea scăpa de stăpânirea lor, scrie el, atunci va fi nevinovat de un păcat mare - concret, de marele păcat al îndepărtării de Dumnezeu și al răzvrătirii împotriva Lui.

Elogiul s-a încheiat. David a preamărit cartea creației și cartea revelației. Acum el înalță o rugăciune de încheiere, pentru ca cuvintele și meditația lui să fie bine primite de Domnul, tăria (textual: „Stânca") și Răscumpărătorul său. Când Dumnezeu este înfățișat ca o stâncă, această figură de stil are menirea de a sugera tărie, siguranță și mântuire. Ca Răscumpărător al nostru, Dumnezeu în Cristos este Cel care ne răscumpără din păcat, din robie și din rușine.

În ajunul bătăliei poporul se îndreaptă spre Domnul, rugându-L să răspundă la rugăciunea regelui și să-i întoarcă înapoi pe dușmani, aducând peste ei o zdrobitoare înfrângere. Când oamenii strigă: „Să te ocrotească numele Dumnezeului lui Iacov," aceste cuvinte ne amintesc că numele lui Dumnezeu reprezintă însăși Persoana Sa. De trei ori în acest psalm găsim referiri la acest nume minunat:

Să te ocrotească numele Dumnezeului lui Iacov (v. 1).

În numele Dumnezeului nostru vom flutura steagurile noastre (v. 5).

Ne vom aduce aminte de numele Domnului Dumnezeului nostru (v. 7).

Williams dispune aceste referiri sub forma unor aliterații reușite: The Defending Name. The Displayed Name. The Delivering Name. (Numele apărător. Numele desfășurat. Numele izbăvitor.)

Este precizată sursa ajutorului cerut. Lăcașul de închinăciune din Sion a fost locuința lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, a fost normal ca israeliții să se aștepte să primească ajutor și sprijin din lăcașul de închinăciune din Sion.

Credințioșia și ascultarea de care a dat dovadă regele, prin faptul că a adus ofrande și jertfe de ardere de tot, sunt prezentate ca motiv special pentru care Domnul se cuvine să-și aducă aminte de el, cu bunăvoința Sa.

Regele dorea ca Domnul să încununeze planurile sale și scopul său cu succes. Aici supușii săi se roagă ca într-adevăr acesta să fie deznodământul bătăliei. Ei deja se gândesc la marea sărbătoare pe care o vor organiza după victoria militară, întâmpinând cu strigăte de bucurie vestea biruinței, cu steagurile fluturând în vânt, aducând și ele omagiu numelui lui Dumnezeu.

Se ridică întrebarea dacă cuvintele „Domnul să împlinească toate cererile tale" sunt rostite de popor, de preot sau de rege. În orice caz, este o rugăciune demnă.

Răspunsul Regelui

Îmbărbătat de interesul manifestat de popor, prin rugăciunile sale, regele se bucură în încredințarea că Domnul va trimite într-adevăr tot ajutorul necesar din cerurile sfintenției Sale și va interveni cu minunata etalare a nemărginitei Sale puteri.

Rugăciunea plină de încredere a poporului (20:7-9)

Această încredere este contagioasă. Oamenii aceștia plini de cucernicie, inspirați de asigurarea pe care o văd în liderul lor, nu mai sunt impresionati de forța militară a dușmanului. Acesta n-are decât să se laude cuarele sale de război aparent invulnerabile și cu caii încercați în luptă. Israel se va lauda cu numele Domnului! Mai bine este să te încrezi în El, decât în arsenalele cele mai puternice! La o privire a Domnului, chiar și cele mai puternice oștiri vor cădea răpuse la pământ! Dar cei care sunt de partea Domnului vor rămâne în picioare chiar și după ce se va fi termina războiul.

Având pacea minții, oamenii îl roagă din nou pe Domnul să-i dăruiască regelui biruință, răspunzând la rugăciunile ce l-au fost aduse pentru izbăvire.

Aplicația

Aplicația istorică a acestui psalm o găsim în înfrângerea de către David a amoniților și a sirienilor (2 Samuel 10:14-19). Dar Psalmul mai poate fi aplicat și la Domnul Isus, ca o rugăciune pentru învierea Sa. Credincioșii Săi se roagă ca Dumnezeu să-Și arate deplina satisfacție pentru jertfa lui Cristos de la Calvar Înviindu-L din morți. Angajându-Se în luptă cu Satan și cu oștirile sale, Mesia este sigur de rezultatul luptei. Psalmul 20 anticipează bucuria fără margini din dimineața învierii. Psalmul acesta se poate aplica și la misionarii care pătrund în teritoriul Satanei sau la orice creștin care se luptă să câștige teren nou pentru Domnul.

Sentimentul electrizant al biruinței (21:1-7)

Regele se bucură pentru felul în care Domnul Și-a descoperit tăria în bătălia ce a avut loc. Este prea plin de sentimente înalte de recunoștință când se gândește la intervenția lui Iehova la timpul potrivit. Dumnezeu i-a dăruit victoria pe care o dorise, izbânda pentru care se rugase. Iehova i-a ieșit în întâmpinare cu binecuvântări de triumf și prosperitate. Cel Preaînalt i-a așezat pe cap o cunună de aur curat. Drept răspuns la cererea regelui ca Dumnezeu să-l păzească, Domnul i-a dăruit viață - da, viață îndelungată, pe veci de veci. Această sintagmă se referă probabil și la David, care a fost binecuvântat cu zile multe, dar în primul rând se referă la viața nesfârșită a lui Mesia Cel înviat.

Pasajul acesta capătă o frumusețe și mai mare când realizăm că se referă la Domnul Isus Cristos. Ajutorul și mântuirea pe care le-a adus Dumnezeu au conferit mare cinste numelui Său. Înviindu-L din morți și așezându-L la dreapta Sa, Dumnezeu L-a încununat cu slavă și cinste (Evrei 2:9). Da, Domnul L-a binecuvântat nespus de mult, pe veci de veci, făcându-L o binecuvântare pentru toată lumea! Așezat în locul cel mai înalt de cinste, Cristos este umplut de bucurie în prezența Tatălui Său. Tocmai încrederea Sa neclătinată în Domnul este aceea care L-a dus la acest loc de onoare. Și îndurarea Celui Preaînalt este cea care va asigura veșnica Sa preamărire.

Pierzarea dușmanilor Regelui (21:8-12)

În acest punct poporul se adresează direct regelui. (În secțiunea precedentă oamenii se adresaseră Domnului.) Dacă îi atribuim regelui identitatea lui Mesia, înseamnă că fragmentul descrie pierzarea dușmanilor lui Cristos cu prilejul celei de-a doua venituri a Sa.

Dreapta Sa îi va scoate la iveală pe toți dușmanii Săi. Nici unul din cei care-L urăsc nu va scăpa. Instrumentul distrugerii lor va fi focul. El va fi descoperit din cer „cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, răzbunându-Se împotriva celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu și pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos” (2 Tesaloniceni 1:7,8). De asemenea El îi va distruge și pe descendenții acestora de pe fața pământului, și pe urmașii lor de pe pământ.

Complotul de a-L opri pe Cristos să-Și preia frânele guvernării Sale universale (descriș și în Psalmi 2:2,3) va eșua lamentabil. Rebelii se vor retrage îngroziți, când Dumnezeu îi va lovi năprasnic!

Lăudați pe Domnul!

În strofa de încheiere, Domnul este preamărit pentru modul în care Și-a revelat tăria. Cântece de laudă izbucnesc pentru că Dumnezeu Și-a dezvoltat puterea, scăpându-i pe ai Săi și înfrângându-i pe toți dușmanii Săi. Este cântarea rămășiței Israelului, care se roagă pentru preamărirea lui Mesia, ca El să fie recunoscut, în sfârșit, ca Domn al domnilor și Rege al regilor.

Cristos în suferință și în glorie

Părăsit! Mai degrabă Dumnezeu Se putea separa de esența Sa; iar păcatele lui Adam s-au interpus între neprihănitul Fiu și Tatăl; Da, dintr-odată, strigătul de orfan al lui Emanuel a zguduit întregul univers - S-a ridicat singur, fără ecou, „Dumnezeul Meu, sunt părăsit!” S-a înălțat de pe buzele Lui sfinte, în mijlocul creațiunii Sale pierdute Pentru ca nici un credincios să nu mai trebuiască să rostească vreodată acele cuvinte dezolante. - Elizabeth Barrett Browning

Apropie-te de acest Psalm cu toată solemnitatea și reverența, deoarece nu ai stat probabil niciodată pe un teren mai sfânt. Ai ajuns la Golgota, unde Bunul Păstor își dă viața pentru oi. Preț de trei ore pământul a fost învăluit într-un întuneric adânc. Acum „strigătul de orfan al lui Emanuel străbate întregul univers: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”

Îndărătul pătrunzătoarei întrebări stă cumplita realitate - Mântuitorul suferind realmente a fost, total și efectiv, părăsit de Dumnezeu. Eternul Fiu, ce fusese dintotdeauna desfătarea Tatălui Său, era acum abandonat! Omul Desăvârșit, care făcuse fără greș voia lui Dumnezeu, a trăit acum groaznică și dezolantă realitate de a fi despărțit de Dumnezeu!

Îndată se naște întrebarea: „De ce?” De ce a trebuit să sufere Fiul lui Dumnezeu, cel fără păcat, toată concentrația ororii iadului veșnic, în acele nesfârșite trei ceasuri de întuneric? Scriptura ne dă răspunsul: Mai întâi, Dumnezeu este sfânt, neprihănit și drept, ceea ce înseamnă că trebuie să pedepsească păcatul oriunde îl întâlnește. A trece cu vederea păcatul sau a-l tolera îi este cu neputință lui Dumnezeu. Asta ne conduce la al doilea punct. Deși Domnul Isus nu a avut nici un păcat propriu, El a luat asupra Sa păcatele noastre. El Și-a asumat de bună voie responsabilitatea de a achita plata tuturor fărădelegilor noastre. Datoria ce trebuia plătită de noi a fost trecută în contul Său, El devenind de bună voie garanția, gajul pentru această datorie. Dar în acest punct ce putea face Dumnezeu? Toate atributele neprihănirii Sale cereau pedepsirea păcatului. Însă acum El privește jos pe pământ și-L vede pe singurul Său Fiu născut, care s-a făcut țăp ispășitor pentru alții. Fiul iubirii Sale a devenit purtătorul păcatului nostru. Prin urmare, ce va face Dumnezeu când va vedea păcatele noastre așezate asupra preaiubitului Său Fiu? Nici o clipă nu a existat nici cea mai mică îndoială cu privire la ce va face Dumnezeu! El a declanșat fără ezitare toată furia mâniei Sale neprihănite asupra propriului Său Fiu preaiubit. Șuvoiul înfiorător al judecății divine s-a revărsat peste Victima nevinovată. Din pricina noastră, de dragul nostru, Cristos a fost părăsit de Dumnezeu, pentru ca noi să nu mai trebuiască să fim niciodată părăsiți.

Astfel, când citim despre profunda, cumplită suferință a lui Cristos, întotdeauna trebuie să ne aducem aminte că El a suportat-o în întregime pentru noi, de dragul nostru. Fiecare propoziție ar trebui s-o punctăm, adăugând: pentru mine. El a fost părăsit - pentru mine. Când îl aud strigând: „De ce stai departe de a Mă ajuta, de cuvintele geamătului Meu?” Eu știu că și aceasta a fost pentru mine. Și tot pentru mine au rămas cerurile tăcute în fața Lui, zi și noapte.

Într-o privință, Mântuitorul Și-a explicat părăsirea în cuvintele: „Dar Tu ești sfânt, Cel care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.” Dragostea lui Dumnezeu cerea ca plata păcatului să fie achitată. Dragostea lui Dumnezeu a asigurat ceea ce cerea sfințenia Sa. El L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă înlocuitoare. Acum „aspra justiție nu mai are ce să ceară iar îndurarea poate să-și reverse belșugul.”

Dar ia să ascultăm din nou! Mântuitorul încă îi vorbește Tatălui Său, amintindu-I că patriarhii niciodată n-au fost părăsiți. Strigătele lor de ajutor, rostite dintr-o inimă credincioasă, n-au rămas niciodată fără răspuns. Nici o singură dată măcar nu au fost ei dezamăgiți, când au strigat după izbăvire. În pofida păcatului lor și a abaterilor lor, Dumnezeu nu a avut niciodată de gând să-i părăsească. Asta pentru că sentința aceea l-a fost rezervată Mielului fără pată al lui Dumnezeu!

Nu numai că El a fost părăsit de Dumnezeu, dar a fost și disprețuit și respins de popor. Pentru creaturile cărora mâinile Lui le-au dat formă Cristos nu era nici măcar un om, ci doar un vierme. El a cunoscut amărăciunea batjocurilor și respingerii manifestate chiar de cei pe care venise să-i mântuiască. Chiar pe când atârna pe cruce, gloata L-a ridiculizat și L-a batjocorit pe Eternul Iubitor al sufletelor lor! Oricât de incredibil ni s-ar părea, oamenii aceștia au cântat o cântare de batjocură în care au râs de aparenta Sa neputință și de prezumtiva zădărnicie de a-Și pune încrederea în Dumnezeu.

„S-a încrezut în Domnul; să-L scape acum, întrucât își găsește desfătarea în El!” Exact așa a spus gloata rânjind de ură la cruce (Matei 27:39,43).

Dar acum Fiul Omului Se întoarce de la om către Dumnezeu, aducându-Și aminte de Betleem. Dumnezeu este Cel care L-a adus pe lume din pântecele fecioarei. Dumnezeu este Cel care L-a păzit în zilele pline de primejdii ale prunciei Sale. Dumnezeu L-a susținut în copilăria Sa și apoi în tinerețea Sa. Pe temeiul acestei relații de dragoste din partea Tatălui de care a beneficiat în trecut, Cristos Se adresează acum lui Dumnezeu, rugându-L să Se apropie în ceasul acesta de cumplită, zdrobitoare și unică încercare.

Mulți din cei care alcătuiau gloata plină de ură de la Calvar erau israeliți. Cristos îi compară cu taurii puternici din Basan și cu leul care sfâșie și răcnește. Ținutul Basan, situat pe malul de est al Iordanului, era renumit pentru mănoasele sale pășuni și pentru vitele sale binehrănite. Mai târziu Amos avea să-i numească pe israeliții dedați la o viață de huzur „vacii de Basan” (Amos 4:1). Când Cristos Se referă aici la taurii din Basan, El îi are în vedere pe proprii Săi concetățeni, care pândeau ca niște animale să-și sfâșie prada. Ei nu erau doar ca niște tauri puși pe împuns, ci ca niște lei ce răcneau și sfâșiau. Mesia al Israelului venise, dar ei se năpusteau asupra Lui ca niște lei asupra unui mielușel!

Suferințele fizice ale lui Cristos au fost atât de cumplite încât nu se pot descrie. În primul rând, El era sfârșit și sleit de orice puteri, complet epuizat; a fost vărsat ca apa. Apoi suferea agonia dislocării încheieturilor, datorită atârării pe cruce. Toate oasele l-au ieșit din încheieturi - în organele Sale interne s-au produs perturbații violente; de pildă, inima Sa s-a topit ca ceara în pieptul Său. A fost cuprins de o insuportabilă slăbiciune; puterea l-a scut ca un ciob de vas. Pe deasupra, suferea cumplit de sete; limba i se lipea de cerni guri. Toate acestea nu puteau însemna decât un singur lucru: Dumnezeu L-a dus în țărâna morții.

După cum își asemuise tortionarii Săi evrei cu niște tauri și lei, acum îi compară pe călăii săi neevrei cu niște câini. Era la ordinea zilei între evrei să se refere la Neamuri cu apelativul câini (Matei 15:21-28). Aici termenul este aplicat în special soldaților romani care-L înconjurau ca o haită de javre asmuțite, ce-și arătau colții, mârâind. Această adunătură de netrebnici l-a străpuns mâinile și picioarele. Holbându-se la trupul Său pe jumătate gol, răufăcătorii aceștia îi vedeau oasele gata să-l străpungă pielea contractată, scena provocându-le o nesfârșită satisfacție și o perversă plăcere.

Apoi, într-una din minunatele profeții întâlnite în acest Psalm, Domnul Isus prevede că soldații îi vor împărți veșmintele între ei, trăgând la sorți pentru hainele Sale. Iată ce s-a întâmplat cu sute de ani mai târziu: Apoi ostașii, după ce L-au răstignit pe Isus, l-au luat hainele și le-au făcut patru părți: câte o parte pentru fiecare ostaș. Dar cămașa n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos. Și au zis deci unul către altul: „Să n-o sfâșiem, ci să aruncăm sorții pentru ea, a cui să fie; (Ioan 19:23, 24).

Pentru ultima oară în acest Psalm, Mântuitorul imploră prezența și ajutorul lui Dumnezeu. El Se roagă să fie izbăvit de sabie și de puterea câinelui, ambele fiind referiri la Neamuri. Sabia este simbolul puterii guvernământului, al stăpânirii (Romani 13:4). Aici se referă la guvernul roman cu puterea sa de a impune pedeapsa capitală. Câinele, cum am arătat mai sus, se referă la soldații neevrei. Apoi în versetul 21, Cristos cere să fie salvat din gura leului și din coarnele boilor sălbatici. După cum am văzut în versetele 12 și 13, asta se referă la poporul Israel, care i-a spus lui Pilat: „Noi avem o lege și potrivit cu legea noastră El trebuie să moară...” (Ioan 19:7).

„Mi-ai răspuns” constituie o tranziție distinctă și triumfală între versetele 21 și 22; Este puntea de legătură dintre cele două secțiuni principale ale Psalmului. Filonul liric ne transportă acum de la tonul pledoariei sfâșietoare la imnul jubilației triumfătoare. Suferințele Domnului Isus sunt de acum pe veci încheiate, aparțin trecutului. Lucrarea Sa răscumpărătoare s-a săvârșit. Crucea a fost înlocuită cu o cunună! Între aceste două versete psalmistul ne poartă într-o clipă de la Prima venire a lui Cristos la cea de-a Doua Sa venire - de la Calvar la Muntele Măslinilor! Deși Psalmul nu spune acest lucru, noi știm că intervalul dintre aceste două evenimente cuprinde moartea Mântuitorului, învierea Sa, înălțarea Sa la cer, precum și întreaga eră a Bisericii în care ne aflăm noi cei de azi.

Deja, când am ajuns în acest punct al Psalmului 22, Cristos a revenit pe pământ, ca să guverneze ca Rege, Rămășița credincioasă din cadrul națiunii Israel a intrat în împărăția de o mie de ani, cu toată gloria care va însoți această împărăție. Mesia al Israelului este gata să le mărturisească fraților Săi evrei despre credințioșia lui Dumnezeu, manifestată în faptul că l-a răspuns la rugăciuni în prima parte a Psalmului. Acum Cristos îl laudă pe Dumnezeu în mijlocul adunărilor.

Următoarele două versete ne dau substanța spuselor pe care le va adresa Cristos Israelului răscumpărat în acea zi când va începe mia de ani, în cadrul a trei paralelisme maiestuoase, Cristos li se adresează cu cuvintele: „voi, urmașii lui Iacov,” și „voi sămânța lui Israel.” Apoi îi îndeamnă să-L laude pe Domnul, să-L slăvească și să se teamă de El. Motivația acestui răspuns reverențios o constituie faptul că Dumnezeu a auzit și a răspuns la strigătele zguduitoare pe care le-a rostit El la Calvar. Dumnezeu nu a disprețuit suferințele îndurate de Preaiubitul Său Fiu, după cum El nu Și-a ascuns pentru totdeauna fața de El. Mai degrabă, „Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domn” (Filipeni 2:9-11).

Dumnezeu este ținta laudei lui Mesia: „În adunarea cea mare, lauda Mea spre Tine va fi îndreptată...” În strâmtorarea Sa, Cristos jurase că-L va lăuda pe Domnul în public, iar acum El își va împlini juruințele înaintea celor care se tem de Domnul.

În ultimele șase versete ale Psalmului asistăm la o schimbare de vorbitor. Acum vorbește Duhul Sfânt, descriind condițiile ideale care vor domni în timpul celor o mie de ani de pace și prosperitate. Sărăcia va fi alungată; cei săraci vor mânca și se vor sătura. Pământul va fi plin de laudă la adresa lui Dumnezeu. Toți cei care îl caută pe Domnul îl vor lăuda. Asupra acestor închinători Duhul rostește binecuvântarea: „Inima voastră să trăiască pe vecie!”

Va exista o trezire mondială. Toate marginile pământului își vor aduce aminte că Cristos a murit la Calvar și se vor întoarce la Domnul. Toate familiile și națiunile se vor uni într-un act măreț de omagiu și închinăciune.

Domnul însuși își va exercita domnia și stăpânirea peste tot pământul. Ale Lui sunt drepturile la tron și El va domni peste națiuni. Toți oamenii mari ai pământului se vor supune guvernării Sale și orice muritor se va pleca înaintea Lui - toți cei care se coboară în țărână și cei care nu pot să-și păstreze viața.

Faima lui Cristos va dăinui. Generație după generație îl va sluji și va proclama virtuțile, minunăția și desăvârșirea Sa. Un mesaj special va fi transmis din generație în generație: faptul că Cristos a împlinit cu neprihănire marea lucrare de răscumpărare. Psalmul 22 începe cu al patrulea cuvânt de pe cruce - strigătul de ispășire. Și se sfârșește cu cuvintele: „fiindcă El a făcut aceasta,” care au exact același înțeles cu al șaptelea cuvânt de pe cruce: „S-a sfârșit!” (Ioan 19:30). De-a lungul veacurilor vestea bună va fi transmisă din generație în generație, toți minunându-se de faptul că El a făcut toate acestea.

În pofida popularității de care se bucură în toată lumea, psalmul acesta nu este pentru toți, ci se aplică doar la cei care sunt îndreptățiți să spună: „Domnul este Păstorul meu.” E adevărat că Bunul Păstor a murit pentru toți, dar numai cei care realmente Îl primesc printr-un act conștient al credinței lor, sunt oile Sale. Lucrarea Sa de mântuire este suficientă pentru toți, dar ea este efectivă doar pentru cei care realmente cred în El. Prin urmare, totul depinde de pronumele personal meu. Dacă El nu este Păstorul meu, atunci restul Psalmului nu-mi aparține. Pe de altă parte, dacă El este cu adevărat al meu iar eu sunt cu adevărat al Său, atunci eu am totul în El!

Nu voi duce lipsă de hrană pentru suflet și trup, pentru că El mă paște în pășuni verzi. Nu voi duce lipsă nici de înviorare, pentru că El mă duce la ape de odihnă.

Nu voi duce lipsă de vitalitate pentru că El îmi înviorază sufletul. Nu voi duce lipsă de călăuzire pe plan moral, pentru că El mă călăuzește pe cărările neprihănirii din pricina Numelui Său.

Zămbim când citim despre copilașul care a intrat în panică atunci când a recitat acest psalm, dându-i o formă puțin diferită: „Domnul este păstorul meu; nu trebuie să mă îngrijorez.” Dar el a avut mai multă dreptate decât ne dăm seama! Lui i-au scăpat cuvintele exacte, dar a prins sensul exact. Dacă Domnul este Păstorul nostru, n-avem de ce să ne îngrijorăm!

Și n-avem de ce să ne temem de moarte. În valea umbrei morții nu avem de ce să ne temem, deoarece Păstorul este cu noi. Boldul morții este păcatul - păcatul nemărturisit și neiertat. Dar Cristos a deposedat moartea de boldul ei, în ce-l privește pe credincios. El a îndepărtat păcatele noastre odată pentru totdeauna. Acum cel mai rău lucru pe care poate să ni-l facă moartea este, în realitate, cel mai bun lucru care ni s-ar putea întâmpla! Și astfel putem cânta:

O moarte, o mormântul e, nu mă mai tem de puterea ta;

Datoria este achitată.

Asupra lui Isus, în acel sumbru, groaznic ceas,

Păcatele noastre au fost depuse.

-Margaret L. Canon

Este adevărat că creștinii pot avea anumite presimțiri rele cu privire la suferința care adesea însoțește moartea. După cum a fost auzit un sfânt în vârstă afirmând: „Nu mă supăr că Domnul îmi desface cortul, dar sper că o va face cu multă grijă!”

De asemenea este adevărat că nu ni se dăruiește harul de care avem nevoie în clipa morții decât atunci când avem efectiv nevoie de el. Dar faptul rămâne că moartea nu ne mai îngrozește, deoarece știm că a muri înseamnă a fi cu Cristos - și aceasta este cu mult mai bine. „A muri este câștig.”

Toiagul și nuiaua Păstorului sunt surse de mângâiere, ocrotire și călăuzire. Ori de câte ori este necesar, El poate folosi și nuiaua, în scopurile îndreptării. Majoritatea oilor au nevoie, din timp în timp, de această îndreptare.

Între timp, Păstorul ne pregătește o masă în prezența dușmanilor noștri. Pe masă sunt desfășurate toate binecuvântările spirituale pe care ni le-a cumpărat El cu sângele Său scump. Masa înfățișează tot ce avem în Cristos. Deși înconjurați de dușmani, noi ne bucurăm de aceste binecuvântări în pace și siguranță. J. H. Jowett ilustrează acest adevăr: Ospitalitatea orientală îi garantează unui om aflat în vizită un grad mare de confort. „Toate considerațiile sacre ale ospitalității se adună în jurul său, apărându-l. Este condus în cort, i se așează în față bucate din care să se înfrupte, în timp ce urmăritorii săi de care a reușit să scape stau neputincioși la ușa cortului.”

De asemenea El ne unge capul cu untdelemn. Păstorii ung capetele oilor cu untdelemn pentru a le alina durerile provocate de zgârieturi și jolituri. Pentru preoți untdelemnul de ungere reprezintă consacrarea lor în slujba încredințată. Pentru regi untdelemnul cu care sunt unși este asociat cu încoronarea lor. Fiecare credincios este uns cu Duhul Sfânt în momentul în care îl primește pe Mântuitorul. Ungerea îi garantează slujba de învățător pe care o desfășoară Dumnezeu Duhul Sfânt în viața credinciosului.

Când ne gândim la toate bogățiile harului pe care le avem în Cristos Isus, izbucnim în strigăte de bucurie, spunând împreună cu psalmistul: „Paharul meu este plin de dă peste el!”

Dragostea Lui e nemărginită,

Harul lui nu cunoaște măsură,

Puterea Sa nu are nici un hotar,

Căci din bogățiile Sale infinit de mari în Isus

El ne dăruiește mereu, mereu, mereu.

-Armie Johnson Funt

În fine, pe deasupra la toate, mai avem și taina unei veșnicii fericite. Însoțiți toată viața de bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, în cele din urmă ajungem în casa Tatălui, în locuința noastră eternă. Gândindu-ne la toate acestea, trebuie să-i dăm dreptate lui Guy King, când spune: „Ce cerșetori norocoși suntem!”

Cine este Regele slavei?

Psalmul al douăzeci și patrulea ne îndreaptă privirile spre un eveniment din viitor, care va avea loc la sfârșitul Marii Strâmtorări. Tunetele judecăților lui Dumnezeu au încetat, Domnul Isus a revenit pe pământ, și-a înfrânt dușmanii. Acum Cristos se îndreaptă triumfător spre Ierusalim, pentru a domni de acolo ca Rege al regilor și Domn al domnilor. Este o procesiune triumfală cum lumea nu a mai văzut. După cum spectatorii de odinioară au fost șocați de profunzimea suferinței Mântuitorului, tot așa acum ei vor rămâne muți de uimire în fața splendorii gloriei Sale.

Pe măsură ce alaiul se apropie de cetatea Ierusalim, crainicii vestesc mesajul potrivit căruia pământul și tot ce este pe el aparține lui Dumnezeu. Este declarația dreptului divin de proprietate, Cristos fiind îndreptățit pe de-a întregul să domnească. Apoi ni se oferă motivul: Cristos este Cel care a făcut lumea. El este Cel care a adunat apele la un loc, făcând să apară uscatul. Prin urmare, El vine să-și ia în primire tot ce este al Său, dar care l-a fost refuzat de veacuri.

Următoarele patru versete descriu genul de oameni care vor intra în împărăție și vor beneficia de domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ, într-un climat de pace și prosperitate. Aceștia vor fi rămășița credincioasă a Israelului și Neamurile răscumpărate, care se vor sui la templul de la Ierusalim ca să se închine. S-ar părea la prima vedere că acești oameni se califică pentru a intra în împărăție pe baza caracterului lor bun, dar nu așa stau lucrurile. Caracterul lor este rezultatul nașterii din nou, de sus, căci dacă nu se naște cineva din nou, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3. 5). Prin urmare, oamenii aceștia sunt sfinții nobili care au trecut prin marea strâmtorare și și-au albit hainele în sângele Mielului. Patru trăsături de caracter sunt scoase în evidență: Ei au mâini curate. Cu alte cuvinte, acțiunile lor sunt neprihănite, fără pată. Apoi ei au o inimă curată. Adică motivele lor sunt sincere iar mințile lor necorupte. Ei nu subscriu la nici un act de falsitate. Și, în fine, ei nu pervertesc dreptatea, adică nu depun mărturie mincinoasă, nu spun ceea ce nu este adevărat. Măinile lor, inima lor, sufletul lor, buzele lor sunt neprihănite.

Aceștia sunt genul de oameni care vor fi supușii împărăției de o mie de ani a lui Cristos. Deși în trecut ei au fost ridiculizați și disprețuiți de către cei răi, acum ei vor fi îndreptățiți și răzbunați de Dumnezeul mântuirii lor. Da, aceștia vor fi cetățenii Mileniului - oameni care vor căuta fața lui Dumnezeu, oameni care au primit har de la Dumnezeul care-i iubește pe cei nevrednici.

Îmi place să cred că alaiul a cântat cuvintele din versetele 1-6 în timp ce traversa Valea Chedron. Dar acum s-au oprit din cântat, la un semnal dat de crainicul din capul procesiunii, care se adresează cu următoarele cuvinte străjerilor de la porțile Ierusalimului: „Porți, ridicați-vă capetele! Ridicați-vă, uși veșnice, ca să intre Regele slavei.” Iar santinela de pe zidul cetății întreabă cu glas energic: „Cine este acest Rege al slavei?” Și i se răspunde pe un ton maiestuos: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în luptă.”

Între timp, alaiul s-a apropiat mult de cetate, dar porțile tot nu se deschid. Prin urmare, crainicul poruncește din nou porților să se deschidă ca să intre Regele slavei. Și iarăși este rugat să-L identifice pe Rege. Crainicul răspunde cu cuvintele: „Domnul oștirilor, El este Regele slavei.”

Apoi Regele pătrunde în cetate cu supușii Săi loiali, pentru a lua în mână Lui străpunsă de cuie sceptrul stăpânirii universale. F. B. Meyer scrie: Psalmul acesta se împlinește în noi când Isus intră în inima noastră ca Rege să domnească, realizarea definitivă urmând să aibă loc atunci când pământul, cu întreaga sa populație, îl va aclama ca Domn al său.

Secretul Domnului

Este un psalm acrostih, deși una din literele alfabetului ebraic este omisă iar alta este folosită de două ori. (Litera pentru „r” (reș) apare în ambele versete, 18 și 19, deși în versetul 18 ne-am așteptat să vedem litera „q” (qof)) Este greu de depistat o temă unificatoare. Mai degrabă, psalmul pare să fie un amestec de rugăciuni și meditații, singura legătură aparentă fiind cea alfabetică.

Mai întâi avem rugăciunea pentru ocrotire. Se pare că dușmanii lui David nu sunt niciodată prea departe. Prin urmare, el cere ajutor de la Domnul, recunoscându-L pe Dumnezeu ca singurul în care își poate pune încrederea. Ruga dublă a lui David este ca niciodată să nu fie dezamăgit pentru că și-a pus încrederea în Iehova și ca dușmanii lui să nu aibă ocazia de a jubila pentru faptul că Dumnezeu l-ar fi dezamăgit pe copilul Său. Este rugăciunea pentru toți care se bazuiesc pe Domnul. Cât privește pe cei care în mod intențional comit înșelăciuni, el le dorește o doză bună de ocară.

În următoarea secțiune, psalmistul zugrăvește portretul unui discipol care dorește să fie învățat. El vrea să cunoască căile Domnului, să umble pe cărările Sale și să crească în adevărul Său. Motivația sa pare să izvorască din dragostea pentru Dumnezeul mântuirii sale, pentru

Cel în care își găsește el toate împlinirile.

Apoi David este înfățișat în ipostaza de păcătos care urmărește să obțină iertarea. El apelează la îndurările și bunătatea Domnului, rugându-L pe Domnul să-și aducă aminte de harul pe care l-a revărsat în trecut - ca și când El ar putea uita! Dacă atari cereri trădează din partea lui David o cunoaștere imperfectă a harului lui Dumnezeu, să nu uităm că el a trăit într-o epocă a umbrelor, pe când noi ne bucurăm de lumina deplină a erei evangheliei. Păcatele tinereții lui David îl nelinișteau. Da, ele revin în conștiința oamenilor când nici nu se așteaptă. Psalmistul îl roagă însă pe Domnul să treacă sub pecetea uitării aceste păcate, aducându-și în schimb aminte de David după bunătatea și îndurarea Domnului. O atare rugăciune este irezistibilă. Ce eliberare este în a ști ca păcatele noastre se află sub sânge, că au fost îndepărtate, fiind la fel de departe cum este estul de vest, îngropate în marea uitării lui Dumnezeu, pe veci iertate!

Acum David trece de la rugăciune la contemplare. El este plin de admirație, gândindu-se la slujba de învățător pe care o desfășoară Iehova. Pentru că Domnul este realmente bun și drept, El îi învață pe păcătoși calea adevărului, dreptății și mântuirii. Cea mai importantă calitate de care avem nevoie pentru a putea fi învățați de El este smerenia - noi trebuie să fim gata să recunoaștem ignoranța noastră și necesitatea de a fi învățați. Dacă ne lăsăm învățați, curând vom afla ce este drept și bine; cu alte cuvinte, vom cunoaște voia lui Dumnezeu. Contrar opiniei unora, cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu nu au de suferit o viață neplăcută, ci, dimpotrivă, viața lor este plină de semnele palpabile ale iubirii și credincioșiei statornice a lui Dumnezeu.

David revine acum pe scurt la rugăciunea pentru iertare. Pe deplin convins de magnitudinea vinovăției sale, el își întemeiază apelul pe adevărul cuvintelor: „Pentru Numele Tău, Doamne.” Întrucât numele unei persoane adesea reprezintă persoana respectivă, psalmistul face aici apel la însuși caracterul lui Dumnezeu - în special la îndurarea și harul Său - aceasta fiind sigura garanție că David va fi iertat. Nici un cuvânt nu se pomenește despre meritele personale ale lui David!

Din nou el își întrerupe rugăciunea pentru a se angaja într-un monolog spiritual. El îl consideră pe omul care se teme de Domnul ca pe unul care beneficiază de ce are mai bun să ne ofere Dumnezeu. Acest gen de om va experimenta:

Călăuzire sigură - Dumnezeu îi va arăta calea pe care trebuie să meargă.

Prosperitate personală - Dumnezeu îi va purta de grijă, ca să nu ducă lipsă.

Siguranța familiei - copiii lui vor moșteni pământul.

Părtășie divină - se va afla într-un cerc intim de prieteni cărora Domnul le descopere voia Sa și căile Sale, într-o manieră intimă.

Acesta este negreșit versetul de aur al Psalmului: Secretul Domnului este cu cei ce se tem de El; Și El le va arăta legământul Său.

Lui Daniel, „omul mult preaiubit,” i-a dăruit Dumnezeu minunatele vedenii cu privire la guvernele Neamurilor, ce se vor succeda, fiind în cele din urmă înlocuite cu împărăția finală a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. Iar apoi lui Ioan, preaiubitului ucenic care-și rezema capul pe pieptul lui Isus, i s-a dat minunata revelație de pe insula Patmos.

David se include pe sine în acest grup de oameni temători de Dumnezeu. Ochii lui privesc încontinuu spre cer, cu încredere și nădejde, David fiind încrezător că Domnul îl va smulge din lațul necazurilor și suferințelor în care este prins în acest psalm.

Menționarea lațului îi face pe David să întrerupă meditațiile spirituale, și să rostească o rugăciune pentru situația în care se află. Este singuratic și apăsător. Necazurile inimii sale sunt peste măsură de mari. Prin urmare, el îl imploră pe Dumnezeu să Se întoarcă spre el cu îndurare, să-i ridice povara inimii și să-l izbăvească din suferințele sale; să țină cont de încercările prin care trece și să-i ierte toate păcatele. David îl mai roagă pe Domnul să-l apere de dușmanii săi și de ura lor neîmpăcată, dovedindu-l nevinovat și arătând că nu degeaba s-a încrezut în Iehova. Când David se roagă: „Integritatea și dreptatea să mă ocrotească,” el nu se referă la propria sa rectitudine, ci mai degrabă îl roagă pe Dumnezeu să-i arate neprihănirea Sa, izbăvind-l pe cel care și-a pus încrederea în El.

În ultimul verset, David se identifică pe sine cu Israel și se roagă pentru răscumpărarea națiunii. Asta sugerează că un psalm ca acesta va deveni limbajul rămășiței evlavioase a Israelului când vor veni zilele Marii Strămtorări.

Un psalm al despărțirii

Când citim Psalmul 26 pentru prima oară am putea conchide că este produsul unui egoist fără margini de încrezut. Dar după o mai atentă examinare, vom vedea că avem de a face cu o descriere faptică a vieții unui om despărțit de lume și alipit cu totul de Dumnezeu. Citind printre rânduri, aflăm că David a fost acuzat că ar fi fraternizat cu oameni răi și că ar fi fost necredincios față de Iehova. Aici el face o pledoarie de auto-apărare. Nicăieri nu pretinde că ar fi lipsit de păcat, dar nu acceptă acuzele care i se aduc, față de acestea declarându-se nevinovat.

El lasă în cele din urmă cazul său în mâna Domnului, ca El să-l rezolve și să-i dea câștig de cauză. Contrar acuzelor ce i le aduceau dușmanii săi, David s-a purtat într-adevăr cu integritate morală. Realmente el a avut o umblare consecventă, biziindu-se mereu pe Domnul. În cuvinte împrumutate din limbajul metalurgiei, el se supune lui Dumnezeu, ca să fie încercat de El pentru a i se dovedi autenticitatea și sinceritatea, pentru a fi încercat în creuzet, dovedindu-se că nu conține zgură. Atât în ce privește inima sa (afecțiunile) cât și mintea sa (motivele), David a fost încrezător că va fi achitat, întrucât întotdeauna a avut înaintea sa bunătatea Domnului, umblând pe cărările credincioșiei față de Cuvântul lui Dumnezeu.

A sta cu muritorii idolatri înseamnă a-i aproba și a avea părtășie cu ei. Or, David nu a făcut una ca asta. A se însoți cu ipocriții înseamnă a fi părtaș de bună voie cu înșelătorii și cu impostorii. David nu a fost vinovat nici de acest lucru. Dimpotrivă, el a urât compania infractorilor și a dat dovadă de râvnă sfântă în evitarea oricărei fraternizări cu cei răi.

Dar integritatea lui David nu a constatat doar din despărțirea de oamenii răi, ci și din alipirea de Dumnezeu. Înainte de a se apropia de altarul Domnului, David s-a asigurat că mâinile sale sunt curățite de păcat și de înșelare. Astfel, luând poziția de închinător curățit, el a cântat din toată inima laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru minunatele Sale lucrări. Pentru el închinarea nu era un ritual rigid, pe care trebuie să-l suporti fiindcă n-ai încotro. Lui David realmente îi plăcea casa Domnului, unde norul de slavă simboliza prezența slăvită a lui Dumnezeu însuși.

Pentru că a refuzat să se unească cu cei răi din lumea aceasta, David se roagă să fie cruțat de soarta lor: pe lumea cealaltă. El a evitat practicile păcătoșilor, ucigașilor și mituitorilor din viața aceasta. Acum se roagă să scape de compania lor în viața de dincolo de mormânt. Fiindcă el a trăit o viață neprihănită, acum se roagă să fie salvat de soarta celor răi și să fie tratat cu har de către Domnul.

Stând pe terenul neted al unei istorii nepătate, David jură că îl va binecuvânta pe Domnul în adunări. Se cuvine să remarcăm că mai există un aspect al despărțirii pe care nu-l relevă acest psalm. Deși trebuie să fim despărțiți de păcătoși, evitând să aprobăm chiar prin tăcerea noastră, darămite prin complicitatea noastră faptele rele săvârșite de ei, totuși trebuie subliniat că nu trebuie să ne izolăm de ei când e vorba de a le spune că au nevoie de Cristos. Domnul Isus însuși a fost un prieten al păcătoșilor; El nu numai că i-a primit la Sine, dar a mâncat și a băut cu ei. Dar El niciodată nu Și-a compromis loialitatea Sa față de Dumnezeu, după cum niciodată nu a ezitat să le spună că sunt păcătoși și că au nevoie de iertare. Când a vizitat casa lui Simon, iată ce ne spune Episcopul Ryle că a făcut Domnul: El a dus „treburile Tatălui” cu Sine la masa fariseului. El a mărturisit împotriva păcatului care-l asalta pe fariseu. El i-a explicat fariseului natura iertării gratuite de păcate și secretul adevăratei iubiri a Domnului. El a făcut cunoscută natura mântuitoare a credinței. Dacă creștinii care se pronunță în favoarea unor relații apropiate cu cei neconvertiți vor vizita casele acestora în spiritul Domnului nostru și vor vorbi și se vor comporta cum a vorbit și S-a comportat El, atunci n-au motive să întrerupă această practică. Dar vorbesc ei oare și se comportă ei la mesele cunoștințelor lor neconvertite cum a făcut Isus la masa lui Simon? La această întrebare sunt ei chemați să răspundă. Este o întrebare la care bine am face dacă am medita cu toții.

De pildă, când mai marii preoților, căpitani templului și bătrânii au venit în Grădina Ghetsimani ca să-L prindă pe Cristos, El le-a spus: „Acesta este .ceasul vostru, și puterea întunericii” (Luca 22:53). Dar în acest moment El Se va fi mângâiat cu gândul:

Domnul este lumina mea și mântuirea mea; De cine să mă tem?

Domnul este tăria vieții mele; De cine să-mi fie teamă?

Dumnezeu a fost lumina Lui în timp ce întunericul se lăsa. Dumnezeu a fost mântuirea Sa, adică Izbăvitorul Său de dușmanii Săi pământești. Dumnezeu a fost cetățuia vieții Sale, un refugiu în vreme de furtună. Cu așa ocrotire, El nu avea de ce să Se teamă de nimeni!

Când au venit oamenii să-L aresteze pe Domnul Isus, El i-a întrebat: „Pe cine căutați?” Ei i-au răspuns: „Pe Isus din Nazaret.” De îndată ce a spus: „Eu sunt Acela,” ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ (Ioan 18:6). În acel moment Cristos probabil a meditat asupra acestor cuvinte:

Când cei răi au venit împotriva mea ca să-mi mănânce carnea, dușmanii și prigonitorii mei s-au împiedicat și au căzut.

S-au năpustit asupra Lui ca niște păsări de pradă, dar slava dumnezeirii Sale, a „Marelui EU SUNT” a strălucit prin învelișul Său uman, cei care au venit să-L prindă fiind doborâți la pământ.

Ioan ne spune că cei care au venit să-L aresteze pe Isus în Grădina Ghetsimane au fost: un detașament de ostași, câțiva ofițeri din partea marilor preoți și numeroși farisei. Au venit cu felinare, cu torțe și cu arme (Ioan 18:3). Când i-a văzut apropiindu-se, El a putut rosti cu deplină stăpânire de Sine:

Chiar dacă o oștire ar tăbări împotriva mea, Inima mea tot nu se va teme;

Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, Tot plin de încredere aș fi.

Sărmanul Petru a încercat să-L apere pe învățătorul, tăind urechea robului marelui preot. Dar Isus i-a răspuns lui Petru: „Nu voi bea oare paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?” Singura Lui dorință a fost de a locui în prezența Tatălui și, întrucât cărarea spre slavă trecea mai întâi pe la cruce. El a fost pregătit să-i îndure suferințele și rușinea. Limbajul Său a fost următorul:

Un lucru am cerut din partea Domnului, Și pe acesta îl doresc fierbinte:

Să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele,

Să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez în templul Său.

Oamenii care știu ce vor sunt demni de toată admirația. Nimic nu poate să le stea în cale, până când și-au atins scopul.

În cele din urmă, ceata de soldați împreună cu căpitanul și ofițerii iudeilor L-au prins pe Isus și L-au legat (Ioan 18:12). Celor aflați la fața locului li s-a părut că totul s-a sfârșit, cauza Domnului Isus fiind pierdută definitiv. Dar chiar în clipele acelea El va fi rostit cuvintele:

Căci El mă va ocroti în coliba Sa în ziua necazului,

Mă va ascunde sub acoperișul cortului Său și mă va înălța pe stâncă.

Inima Sa se odihnea pe făgăduința dăruită de Dumnezeu tuturor celor ce-L iubesc.

Soldații L-au dus pe Cristos la marele preot Caiafa (Matei 26:57). Caiafa fusese cel care îi sfătuisese pe iudei că este de folos să moară un singur om pentru popor (18:14). Deși dușmanii lui Cristos intenționaseră să-L înalțe pe o cruce între cer și pământ, Domnul nostru însuși anticipa un alt fel de înălțare:

Și acum capul mi se va înălța deasupra vrăjmașilor mei care mă înconjoară; de aceea, voi aduce jertfe în cortul Său; voi cânta, da, voi cânta laude Domnului. (traducere după NKJV)

Ciudat optimismul acesta pentru un om aflat la proces, care știe că verdictul pronunțat împotriva Sa va fi executarea! Și totuși, chiar în clipele acestea El Se delecta cu anticiparea gloriei. Oare nu i-a spus El lui Caiafa: „De acum încolo îl veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta Puterii și venind pe norii cerului" (Matei 26:64)?

În fața acestui spectacol, marele preot a explodat de furie, acuzându-L de blasfemie. „Ce credeți?" i-a întrebat el pe spectatori. „Merită să moară!" au răspuns ei. În acest punct parcă Mi-L imaginez pe Mântuitor rugându-Se în tăcere:

Ascultă-Mi, Doamne, glasul când Te chem! Ai milă de mine și răspunde-mi!

Când ai spus: „Caută Fața Mea," Inima mea Ți-a spus: "Fața Ta, Doamne, o voi căuta."

Între timp, ucenicii au uitat de El, părăsindu-L și fugind cu toții (Matei 26:56). Dar Dumnezeu fusese ajutorul Său în trecut, drept care El Se roagă ca Dumnezeu să nu-L părăsească nici în acest moment crucial:

Nu-Ți ascunde fața de mine; Nu-l îndepărta cu mânie pe slujitorul Tău!

Tu ești ajutorul meu; nu mă lăsa și nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele.

Din câte știm, părinții lui David niciodată nu l-au părăsit pe acesta, după cum nici părinții Domnului nostru nu l-au părăsit pe Isus. J. N. Darby a tradus probabil mai exact versetul acesta, după cum urmează:

Căci dacă tatăl meu și mama mea m-ar fi părăsit, Iehova m-ar fi luat la El.

La procesul religios al lui Cristos, mai marii preoților și întreg sinedriul au solicitat mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, fiind hotărâți să-L omoare cu orice preț. Dar nu au părut a fi în stare să ticluiască nimic în măsură să aducă o condamnare la moarte, până când s-au înfățișat doi martori cu următoarea acuzație: „Omul acesta a zis: «Sunt în stare să distrug templul lui Dumnezeu și să-l zidesc în trei zile»" (Ioan 2:19,21). În realitate, Isus spusese (referindu-Se la trupul Său): „Distrugeți templul acesta și în trei zile îl voi ridica" (Ioan 2:19,21). Dar întrucât tot procesul era oricum un simulacru de justiție, mărturia aceasta mincinoasă a fost acceptată. Acum îl putem auzi pe Mântuitor rugându-Se:

Învață-mă, Doamne, calea Ta și condu-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei!

Nu mă lăsa la bunul plac al vrăjmașilor mei!

Căci împotriva mea se ridică niște martori mincinoși și niște oameni care nu suflă decât violență.

În continuare auzim strigătele mulțimii ieșite din minți din fața sălii de judecată a lui Pilat: „Răstignește-L!" (Matei 27:22,23). Binecuvântatul Domn Isus a auzit și El aceste strigăte și a știut ce înseamnă. Și, cu toate acestea, El va fi spus în aceste clipe:

Mi-aș fi pierdut cumpătul (textual: inima), dacă n-aș fi crezut că voi vedea bunătatea Domnului în pământul celor vii.

Dar ce vom spune despre ultimul verset al psalmului? Cum se integrează în interpretarea noastră? Ei bine, eu cred că versetul acesta reprezintă cuvântul de despărțire pe care-l rostește El către fiecare din noi - un sfat personal din cer, bazat pe propriile experiențe ale Domnului de părtășie cu Tatăl singurul în care Și-a pus El încrederea!

Nădăjduiește în Domnul (textual: „Așteaptă pe Domnul")!

Fii curajos! El îți va întări inima;

Nădejduiește, zic, în Domnul!

Tăcerea lui Dumnezeu

Doar către Tine și numai către Tine strig eu, Doamne! Tu ești Stânca mea, cu tot ce implică acest nume - siguranță, tărie și stabilitate. Te rog, Doamne, nu-Ți astupa urechea față de mine, fiindcă dacă vei face așa, va fi totuna cu a mă uni cu cei morți, adică voi fi despărțit definitiv de Tine. Ascultă-mi glasul cererii mele, când mă înfățișez la tronul Tău ca să capăt ajutor - când îmi ridic mâinile spre lăcașul Tău de închinăciune, cel preasfânt.

Nu mă părăsi niciodată, nu mă lăsa pe mâna celor răi, care uneltesc fără milă, punând la cale planuri rele împotriva altora, care vorbesc atât de mios și de pașnic cu semenii lor, urzind în realitate pierzarea lor.

Doamne, poartă-Te cu ei după meritele lor, ținând seama de faptele lor și de răutatea nespus de mare a acțiunilor lor. Răsplătește-i după lucrarea mâinilor lor, dându-le ceea ce merită cu vârf și îndesat!

Și nu doar din pricina faptelor lor, și a lucrării mâinilor lor, ci din pricina faptului că nu apreciază lucrările Tale și opera mâinilor Tale. De aceea îi vei demola ca pe o clădire ce nu va mai putea fi reclădită.

Doamne, pe când mă rugam, Duhul Tău cel Sfânt mi-a dăruit minunata asigurare lăuntrică a faptului că cererile mele au fost auzite și că li s-a dat răspuns, fapt pentru care Te binecuvântează. Acum sunt gata să cânt o cântare.

Cineva a parafrazat, în versuri măiestre, aceste versete:

Domnul este Tăria mea; El e scutul meu

Pe El se bizuiește inima mea Și astfel sunt ajutat, inima mea

săltând de bucurie, Spre El se ridică mulțumirile mele.

Pentru toți aleșii Săi Singura lor sursă de tărie este El.

Și pentru Fiul său preaiubit, unsul Său, Tărie salvatoare va fi El.

Doamne, întrucât ai promis că mă vei izbăvi, Te mai rog un lucru: Salvează-Ți poporul. Binecuvântează-l pe Israel, moștenirea Ta. Tu, păstorul blând și milostiv, hrănește-i pe israeliți și poartă-i pe brațele Tale în veci.

Îți mulțumesc, Doamne!

Glasul Domnului

Te plângi, stimate cititor, câteodată cu privire la vreme? Pe când David privea furtuna însoțită de descărcări electrice, abătându-se cu furie peste pământul Israelului, s-a simțit inspirat să-L laude pe Dumnezeu, mai degrabă decât să se plângă. De fapt el îndeamnă oștile cerești să se închine Domnului, recunoscându-I puterea, așa cum se manifestă aceasta în furtună.

O, închinați-vă Domnului în splendoarea sfințeniei,

Plecați-vă înaintea Lui, slava Lui vestiți-o!

Cu aurul ascultării și cu tămâia smereniei, îngenuncheați și adorați-L!

Domnul este Numele Său. - J.S. B. Monsel

Sintagma: „glasul Domnului” este utilizată de șapte ori și pare să se aplice la furtună în general și la tunet în particular. La început furtuna este deasupra Mării Mediterane, pătrunzând apoi în interior, deasupra Libanului. Tunetul răsună peste multe ape, ca bubuitul unui tun, vestind o putere extraordinar de mare, o maiestruozitate fără seamăn.

Acum munții - Libanului sunt bombardati. Cedri înalți se prăbușesc loviți de fulger. Răvășiți de rafalele de vânt ce se abat asupra pădurii, copacii se încovoie ca valurile mării, creând impresia că întreg lanțul muntos al Libanului ar sări ca un vițel iar Muntele Sirion (Hermonul) ar sălta ca un zimbri tânăr.

Fulgerul străbate bolta cerească din sud. Pustiul Cadeș este zguduit de înfiorătoare putere a naturii dezlănțuite.

Privind furtuna care se îndreaptă spre sud, David rezumă admirația sa sub forma a trei observații: Mai întâi, el spune că glasul Domnului le face pe câprioare să nască. Este un fapt confirmat de știință că perturbațiile atmosferice au o influență directă asupra animalelor când acestea sunt pe cale să nască. Psalmistul vede pădurile defoliate. Arborii stau golași, deposeați de frunzișul lor, în doar câteva clipe. Apoi dulcele bard al Israelului ne amintește că în templul lui Dumnezeu toți strigă: „Slavă!” Templul Său are aici înțelesul de natură, în special în ipostaza perturbațiilor provocate de furtună. Săgețile fulgerului, tunetele trăsnetului, rafalele de vânt cu viteză de uragan, pădurile, pustiul - toate își unesc glasul, vestind puterea, slava și maiestatea lui Dumnezeu.

Furtuna a trecut. Domnul însă rămâne. Tronul Său rămâne neclintit în fața oricăror tulburări violente, chiar în fața marelui Potop. Suveranitatea Sa rămâne neperturbată de nici un cataclism din natură. În toate convulsiile vieții, El este pe deplin capabil de a dăruia tărie și pace poporului Său. Dea Domnul să-Și găsească plăcerea în a face așa!

Unii cercetători ai Bibliei cred că psalmul acesta prefigurează o furtună militară care se va abate asupra Israelului dinspre nord, în timpul Marii Strămtorări (v. 3-9). După acest timp de necaz, Domnul Isus Cristos va domni ca Rege peste tot pământul și-Și va binecuvânta poporul pământesc cu tărie și pace (v. 10,11). Este un gând demn de toată considerația!

W. E. Vine vede în acest Psalm o întruchipare a lui Cristos la a doua Sa venire, apărând mai întâi la Armagedon (Apocalipsa 16:16), coborând apoi spre pustiul Cadeș, al cărui centru îl constituie Bozra (Isaia 62:1). Psalmul descrie astfel, în manieră poetică, totala nimicire a națiunilor care vor fi invadat Israelul la acea dată.

Dar mai avem și aplicația practică a textului pentru zilele noastre, pentru situații din viața de toate zilele. Glasul lui Dumnezeu se aude în furtunile vieții, după cum el se aude și în zilele cu soare. El își duce la îndeplinire planurile Sale. Nimic nu este dincolo de puterea și de controlul Său. Pentru cei care-L cunosc și-L iubesc, El face ca toate lucrurile să lucreze spre binele lor. Ironside spune: Este o imagine minunată a sufletului care și-a făcut exercițiile, care a trecut prin încercările și necazurile sale, dar care a învățat că Dumnezeu este stăpân peste toate și că El este puternic, pe deplin capabil să salveze. Și astfel inima se odihnește în El, fiind cuprinsă de pace.

O cântare de tămăduire

Cei mai mulți dintre noi am trăit la un moment dat mângâietoarea experiență a izbăvirii de o boală gravă. Ne-am luat adio de la instrumentele chirurgicale ce ne-au chinuit, la anestezice, la salonul de terapie intensivă, la tuburile intravenoase, la injecțiile hipodermice și la nesfârșitele tablete sau pilule pe care a trebuit să le luăm! Tare mă tem că suntem ispițiți să credem că însănătoșirea noastră s-a datorit „cuceririlor științelor medicale!” Și astfel uităm să cântăm un psalm de mulțumire Celui care este, în ultimă instanță, direct răspunzător de toate vindecările noastre!

Dar David nu a uitat. S-ar putea ca el să fi trecut cu bine printr-o boală de care a suferit, în acest moment în care-l găsim dedicându-și casa. În orice caz, dedicarea a prilejuit compunerea acestui imn de laudă către Iehova, Tămăduitorul său.

Psalmul ne învață, mai întâi de toate, să-L preamărim pe Domnul, cu mulțumiri lipsite de orice rezervă, pentru ca ne-a redat sănătatea. David ajunsese într-o stare foarte amărâtă. Semnele vitale abia dacă mai puteau fi depistate. Dușmanii săi jubilau deja, considerând decesul său un fapt împlinit. Atunci el a strigat către Domnul, în strâmtorarea sa, și Domnul i-a răspuns, readucându-l la viață de pe muchia prăpăstiei. A fost cât pe aci să ajungă în Șeol, gata să se coboare în mormânt.

Psalmul 30 ne învață că nu e de ajuns să-L mulțumim lui Dumnezeu noi înșine, dar că trebuie să împărtășim exuberanța noastră cu alții, invitându-i pe sfinți să ni se alăture, laudându-L împreună pe Domnul. Și astfel, în loc de un solo, vom avea un cor întreg de închinători care-l cântă cântări de laudă! Dulcele bard al Israelului îi cheamă pe toți copiii lui Dumnezeu să cânte laude Domnului și să aducă mulțumiri numelui Său sfânt.

Apoi el ne oferă motivația care stă în spatele laudei adresate numelui Sfânt al lui Dumnezeu, sub forma a două contraste minunate, pe care Knox le redă admirabil în traducerea sa:

O clipă doar ține mânia Sa, o viață întreagă iubirea Sa; întristarea e doar musafiră de noapte, dimineța vine bucuria.

Permiteți-mi să intercalez aici o relatare personală. Odinioară familia MacDonald a fost cufundată în durere adâncă. Prietenii s-au grăbit să transmită condoleanțele lor, dar nimic nu părea să aline durerea familiei. Cuvintele lor erau, desigur, bine intenționate, dar inadecvate. Apoi Dr. H. A. Ironside a trimis un bilet, în care a citat Psalmul 30:5:

Plânsul poate ține o noapte, Dar dimineța vine bucuria.

Mesajul și-a făcut imediat efectul. Legăturile întristării au fost rupte!

De atunci am avut prilejul de a împărtăși acest verset cu mulți alți credincioși care au trecut prin tunelul întunecat al întristării și întotdeauna el a evocat un semn de recunoștință din partea lor.

Următoarea lecție pe care ne-o transmite Psalmul acesta este că nu trebuie să ne odihnim în prosperitatea materială, ci numai în Dumnezeu. Înainte de boala sa, David era prosper și se încredea în forțele proprii. Se credea imun față de încercări și necazuri. Părea de neclintit - ca un munte falnic. El se înconjurase de toate formele posibile de protecție și securitate. Se părea că nu are de ce să se teamă. Dar apoi a intervenit ceva. Dintr-odată, Domnul a părut că-Și ascunde fața. Era ca și când El s-ar fi mâniat și Și-ar fi retras bunăvoința. Viața a devenit un coșmar.

Dar coșmarul a produs o bruscă schimbare în viața de rugăciune a lui David. Când o ducea bine, rugăciunile sale erau șterse, lipsite de viață. Dar acum, în boala sa, el a început să se roage fierbinte și sincer. A dialogat cu Dumnezeu, spunându-I că dacă va muri, asta nu-l va fi de nici un folos Celui Atotputernic. Rămășițele pământești ale psalmistului nu ar putea să-L laude, după cum țărâna nu poate vesti credințioșia lui Dumnezeu.

Ce folos este în sângele meu, dacă mă voi cobori în groapă? Oare țărâna Te va lauda? Va vesti ea adevărul Tău?

Nouă acest argument nu ni se pare prea convingător. De fapt, ni se pare de-a dreptul deficitar din punct de vedere doctrinar. Dar trebuie să avem grijă să nu fim prea severi cu sfinții din VT. În multe privințe ei vedeau ca într-o oglindă, în chip cețos. Avem două ilustrații ale acestui adevăr în psalmul de față. În versetul 5 David interpretase boala sa ca pe un semn al mâniei lui Dumnezeu. Știm că mustrarea și disciplinarea pe care ni le aplică Dumnezeu constituie un semn al iubirii Sale, iar nu al mâniei Sale (Evrei 12:6). Dar chiar și noi alunecăm uneori în gândirea incorectă potrivit căreia boala și suferința ar fi dovezi ale supărării Sale împotriva noastră.

Apoi în versetul 9 David vorbește de parcă moartea ar pune capăt oricăror manifestări de laudă din partea credinciosului la adresa lui Dumnezeu. Desigur, în ce privește laudarea lui Dumnezeu și mărturia pe care l-o putem aduce pe acest pământ, David are dreptate: când mergem acasă, nu mai putem desfășura aici pe pământ aceste lucrări. Dar știm din învățătura NT că duhul unui credincios părăsește acest pământ, ajungând în prezența lui Cristos în momentul morții credinciosului, pe când trupul său este depus în mormânt (2 Corinteni 5:8; Filipeni 1:23). Credinciosul însuși se află în prezența conștiinței a Domnului, închinându-se Lui într-o manieră în care n-ar fi putut s-o facă nicidecum pe pământ. Sfinții Vechiului Testament nu ar fi avut de unde să știe acest lucru. Cristos este Cel care a adus viața și nemurirea la lumină prin evanghelie (2 Timotei 1:10).

Ceea ce este însă cu adevărat remarcabil este următorul fapt: cu toată cunoștința lor limitată, în multe privințe, mulți dintre sfinții Vechiului Testament par să ne fi întrecut cu mult în credință, în rugăciune, în râvnă și în devotament!

Să revenim însă la David. Versetele 9 și 10 ne redau rugăciunea înălțată de el către Dumnezeu când s-a aflat în ghearele bolii. Apoi între versetele 10 și 11 găsim răspunsul: David este vindecat de către Domnul, Ultimele două versete ale psalmului celebrează vindecarea sa. Pentru David a fost ca diferența dintre jalea de la un serviciu funerar și bucuria unei nunți. Sau, ca să folosim o altă alegorie, a fost ca un nou costum de haine. Dumnezeu i-a înlocuit straietele din pânză de sac, îmbrăcându-l cu veșmintele bucuriei.

Unul din rezultatele vindecării lui David a fost faptul că acum putea să-L laude pe Domnul în viață, mai degrabă decât să zacă în tăcere în mormânt. Și exact asta intenționa el să facă! - să-l aducă Domnului mulțumiri în veci. El spune, de fapt: „nu voi putea uita niciodată ce mi-a făcut Domnul și nu voi înceta nicicând să-L laud pentru asta”. Nu știu ce efect a avut acest psalm pentru tine, iubite cititor, dar pe mine mă umple de rușine. Mă gândesc la toate ocaziile când am fost bolnav și la rugăciunile urgente și disperate cu care am asaltat porțile raiului, precum și la răspunsurile pe care mi le-a dat El. Dar apoi prea curând am uitat să vin înaintea Lui cu jertfa de mulțumire și laudă. Am luat vindecarea de-a gata! Am neglijat să-mi exprim recunoștința față de El! Dumnezeu ne-a dat pilda lui David nu doar ca s-o admirăm, ci și s-o punem în practică!

În primele versete Domnul Isus Se roagă de pe cruce Tatălui Său. Ca omul desăvârșit, El a trăit întotdeauna în totală dependență de Dumnezeu, bizuindu-Se întru totul pe El. Acum, în ceasul agoniei Sale supreme, El își reafirmă încrederea în Domnul, ca singurul Său sanctuar și loc de refugiu pe de-a-ntregul suficient. El Se roagă să nu fie dat de rușine pentru că S-a bizuit pe Dumnezeu Tatăl. Este o rugăciune foarte puternică, amintindu-L lui Dumnezeu ca onoarea numelui Său este inseparabil legată de învierea Fiului Său. Va fi un act de neprihănire din partea Tatălui să-L învie pe Domnul Isus din morți. Dacă n-ar face așa, Mântuitorul ar fi expus la ocara de a fi considerat o victimă a încrederii greșit canalizate, fiind astfel umilit.

Într-o elegantă manieră antropomorfică, singuraticul suferind îl roagă pe Dumnezeu să-Și plece urechea spre Calvar. Apoi îl roagă pe Dumnezeu să-L asculte ruga fierbinte și să-L vină degrabă în ajutor. În continuare îl roagă pe Domnul să-L fie stâncă Sa de refugiu, scăparea Lui statornică și neclintită, fortăreața în care să se poată adăposti de toate primejdiile. Desigur Dumnezeu era deja stâncă și fortăreața Sa, singura lui apărare și siguranță.

Altă scăpare nu am,

Doar pe Tine se bazuie sufletul meu neputincios.

Nu mă lăsa, Doamne, nu Te depărta de mine!

Fii-mi în continuare ajutorul și mângâierea mea. - Charles Wesley

Din nou Cristos își întemeiază apelul pe faptul că onoarea lui Dumnezeu este în joc. „Din pricina Numei Tău condu-Mă și călăuzește-Mă!" Oare nu făgăduise Dumnezeu că-i va izbăvi pe cei neprihăniți? Ba da! Acum Dumnezeu este rugat să-Și onoreze Numele, izbăvind-L pe Domnul Isus Cristos din moarte, înviindu-L și proslăvind-L.

Un laț al morții fusese întins pentru a-L prinde pe Mântuitorul și a-L ține prins. Aici Cristos strigă către Dumnezeu să-L scoată din laț, să-L izbăvească de mormânt, căci Iehova este refugiul Său puternic și sigur.

Luca scrie că Isus a citat cuvintele versetului 5a cu un glas tare. Nici un om nu l-a luat lui Cristos viața. El Și-a dat-o de bună voie, în deplinătatea facultăților Sale mentale. Aceste cuvinte au fost repetate de sfinții lui Dumnezeu din toate veacurile, pe patul lor de moarte, de oameni precum Luther, Knox, Hus și mulți alții.

Există o ruptură clară în mijlocul versetului 5, o tranziție de la moarte la înviere, o schimbare de registru, de la rugăciune la laudă. Fidel Cuvântului Său, Dumnezeu L-a răscumpărat pe Sfântul Său din moarte și din mormânt. A fost o slăvită răzbunare și îndreptățire a Fiului Său, pentru faptul că S-a încrezut în Dumnezeul cel viu; pe când cei care se încred în idoli deșerteți nu se aleg cu nimic, decât cu disprețul lui Iehova!

O cântare de laudă se înalță acum spre cer, pentru iubirea neclintită ce a planat asupra preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu în suferința Sa. Aceasta a fost iubirea care a ținut cont de toată întristarea Sa, care a refuzat să-L lase pradă forțelor inamicului, care L-a smuls pe Mântuitor din groapă, așezându-l picioarele în locul larg ce se cheamă „terenul învierii."

Adâncă suferință (31:9-13)

Dar acum suntem readuși la viața Domnului nostru de dinainte de procesul și răstignirea Sa. Ni se îngăduie să auzim rugăciunile Omului obișnuit cu suferința, pe când îndura ura aprigă a păcătoșilor. Disprețuit și respins de oameni, El S-a întors spre Iehova în suferința Sa, rugându-L să privească cu îndurare spre El. Ochii Lui erau adânc retrași în orbite, datorită suferinței peste margini de care a avut parte, iar sufletul și trupul l s-au uscat de atâta plâns. A fost copleșit de întristare și epuizat de suspine. Cumplita strâmtorare L-a vlăguit de tot, până într-acolo încât parcă și oasele l-au fost slăbite. Singurul mod în care cuvintele: „Mi se duce puterea din cauza fărădelegii mele" s-ar putea aplica la Mântuitorul fără păcat ar fi dacă fărădelegea ar fi a noastră., în sensul că El a luat-o asupra Sa, ca Unul care a purtat păcatul nostru. Altminteri versetul nu are conotație mesianică.

În continuare Mântuitorul suferind Se descrie pe Sine ținta batjocurilor între toți dușmanii Săi și o priverște groaznică pentru vecinii Săi. Aceștia treceau de partea cealaltă a străzii pentru a-L evita sau se retrăgeau într-o uliță lăaturalnică dacă-L vedeau venind. Curând a dispărut din memoria lor, lepădat ca un vas spart. El a auzit campania de defăimări dusă împotriva Sa. Zi și noapte era urmărit de teroare, în timp ce oamenii urzeau tot felul de planuri de a-L ucide. Imaginea aceasta de patos cumplit, de abjectă mahnire este suficient de tristă pentru orice om. Dar ce vom spune când vom afla că a fost așternută cu scopul de a-L zugrăvi pe Creatorul universului, Domnul vieții și slavei!

Rugăciunea pentru izbăvire (31:14-18)

Întristarea și suspinele fac acum loc rugăciunii pline de credință. Cel respins de oameni îl mărturisește pe Iehova, despre care afirmă că este Singura Lui Nădejde și Dumnezeul vieții Sale. Găsește mângâieri nespuse în faptul ca zilele Sale sunt în mâna Tatălui. Mângâierea aceasta a fost împărtășită de credincioșii Domnului din toate timpurile, ei cântând și în zile însorite, și în cele mohorâte:

Zilele noastre sunt în mâna Ta;

Tată, acolo le vrem!

Viața noastră, sufletele noastre, tot ce avem,

tot ce suntem în grija Ta le lăsăm. - William F. Uoyd

După această afirmare a încrederii depline în Dumnezeu și a totalei supunerii în fața voii Sale, Domnul Isus Se roagă concret ca Dumnezeu să-L izbăvească din ghearele vrăjmașilor Săi care-L prigonesc. El Se roagă ca Tatăl să privească asupra Sa cu îndurare. Îl roagă fierbinte să-L

salveze din moarte, rugăminte întemeiată pe dragostea statornică a Domnului. Din nou Se roagă ca să nu fie niciodată dezamăgit, prin faptul că privește doar spre Iehova, considerându-L singurul Său izbăvitor. Desigur gândurile sunt exprimate în limbaj retoric, subliniind elementele de stil, în dauna sensului literal. Ar fi fost cu neputință ca Cristos să fi fost dat de rușine pentru faptul că S-a încrezut în Iehova. El știa acest lucru, după cum și noi știm. Dar vom pierde ceva din frumusețea textului, dacă vom insista asupra unei interpretări literale, când citim o rugăciune plină de patos sau un poem liric.

Întorcându-Se spre cei răi, Cristos Se roagă ca ei să fie cei ce vor fi dați de rușine, ce se vor coborî în Șeol. El Se roagă ca buzele mincinoase să fie reduse la tăcere pentru faptul că L-au defăimat pe Sfântul Fiul al lui Dumnezeu. Unii oameni sinceri consideră aceste versete ca fiind sub demnitatea creștină, dar dacă stăm să ne gândim la răutatea și cruzimea criminalilor, a răufăcătorilor de tot felul, la fărâdelegile lor nespuse de mari, în comparație cu nevinovăția Victimei, suntem obligați să recunoaștem că limbajul nu e deloc prea aspru!

Dumnezeu, Marele Refugiu

Din nou Psalmul trece de la întristare la înviore, de la cerere la laudă. Într-un ritm maiestuos, Domnul Isus îl preamărește pe Tatăl Său, ca Loc de neasemuit adăpost. Îl înfățișează pe Dumnezeu ca administrator al unei comori inepuizabile de bunătate pusă la dispoziția copiilor Săi credincioși. Tuturor celor care caută adăpost în El Domnul este gata să le reverse din belșug aceste comori, în prezența fiilor oamenilor. Prezența lui Dumnezeu este un loc unde sfinții Săi aleși se pot ascunde de urzile răutăcioase ale omului. El este adăpostul total adecvat de ceea ce Knox numește „zgomotoasa dezbatere a lumii.”

Recunoștință personală

Domnul Isus trăise experiența minunatei demonstrații a bunătății lui Dumnezeu când a fost înconjurat de dușmani din toate părțile, ca o cetate împresurată. În neliniștea Sa, I se părea că a fost părăsit cu desăvârșire de Iehova. Dar deși a fost părăsit în acele trei ceasuri groaznice de pe cruce, totuși Dumnezeu a auzit strigătul Său și L-a înviat din morți.

Iubiți pe Domnul!

După ce a gustat dragostea lui Dumnezeu, Cristos îl iubește la rândul lui și pe bună dreptate consideră că toți trebuie să-L iubească. Avem toate temeiurile să ne bazuim pe Iehova, fiind pe deplin încredințați că El îi va ocroti pe credincioșii Lui, răsplătindu-i, în schimb, cu pedeapsa ce o merită: răzvrătiții aroganți! Orice credincios care este confruntat cu sorți potrivnici, cu situații aparent fără ieșire, poate astfel să rămână tare, plin de curaj și de asigurarea deplină că nimeni nu a nădăjduit vreodată în Domnul în zadar, că nici unul din cei care și-au pus încrederea în El nu a fost dezamăgit - nici unul măcar!

Iertat!

Fericirea constă în a fi iertat! Este o emoție ce nu se poate descrie. Este sentimentul unei uriașe eliberări, al unei despovăări extraordinare, al anulării datoriei, al cugetului care a dobândit, în sfârșit, odihnă. Vinovăția a fost îndepărtată, conflictul e stins, păcătosul are în sfârșit pace! Pentru David aceasta a însemnat iertarea mării sale fărâdelegi, acoperirea păcatului său, neimputarea vinovăției pentru nelegiuirea sa și curățirea duhului său de înșelăciune. Pentru credinciosul din zilele noastre aceasta înseamnă mai mult decât acoperirea păcatului său; acela era conceptul ispășirii în VT. În epoca actuală credinciosul știe că păcatele sale au fost îndepărtate cu desăvârșire și îngropate pe veci în marea iertării lui Dumnezeu.

La Romani 4:7,8 apostolul Pavel citează Psalmul 32:1,2 pentru a demonstra că justificarea s-a făcut prin credință, fără fapte, chiar în perioada Vechiului Testament. Dar dovada constă nu atât în ceea ce spune David, cât în ceea ce nu spune. El nu se referă la omul neprihănit care dobândește sau merită mântuirea. El îl are în vedere pe păcătosul care a fost iertat. Și el nu amintește nimic despre fapte, când descrie binecuvântarea omului iertat. Prin Duhul Sfânt Pavel deduce din asta că David descrie fericirea celui căruia Dumnezeu îi atribuie neprihănirea cu totul și cu totul în absența faptelor (Romani 4:6).

În continuare istoria lui David este redată prin acorduri minore. După ce a săvârșit adulter cu Batșeba, punând la cale uciderea lui Urie, David a refuzat să încapățănare să-și mărturisească păcatul. Mai degrabă, a încercat să-l ascundă sub preș. Poate că a încercat să se împace cu gândul că „timpul vindecă toate lucrurile.” Dar în refuzul său încapățânat de a se zdrobi, el lupta de fapt împotriva lui Dumnezeu și împotriva propriilor sale interese supreme. În consecință, a devenit o epavă din punct de vedere fizic, încordarea neeliberată din duhul său răsfrângându-se negativ asupra sănătății sale. El și-a dat seama că mâna lui Dumnezeu apăsă din greu asupra sa, blocându-l, zădărnindu-i acțiunile, frustrându-l la fiecare pas. Nici un lucru nu-i mai ieșea, praful se alegea de toate. Mecanismul vieții sale nu mai funcționa, roțile dințate nu se mai îmbinau. Zilele de altădată când trăia lipsit de griji erau de-acum din domeniul trecutului iar viitorul nu-i surâdea deloc, fiindu-i tot atât de neapetisant cum era pustiul arid.

După un an petrecut în această stare de nepocăință, David a ajuns în cele din urmă în punctul în care a fost dispus să rostească acele două cuvinte pe care Dumnezeu le aștepta de la el: „Am păcătuit!” După care toată povestea sordidă a ieșit la iveală ca un puroi. Acum nu mai era chip de intervenit cu operații cosmetice, cu circumstanțe atenuante sau cu scuze. David ajunge în fine să-i spună păcatului pe nume: „păcatul meu... fărâdelegea mea... nelegiuirile mele.” De îndată ce mărturisește, primește pe loc asigurarea că Domnul i-a iertat nelegiuirea păcatului său.

Experiența sa din trecut când Domnul i-a răspuns la rugăciuni îi dă curajul de a se ruga ca toți copiii lui Dumnezeu să demonstreze și ei în același fel credințioșia lui Domnului. Cei care trăiesc în părtășie cu Domnul vor fi izbăviți în vremuri de strâmtorare. Șuvoiul de ape adânci nu-i va copleși nicicând.

Cel care fusese atât de nepocăit acum este plin de căință, cu inima zdrobită. Pătruns de o adâncă recunoștință, el recunoaște că Dumnezeu este locul său de adăpost, ocrotirea în vremuri de necaz și Cel care-l înconjoară cu cântări de izbăvire.

Se ridică o întrebare în legătură cu versetele 8 și 9, dacă cuvintele exprimate aparțin lui David sau Domnului. Dacă le interpretăm ca făcând parte din limbajul lui David, atunci ele ne amintesc, după cum s-a exprimat Jay Adam, că „răspunsul natural al iertării este de a-i ajuta pe alții, împărtășind propria ta experiență și ajutându-i concret pe alții care trec prin necaz”. Dacă adoptăm cealaltă variantă, atunci înseamnă că Domnul răspunde la închinarea lui David cu promisiunea că-l va călăuzi și cu învățământul privitor la necesitatea predării permanente. Este Tatăl care întinde o masă îmbelșugată pentru păcătosul căit, care revine acasă. El oferă călăuzire supravegheată pentru ca acesta să știe pe ce cale s-o apuce în viitor, acordându-i sfaturi personale în privința tuturor deciziilor pe care urmează să le ia în viață. Nu fiți ca un cal, adică nerăbdători s-o luați înaintea, fără să fi primit comanda de a porni, sau ca un catâr, care refuză cu încăpățănare să pornească, chiar atunci când i se poruncește să se urcească din loc. Ambele animale au nevoie de zăbală și de frâu care să le facă supuse și ascultătoare. Credinciosul ar trebui să fie atât de sensibil la călăuzirea Domnului încât să nu trebuiască să i se aplice disciplina mai aspră a vieții, pentru a-l readuce la linia normală.

Cât privește pe David, omul neprihănit are de toate, în comparație cu cel rău. Nu există nici o comparație între cei doi. De multe necazuri are parte cel rău. Dar credinciosul smerit este înconjurat de îndurarea Domnului. Prin urmare, este cât se poate de nimerit ca cel neprihănit să se bucure în Domnul și să strige de bucurie.

O cântare nouă

Pare să existe o legătură indubitabilă între primul verset al acestui psalm și ultimul verset al celui precedent. În ambii psalmi scriitorul îi îndeamnă pe cei dreپți să se bucure în Domnul. Dar psalmul acesta dezvoltă tema, spunându-ne de ce este nimerit pentru cei dreپți să-L laude pe El.

Se cuvine să notăm că nu se pomeneste aici nimic despre dușmanii activi, despre persecuții sau strâmtorări. Mai degrabă, avem de a face cu o scenă pașnică, Israelul locuind în siguranță, iar Domnul fiind recunoscut ca Suveran universal. Astfel Psalmul aparține începutului împărăției lui Cristos, când asupra Neamurilor va fi fost sfărâmată iar necazul lui Iacov se va fi sfârșit.

Chemarea Israelului la închinăciune este lansată în primele șapte versete, după care este adresată Neamurilor în versetul 8. Lauda este atât de minunată și de copleșitoare încât în acest scop se va utiliza cel mai ales și mai dulce acompaniament instrumental posibil: harpa și un instrument cu zece coarde.

Noua cântare este cântarea, de răscumpărare, care survine după iertarea păcatelor (Psalmul 32) și este a tuturor acelor care au fost curățiți în sângele scump al lui Cristos. Dar cântarea aceasta va fi intonată într-un mod cu totul și cu totul deosebit de Israelul răscumpărat la începutul Mileniului (Apocalipsa 14:3).

Noua cântare celebrează cuvântul Domnului și toată lucrarea Lui. Cuvântul Lui este cu desăvârșire adevărat și drept, neschimbător și demn de încredere. Toate lucrările Sale se fac în credincioșie. Lucrul acesta se poate vedea în cadrul creației - „vremea semănatului și secerișului, frigul și căldura, iarna și vara, ziua și noaptea” (Geneza 8:22). Apoi se vede în providență. „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28). Și se mai vede în răscumpărare - „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele noastre și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Dumnezeu nu este doar drept și credincios, susținând neprihănirea și dreptatea, ci, în plus, dovezile bunătății Domnului sunt pretutindeni.

Măreția lui Dumnezeu se vede în faptul că El a creat cerurile și 0știrea de stele fără să fi cheltuit o energie mai mare decât aceea de rostire a cuvântului energizant. A procedat așa cu aceeași ușurință cu care El a mărginit oceanele la hotarele lor rânduite. Unii văd în aceste două rostiri o referire poetică voalată la Israel, ca stelele cerului (Geneza 15:5) și la națiunile neevreiești ca marea zbuciumată, aduse în sfârșit sub control de Domnul Isus la a doua Sa venire.

În orice caz, Dumnezeu este atât de mare încât întreaga omenire ar trebui să se proștearnă cu reverență înaintea Sa, manifestând cel mai profund respect față de El. Cuvântul Său a fost energia sonoră care a devenit materie. Prin porunca Sa întreaga creațiune a luat ființă.

De-a lungul întregii istorii, națiunile necredincioase au colaborat pentru a se opune lui Dumnezeu și a-i ruina pe copiii Săi. Dar, după cum s-a exprimat Burns, „Cele mai bune planuri ale oamenilor și șoarecilor sunt sortite eșecului din capul locului” sau, cum ne-am exprima noi, adesea o iau razna! Dumnezeu va zădărnici, în cele din urmă, până și cele mai inteligente planuri urzite de cei ce L se opun. Nimic nu poate stăvilii împlinirea planurilor Sale. Întotdeauna El va avea ultimul cuvânt și tot ce hotărăște El să facă se va împlini!

Prin urmare, cărarea care duce la binecuvântare își are temelie în cooperarea cu Dumnezeu. Fericită este națiunea care îl recunoaște pe Iehova ca Dumnezeul său. Acesta este poporul pe care El l-a ales ca moștenire a sa.

Privind din cer, Domnul are o vedere perfectă asupra întregii omeniri. Nimic nu-L scapă. El vede tot ce se face și - ceea ce este și mai important - El cunoaște gândurile și intențiile fiecărei inimi. El îi vede pe unii care luptă cu arme firești - și râde de nechibzuința lor. Ei se bizuiesc pe armată, pe marina lor militară și pe forțele aeriene, în loc să se bizuiască pe Dumnezeul cel viu. Când vor învăța ei oare ca nici cea mai grozavă cavalerie nu poate să le aducă biruință?

Dumnezeu îi vede și pe cei ce se încred în El pentru a fi mântuiți și se bizuiesc pe îndurarea Lui, ca să li se împlinească nevoile. Aceștia sunt cei care îi sunt plăcuți Lui. El îi privește cu cea mai mare bunăvoință pe aceștia.

Nu există nici o îndoială când e vorba de a stabili din ce categorie fac parte psalmistul și oamenii săi. Ei se încred în Iehova, ca ajutorul și ocrotitorul lor. Ei au găsit adevărata fericire în faptul de a-și pune toată încrederea în numele Său sfânt. Tot ce cer aceștia este să poată continua să se bucure de lumina binecuvântată a iubirii Sale statornice, pe măsură ce continuă să se bizuiască numai și numai pe El.

Mântuirea de păcat este un dar de o valoare atât de mare încât ar trebui să ne determine să-L mulțumim zi și noapte, din toată inima, Celui care ne-a dat acest dar minunat! Dacă ar fi să-L binecuvântăm pe Domnul tot timpul, tot nu ar fi de ajuns. Dacă lauda Lui ar fi în permanență pe buzele noastre, tot n-am putea epuiza subiectul. Nici o limbă omenească nu va putea să-L mulțumească îndeajuns lui Dumnezeu, de-a

lungul întregii veșnicii.

Cel convertit se laudă în Domnul - nu cu propriul său caracter sau cu realizările sale. Când înțelegem evanghelia harului, ne dam seama că noi suntem cei care am săvârșit toate păcatele, iar Cristos este cel care a săvârșit toată mântuirea. Prin urmare, lauda noastră trebuie să fie numai în El. Dacă cei care se află încă sub robia păcatului vor auzi și vor lua seama la mărturia noastră despre faptul că mântuirea este disponibilă pentru toți și că este absolut gratuită, se vor trezi și vor constata cu bucurie că și pentru ei mai este nădejde.

Sufletul bine mântuit nu se mulțumește să se bucure de răscumpărare în particular, izolat de alții. Ci, dându-și seama că este un subiect atât de sublim, cheamă întreaga frățietate să-L preamărească pe Domnul împreună cu el și să înalțe împreună numele Său. Unii căsătoriți comandă verighete inscripționate cu acest mesaj.

Când Duhul lui Dumnezeu începe să cerceteze sufletul păcătosului, îi sădește instinctul divin de a-L căuta - pe Domnul. Abia mai târziu își dă seama păcătosul salvat că Domnul a fost acela care L-a căutat pe el, și nu invers! După cum se exprimă cântarea:

L-am căutat pe Domnul și după aceea am aflat că

El mi-a îmboldit sufletul să-L caut, tot timpul.

El căutându-mă pe mine; Nu eu Te-am găsit, iubite Mântuitor,

Ci Tu m-ai găsit pe mine. - Anonim

Totuși, când Îl căutăm, El răspunde, izbăvind-ne din toate temerile noastre - din teama de necunoscut, de ce poate să ne aducă ziua de mâine, eliberându-ne de frica că vom muri cu păcatele nemărturisite și neiertate, de frica că am putea sta într-o zi. Înaintea lui Dumnezeu, la judecata de la Marele Tron Alb. Când ne punem încrederea în Cristos ca Domn și Mântuitor, auzim aceste cuvinte de achitare rostite de El: „Păcatele îți sunt iertate. Du-te în pace!”

Dar această mântuire nu este un bun particular, aparținând exclusiv unei anumite persoane, ci este disponibilă pentru toți. Toți cei care privesc la Cristos cu credință se luminează de bucurie - devin radianți. Frunțile se descrețesc, încruntările se transformă în zâmbete de bucurie iar deprimarea și disperarea fac loc desfătărilor. Nici unul din cei care își încredințează viața Domnului nu va fi nicidecum dezamăgit. El nu poate lăsa neîmplinită inima care se încrede în El.

Noi venim la El în sărăcia noastră, plini de zdrențe, acoperiți de ocară și neputință, mărturisindu-ne din toată inima incapacitatea de a ne procura singuri mântuirea. Ne punem toată încrederea în El și rostim împreună cu poetul:

Vin cu mâna goală,

Agățându-mă cu toată ființa de crucea Ta.

Domnul aude strigătul nostru. Sărăcia noastră apelează la resursele Sale nelimitate. El Se coboară și ne salvează din toate necazurile noastre - din păienjenişul de păcat pe care l-am țesut cu propriile noastre mâini.

Credinciosul nu este doar salvat, ci și păzit și ocrotit. Îngerul Domnului, adică Domnul Isus Cristos însuși, îndeplinește rolul de garnizoană care îi înconjoară și-i apără pe cei ce se tem de El, izbăvind-i din toate primejdii, văzute și nevăzute. Nici una din oile Sale nu poate pieri niciodată (Ioan 10:28).

Cei care-L cunosc pe Mântuitorul doresc cu ardoare să-L împărtășească și altora. Asemenea celor patru leproși din Samaria, ei spun: „Nu procedăm corect. Aceasta e o zi de vești bune, iar noi tăcem și nu deschidem gura” (2 Regi 7:9, Biblia Amplificată). Și astfel evanghelistul exclamă bucuros: „O, gustați și vedeți ce bun este Domnul. Binecuvântat este omul care se încrede în El!”

Aceasta este invitația autentică, urgentă pe care o lansăm celor neconvertiți. Putem veni cu raționamente, argumente, putem recurge la logică, aducând în sprijinul argumentației noastre probe creștine, dar, în ultimă instanță, omul respectiv trebuie să se convingă personal, să guste și să vadă cât este de bun Domnul, cum spune și G. Campbell Murdoch:

Putem prezenta argumente despre Dumnezeu, în legătură cu existența Sa, adăugând probele extreme pe care ni le furnizează universul și providența. Dar abia atunci când dragostea și prezența Sa ne ating inima îl vom putea cunoaște cu adevărat, în bunătatea Sa inexprimabil de mare.

Apoi urmează invitația adresată celor convertiți. Este chemarea la viața de credință. Sfinții sunt invitați să umble prin credință, nu prin vedere, și să trăiască în experiența lor personală promisiunile împlinite ale lui Dumnezeu că le va purta de grijă în chip minunat, miraculos și abundent. Este exact mesajul textului de la Matei 6:33: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi date pe deasupra.

Deși puii de leu (Unii cărturari sunt de părere că în loc de „puii de lei” ar trebui să citim „cei ce-L tăgăduiesc pe Dumnezeu,” dar sensul versetului rămâne neschimbat.) duc uneori lipsă de hrană și suferă de foame, cei ce-L caută pe Domnul nu vor duce lipsă de nici un lucru bun, căci Domnul nostru Isus Cristos este Cel care în chip minunat ne poartă de grijă, ne acoperă nevoile în orice situație.

Harul lui Dumnezeu nu numai că ne salvează, ne păzește și ne acoperă nevoile, ci ne și învață. Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii s-a arătat și ne învață că, tăgăduind nelegiuirea și poftele lumești, să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune (Tit 2:11-14).

Așadar aici psalmistul le oferă instrucțiuni practice fiilor săi, să înțeleagă ce constituie frica de Domnul.

1. O limbă adusă sub control, ținută în frâu - una care este liberă de răutate și de înșelăciune.

2. O umblare detașată - separată de rău și alipită cu totul de faptele bune.

3. O dispoziție pașnică - cum s-a exprimat apostolul Pavel: „Dacă este posibil, cât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Romani 12:18).

Petru afirmă la 1 Petru 3:9: „Știind că ați fost chemați la această [binecuvântare a altora], ca să moșteniți o binecuvântare.” Apoi el citează versetele 12-16a din Psalmul 34, pentru a ranfora învățătura sa potrivit căreia nu trebuie să întoarcem rău pentru rău și nu trebuie să batjocorim când suntem batjocoriți, ci mai degrabă trebuie să binecuvântăm. Binecuvântarea este bunăvoința Domnului. Ochii Săi sunt îndreptați asupra celor neprihăniți și urechile Sale sunt deschise la strigătul lor (Psalmi 34:15).

Citând versetul 16, Petru s-a rezumat la prima parte:

Fața Domnului este împotriva celor care fac răul.

El nu a mai citat restul versetului, care spune: ca să le șteargă amintirea de pe pământ.

Prima parte a versetului este adevărată și valabilă în orice epocă. A doua parte se va împlini când Domnul Isus Cristos va reveni pe pământ ca Rege al regilor.

Cei neprihăniți au privilegiul nespus de mare de a fi primiți pe loc, instantaneu, în audiență la Domnul. El îi ascultă de fiecare dată când strigă aceștia și-i izbăvește din toate necazurile. Barnes face aici următorul comentariu: „Nimeni nu a apreciat îndeajuns privilegiul incomensurabil de mare de a ni se permite să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu, prin rugăciune.”

Înainte de a părăsi versetul 17, trebuie să observăm că Domnul nu ne izbăvește de necazuri, ci ne izbăvește din necazuri. Cu alte cuvinte, credincioșii nu sunt imuni la necazuri, dar când trec prin ele, au un Izbăvitor Atotputernic! În asta constă deosebirea esențială.

Domnul știe cum să Se împotrivească celor mândri, dar nu se poate împotrivi unei inimi frânte și călce. El Se face accesibil celor cu inima zdrobită și e totdeauna gata să-i scape pe cei cu duhul zdrobit.

Cum am arătat, cei neprihăniți au și ei parte de multe suferințe. Poate că vom constata într-o zi că am avut mai multe suferințe și încercări decât cei necredincioși. Dar cel puțin toate necazurile noastre se mărginesc la viața aceasta. Mai mult, noi nu suntem lăsați să purtăm singuri aceste necazuri, deoarece Prietenul nostru etern este mereu lângă noi. Avem asigurarea izbăvirii complete și finale din suferințe prin învierea Domnului Isus. Pentru ca El a înviat din morți, și noi vom învia într-o zi, fiind eliberați pe veci de păcat, de boli, de întristări, de suferință și de moarte!

Dar chiar și în moarte, Domnul ocrotește trupurile sfinților Săi: Toate oasele i le păzește; Nici unul din ele nu este zdrobit.

Versetul acesta a fost împlinit literal la moartea Domnului nostru: Când au venit la Isus și au văzut că murise, nu l-au zdrobit fluierile picioarelor.... Acestea s-au întâmpat ca să se îplinească Scriptura: „Nici unul din oasele Lui nu va fi zdrobit.” (Ioan 19:33,36).

În aceasta, desigur, Domnul nostru a fost antitipul perfect al mielului pascal, despre care s-a scris: Să nu zdrobiți vreun os (Exod 12:46).

Ultimele două versete ale Psalmului depind de cuvântul condamnat. Cât privește pe cei răi, nenorocirile îi vor coborî în mormânt. Da, ei vor fi condamnați. Dar slujitorii lui Iehova îl au pe Cel care le răscumpără sufletul și nici unul din cei care se încred în El nu va fi condamnat! Slavă Domnului, nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus! (Vezi Romani 8:1).

Cine ne va mai condamna acum?

Întrucât Cristos a murit și a înviat, fiind acum în cer,

Ca să pledeze cauza noastră la dreapta iubirii,

Cine ne va mai condamna acum? - Horatius Bonar

Și astfel credinciosul este mântuit, păzit și pe deplin satisfăcut, în timp și în eternitate. Ce lucru minunat este să fii născut din nou! Acesta este mesajul pe care ni-l transmite Psalmul 34.

Prieteni care au devenit trădători

Recurgând la imaginația sa nevinovată, David îl cheamă pe Dumnezeu să Se înarmeze cu o cantitate apreciabilă de arme și să Se ocupe drastic de cei ce s-au declarat prietenii lui David, dar care în cele din urmă s-au dovedit a fi inamicii săi înverșunați. Psalmistul ar dori ca Domnul să ia asupra Sa scutul și pavăza și să treacă. la acțiune, azvârlind sulita cu precizie, după care să-i spună lui David: „Voi avea Eu grijă de ei și voi fi Salvatorul tău.”

Ar fi un act de dreptate binemeritată dacă acești ucigași ar fi făcuți de rușine și acoperiți de ocară, uneltirile lor fiind zădărnice și nimicite. Ar fi de asemenea un act perfect drept și legitim ca ei să devină total neputincioși, ca pleava luată de vânt, izgoniți fără încetare de îngerul Domnului (respectiv Domnul Isus Cristos într-una din aparițiile Sale anterioare încarnării). Da, ar fi o răsplată binemeritată ca drumul lor să fie întunecos și lunecos, fiind urmăriți de îngerul Domnului.

Ei nu au avut nici un motiv legitim de a unelti împotriva psalmistului, de a fi încercat să-l prindă în laț, ca pe un animal sălbatic. Acum se cuvine ca Domnul să-i lovească năprasnic, să-i prindă în lațul întins de ei!

Atunci David se va bucura în Domnul, celebrând mântuirea Sa. Cu toată ființa va recunoaște pe Domnul ca cel neasemuit de puternic, ce-i salvează pe cei lipsiți de apărare, când aceștia sunt confrunțați cu forțele superioare ale inamicului, da, venind în ajutor neajutoraților și sărmanilor când sunt încolțiți de prădător.

Pentru a înțelege implicarea psalmistului la un nivel emoțional profund, trebuie să ținem cont de faptul că oamenii aceștia care depun acum mărturie împotriva lui au fost cândva prietenii lui. Ei îl ponegresc și-l acuză de lucruri despre care el nu are nici o cunoștință. În pofida bunătații manifestate față de ei, el este tratat de ei cu ură. Nici nu e de mirare că psalmistul se simte dezolat! Când erau ei bolnavi, alta era situația! David fusese întristat din pricina lor și se purtase cu mărînimie, neputând nici mânca din această cauză. Cu capul plecat în semn de întristare, el se rugase pentru ei încontinuu - așa cum s-ar fi rugat pentru oricare alt prieten sau frate intim. Jalea lui fusese adâncă, ca și când ar fi jelit moartea mamei sale.

Dar când l-a lovit pe David nenorocirea și calamitatea, oamenii aceștia au jubilat de bucurie. S-au ridicat în bloc să-l acuze. Au adus oameni de nimic de pe stradă ca să-l ponegrească încontinuu cu un potop de acuze. Cu multă impertinență, l-au batjocorit în ritm tot mai amețitor, rânjind și arătându-și colții, plini de ură. Experiența psalmistului ne duce cu gândul la acele clipe când Domnul Isus Se afla înaintea lui Pilat din Pont sau a lui Irod; multe din afirmațiile cuprinse în aceste versete se aplică la ceea ce a îndurat El.

Cât timp va mai putea privi Domnul aici jos pe pământ, văzând cumplita nedreptate, fără să intervină? Da, a venit timpul să sară în apărarea celui nevinovat, scăpându-l din mâna vrăjmașilor săi și salvându-i viața-i scumpă din ghearele acestor lei cu chip uman.

Ce denaturare a justiției ar fi dacă cei ce-l dușmănesc fără pricină pe David ar fi lăsați să se poată bucura de căderea sa și să-și facă cu ochiul, trăgând concluzia că au triumfat! Ei nu doresc pacea. Tot ce vor este să scorească neadevăruri împotriva cetățenilor cumsecade, ce respectă legile. Ori de câte ori observă cea mai mică scăpare sau alunecare, strigă: „Aha, aha! N-am spus noi că așa se va întâmpla? Te-am prins asupra faptei, te-am văzut!”

Dar și Tu, Doamne, ai văzut. Ai observat toată situația aceasta încălcată. Nu Te îndepărta, Doamne, nu te retrage! Nu fi departe de mine! Este timpul să Te ridici și să treci la acțiune energetică, pentru a mă ocroti și a-mi apăra cauza dreaptă. Tânjesc de dor, Doamne, să văd cum mă vei răzbuna. Căci Tu întotdeauna faci ceea ce este drept și le răstorni planurile prin care încercau să mă ducă la ruină. Nu-i lăsa, Doamne, să triumfe, să poată zice că și-au văzut dorința împlinită, că au reușit să mă sfâșie!

O, Doamne, ai Tu grijă ca cei ce se bucură să mă vadă căzând să fie făcuți de ocară. Uplete-i de rușine și dezonoare pentru obrăznicia cu care s-au purtat față de mine.

Dar lasă Doamne ca toți ce speră că în final voi fi achitat să aibă motive să strige de bucurie și veselie și să zică neîncetat: „Mărit să fie Domnul.” Să poată depune mărturie că Tu ești cu adevărat un Domn minunat, pentru că îți găsești toată plăcerea în cei ce Te slujesc. Limba mea nu va tăcea, ci va spune tuturor încontinuu despre dreptatea Ta, despre faptul că ești vrednic de laudă, Doamne!

Păcat mare, Dumnezeu și mai mare

Un oracol al inimii lui David ne prezintă o imagine vie a fărădelegii celor răi. Păcătosul renunță la orice frică de Dumnezeu pe care ar fi putut-o avea. El se fletează singur, afirmând că infracțiunile sale nu pot fi dovedite, el neputând fi astfel pedepsit. Vorbirea sa este plină până la saturație de răutate și înșelăciune. El disprețuiește viața celui care trăiește onorabil și respectă legile. Când ar trebui să doarmă, stă treaz, uneltind fapte rele, după care trece la acțiune, punându-le intenționat în practică, răspunzând bucuros la îndemnul celor răi de a li se alătura în comiterea de păcate.

În contrast marcant cu depravarea unui atare păcătos sunt desăvârșirile Domnului. Îndurarea Lui, de pildă, se înalță până la ceruri. Barnes scrie:

Este foarte elevată: până la ceruri, mai presus de cel mai înălțător obiect pe care-l poate concepe omul. Ideea avută în vedere aici nu este aceea că îndurarea lui Dumnezeu se manifestă în cer nu că ar avea obârșia în cer (deși așa este), ci mai degrabă faptul că este de natura cea mai elevată, mai presus de tot ce pot concepe oamenii.

Credințioșia lui Dumnezeu ajunge până la nori, adică este nemărginită, incomensurabilă, cum spune și A. W. Pink: Ce cuvânt minunat este acesta: „Credințioșia Ta ajunge până la nori.” Cu mult mai presus de puterea noastră de a pricepe este credințioșia neschimbătoare a lui Dumnezeu. Tot ce ține de Dumnezeu este mareț, vast, incomensurabil. El nu uită niciodată, nu dă greș niciodată, nu se poticnește, nu-și calcă nicicând cuvântul. Domnul Și-a împlinit fiecare promisiune pe care a făcut-o, fiecare profeție pe care a rostit-o. El va duce la îndeplinire fiecare din clauzele legământului și fiecare amenințare, pentru că „Dumnezeu nu este om, ca să mintă; nici fiul omului, ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a promis, oare nu va împlini? (Numeri 23:19). Prin urmare, credinciosul exclamă: „Îndurările Sale nu dau greș; ele se înnoiesc în fiecare dimineață: mare este credințioșia Ta!” (Plângerile lui Ieremia 3:22, 23).

Neprihănirea lui Dumnezeu este ca munții falnici pe care El i-a creat - stabilă, statornică, de neclintit, total fiabilă. Te poți bizui întotdeauna pe Dumnezeu, fiind încredințat că va face ceea ce este bun și drept. Lucrul acesta a fost demonstrat în chip desăvârșit la cruce. Neprihănirea lui Dumnezeu reclamă ca păcatul să fie pedepsit. Dar dacă ar fi să fim pedepsiți după păcatele noastre, am pieri pe veci. De aceea, binecuvântatul Fiul al lui Dumnezeu a luat păcatele noastre asupra Sa. Atât de neînduplecată este neprihănirea lui Dumnezeu încât atunci când a văzut El păcatele noastre așezate asupra Fiului Său fără păcat, Și-a revărsat toată judecata Sa asupra Lui. Acum Dumnezeu are temeiul neprihănit de pe care poate să-i salveze pe păcătoșii neconverșiți - plata a fost achitată de un înlocuitor vrednic.

Neprihănirea desăvârșită a lui Dumnezeu se reflectă în sângele Mântuitorului.

În crucea lui Cristos vedem Neprihănirea lui Dumnezeu, însoțită de harul minunat.

Judecățile lui Dumnezeu sunt o mare adâncime. Asta înseamnă că decretul Sale, deciziile, gândurile și planurile Lui sunt neasemuit de profunde, complexe și înțelepte. Când a contemplat acest atribut al lui Dumnezeu, Pavel a exclamat: „O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! (Romani 11:33).

„O Doamne, Tu susții și oamenii, și animalele." Aici este vorba despre o salvare vremelnică, adică providența lui Dumnezeu prin ocrotirea pe care o acordă creaturilor Sale. Gândiți-vă la tot ce implică grija Sa pentru atâtea ființe umane și atâtea animale, păsări și pești. Cât despre om, Dumnezeu îi numără chiar și firele de păr din cap. Iar despre vrabia cea neînsemnată ni se spune că nici una nu cade la pământ fără știința Tatălui nostru ceresc!

Nimic din viața omului nu este mai de preț decât bunătatea lui Dumnezeu. Este eternă, suverană, nemărginită, fără cauză și neschimbătoare. Și nimic nu-l poate despărți pe copilul lui Dumnezeu de ea. În 1743 John Brine scria următoarele: Nici o limbă nu poate exprima pe deplin nemărginirea dragostei lui Dumnezeu, după cum nici o minte nu poate s-o priceapă, căci ea „întrece orice cunoștință" (Efeseni 3:19). Cele mai elevate idei pe care poate să le conceapă mintea mărginită a omului în legătură cu dragostea Divină sunt infinit inferioare adevăratei sale naturi. Nici chiar cerul nu este atât de departe de pământ pe cum este bunătatea lui Dumnezeu mai presus de cele mai avansate concepții pe care noi suntem în stare să le formulăm referitor la ea. Este un ocean ale cărui valuri se înalță mai presus de toți munții opoziției în cei care formează obiectul ei. Este izvorul din care porcede tot binele necesar pentru toți cei ce sunt interesați de ea.

De aceea copiii oamenilor găsesc adăpost la umbra aripilor Sale. Din nefericire, nu toți oamenii se pot bucura de ocrotirea plină de iubire a lui Dumnezeu. Dar acest privilegiu stă la dispoziția tuturor și oameni din toate națiunile, clasele sociale, și culturile existente au găsit odihnă, înviore și siguranță sub aceste neasemuite aripi.

Nu numai că găsim acolo ocrotire, ci și deplina împlinire a tuturor nevoilor. „Se satură din plin de belșugul casei Tale și-i adapi din șuvoiul desfătărilor Tale." Ce bucate s-ar putea compara cu cele din casa Domnului, sub aspectul calității și cantității? Dar al desfătărilor? După cum scoate în evidență F. B. Meyer, Dumnezeu dă înfrigurările cu ceașca, dar desfătărilor din belșug, ca apele unui fluviu!

În Cristos se găsește izvorul vieții. „În El era viața și viața era lumina oamenilor" (Ioan 1:4). În lumina aceasta vedem noi lumina. După cum lumina naturală pune în evidență lucrurile, dezvăluindu-le adevărata formă, tot așa lumina lui Dumnezeu ne învrednicește să vedem lucrurile așa cum le vede El. Ne ajută să ne formăm impresia corectă despre realitățile spirituale, despre lume, despre alții și despre noi înșine. Marele peisagist francez Corot a făcut următoarea afirmație: „Când mă găsesc într-unul din locurile pitorești, ale naturii, mă mănii pe tablourile mele". Deși în studio era încântat de ele, artistul se simțea smerit în fața gloriei naturii. Judecându-ne în lumina lumii, nu ne este prea greu să găsim motive pentru a resimți o satisfacție personală. Dar a ne judeca în lumina Domnului, a ne măsura după standardul Divin înseamnă a ne face de rușine mândria noastră. (Spicuiri Alese)

După ce a escaladat vârfurile Himalaiene ale perfecțiunilor lui Dumnezeu, fiul lui Isai revine în valea nevoii umane și se roagă să fie ocrotit în continuare de cei răi. Versetul 11 explică versetul 10. Modul în care îl roagă David pe Dumnezeu să continue să-și arate bunătatea și izbăvirea este prin oprirea piciorului oamenilor aroganți de a-l mai călca în picioare și stoparea mâinii celor răi de a-l mai izgoni.

Rugăciunea sa este ascultată. Credința îl învrednicește pe psalmist să vadă căderea celor răi, dar ridicarea celor neputincioși.

Adevărata Pace

David a avut de suferit destule în viața sa de pe urma oamenilor răi și lipsiți de scrupule. Acum la bătrânețe, el oferă câteva sfaturi despre modul cel mai adecvat în care trebuie să reacționăm când devenim victima uneltirilor celor răi și a limbii lor pline de venin.

Mai întâi, nu trebuie să ne frământăm din pricina răufăcătorilor, întotdeauna ne paște pericolul de a nu dormi, gândindu-ne în pat la ce ni s-a întâmplat, parcurgând filmul întregului episod, atât de dureros pentru noi. Mai întâi, ne gândim la tot ce au spus și au făcut ei, apoi analizăm ce le-am răspuns noi, părăndu-ne rău că nu am găsit niște cuvinte mai dure pe care să le azvârlim împotriva lor. Curând sucurile noastre gastrice s-au transformat în acid sulfuric și uite-așa nu putem închide un ochi toată noaptea, întorcându-ne de pe o parte pe alta! Toată această frământare nu face altceva decât să ne vatăme pe noi înșine, neducând la nimic bun. Singura soluție este să încetăm de a ne mai frământa!

Indiferent ce am mai face, un lucru nu avem voie să-l facem: Nu ne este permis să-i invidiem pe cei răi! Pentru că pământul, viața de aici este singurul rai de care vor avea parte. Curând coasa retribuției îi va secera și toate carierele extraordinare pe care si le-au clădit se vor ofili.

Până aici a fost latura negativă a lucrurilor - adică ce nu trebuie să facem: să nu ne frământăm, să nu ne agităm din pricina lor și să nu jinduim ce au ei, să nu dorim să fim în locul lor. În latura pozitivă, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne încredem în Domnul și să facem binele. Această încredere nu echivalează cu un optimism nefondat, aerian, cum că toate vor reuși de minune. Mai degrabă, este o bizuire profundă și necurmată pe Dumnezeu, care a promis că-i va pedepsi pe cei răi și-i va răsplăti pe cei neprihăniți. Cuvântul Său nu poate da greș. Cei drepti vor locui cu adevărat în țară și se vor bucura de siguranță. Indiferent cât de aprige ar fi atacurile unor demoni sau ale unor oameni, nici o oță a lui Cristos nu va pieri niciodată (Ioan 10:27-29). Tuturor celor care se încred în Cristos li se garantează o locuință în casa Tatălui (Ioan 14:1-6).

John Wesley a trimis odată un ajutor financiar unui prieten al sau, predicator, pe nume Samuel Bradburn. Pe lângă bancnota de cinci lire, a inserat în plic și un bilețel cu următorul mesaj: „Dragă Sammy: «Încrede-te în Domnul și fă binele; așa vei locui în țară și vei fi hrănit cu adevărat.» Răspunzând printr-o scrisoare de mulțumire, Bradburn a spus: „Adesea am contemplat frumusețea acestui pasaj din Scriptură, citat în scrisoarea ta, dar trebuie să mărturisesc că niciodată nu mi-a fost dat până acuma să văd o expunere atât de utilă a textului ca cea din nota ta."

Dar să zicem ca ai simțit o mare dorință de a desfășura o anumită slujbă pentru Domnul. Și ești încredințat că El te-a îndemnat să faci acest lucru, singura ta dorință fiind aceea de a-L slăvi. Dar un inamic feroce ți s-a împotrivit la tot pasul, blocând lucrarea ta și căutând s-o zădărnicească prin toate mijloacele. Ce vei face în asemenea caz? Răspunsul este că te vei desfăta în Domnul, știind că la timpul rânduit de El îți va da tot ce-ți dorește inima. Nu e nevoie să răspunzi la atacuri. „Bătălia nu e a voastră, ci a lui Dumnezeu” (2 Cronici 20:15). „Domnul va lupta pentru voi iar voi veți tăcea” (Exod 14:14).

Sau poate că ai fost citat greșit, ai fost acuzat pe nedrept sau defăimat.

Dacă ar fi măcar un sâmbure de adevăr în ele, poate că aceste acuzații nu te-ar durea atât de mult. Dar tu știi că ele sunt total neadevărate, spuse din răutate. Ce vei face? Încredințează-l întreaga chestiune Domnului. Lasă-l Lui întreaga povară. Dă-l voie să acționeze El în numele tău și în interesul tău și atunci vei fi pe deplin îndreptățit, El apărându-ți cauza, scoțându-te nevinovat în fața tuturor, după cum spune și Barnes: Dacă ești vorbit de rău, dacă îți este atacat caracterul și pentru o vreme se pare că te afli sub un nor, dacă ai fost acoperit cu reproșuri izvorâte din viclesugurile celor răi, așa încât nu poți să le dai un răspuns - ei bine, dacă în acest caz îi vei încredința lui Dumnezeu cazul tău, El îți va proteja caracterul și va face să se risipească norii, tuturor fiindu-le limpede că în legătură cu caracterul tău și cu motivația care a stat la baza conduitei tale situația este la fel de luminoasă ca lumina soarelui pe cerul lipsit de nori.

După ce l-ai încredințat Domnului calea ta, pasul următor este să te odihnești în El. Întrucât El îți poartă povara, nu mai e nevoie s-o porți și tu. Dar din păcate prea de multe ori procedăm exact așa. Șovăind, depunem grijile noastre la picioarele Sale, pentru ca apoi în clipa următoare să le luăm din nou în spinare.

Voia lui Dumnezeu este ca eu în fiecare zi

Asupra Lui să arunc îngrijorarea mea.

El mă roagă de asemenea să nu-mi părăsesc încrederea.

Dar eu sunt atât de nechibzuit, încât

Când sunt luat prin surprindere,

îmi părăsesc încrederea,

Purtându-mi singur toate grijile.

-T. Baird

„Și așteaptă-L cu răbdare.” Observați cum ni se spune de repetate ori că resursa credinciosului este în Domnul: Încredere în Domnul (v. 3). Găsește-ți desfătarea în Domnul (v. 4). Încredințează-ți calea Domnului (v. 5). Odihnește-te în Domnul (v. 7a). Așteaptă-L cu răbdare pe El (v. 7b).

Uneori ne este cel mai greu să facem așa. Suntem cei mai deficitari la capitolul așteptare! Dar credința adevărată așteaptă, încrezătoare că Dumnezeu este în stare să facă ceea ce a promis (Romani 4:21). Pentru a doua oară David spune: „Nu te frământa....” De ce se repeta îndemnul? Firește, pentru a sublinia această idee. Chiar după ce am luat hotărârea că nu ne vom supăra pentru felul în care am fost tratați, adesea mergem înapoi și scormonim din nou întreaga chestiune, întorcând-o iarăși pe toate fețele în mintea noastră. Numai că o atare acțiune este în detrimentul nostru, ba chiar primejdioasă. Chiar dacă acel om rău prosperă pe calea sa - chiar dacă reușește să-și vadă împlinirea planurilor sale rele - creștinul nu trebuie să se lase tulburat, nu are voie să permită emoțiilor sale să se aprindă, nu-i este îngăduit să se mânie, să se umple de resentimente, de răutate sau de ură. Dacă ne vom complăce în aceste atitudini, în cele din urmă ele vor conduce la cuvinte și acțiuni tăioase. În acest punct noi înșine vom fi devenit răufăcători.

Va veni ziua când toate nedreptățile pământului vor fi îndreptate. Atunci răufăcătorii vor fi nimiciți iar sfinții încrezători în Domnul vor intra în posesia tuturor binecuvântărilor pe care le-a promis El. Nu peste mult timp cei răi vor părăsi scena, vor dispărea. Dacă-i vei căuta cu băgare de seamă, în locurile unde obișnuiau să stea, nu-i vei mai găsi în ziua aceea, cei blânzi vor moșteni pământul și se vor bucura din plin de o prosperitate fără precedent. Când va veni ziua aceea? Pentru biserică va începe de îndată ce Mântuitorul va coborî pe nori ca să-i răpească pe ai Săi, care îl așteaptă, și să-i ducă acasă, în căminul lor ceresc. Pentru rămășița credincioasă a Israelului și pentru națiuni această zi va fi atunci când Domnul Isus va reveni pe pământ ca să-și nimicească dușmanii și să domnească o mie de ani de pace. În Predica de pe Munte. Isus a anticipat cu bucurie această glorioasă zi, în cuvintele:

„Binecuvântați sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul” (Matei 5:5).

Între timp, șarlatanii, extorcătorii și asupritorii urzesc planurile lor împotriva copiilor lui Dumnezeu și manifestă cea mai înverșunată ostilitate față de cei care-L iubesc pe Domnul. Dar Iehova nu Se agită la auzul dinților lor scrâșnitori. El știe că ziua când vor da socoteală nu e departe. Este bine când îi putem privi pe vrăjmașii noștri cu aceeași nonșalanță detașată, când, așa cum a sugerat cineva, putem lăsa în urma noastră lumea oamenilor mici.

Uneori ni se pare că „Adevăru-i de-a pururi pe eșafod, în schimb răul e mereu întronat!” Cei răi sunt bineînarmați și bineinstruiți. În comparație cu ei, cei neprihăniți par prost echipați și mereu păcăliți. Dar există anumite legi inflexibile care acționează în domeniul moral. Calea nelegiuitului este, în cele din urmă, grea. Păcatele îi vor ajunge negreșit din urmă pe acești oameni. Nu e posibil ca cineva să scape nepedepsit, cu păcatele sale. Efectul de bumerang își spune întotdeauna cuvântul: Sabia lor va intra în propria lor inimă. Când vor avea cea mai mare nevoie de armele lor, vor constata că sunt neputincioase: arcurile li se vor sfărâma.

Puținele agoniseli ale celor neprihăniți sunt mai de folos decât bogățiile enorme ale celor răi, întrucât sfântul îl are pe Domnul, spre deosebire de cel rău. Scriitorul epistolei către Evrei, după ce documentează toată bogăția incommensurabil de mare de care beneficiază credinciosul în

Cristos, adaugă cu subînțeles: „Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi»" (Evrei 13:5).

Brațele celor răi (adică tăria lor) vor fi sfărâmate. Nu însă și ale celor neprihăniți. Ele vor fi susținute de Domnul Cel Atotputernic. El cunoaște zilele celui drept, tot ce conțin aceste zile și unde vor duce ele în final. El știe că moștenirea celor drepti va dăinui în veac - o moștenire neputrezicioasă, neîntinată și nepieritoare, pusă deoparte în cer pentru toți cei care prin puterea lui Dumnezeu sunt păziți prin credință pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremea din urmă (1 Petru 1:4, 5).

Sfinții nu se vor rușina de credința lor când vor veni vremuri grele. Ei dispun de resurse spirituale ascunse, de natură să-i ajute să treacă cu bine prin aceste încercări. Când vin zile de sărăcie, ei se bucură de un belșug special. Mai întâi de toate, ei au învățat să trăiască în chip jertfitor, pentru ca să nu se simtă privați când sacul cu taină este pe terminate. Dar ei îl au de asemenea pe Domnul, care poate să le întindă o masă în pustie. Ei au privilegiul de a vedea cum Dumnezeu le poartă de grijă, le acoperă nevoile, în chip miraculos, mana specială din cer pe care le-o dăruiește El având acei gust special, de o dulceață numai de ei cunoscută.

Dar cei răi vor pieri. Pe tot parcursul psalmului, sună acest clopot al morții pentru vrăjmașii Domnului, care sunt numiți răi, făcători de rele, cei care prosperă pe calea lor, oameni ce duc la îndeplinire uneltiri rele, dușmani ai Domnului, cei blestemați de Domnul, copiii celor răi și călcători de lege. Cuvântul „rău” este menționat de paisprezece ori în acest psalm, constituind unul din elementele principale. Vrăjmașii Domnului sunt ca splendoarea pășunilor. Azi se lăfăie în mijlocul florilor de pe câmp, în verdeața bogată, pentru ca mâine să fie secerăți de coșai sau să se usuce odată cu schimbarea anotimpurilor. Inconsistenți ca fumul, ei se vor risipi și vor pieri.

Cel rău ia cu împrumut și nu dă înapoi. Asta ar putea însemna că este neatent când trebuie să dea înapoi ce a împrumutat sau că nu e în stare s-o facă. Dar din tot bănetul său, cum de nu poate da înapoi? Răspunsul este că s-a întins mai mult decât îi este pătura. În lăcomia sa de bani, el a recurs la speculă. Și astfel, când pierde, se împrumută ca să-și acopere pierderile. E eterna poveste de a te împrumuta de la Petru ca să-i achiți lui Pavel. El își clădește imperiul pe credit și atunci când intervine o răsturnare de situație, dă din colț în colț disperat că nu va putea să-și proptească imperiul ce se prăbușește sub ochii săi. În spatele aparentei prosperități din afară zace un haos financiar.

Deși cei neprihăniți sunt departe de a trăi în huzur, ei sunt totuși de o generozitate incredibilă, constatând mereu că este mai fericit a da, decât a primi. Ei au demonstrat că dacă un credincios dorește cu adevărat să dea, niciodată nu-i va lipsi mijlocul de a o face. Cum ne-a învățat și Pavel:

Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate îndeajuns, să fiți plini de orice faptă bună (2 Corinteni 9:8).

Destinul celor neprihăniți și cel al oamenilor răi depinde de relația lor cu Domnul. Cei care au fost îndreptățiți prin credință sunt binecuvântați de Domnul; ei vor intra în posesia țării. Cei care au refuzat oferta de mântuire a lui Dumnezeu s-au așezat în postura de neînvidiat de ținte ale blestemului Său; ei vor fi nimiciți.

Pașii unui om bun sunt rânduiți de Domnul. Deși cuvântul bun nu figurează în textul original, ideea este negreșit prezentă în versetele 23 și 24. Dumnezeu plănuiește și rânduieste cărările omului care trăiește în părtășie cu El. Deși un astfel de om poate cădea în încercări și strâmtorări, el nu va fi nicidecum copleșit de acestea, căci Domnul îl ține în siguranță cu mâna Sa. De asemenea este adevărat că dacă un om neprihănit cade în păcat, el nu va fi abandonat de Domnul, deși nu la această cădere se referă versetul de față.

De-a lungul întregii sale vieți - și David era înaintat în vârstă când a scris aceste cuvinte - el n-a văzut niciodată pe cel neprihănit părăsit sau pe descendenții acestuia cerșind pâine. Dacă cineva va obiecta în acest punct, susținând că el cunoaște cazuri concrete când a văzut totuși întâmplându-se acest lucru, vom face două comentarii: întâi, David s-a referit probabil la faptul că niciodată nu l-a văzut pe cel neprihănit uitat definitiv. Iar în al doilea rând, el va fi prezentat principiul general, fără să excludă posibilitatea unor cazuri speciale, izolate. Adesea Scriptura face acest lucru, în cadrul unor declarații cu caracter general, descriind funcționarea normală a legilor spirituale. Excepțiile nu infirmă principiile general valabile.

Depart de a fi nevoit să-și trimită copiii la cerșit, cel neprihănit este un donator cu mână largă, ce dă adesea cu împrumut. Urmând preceptele Cuvântului lui Dumnezeu, el practică hărnicia, cumpătarea și conservarea. Muncind din greu, fiind atent la cumpărături, eliminând risipa și evitând extravaganta, el a învățat să întindă la maximum fondurile de care dispune, putând astfel să-i ajute pe alții care trec prin nevoi. Descendenții săi devin la rândul lor o binecuvântare pentru că și-au însușit temeinic aceste lecții în familie, putând apoi să le pună în practică în propria lor viață, când părăsesc căminul părintesc.

Acesta e unul din cele câteva versete din Biblie care par să propage învățătura conform căreia mântuirea se capătă prin fapte bune. Noi știm însă din texte cum sunt cele de la Efeseni 2:8-10 și Tit 3:5 că nu așa stau lucrurile. Trebuie să conchidem că dacă un om este mântuit, el va face sau produce fapte bune și că acești sfinți credincioși sunt singurii care vor dăinui în veac.

Domnul iubește dreptatea și în virtutea dreptății Sale, El îi păstrează pe sfinții Săi pe veci în siguranță. Nu că sfinții ar merita viața veșnică, ci o face pentru că Cristos a murit să le cumpere această viață veșnică. Or, Dumnezeu trebuie să onoreze termenii acestui contract de cumpărare. Psalmistului îi place în mod deosebit să mediteze la siguranța credinciosului (vezi versetele 18,24,28 și 33). Toți cei care s-au născut din nou prin credința în Domnul Isus Cristos pot ști, pe baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu, că sunt salvați pe veci. F. W. Dixon a scris: Dacă-ți lipsește asigurarea, nu există decât un singur mod de a o câștiga sau recâștiga: însușește-ți Cuvântul lui Dumnezeu. Ia-l în primire și crede-l! Dumnezeu spune că ești al Său; că ești asigurat, că ești în deplină siguranță și că niciodată nu te va părăsi. Ia o doză sănătoasă din acest [adevăr].

Dar pe când neprihăniții vor fi păstrați pentru totdeauna, copiii celor răi vor fi nimiciți. Este cutremurător să ne gândim la soarta celor nemântuiți. Ce va însemna să fii despărțit de Dumnezeu, de Cristos, și de nădejde - nu doar pentru un timp, ci pentru toată veșnicia?

Nădejdea primordială a Israelului a fost să trăiască în țară sub domnia lui Mesia. Evreii cucernici au avut, se pare, și o nădejde cerească (Evrei 11:10), dar în VT accentul se punea pe binecuvântările materiale în țara Israel, în epoca de aur a păcii și prosperității. Când citim că cei

neprihăniți vor trăi în țară pe veci, trebuie să înțelegem că împărăția pământească a lui Cristos va dura o mie de ani, după care se va contopi în împărăția Sa veșnică. S-ar putea ca în starea eternă Israelul răscumpărat să moștenească un pământ nou menționat la Apocalipsa 21:1. Dacă așa stau lucrurile, atunci promisiunea că vor poseda pământul pe veci poate fi luată la modul propriu. Contrastul dintre cei neprihăniți și cei răi continuă.

Vorbirea omului drept e plină de înțelepciune. Ceea ce spune el este sănătos, scriptural și solid. El rostește dreptatea - nu strâmbătatea și viclenia. El meditează necurmat la Cuvântul lui Dumnezeu și-și păzește pașii ca să nu alunece în păcat și rușine. După cum a arătat Spurgeon, el are lucrul cel mai bun - legea Dumnezeului său, în locul cel mai bun - în inima sa, producând rezultatul cel mai bun - pașii săi nu alunecă.

Cel rău pândeste prilejul de a se năpusti asupra celui nevinovat, pentru a-l distruge. Dar Iehova nici nu-l va abandona pe cel nevinovat în mâna dușmanului său, nici nu va îngădui ca el să fie declarat vinovat, dacă i se va intenta un proces. Dumnezeu este Păzitorul său, Avocatul tuturor copiilor Săi.

Prin urmare, cea mai adecvată modalitate de a trăi este pentru noi să ne încredem (să-L așteptăm pe Domnul) și să ascultăm (să păzim calea Lui). Nu e altă cale de a fi fericit în Isus! Dar lucrurile nu se sfârșesc aici. Pentru a șasea oară psalmistul promite că toți aceștia vor moșteni țara. Apoi adaugă încă o asigurare. Când cei răi vor fi distruși, singurul mod în care se vor implica credincioșii va fi în calitate de spectatori. Ei nu se vor bucura de acest eveniment groaznic, ci se vor feri de orice formă de judecată.

David a fost un observator fin și pătrunzător al vieții pământești. Odată el a remarcat un om rău, impunător, care s-a întins ca un copac falnic în pământul său. Se pare că ideea subliniată aici este că arborele acesta nu a suferit niciodată regresul provocat prin transplantare, căci se afla încă în solul său nativ, drept care era viguros și falnic. Omul rău a fost, prin analogie, prosper și puternic.

Dar când a trecut David din nou prin locul acela, omul dispăruse. L-a căutat, dar nu era de găsit. Omul a prosperat o vreme. Puterea sa a dăinuit pentru un scurt timp, dar apoi s-a dus și împreună cu el duse au fost și prosperitatea și puterea sa.

Psalmistul ne sfătuiește să observăm contrastul dintre omul drept și cel nelegiuit. Omul păcii are urmași, pe când viitorul celor răi va fi nimic. Atât cel neprihănit, cât și cel rău produc spițe lungi de urmași fizici. Tholuck spune despre omul păcii: „În cele din urmă acestui om îi va merge bine.” Dar cel rău nu beneficiază de o viitor atât de promițător.

Cel mai minunat lucru la cei neprihăniți este legătura lor cu Dumnezeu. El este Mântuitorul lor și tăria lor în vreme de necaz. Nici nu e de mirare că creștinii se îndreaptă instinctiv spre El în vremuri de strâmtorare și constată că El îi ajută, îi izbăvește și-i salvează, pentru că ei se bazează întru totul pe El. Ești cumva într-un necaz, în clipa de față? Puneți încrederea în El și El te va trece cu bine prin acest necaz!

Întristarea pentru păcat

Am fi înclinați să credem că psalmul acesta descrie suferințele Mântuitorului, dacă nu am întâlni sintagmele de genul: „păcatul meu” (v.3), „fărădelegile mele” (v.4), „nebulia mea” (v.5) și „rana mea” (v.11). Am putea aplica cu oarecare justete restul cuvintelor la Domnul Isus, când a suferit în mâna lui Dumnezeu și a omului, dar interpretarea de bază se referă cu siguranță la David, într-un moment din viața sa când intensă suferință fizică și mentală a avut, după câte se pare, legătură cu vreun păcat săvârșit de el anterior.

Mai întâi, David crede că suferințele sale sunt mustrarea unui Dumnezeu mâniat și pedeapsa indignării Sale, drept care îl roagă pe Domnul să ridice asediul. Săgețile Celui Atotputernic au mers la țintă, înfigându-se în mintea și în trupul psalmistului iar mâna lui Dumnezeu s-a abătut cu forță zdrobitoare asupra sa. Ca urmare a mâniei divine, tot trupul său este bolnav. Maladia s-a cuibărit adânc, ajungând până și în oasele sale - toate acestea din pricina păcatului său. Nu este nici o scuză pentru fărădelegile sale - el se simte vinovat pentru fiecare din ele. Ca niște valuri uriașe, ele l-au copleșit. Ca o greutate enormă, ele l-au secătuit de energii.

Răni supurând, cu miros greu s-au întins pe tot corpul său și el știe prea bine care este cauza. Este încovoiat de atâta durere, sleit de forțe - o epavă și o privilegiu de compătimit. Trupul îi este chinuit de febra și nici o părticică din anatomia lui nu a rămas neatinsă. Nu mai are nici o fărmă de voință pentru a trăi. Astfel, total învins, nu mai are nimic de făcut, decât să geamă, pentru a-și exprima sentimentele.

David este mângâiat într-o oarecare măsură cu gândul că Domnul cunoaște amărăciunea inimii sale și emoțiile ce-l zguduie, neputând să le exprime. Dar inima continuă să-i bată puternic în piept, deși puterile îl lasă cu repeziciune și scânteia din ochi se stinge. Cei dragi ai săi și prietenii lui îl evită, ca pe un leproș și până și rudele sale se codesc să-l viziteze.

În tot acest timp cei ce urmăresc să-i ia viața nu s-au lăsat de uneltirile lor, de amenințările și de vrăjmășia lor. Dar David este surd la toate amenințările lor, tăcând în loc să se apere, să se justifice sau să mustre.

Dar, oricât de sumbră ar fi situația în care se află, el nu e fără nădejde. Încă mai are încrederea că Dumnezeu îi va răspunde. El se roagă ca vrăjmașii lui să nu aibă plăcerea de a jubila pentru totala sa ruinare. Dar în aceste momente este chinuit de durere și aproape de limita răbdării omenești.

Cu o reconfortantă candoare și zdrobire de inimă, fără nici o tentativă de a trece cu vederea păcatul său, David își mărturisește fărădelegea, spunând: „Îmi pare rău!” Oricărui om care iar cu sinceritate această poziție înaintea lui Dumnezeu nu i se va refuza iertarea. Domnul a lăsat să se consemneze declarația Sa potrivit căreia El va acorda îndurare celui care își mărturisește păcatul și se lasă de el (Proverbe 28:13). Dacă n-ar fi așa, toți oamenii ar fi pierduți fără nici o speranță.

Gândurile lui David revin iarăși la dușmanii lui. Pe când el este slăbit și suferind, ei sunt plini de viață și plini de putere. Apoi el recunoaște justetea disciplinei pe care i-a aplicat-o Dumnezeu, dar protestează că vrăjmașii săi nu au nici un temei valabil pentru răutatea lor. El s-a purtat cu mărinimie față de ei, având în schimb parte doar de ură din partea lor. La temelia ostilității lor stă faptul că David este un adept al lui Dumnezeu și al binelui.

Prin urmare, el apelează la Dumnezeu să nu-l părăsească, rugându-l să-i fie aproape și să-i vină degrabă în ajutor - pentru a fi cu adevărat Domnul și Mântuitorul psalmistului!

Focul lăuntric

„Mă hotărâsem cu toată râvna să mă păzesc de răzvrătire sau de cârtire împotriva Domnului, oricât de cruntă mi-ar fi soarta. Am jurat că voi pune o botniță peste gura mea, atâta timp cât mă voi afla în preajma necredincioșilor. Nu voiam să le dau motive să pună la îndoială providența lui Dumnezeu. Prin urmare, am fost mut; nu am scos nici o vorbă și nu am dat nici o porțiță de scăpare emoțiilor mele suprimate. Dar degeaba, că inima mi-a fost aprinsă de indignare și perplexitate. N-am putut pricepe de ce mi-a îngăduit Domnul să îndur o întristare atât de coplesitoare. Cu cât îmi oblojeam mai tare necazul din suflet, cu atât creștea încordarea din mine. În cele din urmă, toate sentimentele mele reprimite au izbucnit într-o rugăciune plină de interogații:

„Doamne, cât o să mai dureze coșmarul acesta? Spune-mi cât mai am de trăit și când or să se sfârșească toate. În condițiile ideale, durata vieții mele e cât un lat de palmă. Comparată cu veșnicia Ta, lungimea vieții mele nici nu merită să fie adusă în discuție. Toți oamenii suntem inconsistenti ca un abur. Trecem prin viață ca o nălucă. Alergăm prinși în activități febrile - dar la urma urmelor la ce ne ajută asta? Toată viața adunăm bănuț cu bănuț, făcând economii peste economii, pentru ca tot ce-am agonisit să lăsăm moștenire unor ingrați sau proști sau străini!

„Așadar, ce nădejde am eu, Doamne? Singura mea nădejde este în Tine. Fără Tine n-am nimic. Izbăvește-mă de toate fărădelegile - în special de acele păcate care s-ar fi putut să-mi pricinuiască acest groaznic necaz ce s-a abătut peste viața mea. Nu pot suferi gândul că oamenii proști jubilează din pricina nenorocirii mele.

„Știi că am tăcut de când m-a lovit năpasta asta - pentru că am știut că a venit numai fiindcă Tu ai îngăduit să vină. Dar acum Te rog ia-Ți de la mine mâna cu care m-ai disciplinat, că m-au dat gata loviturile Tale repetate.

Doamne, când Tu îl îndrepti pe un om, pentru păcatele săvârșite, prin diverse forme de pedeapsă, el se uzează ca o haină de preț când e mâncată de molii. E limpede ca suntem cu toții trecători, ca un abur!

„Așadar, vin la Tine, Doamne, și Te rog să-mi ascuți rugăciunea. Pleacă-Ți urechea și ascultă-mi apelul fierbinte. Nu rămâne nepăsător în fața lacrimilor mele. La urma urmelor, sunt ca un musafir ce petrece o noapte în lumea asta a Ta, un nomad, ca toți strămoșii mei. Tot ce-Ți cer, Doamne, este să nu Te mai încrunți la mine, în judecata Ta și să mă lași să mă bucur de o scurtă perioadă de sănătate și fericire, înainte de a părăsi scena vieții acesteia, după care nu voi mai fi de găsit pe acest pământ."

Vorbitorul este Isus Mesia. El a așteptat cu răbdare pe Domnul, ca să-i asculte rugăciunea și să-L izbăvească din moarte. Chiar binecuvântatul nostru Domn nu a primit instantaneu răspunsuri la rugăciunile Sale, Dar El Și-a dat seama că întârzierile nu echivalează neapărat cu refuzul lui Dumnezeu de a răspunde la rugăciune. Dumnezeu răspunde la rugăciune la timpul cel mai adecvat pentru împlinirea planurilor Sale în viața noastră. Ajutorul lui Dumnezeu nu vine prea repede, pentru ca nu cumva să scăpăm din vedere binecuvântarea de a ne încrede chiar și atunci când trecem prin întuneric, după cum ajutorul Său nu vine prea târziu, pentru ca nu cumva să cădem în isпита de a crede că ne-am încrezut degeaba.

Mântuitorul asemuiește glorioasa Sa izbăvire din moarte cu salvarea dintr-o groapă oribilă și dintr-o mlaștină adâncă. Cine ar putea să-și imagineze ce a însemnat pentru Dătătorul vieții să iasă din mormânt, Biruitor asupra păcatului, asupra Satanei, morții și mormântului - viu în vecii vecilor!

Deși izbăvirea lui Cristos a avut un caracter unic, într-un sens minor și noi putem trăi cu toții experiența izbăvirii prin puterea lui Dumnezeu din gropile și mlaștinile vieții. O știm cu toții: viața e plină de aceste gropi adânci. Cel neconvertit care este muștrat și convins de Duhul Sfânt cu privire la păcatele sale se află într-o groapă inimaginabil de oribilă. Credinciosul ce a alunecat din nou în păcat se găsește și el într-o mlaștină cumplită. Apoi avem mlaștinile bolii, suferinței și întristării. Adesea când cerem călăuzire, ni se pare că ne aflăm într-o carceră întunecoasă. Și desigur uneori ne clătinăm în nisipurile mișcătoare ale pierderii unui membru iubit al familiei, în perioade de singurătate sau descurajare. Acestea sunt experiențe de neuitat, vremuri când ne rugăm și strigăm, gemând îndurerăți, dar parcă nimic nu se întâmplă. Trebuie să învățăm din pilda Mântuitorului nostru să-L așteptăm în răbdare pe Domnul. La vremea rânduită de Dumnezeu și în modul ales de El, Se va apropia de noi, scoțându-ne din groapă, punându-ne picioarele pe stâncă, pentru ca să nu ni se mai clatine pașii.

Observați că Dumnezeu este sursa laudei noastre, precum și ținta laudelor noastre. El ne pune o cântare nouă pe buze și aceasta e o cântare de laudă pentru Dumnezeul nostru. Izbăvirea noastră are drept rezultat nu numai lăudarea lui Dumnezeu, ci și mărturia dată altora: „Mulți vor vedea lucrul acesta, se vor teme și se vor încrede în Domnul." Niciodată nu a fost mai valabil principiul acesta decât în cazul învierii Domnului Isus. Gândiți-vă la șirul nesfârșit de pelerini ai credinței care au fost câștigați pentru Cuvântul Viu prin miracolul mormântului gol!

Gândindu-Se la cei care au gustat și au văzut cât de bun este Domnul, Răscumpărătorul înviat rostește unul din cele mai mărețe și mai fundamentale adevăruri din întreaga viața spirituală: „Binecuvântat este omul care face din Domnul încrederea sa...." Adevărata fericire și împlinire în viață ne parvin doar prin credința în Dumnezeu. Nici nu ar putea fi altcumva. Am fost creați în așa fel încât nu ne putem împlini destinul decât dacă-L recunoaștem pe Dumnezeu ca Domn și Stăpân al nostru. Bine a spus Pascal: „Există în inima omului un gol, sub forma lui Dumnezeu!" Iar Augustin s-a exprimat în felul următor: „Ne-ai făcut, o Doamne, pentru Tine, și inima noastră nu-și va găsi odihnă decât atunci când se va odihni în Tine!". Omul binecuvântat nu numai că se întoarce către Dumnezeu, dar se îndepărtează de oamenii mândri și de cei care se închină la dumnezei falși. El nu este păcălit de două din cele mai mari iluzii din viață - ideea că onoarea oamenilor mândri este importantă și conceptul potrivit căruia zeei falși ai materialismului, plăcerii și complacerii sexuale pot satisface inima omului. Omul binecuvântat este mai preocupat de aprobarea lui Dumnezeu, decât de aceea a omului, dându-și seama că bucuria se găsește numai în prezența lui Dumnezeu - nu în compania celor care se închină la altarele idolilor.

Aceasta îl face pe Mesia să Se gândească cât de multe, fără număr de multe, sunt îndurările lui Dumnezeu. Lucrările și gândurile Sale de har față de poporul Său nu se pot calcula. Cine poate descrie pe deplin detaliile infinit de complexe ale creației Sale? Cine poate epuiza

remarcabile intervenții ale providenței Sale? Cine poate înțelege magnitudinea binecuvântărilor Lui spirituale - alegerea, predestinația, justificarea, răscumpărarea, ispășirea, scutirea de pedeapsă, iertarea, mântuirea, nașterea din nou, Duhul Sfânt care locuiește în credincios, pecetea Duhului, arvuna Duhului, ungerea, sfințirea, calitatea de fiu, calitatea de moștenitori, slăvirea - „dacă aş vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele, ele sunt prea multe ca să le pot număra."

Când toate îndurările Tale, o, Dumnezeuul meu,

Sufletul meu înviat le trece în revistă,

Furat de priveliștea ce-mi stă în față,

Mă pierd cuprins de uimire, iubire și laudă! - Joseph Addison

După cum s-a arătat, versetele 6-8 ne oferă dovada sigură că Psalmul 40 este un psalm mesianic. La Evrei 10:5-9 aflăm că aceste cuvinte au făcut parte din vocabularul Fiului lui Dumnezeu când a venit în lume. El spunea, de fapt, că deși Dumnezeu este Cel care instituise jertfa și ofranda ca rânduială pe care națiunea Israel trebuia s-o respecte, ele nu au constituit intenția finală a lui Dumnezeu. Mai degrabă au fost tipuri și umbre ale unor lucruri mai bune ce aveau să vină. Ca măsuri temporare, ele și-au avut locul lor bine stabilit. Dar Dumnezeu nu a fost niciodată pe deplin satisfăcut cu acestea. Pentru El, ele erau mai prejos decât idealul avut în vedere de El, pentru că ele nu ofereau soluția finală de rezolvare a problemei păcatului. Recunoscând slăbiciunea inerentă în jertfele arse de tot și în ofrandele pentru păcat, Dumnezeu a deschis, mai degrabă, urechile Preaiubitului Său Fiu. Asta nu înseamnă altceva decât că urechile Mântuitorului au fost deschise să audă și să asculte de voia Tatălui Său. Cu această atitudine de disponibilitate și ascultare fără murmur a venit Cristos în lume.

În textul marginal al traducerii ERV, sintagma: „Urechile Mi le-ai deschis" este redată „Urechile mi le-ai săpat (sau străpuns)." Unii interpreți ai Cuvântului lui Dumnezeu cred că aceasta se referă la sclavul evreu din Exod 21:5,6. Dacă un sclav nu dorea să fie eliberat în al șaptelea an, i se găurea urechea cu o sulă pe stâlpul ușii și astfel el devenea robul stăpânului său pe veci. Cristos, Antitipul, a devenit sclav de bună voie la întruparea Sa (Filipeni 2:7) și va continua să-i slujească pe ai Săi când va reveni (Luca 12:37).

Când este citată sintagma „Urechile Mi le-ai deschis" la Evrei 10:5, intervine o schimbare, prin cuvintele: „un trup Tu Mi-ai pregătit." Cât privește autoritatea cu care s-a operat această modificare, răspunsul este că același Duh Sfânt care a inspirat prima oară cuvintele din Psalmul 40 negreșit are dreptul să le explice când le citează în NT. Redarea literală a expresiei din ebraică „a săpa o ureche" este probabil o figură de stil numită sinecdocă, în care o parte (în contextul nostru urechea) reprezintă întregul (în cazul de față trupul). NT lărgeste și explică sensul, arătând că este o referire la întruparea Domnului Isus Cristos.

Când Cristos a devenit Om, acest lucru nu l-a făcut cu o umilă resemnare, ci cu bucurie nespusă, din toată inima. El a spus cu acel prilej: „Iată eu vin. În sulul cărții este scris despre mine. Desfătarea mea este să fac voia Ta, O Dumnezeuul meu, și legea Ta este înăuntrul inimii mele." De la un capăt la altul al Vechiului Testament, s-a prezis nu numai faptul că Cristos va veni în lume, ci și că va veni cu un duh plin de răvnă, gata să facă voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu nu era doar în capul Său, ci era întipărită în însăși inima Lui.

Versetele acestea descriu lucrarea Sa de slujire pe acest pământ. El vestise vestea bună a izbăvirii în marea adunare, adică vestise casei lui Israel. El nu reținuse nimic din ceea ce Dumnezeu îi dăduse ca să vestească. El nu stocase marile adevăruri ale mântuirii lui Dumnezeu, credințioșiei Sale statornice sau iubirii Sale neschimbătoare.

Ultimele versete din Psalmul 40 (11-17) par să ne transporte înapoi la cruce. Îl auzim pe Mântuitor exprimând un strigăt sfâșietor. Găsim o strânsă legătură cu ceea ce spusese El în versetul 10. Legătura este următoarea: „Le-am spus oamenilor despre mântuirea Ta, despre credințioșia și iubirea Ta statornică. Acum nu nega mărturia Mea printr-o reținere a acestor îndurări duioase de la mine. Fie ca ele mereu să mă păzească!"

Prilejul imediat al strigătului Său de disperare l-au constituit faptul că torturile cumplite de la Calvar Îl striveau. Aceste rele fără număr erau legate de păcate fără număr, conform principiului legăturii dintre cauză și efect. Dar când zice El: „Fărădelegile Mele..." nu trebuie să uităm că în realitate au fost fărădelegile noastre care L-au apăsât pe Domnul Isus - acele păcate pentru care El S-a angajat să plătească prețul enorm de mare. Atât de intense au fost suferințele Sale, încât inima Lui a început să nu mai funcționeze. Care dintre noi poate să-și imagineze adâncimile agoniei îndurate de El pentru ca noi să putem fi scutiți de pedeapsă și iertați!

În strâmtorarea Sa cumplită, Cristos a luat cu asalt porțile cerului, solicitând ajutor - un ajutor neîntârziat. Este ca și când ar fi strigat: „Te rog izbăvește-Mă și fă-o cât mai degrabă, chiar acum!" Acesta este genul de rugăciune care capătă negreșit răspuns. Atotputernicia Divină este antrenată printr-o asemenea rugăciune.

Cât privește pe dușmanii Lui, El cere ca pedeapsa lor să fie pe măsura crimelor comise. Pentru atentatele comise împotriva vieții Sale, El le dorește să fie acoperiți de rușine și de confuzie. Iar pentru faptul că L-au dorit răul El își exprimă nădejdea că vor fi acoperiți de ocară și respinși. Pentru că au jubilat când El a fost la strâmtoare, El ar dori să-i vadă șocați de adâncimile propriei lor umiliri. Dacă cineva va obiecta, spunând că aceste sentimente sunt incompatibile cu un Dumnezeu al iubirii, aş dori să le reamintesc doar atât: că prin respingerea iubirii, omul în mod deliberat își alege pedeapsa.

Cât privește pe prietenii lui Dumnezeu, Cristos Se roagă ca ei să-și găsească de-a pururea bucuria în Domnul. El speră că toți cei care îl caută pe Dumnezeu se vor bucura și veseli în El și că cei ce iubesc mântuirea Lui vor spune neîncetat: „Mărit să fie Domnul!"

Cât despre Sine însuși, tăria Lui este mică, dar nevoia Sa este disperat de mare. El Se mângâie însă cu faptul că Domnul Se gândește la El. După cum s-a exprimat cineva: „Sărăcia și nevoia nu constituie o barieră în calea gândurilor lui Dumnezeu."

Cât îl privește pe Dumnezeu însuși, El este ajutorul și izbăvitorul preaiubitului Său Fiu. Și astfel Domnul Isus rostește această rugăciune finală: „Nu întârzia, Dumnezeuul meu." Răspunsul nu se lasă așteptat. A treia zi Tatăl Se coboară din Cer și-L izbăvește din groapa pustiirii, cum am văzut în prima parte a Psalmului.

Prin urmare, se pare că în acest psalm avem mai întâi răspunsul la rugăciune iar apoi rugăciunea însăși. Acest lucru sugerează plastic promisiunea de la Isaia 65:24: „Înainte de a Mă chema, le voi răspunde; în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi asculta.”

Rugăciunea rostită de pe patul de suferință

David era bolnav și dușmanii săi sperau că este o boală gravă. Deja se bucurau de faptul că boala ar putea fi fără vindecare. Pentru David era o întristare în plus faptul că unul dintre trădători fusese cândva un prieten apropiat al său.

Dar pacientul nu este lipsit de mângâieri. Mai întâi el își amintește că Domnul binecuvântează persoana care ia aminte la săraci. Prin „sărac” aici nu se înțelege neapărat cel lipsit de bunuri materiale sau de bani, cât sărac în privința sănătății sale: sărman, slăbit de boală. David se mângâie cu gândul că el a făcut exact ceea ce a făcut Domnul pentru oamenii aflați la strâmtoare - i-a ajutat, i-a mângâiat și i-a înviorat pe toți cei ce erau în ghearele bolii. Acum el își însușește promisiunea că Domnul îl va izbăvi și pe el la necaz. Da, Domnul va veghea asupra sa și-l va ocroti, păstrându-i viața. Pentru că David și-a câștigat o bună reputație din pricina faptului că a avut considerație pentru cei bolnavi și suferinzi, ei este încrezător că Dumnezeu nu-l va părăsi și nu-l va lăsa să cadă în mâna acestor dușmani înverșunați ai săi. Mai degrabă, El îi va acorda lui David tot harul de care va avea nevoie pentru a putea trece cu bine prin boala sa, după care îi va pune iarăși pe picioare, refăcându-i sănătatea și energiile. Domnul este înfățișat aici ca o soră de caritate, care îl face pe pacient să se simtă cât mai bine.

Dar psalmistul nu s-a bizuit întru totul pe faptul că în trecut el a avut grijă de cei bolnavi și neputincioși. Dând dovadă de înțelepciune, el a adus boala sa înaintea Domnului în rugăciune, mărturisindu-și păcatul și cerând de la Domnul vindecarea, ca pe un lucru ce nu-l merita. Nu toate bolile sunt urmarea directă a păcatului din viața credinciosului. Așa, de pildă, multe din metehnele de care sufăr cei vârstnici se înscriu în procesul normal de deteriorare pe care-l provoacă îmbătrânirea. Dar uneori există o legătură directă între păcat și boală și ori de câte ori i se pare credinciosului că așa ar sta lucrurile, el trebuie să alerge la Domnul și să-și mărturisească din toată inima păcatul. În toate aceste cazurile, iertarea Marelui Medic trebuie să preceadă remediile oferite de medicul pământesc.

Între timp, dușmanii psalmistului așteptau înfrigurați să primească de la spital vestea că David a încetat din viață. „Când va muri?” se întreba ei „și când vom auzi ultima oară pomenindu-se numele acestui om?”

Uneori câte unul din acești oameni ce-i doreau răul se înfățișa la spital, în orele de vizită, dar nu avea nici o mângâiere să-i ofere, nici un cuvânt de încurajare. Mai degrabă, vorbea ca să se afle în treabă. De fapt, se pare că urmarea să obțină informații pe care să le poată folosi împotriva lui David. După ce pleca, dădea sfoară în țară, prezentând un tablou cât mai sumbru.

Dușmanii lui David șușoteau împotriva unui om bolnav iar cei dedați la profeții sumbre se întreceau în prevestirea unor calamități, una mai grozavă decât alta, împotriva lui David. Ba mai mult, au răspândit zvonul că o boală fatală l-a lovit și că următorul popas va fi direct la morgă.

Poate că cea mai usturătoare lovitură a primit-o el din partea celui ce-i fusese prieten apropiat. Dintre toate întristările vieții, aceasta este cea mai amară: să fii trădat de cel cu care ai întreținut relații apropiate de prietenie. Este o întristare de care Mântuitorul a avut parte când a fost trădat de Iuda, această experiență nefiind deloc rară pentru cei care pășesc pe urmele Căpitanului lor.

Domnul Isus a citat versetul 9 în legătură cu Iuda. Este semnificativ însă faptul că El a omis cuvintele: „chiar prietenul meu de aproape, în care îmi puneam încrederea....” Știind dinainte că Iuda avea să-L trădeze, Domnul nu S-a încrezut niciodată în el, drept care a spus doar atât: „Cel care mănâncă pâine cu Mine și-a ridicat călcâiul împotriva Mea” (Ioan 13:18).

David îi întoarce spatele celui care, figurativ vorbind, i-a înfipt cuțitul în spate, așteptând să primească de la Domnul îndurare. Când ceilalți îl părăseau, el aștepta încrezător ca Domnul să rămână lângă el fidel. Apoi David face o cerere ce s-ar putea considera ciudată: „Și ridică-mă, ca să le răsplătesc.” Dacă la prima vedere ni se pare o cerere nedemnă de un om de talia lui David, să nu uităm că el era dregătorul Israelului, ales de Domnul, unsul Său. Or, un rege avea datoria de a nu lăsa nepedepsit un act de trădare sau uneltire. Chiar dacă pe plan personal el ar fi fost poate înclinat să tolereze această ticăloșie și trădare împotriva sa, ca rege era obligat să suprima orice încercare de răsturnare a guvernului.

David vede în eșecul dușmanilor săi de a-și duce la îndeplinire uneltirile un semn al îndurării lui Dumnezeu față de el. Apoi adaugă:

Tu mă susții în integritatea mea,

Și mă așezi pe veci înaintea feței Tale.

Dacă preferăm această traducere, atunci am putea fi înclinați să credem că David s-a lăudat excesiv de mult. Dar de fapt el a fost cu adevărat un om integru, în pofida păcatelor și scăpărilor sale. Și comparat cu dușmanii săi, putem spune că David a fost un exemplu strălucit de virtute și integritate. S-ar prea putea ca Domnul într-adevăr să-l fi susținut din pricina faptului că a văzut în el sinceritate și neprihănire.

Modul în care traduce Gelineau acest verset prezintă mai puține dificultăți:

Dacă mă vei susține, voi fi nevătămat și așezat în prezența ta pe veci.

În această versiune totul depinde de Domnul, mai degrabă decât de integritatea lui David. Harul susținător al Domnului îi asigură siguranță în viața aceasta și o poziție veșnică în prezența Regelui ceresc.

Încrezător și senin, psalmistul își înalță acum glasul în cuvintele pline de slavă, cu care se încheie psalmul. Iehova, Dumnezeul lui Israel care-Și ține legământul, este demn de a primi închinare, în veci de veci. De vreme ce David a găsit cu cale să adauge un dublu Amin la omagiul său, tot așa putem proceda și noi!

Dorul nostru lăuntric după părtașie cu Dumnezeu se poate asemui cu cerbul care străbate ținuturile aride, în căutare de apă. Gămliei Bradford a aplicat acest tablou la el însuși, când a spus:

Ambiția mea cea mai arzătoare,

Ce mă animă oriunde mă duc picioarele

Este o nestâmpărată, uluitoare și acută

Sete după Dumnezeu.

Setea noastră este îndreptată exclusiv asupra lui Dumnezeu. Nu însetăm după nimic și nimeni altul. Și însetăm după Dumnezeul Cel viu - nu după un idol mort. Este o dorință ce va fi împlinită doar atunci când ne vom înfățișa personal înaintea Domnului și vom avea privilegiul nespus de mare de a-l privi Fața.

Arată-mi Fața Ta, o clipă doar să privesc neasemuita frumusețe divină

Și niciodată nu voi mai visa la altă iubire decât a Ta;

Toate celelalte lumini vor păli, strălucirea altor glorii se va stinge,

Și tot ce crezusem până acum că e frumos pe această lume

Își va pierde strălucirea pentru mine. -Autor necunoscut

Cine poate descrie amărăciunea despărțirii de Domnul? Este ca un potop de lacrimi, ca un chin nesfârșit. Și, pe deasupra, mai sunt și batjocurile dușmanilor: „Unde este Dumnezeul tău?” Asta a vrut să spună Șimei când i-a aruncat lui David următoarele cuvinte în obraz: „Așadar acum ai fost prins în propria ta răutate, pentru că ești un om setos de sânge!” (2 Samuel 16:8). Tot așa și mai marii preoților asta au vrut să spună când au zis despre Mesia crucificat: „S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum, dacă-L vrea pe El...” (Matei 27:43).

Apoi mai este și aducerea aminte a zilelor de altădată, mai bune decât cele prezente. Apoi, când ne aducem aminte ce frumos era să umblăm într-o părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu, nu mai putem suporta să trăim în absența acestei părtășii. Knox surprinde cu multă măiestrie această stare prin felul în care traduce versetul 4:

Sunt năpădit de amintiri care-mi înmoaie inima; cum odinioară mă alăturam mulțimii, pășind înaintea lor spre casa lui Dumnezeu, în strigătele de bucurie și mulțumire, în atmosfera de sărbătoare.

Gândul la trecutul fericit conduce la depresie spirituală, declanșând o pendulare între pesimism și credință. Sufletul devine apăsător și neliniștit, dar credința risipește tensiunea acestei stări apăsătoare de amintiri.

Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși îl voi lăuda;

Fața Lui este mântuirea.

Dacă acesta n-ar fi decât un optimism pios, că „până la urmă totul va fi bine”, am avea de a face cu un sentiment ieftin. Dar ceea ce asigură sută la sută valabilitate acestei nădejdi este faptul că se întemeiază pe promisiunea lui Dumnezeu că ai Săi vor vedea fața Sa (Psalmi 17:15; Apocalipsa 22:4).

Depresia apare și dispare, pentru a reveni iarăși cu și mai mare insistență. Dar credința ne înconjoară cu certitudinea că ne vom aduce aminte de Dumnezeu din țara Iordanului și de pe munții Hermon și Mizar. Poate că aceste trei locuri geografice simbolizează trei experiențe spirituale. Nu putem fi siguri cu privire la sensul lor exact. Dar ceea ce pare să se contureze este impresia că avem de a face cu țara exilului, aflată departe de casa lui Dumnezeu din Ierusalim. Și gândul care se înfiripă este că și dacă nu putem vizita casa lui Dumnezeu, ne putem aduce de Dumnezeu la case!

Când ajungem la versetul al șaptelea, instinctele noastre spirituale ne spun că, în mod cu totul deosebit, ne aflăm la Calvar, auzind noi înșine strigătele Domnului Isus, în timp ce valurile și talazurile judecății lui Dumnezeu îl copleșeau. Mânia divină s-a revărsat peste El cu zgomot de tunet, în timp ce El purta păcatele noastre în trupul Său pe cruce.

Privește sfâșietoarea scenă de la urmă,

Când toate valurile și talazurile lui Dumnezeu

S-au rostogolit peste El, în timp ce atârna pe cruce,

Ca să-mi salveze sufletul.

Iubire fără seamăn! Nespus de cuprinzătoare și fără plată!

Isus S-a dat pentru mine. -J. J. Hopkins

Și totuși, după cum s-a exprimat George Muller: „încercările sunt hrana cu care se hrănește credința.” Prin urmare, îl auzim pe credinciosul încrezător exclamând:

Ziua Domnul va porunci îndurarea Sa iar noaptea cântarea Lui va fi cu mine,

o rugăciune Dumnezeului vieții mele.

Acesta este răspunsul la succesiunea zi-noapte din versetul 3. Acolo psalmistul spunea: „M-am hrănit cu lacrimi zi și noapte...” Dar acum ziua și noaptea sunt pline de cântări și rugăciuni. Așadar ziua și noaptea bunătatea lui Dumnezeu este dovedită.

Din nou revine descurajarea, de data aceasta din pricina asupririi nemiloase din partea dușmanilor. Se pare că Dumnezeu a uitat de copilul Său. Credinciosul abătut pribegește ca un jelitor, spunând: „Cu strigăte ce-mi sfâșie inima, dușmanii mei mă batjocoresc” (Gelineau). După toate aparențele, s-ar părea că Dumnezeu a uitat de copilul Său, drept care dușmanii îl înțeapă mereu cu întrebarea: „Unde este Dumnezeul tău?”

Dar credința are întotdeauna ultimul cuvânt. Nu fi descurajat! Nu fi tulburat! Nădăjduiește în Dumnezeu! Vei fi izbăvit de dușmanii tăi, dar și de deprimarea în care zaci. Și-L vei lăuda din nou, ca Mântuitor și Dumnezeu al tău. După cum s-a exprimat cineva:

Remediul: confruntă-ți depresia, privește în sus și speră. Viața creștină este o viață de veghere, de năzuință spre culmi, de activitate și de alergare în cursa vieții. Nu e o viață de ochi lăsați în jos, de mâini încrucișate și de resemnare în fața înfrângerii.

Trimite lumina Ta și adevărul Tău

Psalmul 43 este frate geamăn cu psalmul 42. Legătura este atât de puternică încât NEB le leagă împreună ca și când ar forma o singură compoziție.

Aici avem continuarea rugăciunii unui exilat care dorește să se închine în Sion, dar i se împotrivește o națiune apostată și un om nedrept. Este probabil tabloul asupririi rămășiței credincioase de evrei din viitoarea Tribulație, de către partea necredincioasă a națiunii Israel și de către Anticrist.

Mai întâi avem strigătul de ajutor, prin care psalmistul cere să i se facă dreptate, rugându-L pe Dumnezeu să apere cauza copiilor Săi, ce sunt împresurați de frații lor necredincioși și de omul păcatului. Este una din agoniile credinței să te adăpostești în Dumnezeu, și totuși să te simți lepădat de El. Este unul din misterele credinței să fii de partea celor victorioși, și totuși să suferi sub călcâiul dușmanului.

Apoi urmează rugăciunea pozitivă și la obiect pentru revenirea în Sion, în cuvinte de o rară frumusețe:

O, trimite lumina și adevărul Tău, ca să mă călăuzească și să mă ducă la muntele Tău cel sfânt și la cortul Tău.

Psalmistul a dorit să aibă parte de o escortă alcătuită din lumina prezenței lui Dumnezeu și din adevărul făgăduinței lui Dumnezeu. Avându-le pe acestea în față iar în spate bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu (Psalmi 23:6), el a fost asigurat că va reveni cu bucurie pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu.

Observați progresia din versetele 3 și 4:

La muntele Tău cel sfânt;

La cortul Tău;

La altarul lui Dumnezeu;

La Dumnezeul, fericirea și bucuria mea.

Adevăratul închinător nu se mulțumește cu nici un loc geografic, cu nici o clădire sau cu un altar. El trebuie să străpungă totul, pentru a ajunge chiar la Dumnezeu!

Înviorat de perspectiva înfățișării înaintea lui Dumnezeu, scriitorul se muștră din nou pentru că a căzut pradă întristării și deprimării. Ai credință în Dumnezeu, se îndeamnă el pe sine, și El negreșit te va duce la limanul dorit.

Stai liniștit, sufletul meu. Prietenul tău cel mai bun, ce locuiește în cer. Printre spini te va conduce către sfârșitul fericit! - Katharina von Schlegel

Oi de tăiat

Durerea înfrângerii este și mai acută la amintirea izbânzilor de odinioară iar noi nu prețuim mai mult părtășia cu Dumnezeu decât atunci când fața Lui pare să fie ascunsă pentru noi.

Istoria lui Israel a fost plină de cazuri însuflețitoare în care Dumnezeu a intervenit de partea lor. I-a izgonit pe păgâni din țara Canaan, pe care El a dăruit-o copiilor Săi. Supunându-i pe cananiți, El a așezat Israelul în propria sa țară, ca popor liber. De bună seamă nu pentru superioritatea lor militară au reușit evreii să ia în stăpânire această țară plăcută, după cum izbânzile nu s-au datorit propriei lor țării. Ci mâna dreaptă a lui Dumnezeu, brațul Său atotputernic și iubirea Sa neîncetată le-a asigurat victoria.

Rememorarea a tot ce a făcut Domnul ne inspiră inimile ca să-l aducem laudă. El este marele Rege și Dumnezeul măreț care dă biruințe fiilor nevrednici ai nevrednicului Iacov. Prin El Israel a fost în stare să străbată rândurile inamicului, triumfând asupra atacatorilor săi. Israel a învățat că nu trebuie să se încreadă în arcul său, pentru a obținute biruință, după cum sabia nu este suficientă pentru victorie. Dumnezeu este Cel care Și-a izbăvit poporul și i-a pus pe fugă pe dușmanii săi. Nici nu e de mirare că oamenii se laudau încontinuu cu legătura lor cu Dumnezeu și nu conteneau să-L laude și să-L mulțumească!

Dar între timp a intervenit o schimbare, transformând cântarea de bucurie în strigăt de jale. Se pare că Domnul i-a uitat pe ai Săi și a îngăduit ca ei să sufere ocară. Ostile au pornit la luptă beneficiind de prezența și ajutorul lui Dumnezeu, dar curând s-au retras cuprinse de panică, bogățiile Israelului fiind prădate de dușmanii săi. Domnul a lăsat oile Sale pe mâna măcelarilor și i-a împrăștiat pe supraviețuitori în rândurile

națiunilor. Toate s-au întâmplat ca în cadrul unei tranzacții în care Dumnezeu Și-a vândut poporul pe nimica toată. Iar dușmanul, după câte se pare, a scăpat nepedepsit.

Sărmanul Israel a devenit de râsul celorlalte națiuni, obiectul ridiculizării și disprețului lor. S-au folosit cuvinte de batjocură la adresa acestor evrei. Poporul străvechi al lui Dumnezeu a devenit ținta unor glume usturătoare între națiuni. Israelii au fost umpluți de ocară și n-au putut să se apere de rușinea ce i-a acoperit. Fețele le-au roșit încontinuu de reproșurile și tachinările dușmanilor lor, groaza cuprinzându-i doar la vederea vrăjmașului lor.

Surprinzător este faptul că toate aceste înfrângeri și ocări nu au fost aduse peste ei în urma unei alunecări conștiente a israeliților. În alte momente din istoria lor a existat o conexiune clară între suferință și păcat. Dar în acest caz nu a fost așa. Mai degrabă, se pare că soarta tristă a poporului Israel s-a datorit faptului că este poporul ales al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, israelii au suferit din pricina lui Dumnezeu și a legământului pe care l-a încheiat El cu ei.

Calamitățile s-au abătut asupra unui popor care nu și-a întors spatele lui Dumnezeu și n-a călcat legământul Său. Israelii nu și-au părăsit dragostea pentru El, nici cărarea pe care le-a trasat-o El. Și totuși Domnul i-a zdrobit în țara părăsită a șacalilor și i-a acoperit cu umbra morții.

Dacă ar fi uitat numele Dumnezeului lor sau s-ar fi închinat la idoli, oare n-ar fi știut Dumnezeu lucrul acesta? El cunoaște gândurile cele mai tainice și motivele cele mai ascunse ce stau în spatele acțiunilor noastre. Așadar, nu aceasta a fost cauza suferințelor lor. Israelii sufereau din pricina legăturii lor intrinseci cu Iehova. Din pricina Lui îndurau ei, suferind o moarte lentă, alungați și hăituiți ca animalele sortite tăierii.

Cu multe veacuri mai târziu, apostolul Pavel s-a găsit în exact această situație, citând Psalmul 44:22 pentru a descrie suferințele copiilor lui Dumnezeu din toate veacurile (Romani 8:36).

Psalmul atinge apogeul în versetul 23, când Domnul este trezit din aparentul Său somn și rugat să intervină în ajutorul poporului Său. Acest lucru depășește priceperea psalmistului - cum poate Dumnezeu să-Și ascundă fața, neglijând și fiind nepăsător față de poporul Său, care sta cu fața proșternută în țărână. Și astfel el trage din nou semnalul de deșteptare:

Scoală-Te ca să ne ajuți! Răscumpără-ne, pentru bunătatea Ta!

Psalmistului nu i-a fost greu să scrie acest psalm. De fapt, inima îi dădea ghes să aștearnă în scris poemul pe care l-a compus cu privire la Rege. Cuvintele curgeau cu ușurință de pe pana sa. Se simțea transportat el însuși de șuvoiul cuvintelor pe care le așternea. Limba îi era ca pana unui scrib iscusit. Și nu cred că forțăm nota dacă presupunem că scribul este chiar Duhul Sfânt.

Mai întâi ni se face cunoștință cu însuși Regele. Frumusețea Lui este mai presus de a oricui. El este cel mai mare dintre zece mii, nespus de frumos și plin de farmec. Harul este turnat pe buzele Lui. Cuvintele îi sunt nespus de dulci. Din pricina caracterului Său excelent. Dumnezeu L-a binecuvântat pe veci.

Cel mai frumos din toată rasa pământenilor,

Desăvârșit în splendoare ești Tu!

Pline de har îți sunt buzele,

Plină de iubire duiosa Ta inimă.

Binecuvântat de Dumnezeu, noi ne plecăm genunchiul înaintea Ta,

Recunoscând că toată plinătatea locuiește în Tine.

- Autor necunoscut

Apoi, fără nici o paranteză, suntem transportați imediat la a doua venire a lui Cristos, în acel timp în care El va reveni pe pământ cu putere și mare glorie. De data aceasta El va veni ca războinic cuceritor, nu ca umilul tâmplar din Nazaret. Încins pe coapsă cu Sabia Sa, Cel Puternic descinde din slavă și maiestate. Înveșmântat în splendoare El vine călare, aducând triumful cauzei adevărului, smereniei și neprihănirii. Mâna Lui dreaptă, străpunsă de cuie, este întru totul capabilă să mănuiască sabia, cu putere înfricoșătoare împotriva dușmanilor Săi. Săgețile Sale țintesc în inima dușmanilor Regelui; popoarele se prăbușesc ca valul înaintea Lui.

Acum fumul bătăliei s-a risipit iar Regele este așezat în glorie pe tronul Său de la Ierusalim. Vocea lui Dumnezeu se aude din cer, adresându-l-se ca lui Dumnezeu și adeverind ca domnia Lui este veșnică. Știm că este vocea lui Dumnezeu deoarece așa ne spune textul de la Evrei 1:8,9:

Pe când despre Fiul zice: „Tronul Tău, O Dumnezeule, este în veci de veci; sceptrul împărăției Tale este un sceptru de neprihănire. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea. Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de însoțitorii Tăi."

Observați că Dumnezeu I S-a adresat Fiului Său cu numele de Dumnezeu - aceasta fiind una din cele mai clare dovezi a dumnezeirii lui Cristos din întreaga Biblie. Este adevărat că unii traducători ai Psalmului 45:6 redau sintagma: „Tronul Tău divin dăinuiește pe veci de veci" în loc de „Tronul Tău, O Dumnezeule, este în veci de veci." Dar când citează acest verset la Evrei, el devine: „Tronul Tău, O Dumnezeule, este în veci de veci." Prin urmare, este adevărat nu doar faptul că tronul lui Cristos este divin, ci și că El însuși este Dumnezeu.

Împărăția lui Cristos va dăinui pe veci. După domnia Sa de o mie de ani pe pământ, împărăția Lui pământească se va contopi cu „împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului Isus Cristos" (2 Petru 1:11). Sceptrul regal al lui Cristos este un sceptru de echitate. Un sceptru este un

toiaș ce simbolizează autoritatea regală. Sensul avut în vedere aici este că Mesia va domni cu dreptate absolută. Iar domnia Sa va fi absolut sfântă, deoarece Regele iubește neprihănirea și urăște răutatea.

Din pricina neprihănirii și integrității Sale, Dumnezeu L-a uns pe Domnul Isus cu untdelemnul bucuriei mai mult decât pe alți dregători. Untdelemnul bucuriei se referă la untdelemnul sfânt cu care erau unși preoții la preluarea funcției lor (Exod 30:22-25). Întrucât Domnul nostru urmează să fie Preot și Rege, acesta va fi untdelemnul ce se va folosi în cazul Lui. Smirna și casia erau cele două ingrediente principale din compoziția acestui untdelemn iar aloe era una din mirodeniile principale menționate în Cântarea lui Solomon la 4:14. Toate acestea ne vorbesc despre mireasma nespuns de încântătoare a Persoanei și lucrării Domnului nostru. Smirna și aloe ar putea să se refere în mod special la suferințele și la moartea Sa, întrucât din ele s-a alcătuit preparatul pentru ungerea trupului Său la îngropare (Ioan 19:39). În palatele Sale de fildes îl înveselesc instrumentele cu coarde. Este simfonia regală ce vestește jubilantul mesaj că ziua întristării și plânsului omului s-a încheiat și că, în sfârșit, au venit zorile epocii de aur!

Regele nu este însă singur în această zi a puterii Sale. Fiicele monarhilor de pe pământ fac parte din alaiul său împărătesc. La dreapta Sa este regina, împodobită cu bijuterii de aur din Gfîr. Dar cine este regina? Aici va trebui să ne abținem de a o identifica cu biserica, întrucât biserica nu formează subiectul revelației Vechiului Testament (Efeseni 3:5-9; Coloseni 1:26). Noi credem că regina este rămasă răsкупărată a poporului Israel (Ez. 16:30-14) și că alaiul este alcătuit din națiunile neevreiești care au fost câștigate la Cristos prin mărturia dată de Israel.

Regina este sfătuită de o voce neidentificată, poate de glasul Duhului Sfânt, să-și uite poporul și casa tatălui ei. Desigur aceasta înseamnă că ea trebuie să întrerupă legăturile cu viața ei de dinainte de convertire, fiind cu totul atașată Regelui, ca Domn al ei. Acest sfat anticipează cuvintele Mântuitorului nostru de la Luca 14:26: Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu.

Dragostea noastră pentru Cristos trebuie să fie atât de mare încât orice altă dragoste pe care o avem față de alții să pară ca ură, prin comparație. Frumusețea unei inimi pe de-a întregul predate Lui îi este mult plăcută Lui. Întrucât El este Domn, Lui I se cuvin tot ceea ce suntem și tot ce avem.

Bogata fiică a Tirului va veni la regină, aducându-i un dar. Da, oamenii cei mai bogați din lume se vor deplasa la Ierusalim cu darurile cele mai alee.

Apoi fiica regală este văzută în palatul ei, împodobită în straietele ei împărătești, pregătindu-se să fie înfățișată Regelui. Deși odinioară era umbrită de păcat, acum ea este văzută în odaia ei, îmbrăcată cu veșmintele ei cusute cu aur.

În sfârșit ea este prezentată Regelui, împodobită în hainele ei multicolore și însoțită de alaiul fecioarelor. Mare este bucuria celor care privesc înaintarea alaiului, care intră apoi în însuși Palatul Regelui. Cine ar putea descrie bucuria aceea, bucuria Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, precum și a sfinților îngeri, ca să nu mai vorbim despre propria lor bucurie, când intră în bucuria Domnului lor! Frumoasă în toate privințele, plină de har, încântătoare, atrăgătoare, conformată chipului Fiului lui Dumnezeu (citat din-sursă necunoscută).

În ultimele două versete Dumnezeu Tatăl I se adresează lui Cristos Regele, promițându-I fii care vor fi succesori vrednici ai patriarhilor, care vor „împărți lumea între ei în vederea stăpânirii” (Knox). Cât privește Regele însuși, numele Lui va fi preamărit în toate generațiile. Nu va exista nici o clipă în care poporul Sau să înceteze să-L adese.

Dumnezeu cu noi

În primul război mondial, într-o comunitate insulară din munții Scoției, tineri erau înrolați în număr tot mai mare pentru serviciul militar. De fiecare dată când se adunau contingente cu acești tineri în portul de pe insulă, pentru a fi transportați la țărmul Scoției, rudele și prietenii lor cântau această cântare:

Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în strâmtorare.

De aceea, chiar de s-ar răsturna pământul, nu ne vom teme:

Chiar dacă s-ar arunca munții în inima mărilor;

chiar dacă valurile mării ar urla și ar spumega;

chiar dacă munții s-ar cutremura de mările agitate.

Este un râu ale cărui pâraie înveselesc cetatea

lui Dumnezeu, locașul cel sfânt al locuințelor Celui Prea-înalt.

Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu se va clătina;

Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.

Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu:

Printre păgâni Eu voi fi înălțat; pe pământ Eu voi fi mult înălțat!

Dumnezeul nostru, care este Domnul oștirilor, încă este de partea noastră:

Dumnezeul lui Iacov adăpostul nostru pe veci va rămâne.

- din Psaltirea Scoțiană

Scena este doar una din miile în care sfinții lui Dumnezeu au fost mângâiați de acest psalm în vremuri de restriște. Nimeni nu poate cunoaște inimile celor care au fost ridicați din starea de apăsare, când aceste maiestuoase rânduri au fost citite în saloanele spitalelor, în casele de jale, în celule de persecuție și în odăile de suferință și tragedie. Psalmul acesta a fost cel care l-a condus pe mult încercatul fost călugăr augustinian Martin Luther să compună mărețul imn creștin: „Cetate tare-i Dumnezeu.” Mesajul său a străbătut veacurile, oferind îmbărbătare și curaj sfinților lui Dumnezeu.

Există trei secțiuni distincte în acest psalm, pe care G. Campbell Morgan le-a intitulat după cum urmează:

1-3 Nu avem nici un motiv să ne temem. Dumnezeu este cu noi. Îndemnul la încredere.

4-7 Domnul este întronat la Ierusalim. Secretul încrederii.

8-11 Pace pe pământ și domnia peste tot pământul. Îndreptățirea încrederii.

În general cercetătorii sunt de părere că fondul istoric din spatele acestui psalm îl constituie miraculoasa izbăvire a Ierusalimului din asediul lansat de lupul asirian Senacherib (2 Regi 18:13-19:35; Isaia 36:1-37:36). Cu acel prilej, locuitorii regatului Iuda au fost conștienți mai mult ca oricând de prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, în chip cu totul unic. Și astfel psalmul de față celebrează laudele adresate Celui care este Emanuel - Dumnezeu cu noi.

Dumnezeu este adăpostul nostru și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. El este totodată „întru totul disponibil să ajute când ne aflăm la strâmtoare” (marg. NASB). Bindecuvântați suntem atunci când ne dăm seama că siguranța și protecția noastră nu stau în bogății sau în averi, ci numai și numai în Iehova! Imaginați-vă scenariul cel mai sumbru posibil! Să zicem că însuși pământul s-ar topi, prins în șuvoiul de lavă al unui vulcan uriaș. Să spunem că un uriaș cutremur de pământ ar azvârli munții în mijlocul mării. Să ne imaginăm că talazuri gigantice ar năvăli peste uscat iar munții s-ar cutremura, zguduți de natura dezlănțuită. Sau să ne închipuim munții ca simboluri ale unor imperii sau cetăți iar apele ca națiunile pământului. Înseși temeliile societății se prăbușesc. Regatele se fărâmițează și se dezintegrează. Națiunile lumii vuiesc, prinse în vârtejul unor convulsii politice, economice și sociale, împresurate de haos, confuzie și necazuri de o intensitate fără precedent.

Dar Dumnezeu....! Chiar și cel mai groaznic lucru ce ni s-ar putea întâmpla tot nu e motiv suficient să ne facă să ne temem. Dumnezeu însuși rămâne alături de noi!

El însuși este râul ale căruia pâraie înveselesc cetatea lui Dumnezeu. În realitate, cetatea Ierusalim nu dispune de nici un râu. Dar tot ce înseamnă un râu pentru o cetate obișnuită este Dumnezeu pentru sfânta Sa locuință - da, și chiar mai mult, căci El este izvorul vieții și binecuvântărilor, râul îndurării și bunătății! Da, acolo Domnul este măreț pentru noi: un loc de râuri, de pâraie largi, unde totuși nu pătrund corăbi cu vâsle și nu trece nici un vas puternic (Isaia 33:21).

Tocmai pentru că Dumnezeu este întronat la Ierusalim această cetate nu se va clătina niciodată. Dumnezeu îi va veni în ajutor, ca revărsatul zorilor. Îndelungată a fost noaptea în care a zăcut poporul lui Dumnezeu, dar în curând zorile dimineții vor răsări iar Cristos își va lua locul ce i se cuvine, arătându-Și tăria pentru ai Săi.

Națiunile pământului n-au decât să urle cuprinse de furie: regatele se pot prăbuși. Când Dumnezeu vorbește în mânia Sa, pământul se topește, proșternându-l-se la picioare.

Cuvintele acestea ne transportă în viitor, în perioada Marii Strămtorări, când pământul va fi zguduit de tulburări fără precedent ale naturii, de convulsii politice, de războaie și ciumi, de suferințe cumplite ce se vor abate peste locuitorii săi. Atunci Domnul Se va arăta din cer, pentru a zdrobi orice act de nesupunere și răzvrătire, după care va domni în neprihănire și pace. Atunci rămășița credincioasă a națiunii Israel va spune: „Domnul oștirilor este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este refugiul nostru.”

Asigurarea pe care ne-o dăruiește acest verset este inexprimabil de dulce. Domnul oștirilor este cu noi, adică Domnul oștirilor cerului. Dar El este totodată Dumnezeul lui Iacov. Acum Iacov semnifică un „înșelător” și „un înlocuitor”. Și totuși Dumnezeu Se intitulează: Dumnezeul lui Iacov. Îmbinând cele două idei aflăm că Dumnezeul oștirilor cerului este totodată Dumnezeul păcătosului nevrednic. Cel care este nemărginit de înălțat este în aceeași timp intim de aproape de noi. El este cu noi în fiecare pas al vieții noastre, refugiul nostru ce nu dă greș în toate furtunile vieții.

Când ajungem la versetul 8 constatăm că furtunile și cataclisme au încetat. Ziua omului a luat sfârșit. Acum Regele este întronat pe tronul Său de la Ierusalim. Iar noi suntem invitați să ieșim afară, pentru a examina câmpul victoriei Sale. Peste tot în jurul nostru vedem ravagiile săvârșite de El asupra dușmanilor Săi învinși. Oriunde privim vedem dovezile cumplitei Sale judecăți pe care au meritat-o din plin cei din Marea Strămtorare și din perioada glorioasei Sale arătări.

Dar acum Prințul păcii este întronat, războaiele au încetat pe întreg pământul. Ceea ce n-au putut realiza toate consiliile și ligile și summiturile organizate de-a lungul timpului, Domnul Isus înfăptuiește cu toiagul Său de fier. Dezarmarea s-a transformat dintr-o lungă serie de convorbiri într-o realitate palpabilă. Arsenalurile sunt casate iar fondurile cheltuite până acum pentru muniții sunt alocate agriculturii și scopurilor productive.

Glasul lui Dumnezeu răsună peste toți locuitorii pământului, aducând asigurare și supremație. „Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înălțat printre națiuni, Eu voi fi înălțat pe pământ!” Toate temerile sunt aplanate, toate neliiniștile alinate. Cei ai Domnului pot să se destindă. El este Dumnezeu. Cauza Lui a învins. El este suprem printre națiuni, suprem peste tot pământul.

Tocmai din versetul 10 al Psalmului 46 s-a inspirat Katharina von Schlegel, autoarea imnului creștin „Be Still, My Soul”, pe care-l redăm aici în traducere:

Stai liniștit, sufletul meu. Dumnezeu tău este la lucru,

Călăuzindu-te în viitor, cum a făcut-o și în trecut.

Nădejdea ta, încrederea ta să nu se clatine.

Tot ce zăcea învăluit în mister va străluci acum la lumina zilei.

Stai liniștit, sufletul meu. Vânturile și valurile cunosc

Glasul Celui care le-a strunit pe când umbla aici jos pe pământ.

Indiferent ce s-ar întâmpla, oricât de mare ar fi pâcla în care trăim, credinciosul poate spune cu încredere deplină, lipsit de orice teamă: „Domnul oștirilor este cu noi; Dumnezeu lui Iacov este adăpostul nostru.” Dacă Cel care conduce oștirile cerului este de partea noastră, cine ar mai putea să ne stea împotriva? Dumnezeu nevrednicului vierme Iacov este o fortăreață în care ne putem cu toții găsi adăpost de furtunile acestei vieți pline de incertitudini!

Fii liniștit, căci se arată zorii,

Nu mai e mult din noapte.

Încrede-te în Cristos, lumina ta,

Prietenul tău credincios.

Și să știi că El este Dumnezeu,

A căruia voință desăvârșită

Lucrează în toate lucrurile să fie spre binele tău:

Privește sus - și fii liniștit. - Florence Wills

Un an nou fericit!

Ierusalim: Primul an nou din epoca de aur a lui Mesia a fost întâmpinat cu bucurie printr-un concert organizat la Sala Națională de Festivități. Programul a fost marcat pe tot cuprinsul de înălțătoarele acorduri ale Psalmului 47, care a căpătat sensuri noi în contextul recentelor evoluții de pe scena internațională.

De îndată ce a început Psalmul, auditoriul și-a dat seama că națiunile ce au supraviețuit recenta Tribulație globală au fost chemate să aplaude și să strige de bucurie către Dumnezeu, preamărindu-L cu cântări de laudă. Într-o manifestare nemaîntâlnită de emoție și bucurie, corul însuși a început să bată din palme, conducând întregul auditoriu într-o explozie de bucurie. Când cântăreții au ajuns la cuvintele: „Căci Domnul Cel Preaînalt este înfricoșător,” toți oamenii s-au ridicat ca la un semn în picioare, aducându-și aminte de recenta încoronare a Domnului Isus Cristos, când El a fost aclamat public ca „Mărețul Rege peste tot pământul.” Oamenii au fost cuprinși de un sentiment de nețărmurită recunoștință, aducându-și aminte cum a supus El „națiunile din categoria caprelor” sub picioarele noastre, pe acele națiuni ce uraseră Israelul cu o ură neîmpăcată în vremea necazului nostru. Ropote de aplauze au cuprins auditoriul, când corul a intonat cântarea:

El ne va alege moștenirea,

Slava lui Iacov pe care-l iubește El.

Mesia ce S-a coborât aici jos, ca un viteaz, ca să-Și supună dușmanii, a fost aclamat acum ca unul care S-a suit pe tronul Său de la Ierusalim, în contextul strigătelor de bucurie delirantă ale oamenilor Săi și al trompetelor ce anunțau victoria Sa copleșitoare.

Și ce înălțătoare a fost clipa în care corul a chemat Israelul să cânte laude lui Dumnezeu, să aducă slavă Regelui nostru! Nu a mai existat nici o clipă de ezitare în recunoașterea faptului că Regele Isus este Dumnezeu și că mâinile străpunse la Calvar țin acum frânele guvernării universale! Toți au realizat că se cuvine să-I dedice un Psalm măiestru - un maschi de înțelegere și contemplare.

Corul a continuat să sublinieze dumnezeirea Regelui Mesia. El este Cel care domnește acum peste națiuni, al căruia tron este statornicit în sfințenie.

Poate că unii au resimțit o oarecare neliniște, când au fost intonate cuvintele:

Prinții popoarelor s-au adunat împreună...

De atâtea ori în trecut prinții se adunaseră cu scopul de a-l azvârli pe Israel în mare. Dar pe măsură ce se derula imnul intonat de cor, toți și-au dat seama că acum s-au strâns ca poporul Dumnezeului lui Avraam. Ei s-au alăturat israeliților, aducând omagiu Regelui regilor și Domnului domnilor.

Poate că nu toți au înțeles că prin scuturile pământului sunt avuți în vedere dregătorii care au fost numiți ca protectori ai poporului. Acum ei aparțineau cu toții lui Dumnezeu, care este nespus de înălțat, cu mult mai presus de toți potențaii pământului.

La încheierea concertului, criticii au conchis că nu mai fusese un atare Roș Hașana în toată istoria națiunii!

Ce au văzut ei?

Un invadator a năvălit în țară, ajungând până la porțile Ierusalimului. Înăuntru oamenii se pregăteau pentru agonia unui asediu îndelungat. Omeneste vorbind, perspectivele erau cât se poate de sumbre. Dar Domnul a intervenit, făcând o minune. Dușmanul a văzut ceva care l-a umplut de panică. Și astfel forțele cotropitoare s-au retras cuprinse de groază. Ierusalimul a fost scutit de la pierzare, drept care israeliții au înălțat o cântare de laudă către Dumnezeu. Psalmul 48 redă starea de bucurie copleșitoare pe care au încercat-o ei în fața acestei izbăviri.

Domnul este inexprimabil de măreț. Este măreț în puterea Sa, în cunoștință, în slavă și în har. Dragostea Lui este măreață, după cum măreață este și îndurarea Sa, mila și compasiunea Sa. Judecățile Sale sunt de nepătruns iar căile Sale nespuse de profunde. Întrucât Dumnezeu este atât de măreț, El este vrednic de toată cinstea și lauda. Lui l se cuvine lauda noastră, pentru că El este Creatorul, marele Susținător, marele Profet, strălucitul Mare Preot, Rege al tuturor regilor, marele Răscumpărător și marele Izbăvitor al poporului Său. Aici în Psalmul 48 întâlnim mai cu seamă măreția Sa ca Mântuitor și Protector al cetății Sale și al poporului Său.

Oamenii asociază cetatea lui Dumnezeu cu numele lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a locuit acolo în Sfânta Sfințelor din templu. Pentru israeliți Ierusalimul este cel mai frumos oraș din lume, situat pe culmea muntelui Său cel sfânt. Ca un giuvaer într-o coroană de mare preț, Ierusalimul este minunat în elevația sa - o bijuterie pentru întregul pământ.

Cunoscut uneori sub denumirea de Muntele Sion (după una din înălțimile sale din cetate), Ierusalimul este descris ca fiind „în nordul îndepărtat” sau „pe laturile nordului.” Atât Knox, cât și Gelineau traduc această expresie drept „adevăratul pol al pământului”. Într-adevăr, așa este Ierusalimul în ochii poporului străvechi al lui Dumnezeu - centrul atracției magnetice, oamenii gravitând spre această capitală religioasă, politică și culturală a lumii. Și, desigur, Ierusalimul este cetatea marelui Rege, viitoarea capitală a Domnului Isus Cristos când va reveni pe pământ spre a domni ca Rege al regilor.

În interiorul zidurilor sale, Dumnezeu S-a dovedit a fi Apărătorul vrednic de încredere. Toți știu cum a salvat El în chip miraculos cetatea de la nimicire, când totul părea pierdut. Iată ce s-a întâmplat.

Forțele inamice au fost masate în jurul cetății. Hoardele au ocupat pozițiile de luptă, pregătindu-se pentru atacul final. Din punct de vedere militar, puține erau șansele de supraviețuire ale cetății, în fața unei concentrări atât de mari de trupe.

Dar la un moment dat atacatorii au văzut ceva care i-a descumpănit. Ce anume au văzut ei? Să fi fost cetatea Ierusalim, cum pare să indice textul? Pare improbabil ca simpla vedere a unei cetăți atât de mici să fi produs o atare panică în rândul ostașilor. S-ar putea ca perdeaua dintre ei și lumea nevăzută să fi fost trasă, permițându-le să vadă oștirea de îngeri pregătiți să apere cetatea. Sau să fi fost vorba de muntele plin de cai și care de foc (vezi 2 Regi 6:17)? Sau vor fi văzut ei pe îngerul Domnului - adică pe Domnul Isus Cristos într-una din arătările Sale anterioare întrupării? (Vezi Isaia 37:36).

Trebuie să recunoaștem că nu știm ce anume au văzut trupele inamice. Indiferent ce au văzut ele, efectul a fost atât de terifiant încât acești luptători căliți în focul multor bătălii și-au pierdut curajul. Tabloul cu care au fost confrunțați i-a umplut de panică, tabăra fiind cuprinsă de haos. Imediat trupele inamice au început să se retragă, tremurând de groază. Îngrijorarea lor era aidoma femeii în chinurile nașterii. Degringolada inamicului a fost asemănătoare unor corăbii prinse în vârtejul unui uragan.

În cetate însă populația a izbucnit într-un strigăt delirant de bucurie. Ceea ce li se părea un pericol iminent s-a transformat într-o biruință fără seamăn. Israeliții auziseră că Dumnezeu este întemeietorul și Apărătorul Ierusalimului. Acum însă au văzut această realitate cu ochii lor. „Am văzut acum că ceea ce ni s-a tot spus s-a adevărit: Dumnezeu este Cel care susține de-a pururea cetatea Ierusalim” (Knox).

În consecință oamenii își înalță glasul cu recunoștință, preamărindu-L pe Dumnezeu. Ei au motive ample să mediteze la bunătatea și îndurarea Domnului, când se suie la templu ca să aducă jertfe de mulțumire. Și astfel ei oglindesc adevărul după care oriunde numele lui Dumnezeu este cunoscut pe pământ El este lăudat ca Cel a cărui dreaptă este plină de biruință neprihănită. Ei cheamă Ierusalimul sa celebreze această victorie iar celorlalte cetăți din Iuda li se spune să se bucure.

Acum, după ce primejdia a trecut, ei înconjoară cetatea în semn de triumf, îndemnându-se unii pe alții să-i numere turnurile și să constate că nici unul nu lipsește. Să privească întăriturile, rămase intacte și să cerceteze palatele, ce nu au suferit nici o stricăciune de pe urma dușmanului. Toate acestea vor constitui o minunăție istorisire pentru copiii și nepoții lor, cărora li se va spune cum Dumnezeu a păstrat cetatea neatinsă, în chip miraculos. La rândul lor ei vor spune generației care va veni că Dumnezeul care a înfăptuit această minune este „Dumnezeul nostru în veci de veci. El va fi călăuza noastră până la moarte.”

Cineva a propus următoarea redare a versetului 14:

Acesta este Dumnezeul nostru din veșnicie în veșnicie. El va fi călăuza noastră până la moarte, peste moarte și dincolo de moarte.

Cei răi și bogățiile lor

Iată una din enigmaticele vieții: Cum se face că cei răi par să se bucure de atâtea ori de bunăstare, pe când credincioșii sunt adesea săraci și lipsiți de cele materiale. Dar lucrurile nu se opresc aici. Bogățiile în care își pun încrederea cei răi nu le vor fi de nici un folos în ceasul încercării lor supreme, deoarece nu vor putea să-i scape de la moarte. Sunt bogății de care se pot bucura doar o vreme, după moarte neputând să-i salveze de la putreziciune. Și, desigur, ei nu sunt în stare să ia acesie bogății cu ei în mormânt, după cum nu se pot întoarce pentru a se bucura de ele. În ultimă instanță, este o mare prostie să te încrezi în bani, mai degrabă decât să-ți pui încrederea în Domnul! Acesta e, în esență, mesajul Psalmului 49.

Mesajul se adresează tuturor popoarelor și tuturor indivizilor, și celor mici, și celor mari, și celor bogați, și celor săraci. Este un mesaj de înțelepciune distilată, izvorând din inima plină de pricepere. Fiii lui Core își îndreaptă atenția spre ceea ce pare a fi una din cele mai mari inegalități ale vieții. Însă după ce află răspunsul, îl cântă, în acompaniament de harpe.

În adevăr, copiii lui Dumnezeu n-au nici un motiv să se îngrijoreze în acele zile întunecate când asupritorii îi urmăresc și prigonitorii urzesc tot felul de comploturi împotriva lor. Dușmanii lor se încred în aur și în puterea pe care o conferă acesta. Ei se laudă că sunt bogați. Dar - și acest DAR trebuie subliniat și scris cu majuscule - toți banii lor sunt neputincioși când vine vorba să-și salveze fratele de la moarte (KJV) sau să se salveze pe ei înșiși. Răscumpărarea vieții unui om este extrem de costisitoare. În zadar ar încerca cineva să amâne ziua morții prin intermediul unor negocieri financiare. Nimeni nu deține puterea de a cumpăra viața veșnică pe pământ sau de a scăpa de mormânt.

După cum indică cele două paranteze între care e încadrat versetul 8, el are caracterul unei paranteze sau intercalări; o apoziție. Dacă citim însă versetele 7 și 9 în continuare, obținem următorul text:

Nici unul dintre ei nu poate nicidecum să răscumpere pe fratele său, nici să-l dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși.... ca să trăiască pe vecie și să nu vadă Groapa.

Mai devreme sau mai târziu chiar și înțelepții mor. Tot așa și bogatul și omul bogat dar nepriceput mor, lăsându-și averile altora. Observați că nu se spune că omul înțelept lasă bogățiile sale altora. Mai degrabă, testamentul său va suna în felul următor: Ca un om cu mintea întreagă, eu am dispus ca banii mei să fie puși în lucru pentru Domnul încă din timpul vieții mele.

Este o ciudățenie a vieții ca oameni suficient de inteligenți pentru a-și clădi averi aici pe pământ nu par să realizeze că sunt muritori. Gândurile lor lăuntrice le spun că casele lor vor dăinui pe veci, că vor trăi la nesfârșit aici pe pământ. Și astfel ei botează moșii și străzi și orașe cu numele lor. Dar adevărul inexorabil este că omul, cu toată onoarea sa, trebuie să piară. În privința aceasta, el este asemenea dobitoacelor care pier. În alte privințe, desigur, omul este cu totul diferit de animale. De exemplu, deși trupul omului se duce în mormânt, duhul și sufletul său nu pier. Iar trupul său va fi înviat din morți, fie pentru judecata veșnică, fie pentru binecuvântarea veșnică. Omul are o existență fără sfârșit, în contrast cu animalele, care nu au existență eternă.

Aceasta este soarta celor nepricepuți ce se încred în bogățiile lor, mai degrabă decât în Dumnezeu; care trăiesc ca și când nu vor trebui să moară într-o zi. Dar moartea nu-i cruță și atunci rudele și prietenii lor îi onorează spunând cât de înțelepți au fost. Fiind destinați în final să fie despărțiți de trup, ei sunt ca niște oi duse inexorabil de păstorul morții la mormânt. „Cei drepti vor stăpâni peste ei dimineața.” - cu alte cuvinte, va interveni o răsturnare de situație, cum a fost cu Lazăr și bogatul la a cărui poartă a fost așezat acesta pe pământ. Aduceți-vă aminte că Avraam i-a spus bogatului următoarele cuvinte:

Fiule, adu-ți aminte că în viața ta tu ai primit lucrurile bune iar Lazăr pe cele rele; acum însă el este mângâiat, iar tu ești chinuit (Luca 16:25).

Toată splendoarea bogatului s-a veștejit. El a rămas fără casă. Singurul loc pe care-l mai are este Șeolul. Ce contrast cu frumusețea de casă în care trăia odinioară pe pământ!

Avem aici una din puținele străfulgerări de lumină aruncate asupra învierii în Vechiul Testament. În general, scriitorii VT prezintă imagini foarte puțin revelatoare despre moarte și ceea ce se află dincolo de mormânt. Dar aici psalmistul dă glas încrederii că Dumnezeu îi va răscumpăra sufletul de sub puterea mormântului, adică Dumnezeu îi va izbăvi sufletul din starea dezmembrată și-l va reuni cu trupul său înviat. Când psalmistul spune: „căci El mă va primi,” el folosește același cuvânt pe care-l întâlnim în textul ebraic în pasajele în care citim despre Enoh și Ilie că au fost luați de Dumnezeu de pe pământ.

Așadar credinciosul nu are nici un motiv să se tulbure pentru faptul că cel rău se îmbogățește și casa lui este tot mai luxoasă. Pământul acesta este singurul paradis de care va avea el parte! Când va muri, nu va putea duce nici una din bogățiile sale dincolo de mormânt, ci se va duce în groapă cu mâna goală, lipsit de toată splendoarea de odinioară. Câtă vreme este în viață, el crede că nu va putea fi lipsit niciodată de fericirea sa, în contextul admirației de care se bucură în rândul oamenilor pentru felul în care a știut să se chivernisească. Dar mai devreme sau mai târziu el va muri, asemenea strămoșilor săi, pășind alături de ei în îndelunga noapte.

Pur și simplu nu există nici o modalitate în care un om să poată reține la nesfârșit bogățiile sale pământești și onoarea sa. Moartea este tot atât de inevitabilă pentru el ca pentru dobitoacele care pier. Desigur, cineva ar putea formula aici o obiecție, în sensul că nu numai cei răi mor, ci și cei neprihăniți - ceea ce este adevărat. Noi vom muri cu toții, dacă între timp nu vine Domnul. Dar ideea pe care pe care o subliniază psalmul acesta este că cei răi lasă în urma lor toate bogățiile, pe când cei neprihăniți intră în veșnicie cu o răsplată de valoare incalculabil de mare.

Încă o observație cu care vom încheia comentariul asupra Psalmului 49: Adesea în Scriptură un om bogat este sinonim cu un om rău. Această idee ar trebui să ne pună pe gânduri. Deși Biblia nu spune că e păcat să fii bogat, ea condamnă atitudinea celor care își pun încrederea în bogății, mai degrabă decât în Dumnezeul cel viu. Or, este greu să ai bogății și să nu te încrezi în ele! Biblia condamnă iubirea banului, după cum condamnă acumularea de bogății prin mijloace de asuprire și necinste. Totodată Biblia condamnă strângerea de bogății, în cadrul unei atitudini de totală nepăsare față de o lume pierdută și suferindă în care trăim.

Mai întâi auzim pe Judecător chemând tot poporul și toată țara (Același termen ebraic (erei) înseamnă și pământ, și teren.) Israelului - de la răsărit la apus - să stea înaintea tribunalului Său. Ceea ce-i conferă autoritate glasului Judecătorului este faptul că El este Cel Măreț, Dumnezeu Domnul.

În continuare Judecătorul este văzut părăsind camera Sa de consiliu din Templul de pe Muntele Sion, sub forma unui nor slăvit de strălucire și frumusețe neasemuită - Șechina. El nu va mai tăcea cu privire la păcatul poporului Său, ci se va coborî cum a făcut odinioară pe Muntele Sinai, cu un jet de foc înaintea Sa și cu o mare furtună de tunete și fulgere împrejurul Său. Dar de data aceasta El nu vine ca să prezinte legea, ci ca să-i tălmăcească sensul lăuntric, spiritual.

Ocupând scaunul de judecată. El cheamă cerurile și pământul să-și ocupe locul în boxa martorilor. Apoi poruncește aghiotanților Săi să-i aducă pe acuzați. Mai întâi îi va judeca pe sfinții națiunii Israel, pe care îi descrie drept cei care au încheiat un legământ cu El prin jertfă. (Asta se referă la legământul legii încheiat pe Muntele Horeb și ratificat prin sângele jertfelor - Exod 24:3-8.) Judecata credincioșilor Săi se găsește în versetele 7-15. Ulterior El are o judecată aparte pentru cei răi (v. 16-19).

Cerurile sunt chemate să fie martore la neprihănirea judecăților lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu însuși este Judecătorul înseamnă că El este absolut imparțial și că verdictele Sale sunt înțelepte și echitabile.

Dumnezeu își asumă acum rolul de procuror, aducând mărturie împotriva poporului Său, Israel. În relațiile umane ar fi de neconceput ca un judecător să servească și în calitate de judecător, și de procuror, dar în acest caz este într-un totu adecvat, întrucât Judecătorul este chiar Dumnezeul cel Preaînalt.

Dumnezeu precizează de la început că Israel nu a rămas în urmă în privința jertfelor pe care trebuia să le aducă Lui. Israelii au fost credincioși în privința jertfelor pe care le-au adus lui Dumnezeu. Problema era însă alta: ei credeau că aceste ritualuri îi eliberau complet de obligațiile lor față de Iehova. Erau ca niște fete care se poartă fără considerație față de mamele lor pe tot parcursul anului, pentru ca de ziua ei să o copleșească cu daruri. Sau ca fii care niciodată nu se obosesc să le mulțumească tatălui lor pentru tot ce face pentru ei, doar de ziua lui dându-i o cravată în dar. Așadar Iehova protestează că deși au umplut altarul Său cu animale de jertfă, pe El însuși L-au neglijat. Cât privește detaliile tehnice ale ofrandelor în sine, israelii au fost cât se poate de corecți. Dar când vine vorba de o relație personală, caldă cu Domnul însuși, ei aveau lacune serioase. F. B. Meyer scrie: Psalmul acesta este o gravă mustrare adusă fățarnicului care se mulțumește să asculte doar în chestiunile de suprafață legate de casa lui Dumnezeu, pe când în lăuntru său e lipsit de dragoste și devotament.

De aceea Dumnezeu spune că nu va lua nici un taur din casa lor, nici capre din stănele lor. El nu este supus ritualurilor, nu Se mulțumește cu un sistem ceremonial. Când a instituit sistemul jertfelor, Dumnezeu nu a avut deloc în vedere situația în care acțiunile exterioare să servească de paravan îndărătul cărora să se ascundă atitudini interioare greșite.

Dacă ar sta puțin să se gândească oamenii lui Dumnezeu și-ar da seama că oricum Dumnezeu are în posesiune toate creaturile din lume - toate animalele pădurii, vitele de pe o mie de dealuri, păsările din văzduh și tot ce se mișcă pe câmpie. Atunci ei și-ar da numaidecât seama că Dumnezeu nu are nevoie de nici un lucru din partea oamenilor. El nu suferă de foame iar dacă ar suferi, nu ne-ar cere nouă, întrucât are o cămară plină de alimente! Tot așa El nu se hrănește și nu-i este de nici un folos să aibă carnea taurilor și sângele caprelor. În această privință, Dumnezeu este într-un totu suficient Săși însuși.

Atunci ce dorește Dumnezeu de la oamenii Săi? Trei lucruri:

Mulțumire. Nici un dar nu poate înlocui un simplu gest de recunoștință. Prea de multe ori suntem ca familia care a luat de-a gata mama lor nobilă, pentru ca după moartea ei să ispășească pentru lipsa lor de recunoștință îmbrăcând-o într-o rochie Dior de două mii de dolari!

Jurăminte împlinite. „Împlinește-ți jurămintele făcute Celui Preaînalt” - jurăminte de dragoste, închinare, slujire și devoțiune.

Părtășie în rugăciune. „Cheamă-Mă în ziua necazului și eu te voi izbăvi iar tu Mă vei proslăvi.” Avem aici un minunat prilej de a pătrunde în inima lui Dumnezeu. Lui îi face o plăcere deosebită să-și audă copiii rugându-se și își găsește desfătarea în a răspunde la rugăciunile lor. Lui îi este deosebit de plăcută părtășia intimă și duioasă dintre El și poporul Său.

Dar celui rău... (50:16-21)

Reiese clar că acum Judecătorul se adresează unui alt segment din cadrul națiunii: celor care se laudă că sunt religioși, dar ale căror vieți contrazic pe față adevărul. Dumnezeu le spune acestora că nu au nici un drept să citeze Scriptura cu pioșenie sau să pretindă binecuvântările Legământului. Apoi le adresează o serie de învinuiri.

Ei au urât disciplina. Se pare că s-au considerat mai presus de necesitatea de a fi corecți. În loc să salute sau, cel puțin, să suporte critica constructivă, fățarnicii aceștia se poartă cu vrăjmășie și resentimente, atacându-i pe toți cei care încearcă să le facă o critică constructivă - chiar dacă este vorba de Domnul însuși.

Ei au tratat Cuvântul lui Dumnezeu cu dispreț. În loc să manifeste o adâncă reverență față de Scriptură, ei aruncă Cuvântul lui Dumnezeu înapoi lor, ca pe un lucru nevrednic.

Ei au refuzat să umble pe calea separării. Fraternizând cu hoții și adulterii, ei L-au nesocotit pe Dumnezeu și au adus ocară Numelui Său.

Vorbirea lor a fost rea. Gurile lor au împrăștiat răutatea fără nici o reținere. Ei au devenit experți mari la minciună și înșelătorie. Chiar rudele lor cele mai apropiate nu au fost scutite de bârfele lor răutăcioase.

Întrucât Dumnezeu nu i-a pedepsit imediat, ei au crezut că El e ca ei, că nu-l pasă, fără să-și dea seama că răbdarea Lui a avut rolul de a le da răgaz să se pocăiască. Dar acum Domnul sparge tăcerea, muștrându-i pentru învinuirile enumerate mai sus.

Avertisment și promisiune

Psalmul se încheie cu un avertisment și o promisiune. Avertismentul se adresează celor care îl uită pe Dumnezeul Cel viu, trăind ca și când El nu ar avea importanță. Dacă aceștia nu se vor pocăi, Dumnezeu se va năpusti asupra lor ca un leu, nimicindu-i cu desăvârșire. Dar cei care vin la El cu jertfe de mulțumire îl proslăvesc; toți cei care umblă pe cărarea aceasta a ascultării vor trăi minunata experiență a izbăvirii pe care le-o va aduce Dumnezeu în vremuri de primejdii.

Îndurare, O, Dumnezeule! Cer îndurarea Ta! Eu merit să fiu pedepsit. Dar Tu ești un Dumnezeu al iubirii și îndurării și pe acest temei Te rog să nu mă tratezi după cum merit. Îndurările Tale sunt super-abundente și din pricina aceasta eu îndrăznesc să Te rog să ștergi groaznicele mele încălcări ale legii Tale sfinte.

Spală-mă cu desăvârșire de orice depărtare de la linia Ta dreaptă și curăță-mă de groaznicele căi în care nu am nimerit ținta.

O, Dumnezeul meu, recunosc în public că am călcat legea Ta. Păcatul meu a fost săvârșit în public și tot în public trebuie să fie și pocăința mea. Vinovăția păcatului meu m-a urmărit zi și noapte, până când am ajuns să n-o mai pot suporta.

Acum văd limpede că împotriva Ta și numai a Ta am păcătuit. Dar îmi dau seama că am păcătuit și împotriva Batșebeii și împotriva soțului ei credincios, Urie; Dumnezeu să mă ierte pentru perfidia comisă de mine împotriva acestui general viteaz. Dar îmi dau seama că tot păcatul meu a fost săvârșit mai întâi de toate împotriva Ta. Legea Ta a fost călcată. Voia Ta a fost nesocotită. Numele Tău a fost necinstit. Prin urmare trec de partea Ta, luând poziție împotriva sinelui meu. Tu ești într-un totu îndreptățit să emiți orice sentință se cuvine și nimeni nu-Ți va băga de vină pentru deciziile pe care le-ai luat.

Doamne, nu sunt bun de nimic. Am fost născut în fărâdelege și, mergând chiar mai departe, pot spune că am fost conceput în păcat. Prin asta nu se înțelege însă că arunc ocară asupra mamei mele, după cum nu-mi acord circumstanțe atenuante pentru păcatul săvârșit. Ceea ce vreau să spun este că nu doar comit păcate, ci sunt păcătos prin însăși natura mea.

Dar Tu urăști păcatul și iubești credințioșia în lăuntrul omului. Prin urmare, vin la Tine, rugându-Te să mă înveți înțelepciunea, s-o imprimi adânc în inima mea.

Tu ai rânduit ca la curățirea unui lepros să se folosească isop și apă (Levitic 14). Iată, Doamne, acum eu ocup locul unui lepros moral. Curăță-mă cu isop și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.

Când am păcătuit, a încetat cântarea de pe buzele mele. A trecut atâta timp de când am știut ce înseamnă adevărata bucurie și veselie. Dă-mi, Doamne, prilejul de a cunoaște din nou muzica aleasă a bucuriei. În starea mea decăzută, de alunecare în păcat, mi se părea că Tu mi-ai zdrobit oasele, încât nu mai puteam dansa înaintea Ta de sfintele sărbători. Vindecă, Doamne, acum acele fracturi, pentru ca să mă pot alătura din nou poporului Tău, laudând numele Tău la aceste sărbători.

O, Dumnezeul meu, Te rog fierbinte să-Ți întorci fața să nu mai privească păcatele mele în judecată și pedeapsă. Șterge orice rămășiță a fărâdelegilor mele enorme. Ce înțepături resimt ori de câte ori mă gândesc la ele!

Privind în urmă, îmi dau seama că necazurile mele au început în mintea mea. Gândurile mele au fost poluate. Am adăpostit gânduri rele în mintea mea, care au zămislit apoi păcate. Dar acum Te rog creează în Mine o minte curată. Știu că dacă izvorul este curat, și pârâul care curge din el este curat. Da, Doamne, reînnoiește întreaga mea ființă lăuntrică, pentru ca să fiu statornic, veghind să nu mai fiu invadat din nou de păcat.

Nu mă părăsi, Doamne, nici nu mă izgoni din prezența Ta. Nu pot suporta gândul că aș putea fi despărțit de Tine sau că Duhul Tău cei Sfânt ar putea fi luat de la mine. În epoca în care trăiesc, Tu ieși într-adevăr Duhul Tău cel Sfânt de la oamenii care umblă în neascultare de Tine. Așa ai procedat cu Saul (I Samuel 16:14) și mă îngrozesc la gândul consecințelor ce ar urma. Te rog, Doamne, cruță-mă; nu lăsa să mi se întâmple și mie una ca asta.

Cum am mai spus, mi-am pierdut cântarea. Nu sufletul, ci cântarea. Nu mântuirea Ta, ci bucuria mântuirii Tale. Acum, după ce am venit la Tine cu pocăință, mărturisire și lepădare de păcat, mă rog ca „acele corzi ce sunt acum rupte să vibreze din nou.” Și nu mă rog doar ca Tu să-mi redai bucuria mântuirii Tale, ci și să mă susții cu Duhul Tău generos. Cu alte cuvinte, vreau ca Duhul Tău să mă facă să doresc să ascult de Tine și să-Ți fiu plăcut în toate lucrurile. Atunci voi fi menținut pe cărările neprihănirii.

Un produs secundar al iertării mele va fi faptul că voi mărturisi cu stăruință altor călcători de lege, spunându-le că Tu poți să-i ierți și să le redai pacea. Când aceștia vor auzi ce mi-ai făcut Tu mie, Doamne, vor dori și ei să se întoarcă la Tine.

Apoi dacă mă vei izbăvi de vinovăția de a fi vărsat sânge, o, Dumnezeul meu, întreaga lume va auzi mărturia mea despre felul cum m-ai izbăvit. Vina pentru vărsarea sângelui lui Urie mă apasă greu, Dumnezeul mântuirii mele. Șterge cu buretele păcatul meu și Te voi lauda pe veci.

Buzele mele au rămas încleștate, în urma păcatului. Deschide-le, Doamne, iertându-mi păcatul și gura mea se va consacra preamăririi numelui Tău, în cuvinte și în cântări.

Doamne, nu mă bizui pe ritualuri sau ceremonii de iertare. Știu că Tu nu ești un ritualist. Dacă aș crede că Tu dorești jertfe animale, Ți le-aș aduce. Dar arderile-de-tot nu încântă inima Ta. E adevărat că Tu ai instituit jertfele și ofrandele, dar ele nu au reprezentat niciodată idealul Tău final. Prin urmare, acum vin la Tine cu o inimă zdrobită - căci aceasta este jertfa pe care o ceri Tu. Tu nu disprețuiești această inimă sfârâmată și căita pe care Ți-o aduc.

Și acum, Doamne, doresc să mă rog pentru scumpii Tăi copii, ca de altfel pentru mine însumi. Fie ca Tu să-Ți găsești plăcerea în a-Ți revărsa peste ei bunătatea ta. Reclădește zidurile Ierusalimului. Negreșit păcatele mele au îngreunat înaintarea lucrării: Tale. Am adus ocară numelui Tău. Fie, Doamne, ca acum să înainteze cauza Ta fără alte opreliști!

Când umblăm cu toții în părtășie cu Tine, mărturisindu-ne păcatele și lăsându-ne de ele, Tu îți găsești plăcerea în jertfele noastre de neprihănire. Acele ofrande care mărturisesc completa noastră predare Ție sunt jertfele care Te încântă pe Tine. Vom aduce jertfă tauri pe altarul Tău - în semn de laudă adresată Dumnezeului care iartă păcatul și șterge fărâdelegea.

Demascarea trădătorului

Cadrul istoric al acestui psalm îl găsim la I Samuel 21, 22. Edomitul Doeg era slujbașul regelui Saul, ce răspundea de turmele sale. El a fost de față când David a fost hrănit și a primit sabia lui Goliat din mâna preotului Ahimelec. Imediat după aceea el s-a dus și l-a informat pe Saul despre acestea, fiind răsplătit pentru fapta lui cu permisiunea de a-l omorî pe Ahimelec și pe alți optzeci și patru de preoți ai Domnului. Ulterior el a masacrat femeile și copiii de la Nob, distrugând satul și chiar animalele din el.

Caracterul lui Doeg este creionat în versetele 1-4 iar pierzarea sa în versetele 5-7. Iar în versetele 8 și 9 ne este prezentat caracterul lui David, în contrast cu cel al lui Doeg.

Prima întrebare pe care i-o adresează David este cum se face că acest trădător s-a fălit cu actele de nespusă răutate pe care le-a comis, pentru faptul ca „toată ziua nu înceta să plăsmuiască minciuni sfruntate împotriva slujitorului loial al lui Dumnezeu" (NEB). Acest prototip perfid al lui Anticrist avea o limbă ascuțită, cu care îi făcea ferfeniță pe oameni, deranjându-i încontinuu. El avea o înclinație puternică de a săvârși răul, mai degrabă decât binele, de a minți, mai degrabă decât a spune adevărul. Fiind întruchiparea înșelăciunii, el avea o predilecție deosebită de a ruina viețile altora.

Atât justiția divină, cât și cea umană sunt întru totul de acord asupra sorții pe care i-o prezice psalmistul lui Doeg și omologilor săi din toate veacurile. Cel Preaînalt îl va smulge din cortul său și-l va smulge din rădăcini, luându-i din lumea celor vii.

Oamenii temători de Dumnezeu vor ajunge să vadă ziua aceea, vor fi izbiți de judecata profundă a lui Dumnezeu și vor afirma, uimiți de întorsătura de situație:

Iată omul care nu lua ca tărie pe Dumnezeu, ci se încredea în mulțimea bogățiilor lui și se întărea în răutatea lui.

Caracterul psalmistului este însă total opus. El se compară cu un măslin verde în casa lui Dumnezeu - un tablou întruchipând prosperitatea și rodnicia. Măslinul este, după F. W. Grant:

...pomul în care rămâne necurmat acel untdelemn care-L întruchipează pe Duhul lui Dumnezeu, verde în prospețimea vieții sale veșnice. El este în casa lui Dumnezeu (în contrast cu) acel „cort" din care este izgonit cel rău.

În contrast cu Doeg, care nu a vrut să-și găsească refugiul în Dumnezeu, David este hotărât să se încreadă în îndurarea Domnului pe veci de veci. Un alt lucru pe care-l va face pe veci este de a-l mulțumi Domnului pentru ceea ce a făcut - adică pentru că i-a pedepsit pe cei răi, dar i-a răzbunat pe cei drepti. În fine, el va preamări numele Domnului în prezența sfinților Săi loiali, pentru că numele Său este bun și tot ce este El e bun.

Nebunul nu este neapărat un înapoiat mintal sau prost. El poate fi un intelectual strălucit în ce privește educația vremii, dar e nebun în sensul ca nu dorește să confrunte dovezile existente cu privire la persoana, puterea și providența lui Dumnezeu. Este ignorant cu bună știință. Dorește să rămână ignorant. „Termenul ebraic care definește acest tip de om indică un refuz malițios de a recunoaște adevărul."

Ateismul este asociat cu depravarea și degradarea omului, uneori aceasta fiind cauza ateismului, alteori efectul. Prin urmare, nu e de mirare că cei care spun: „Nu există nici un Elohim" sunt corupți, săvârșind fărădelegi abominabile. Nu este nici unul dintre ei care să facă binele.

Aici se pare că tema discuției trece de la ateii în particular la omenire în general. Pavel citează fragmente din aceste versete la Romani 3, pentru a demonstra totala depravare a întregii omeniri. Și, desigur, învinuirea este întru totul justificată. Când Dumnezeu privește din cer asupra omenirii, El nu găsește nici unul care, lăsat de capul lui, să posede înțelepciunea de a se teme de Domnul. Dacă nu ar fi slujba Duhului Sfânt, nimeni nu L-ar căuta pe Dumnezeu.

Cu toții s-au îndepărtat de Dumnezeul cel viu. Cu toții au devenit depravați. Nici unul nu face binele în sensul unui lucru care ar putea câștiga aprobarea Domnului.

Din nou, se face o trecere la o anumită categorie de păcătoși, adică la acei apostati care îi persecută pe oamenii lui Dumnezeu. Cum pot fi ei atât de miopi? Ei sunt plini de cruzime și lipsiți de orice duh al rugăciunii. Pentru ei omorârea rămășiței credincioase este totuna cu consumul de pâine. În plus, ei nu resimt niciodată nevoia de a-l vorbi lui Dumnezeu prin intermediul rugăciunii. Ei par total nepăsători față de faptul că într-o zi vor fi cuprinși de o teroare fără precedent. Dumnezeu va împrăștia oasele celor care se războiesc împotriva adepților loiali ai lui Dumnezeu.

În ultimul verset, David se roagă pentru venirea lui Mesia. El este Izbăvitorul care va veni din Sion (Romani 11:26) și va salva tot Israelul credincios. În ziua aceea, Israel va fi restaurat, Iacov se va bucura iar Israel se va veseli.

Strigând după ajutor, psalmistul cere să aibă parte de mântuire prin numele lui Dumnezeu și prin răzbunarea pe care o poate dăruia Său. Numele Lui reprezintă natura sau caracterul Său, iar tăria Sa înseamnă atotputernicia Lui. Mântuire înseamnă aici o izbăvire vremelnică de dușmani.

Stringența cu care pune psalmistul lucrurile, spiritul de urgență se văd din rugăciunea sa stăruitoare ca Dumnezeu să asculte cuvintele rostite de el cu răsuflarea întretăiată. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că acești străini au uneltit împotriva lui David, cu intenția de a-l trăda. Oameni setoși de sânge îl urmăreau cu înverșunare - apostati cărora nu le păsa de Dumnezeu.

Dumnezeu este răspunsul. Domnul este cu cei care susțin viața credinciosului, într-o zi El va da dușmanilor poporului Său drept răsplătă nenorocirea și ruina. Cunoștința despre ce va face Dumnezeu se transformă îndată în rugăciunea: „Fă acest lucru, Doamne. Ca dovadă a credincioșiei Tale, pune capăt vieților acestor oameni răi."

Numele salvator din versetul 1 va deveni atunci un nume căruia oamenii i se vor închina. David va aduce o jertfă de bună voie Domnului și va cinsti numele Domnului cu mulțumiri - acest nume scump în care este consfințit tot ce este bun.

În ultimul verset al psalmului, David vorbește ca și când toate necazurile sale ar fi trecut de-acum și el ar fi asistat deja la pierzarea dușmanilor săi. „Deja", scrie Morgan, „deși poate că tocmai în mijlocul primejdiilor, el cântă cântarea izbăvirii, ca și când aceasta ar fi avut deja loc." Astfel credința „dăruiește substanță speranțelor noastre, asigurându-ne de realități pe care nu le vedem" (Ev. 11:1, NEB).

Aruncă-ți povara

Ahitofel a fost unul din consilierii cei mai de încredere ai lui David, care însă s-a situat ulterior în fruntea unei cete de oameni ce s-a alăturat fiului lui David, Absalom, cel care a încercat să-i fure tronul. În psalmul acesta sesizăm zbuciumul profund din inima lui David în fața acestei întorsături cumplite de situație. Putem percepe de asemenea în aceste versete ceva din șuvoiul de emoții care va fi cuprins sufletul Mântuitorului în contextul trădării Sale de către Iuda. Psalmul acesta prefigurează rugăciunea rămașiței credincioase, care va suferi în urma conspirației lui Anticrist.

Deși este cuprins de o adâncă întristare, sufletul nu e lipsit de varietate și originalitate când trebuie să atragă atenția lui Dumnezeu. În latura pozitivă, găsim rugăciunea ca Domnul să-Și plece urechea. În latura negativă, avem cuvintele: „nu Te ascunde de cererea mea." Apoi avem rugămintea fierbinte a psalmistului să i se acorde o audiență: „Ascultă-mă și apelul adresat lui Dumnezeu să acționeze: și răspunde-mi!"

Apoi urmează o sfâșietoare enumerare de întristări și nevoi disperate.

Neastâmpăr, manifestat prin văicăreli și plângeri.

Distras de strigătele dușmanului.

Asuprit de cei răi.

Îngropat de ei sub o povară de necazuri.

Expus la atacuri furibunde.

O inimă zdrobită de întristare.

Îngrozit de năpasta ce stă se abată.

Chinuit de un tremur involuntar.

Copleșit de groază.

Primul său impuls este să fugă departe de toate necazurile sale. Dacă ar avea aripi, și-ar lua zborul spre alte zări, undeva într-un colț liniștit al deșertului. Nu ar mai pierde nici o clipă, ci ar încerca imediat să scape de furtuna care vâiește în jurul lui.

Dar acum groaza lui face loc unei indignări aprinse. Este atât de revoltat de duplicitatea celor care uneltesc împotriva lui încât Îl roagă pe Domnul să distrugă - fără să precizeze dacă e vorba de oameni sau de planurile acestora. De asemenea îl roagă pe Dumnezeu să despice limbile lor - o posibilă aluzie la rugăciunea rostită de David cu acest prilej ca Domnul să zădărnicească sfaturile lui Ahitofel, făcându-le să fie nechibzuite (2 Samuel 15:31).

Privind cetatea Ierusalim, pe care a cucerit-o și a ales-o, fiul lui Iese o vede plină de violență și sfadă. Zi și noapte aceste două rele se țin scai de zidurile sale. Cetatea păcii este acum o cetate a răutății și a necazului. Ruina s-a cuibărit în ea. Asuprirea și fraudă nu mai părăsesc piața cetății, unde ar trebui să sălășluiască dreptatea și egalitatea.

În centrul plângerii lui David figurează, desigur, cruda trădare la care a fost supus. Poate că ar fi suportat-o mai ușor, dacă vinovatul ar fi fost un dușman declarat. Dacă batjocurile și insultele ar fi provenit de la un adversar din afară, total opus lui David, atunci psalmistul s-ar fi putut depărta de acesta. Dar trădătorul a fost unul din apropiații săi, un prieten preaiubit, în care a avut încredere - acesta este cel care i-a înfipt cuțitul în spate. A fost unul cu care psalmistul avusese în trecut o dulce părtășie, pe când umblau împreună în curțile cortului întâlnirii. Perfidia acestui om și a adepților lui merită pedepsirea acestora cu o moarte năprasnică, cu trimiterea lor în Șeol, „căci răutatea locuiește în casele lor și în adâncul inimii lor" (Gelineau).

Și totuși, în pofida emoțiilor sale răvășite, David este asigurat că va primi ajutor la rugăciunea sa. Suspinele și hohotele sale de plâns ce se suie la Dumnezeu seara și dimineața, precum și la amiază vor ajunge la urechea Mântuitorului. În pofida superiorității numerice a celor ce i se opun, David va ieși din această luptă cu pacea intactă. Da, Dumnezeu va auzi și-i va lovi, de pe tronul Său etern. Aceasta este condamnarea celor în care nu se produce nici o schimbare - adică nici o pocăință - a celor care nu se tem de Dumnezeu. Aceasta e condamnarea trădătorului - prietenul apropiat care a întins mâna să lovească prietenii săi, și care a călcat legământul prieteniei și loialității. Cuvintele sale i s-au părut mai lunecoase decât untdelemnul, dar au fost niște săbii scoase.

Culmea de aur a Psalmului 55 este atinsă în versetul 22:

Aruncă-ți sarcina asupra Domnului,

Și El te va sprijini.

El nu va permite niciodată

Ca cel drept să se clatine.

Psalmistul și-a dat seama că cea mai bună cale de urmat în vremuri de restriște este să nu fugă de necazuri, ci să le arunce asupra Domnului. Dea Domnul să învățăm noi minunata lecție prezentată de Episcopul Home: „Cel care a purtat odată povara păcatelor și întristărilor noastre ne roagă ca acum noi să-l permitem să poarte povara îngrijorărilor noastre."

Oameni dedați la ucideri și trădări au, de obicei, parte de o moarte năprasnică și prematură. Ahitofel negreșit se înscrie în această categorie (2 Samuel 17:14, 23); tot așa și Iuda (Matei 27:5). Dar oamenii lui Dumnezeu se pot bizui pe Domnul că-i va salva.

Dumnezeu este de partea mea!

Amară a fost pilula pe care a trebuit s-o înghită David când a fost nevoit să se refugieze în ținutul Gat al filistenilor, fugind de proprii săi concetățeni (1 Samuel 21:10-15; 27:4; 29:2-11). Dar n-a avut încotro, dacă ținem seama de ostilitatea înverșunată a Regelui Saul. Cel puțin așa a simțit David. Psalmul 56 descrie câteva din valurile de frică și credință care l-au năpădit pe David în acea perioadă.

David începe printr-o rugăciune ca Domnul să se îndure de el și să-i vină în ajutor, în contextul hărțuirii neîncetate din partea urmăritorilor săi. Observați cele trei genuri de teroare care îl împresurau în fiecare zi din partea oamenilor ostili:

...mă asuprește (v. 2)

Vrăjmașii mei... mă hăituiesc (v. 2)

...îmi răstălmăcesc cuvintele (v. 5)

Dușmanii săi îl atacau cu aroganță, uneltind în permanență tot felul de rele împotriva sa, unindu-și forțele ca să-l poată lovi mai tare, pândind momentul potrivit când să e năpustească asupra lui, spionându-l din umbră (v. 2, 5, 6). Se părea că este un război inegal.

Dar credința străbate întunericul cu declarația plină de încredere: „Ori de câte ori mă tem, eu mă voi încrede în Tine.” Acest „curaj vesel al unui fugar,” cum îl numește Dielitzsch, se întemeiază pe caracterul lui Dumnezeu și pe credințioșia făgăduințelor Sale. El este mai puternic decât toți vrăjmașii la un loc. Or, El a promis că ne va apăra de orice rău ce ni s-ar putea întâmpla. Nimic nu poate penetra perdeaua de protecție cu care ne înconjoară El, decât dacă îngăduie El. De aceea putem avea încredere în Dumnezeu fără teamă.

La îndrăzneală provocare: „Ce-mi poate face omul?” rațiunea ar putea răspunde: multe lucruri. Omul poate să te persecute, să te rănească, să te schilodească, să te împuște sau să te omoare”. Dar realitatea este ca un copil al lui Dumnezeu este nemuritor până când nu și-a încheiat lucrarea. De asemenea noi trebuie să înțelegem spiritul neînfricat al lui David în lumina cuvintelor rostite de Mântuitorul:

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Acela care poate să piardă și sufletul și trupul în iad (Matei 10:28).

După ce a enumerat toate încercările dușmanilor săi de a-l rade de pe fața pământului, David îl cheamă pe Dumnezeu să-i tragă la răspundere pentru viclenia lor, doborându-i în mânia Sa.

Găsim aici o descriere excelentă a grijii pline de tandrețe cu care se ocupă Domnul în chip personal de noi. El ține cont de rătăcirile noastre sau de zvârcolirile noastre din timpul nopții, când ne întoarcem de pe o parte pe alta. Lui îi pasă atât de mult de detaliile din viața noastră, de lacrimile noastre de durere încât le strânge în burduful Său. Se pare că avem aici o aluzie la obiceiul străvechi al jeltorilor, prin care aceștia păstrează lacrimile într-o sticlă, care este plasată în mormântul prietenilor decedați, ca amintire a afecțiunii celor rămași în viață. În orice caz, Dumnezeu păstrează evidența lacrimilor noastre în cartea Sa, după cum Isus ne învață că El numără până perii noștri de pe cap.

Împreună cu David putem fi încrezători că Dumnezeu va pune dușmanii noștri pe fugă, din pricina rugăciunilor noastre, ca răspuns la ele. Iar dacă Dumnezeu e de partea noastră, cine ar mai putea fi împotriva noastră (Romani 8:31)?

În ultimă instanță, doar o întrebare are importanță în viață; toate celelalte sunt secundare față de aceasta: „Este Dumnezeu în favoarea noastră?” David, în cele din urmă, a fost sigur că Dumnezeu era de partea lui. Or, omul care este sigur ca de Dumnezeu a depășit frica.

Refrenul versetului 4 se repetă în versetele 10 și 11 dar de data aceasta folosindu-se două nume ale lui Dumnezeu:

În Dumnezeu [Elohim] (Voi lăuda cuvântul Său),

În Domnul [IAHWH, Iehova] (voi lăuda cuvântul Său),

În Dumnezeu [Elohim] mi-am pus încrederea; nu mă voi teme.

Ce-mi poate face omul?

Psalmistul laudă promisiunea Celui Atotputernic, A Celui care-Și respectă legământul, cu deplină asigurare că ne va purta de grijă, disprețuind capacitatea omului de a-i putea face vreun rău.

Actuala asigurare că Dumnezeu îl va izbăvi în viitor îl obligă pe David să-și îplinească juruințele pe care le-a făcut față de Domnul și să achite datoria de recunoștință pe care i-o datorează. Deși se află încă pe teritoriul inamic, el se bucură de binecuvântarea mântuirii depline. Viața i-a fost salvată iar picioarele i-au fost păzite să nu alunece, ci să poată continua să umble în prezența lui Dumnezeu în lumină.

La umbra aripilor Sale

David se ascundea de Saul într-o peșteră, când a scris acest Psalm - fie în peștera Adulam, fie în cea de la Enghedi. El este confruntat cu două realități mereu prezente: pe de o parte îl are pe Dumnezeu, cel plin de îndurare, iar pe de alta îl are pe vrăjmașul înverșunat. Psalmul alternează mereu între aceste două realități, dar credința în Dumnezeu este mai mare decât teama de vrăjmaș, David înclinând în această direcție.

Dumnezeul Cel mereu prezent

Psalmistul nu cere izbăvire, ca și când ar avea dreptul să beneficieze de ea. Ci el cere să aibă parte de ea, ca un gest de milă din partea lui Dumnezeu, ca o binecuvântare nemeritată izvorând din bunătatea Lui. Absent față de condițiile deprimante în care trăia, David se socotește

adăpostit la umbra aripilor lui Dumnezeu, ca un pui sub aripile unei cloști. El va rămâne acolo până când vor fi trecut furtunile vieții. Din această poziție privilegiată de apropiere conștientă de Dumnezeu, el strigă către Dumnezeul Cel Preaînalt cu încredere că nimeni și nimic nu poate să-l împiedice pe Dumnezeu să-și aducă la îndeplinire scopurile în viețile copiilor Săi. Când va sosi răspunsul din cer, acesta va aduce izbăvire pentru inima care se încrede în Dumnezeu și dezonoare pentru cei ce-l hărțuiesc pe cel drept. Va fi o demonstrație de neuitat a iubirii și statorniciei lui Dumnezeu.

Dușmanul cel mereu prezent

Dușmanii sunt formidabili - ca niște lei sălbatici, feroși care sfâșie și devorează tot ce le iese în cale. Acești fii ai oamenilor au dinții ca niște sulite și săgeți iar limbile ca niște săbii ascuțite. Totuși David se întinde ca să se odihnească în mijlocul acestei primejdii - o demonstrație remarcabilă de credință.

Dumnezeul Cel mereu prezent

În cadrul unui refren ce se repetă în versetul 11, David tânjește de dor să vadă slava lui Dumnezeu manifestată în zdrobirea dușmanilor Săi și în răzbunarea cauzei Sale. Nimic nu poate fi de folos, decât slava Sa, care este astrală și globală în dimensiunile sale.

Dușmanul cel mereu prezent

Dușmanii au urzit planuri menite să-l prindă pe fiul lui Iese. Sufletul său a fost încovoiat de atâta apăsare. Numai că ei au căzut în însăși groapa pe care i-au săpat-o.

Dumnezeul Cel mereu prezent

Nici nu e de mirare că inima psalmistului este hotărâtă să cânte fără șovăire o melodie aleasă Domnului! Nici nu e de mirare că sufletul lui se înalță, că-și strunește lira și harpa. Nici nu e de mirare că este hotărât să întâmpine zorile cu cântări de laudă! Dar nu va fi o celebrare privată sau provincială. El îi va mulțumi Domnului între popoare, cântând psalmi printre națiuni, pentru că dragostea lui Dumnezeu este la fel de nemărginită ca cerurile iar adevărul Său nelimitat ca norii.

F. B. Meyer observă că după cum David „s-a ridicat deasupra întristării personale, având în vedere slava lui Dumnezeu, "tot așa și noi trebuie să ne subordonăm propriile noastre întristări mărunte dorinței nestăvilite de a-L vedea pe El preamărit."

Judecătorii judecați

Psalmul începe cu un protest viguros împotriva judecătorilor sau dregătorilor nedrepti. Domnitorii puternici ai pământului sunt aduși la lumina reflectorului. Au fost ei drepti în deciziile pe care le-au luat? Au făcut ei dreptate oamenilor de rând? Răspunsul evident este: „Nu." în inimile lor au născocit tot felul de strâmbătăți. Apoi mâinile lor au comis violența pe care inima lor o plănuise. Țara s-a umplut de strâmbătate, de cazuri de pervertire a justiției.

Tema capătă amploare, trecându-se de la magistrați necinstiți la o categorie mai largă de oameni răi din care fac parte ei. Corupția lor nu este de dată recentă, ci se poate urmări încă de la naștere. Fărădelegea și răzvrătirea lor sunt însușiri cu care s-au născut. De îndată ce încep să vorbească, spun numai minciuni.

Vorbirea lor este plină de defăimare și răutate, ca veninul unui șarpe periculos. Urechile le sunt surde la glasul lui Dumnezeu, ca o cobră ce nu ascultă de glasul împlânzitorului de șerpi, indiferent cât de măiastră i-ar fi cântarea.

După cum David s-a inspirat din natură pentru a descrie răutatea lor, tot așa acum el face apel la științele naturii, pentru a găsi metafore potrivite prin care să-i înfieraze. Să fie sfărâmați dinții acestor lei feroși, să le fie smulși colții! Să piară ca apele pe care le înghite numaidecât pământul sau ca un pârâu care dispare misterios sub pământ!

Ebraica din versetul 7b este greu de descifrat. Ar putea însemna: „Să fie ca niște săgeți cu vârfurile tăiate" - adică nemaiputând să facă rău.

Apoi este invadată lumea melcilor. Ca melcul care se topește umblând, lăsând în urmă dâra sa de mucoasă, așa să dispară acești criminali dintre oameni! Nu are importanță dacă melcii realmente dispar prin dâra pe care o lasă. Este un amănunt tehnic. Nimeni nu obiectează când spunem că o casă „se evaporă mistuită de foc." Prin urmare, de ce am polemiza pe tema unei expresii figurate din Biblie?

Următoarea imprecăție este că acești răufăcători ar putea muri înainte de vreme, ca un copil născut mort care nu mai apucă să vadă soarele. „Ochii celor răi n-au fost niciodată deschiși," spune Scroggie „iar posibilitățile lor nu s-au derulat niciodată; păcătosul este un avort, o promisiune ce rămasă neîmplinită."

În fine, psalmistul cere ca ei să fie măturați dintr-odată, ca niște măcăciuni mistuiți de foc, împrăștiați de vârtej înainte de a putea fi de vreun folos pentru a întreține focul de sub căldare. Maclaren spune:

Tabloul care pare să i se înfățișeze psalmistului cuprinde o ceată de călători adunați în jurul focului de tabără, pregătindu-și cina. Astfel ei adună vreascuri și le așează sub ceaunul în care se fierbe mâncarea cu care speră să-și potolească foamea. Dar înainte ca ceaunul să se încălzească și ciorba să dea în clocot, deodată tabăra este cuprinsă de o rafală de vânt, care mătură totul din cale, inclusiv focul și ceaunul.

Aici textul ebraic este cât se poate de clar, sensul pasajului fiind acela că omul lui Dumnezeu se bucură când cei răi sunt pedepsiți, că el își va spăla picioarele în sângele celor răi. Dacă ni se pare că avem de a face aici cu un ton vindicativ, justificarea o vom găsi, probabil, în afirmația lui J. G. Bellett, conform căreia deși nouă nu ni se permite să ne bucurăm când unii sunt judecați, în această epocă a harului, totuși credincioșii se vor bucura atunci când Domnul își va apăra gloria divină prin răzbunare. Sau să notăm ce spune Morgan: „Este o dovadă de sentimentalism bolnav când cineva manifestă compasiune pentru asupritorii corupți, în loc să vadă dreptatea mâniei lui Dumnezeu."

În procesul continuu de judecare a celor răi, oamenii își dau seama că cei drepecți sunt răsplăciți și că Dumnezeu îi judecă pe oameni aici pe pământ, în ciuda opiniilor contrare susținute de unii.

Dumnezeu care vine în întâmpinarea noastră

Aici David ia cu asalt tronul lui Dumnezeu, cu răsuflarea întretăiată, deoarece Saul a trimis oameni să înconjoare casa, ca să-l prindă în laț.

Rugăciunea lui David e rostită ca un torent năvalnic: Scapă-mă... ocrotește-mă... salvează-mă. E un limbaj vehement, abrupt, urgent. Oamenii aceștia răi sunt setoși de sânge, chiar de sângele lui. Fără cruțare, ei pândesc momentul potrivit pentru a-l ucide. Își unesc forțele pentru a-l șterge de pe fața pământului, deși nu au nici un motiv să facă acest lucru, căci nu au fost provocați de către David. Psalmistul nu s-a făcut vinovat de trădarea sau neloialitatea de care a fost învinuit de ei. Pregătirile furibunde ale acestor nemernici nu au fost provocate de vreo greșeală comisă de el. Și astfel psalmistul se roagă ca Dumnezeu să ia seama și să vină în ajutorul său.

Pentru o clipă, fiul lui Iese (Isai) pare să privească dincolo de dușmanii săi imediați către toți vrăjmașii Israelului, rugându-L pe Dumnezeu să-i pedepsească pe măsura răutății lor. El l se adresează aici lui Dumnezeu cu apelativul Iehova, Elohim Savaot, Elohe Israel, o reiterare a numelor lui Dumnezeu menită să exprime tot ce este Dumnezeu în ființa Sa esențială, precum și relația specială pe care o are cu Israel.

Ca o haită de câini fără stăpân, ei se năpustesc din nou asupra psalmistului, urlând și dându-i târcoale. Văzduhul răsună de lătratul lor neconținut, de mărăitul lor fioros. În mândria lor, se cred imuni și imposibil de depistat.

Dar Domnul îi cunoaște și râde de nebunia și nepăsarea lor. Este același Dumnezeu care privește cu detașare și dispreț națiunile arogante de pe pământ. Acest Dumnezeu măreț este Tăria lui David, Cel al cărui ajutor îl solicită David, apărarea sa deplină.

Cineva ne-a oferit această indubitabilă parafrază a versetului 10a: „Dumnezeu meu, cu dragostea și îndurarea Sa, va veni să mă întâmpine la fiecare colț." Ce mângâiere pentru sufletele asaltate de furtună din toate veacurile! Strâns legată de această asigurare este cunoașterea faptului că Dumnezeu ne va păzi și ține în viață ca să vedem această înfrângere a dușmanilor noștri.

Rugăciunea din versetul 11 este unică, în felul ei. David îl roagă pe Domnul să nu-l ucidă pe vrăjmaș dintr-odată, pentru ca poporul lui Israel să nu trateze cu ușurătate gravitatea păcatului. Dacă pedeapsa va fi treptată, în oameni se va imprima mai lesne asprimea cu care tratează Dumnezeu păcatul. Este limpede însă din cele ce urmează că nimicirea finală face parte din catalogul groaznicilor judecăți pe care le prescrie psalmistul pentru prigonitorii săi. El se roagă ca ei să fie împrăștiați de puterea lui Dumnezeu și doborâți de Domnul care păzește Israelul. El cere ca ei să fie prinși în timp ce-și etalează aroganța nepotolită și să fie trași la răspundere pentru cuvintele lor păcătoase și rele. În fine, el se roagă ca ei să fie nimiciți cu desăvârșire pentru blestemele și minciunile rostite de ei. Abia atunci va cunoaște lumea, de la răsărit la apus, că Dumnezeu este într-adevăr interesat și preocupat de descendenții lui Iacov.

Între timp, câinii cu glas de om revin în cetate, căutându-l cu înfrigurare pe psalmist, urlând și dând-i târcoale, gata să-l sfâșie, furioși la culme că nu li se împlinește planul.

Câinii urlă în ajun, dar dimineața psalmistul cântă, preamărind puterea și îndurarea Domnului, pentru că S-a dovedit un apărător și un adăpost în ziua nevoii sale celei mai acute. Pentru toți copiii lui Dumnezeu va răsări dimineața când dușmanii lor vor dispărea iar ei vor cânta încontinuu despre puterea și dragostea Mântuitorului.

Înfrângerea Israelului este de la Domnul (60:1-4)

Studiind rapoartele primite de pe câmpul de luptă, despre bilanțul victimelor pricinuite de forțele aliate ale Edomului și Siriei, David consideră acest dezastru un indiciu al faptului că Domnul și-a părăsit poporul. Asta nu poate să însemne altceva decât că Dumnezeu a lepădat Israelul. În mânia Sa, El a sfărâmat elementele de apărare ale națiunii, lăsând-o vulnerabilă atacurilor vrăjmașului. Oare nu a sosit acum timpul ca Domnul să Se întoarcă spre Israel cu îndurare și sa-i refacă forțele slăbite?

Este ca și când țara ar fi fost devastată de un uriaș cutremur de pământ. Temeliile economice, politice și sociale ale națiunii au fost năruite. Zidurile societății, slăbite de uriașele fisuri provocate, au început să se surpe. Drept care Domnul este rugat să repare spărturile și să readucă poporul la o stare de normalitate! Populația a trecut printr-o încercare de foc. Vinul suferinței și înfrângerii i-a făcut pe oameni să se clatine ca niște bețivi.

Versetul acesta este cam greu de descifrat în textul original. Sensul lui ar putea fi, conform traducerii NKJV, că Domnul desfășoară o flamură pentru toți cei ce se tem de El, că acest steag este fluturat din pricina adevărului. Dar textul marginal al traducerii RV ne oferă un sens total diferit:

Tu ai dăruit o flamură celor care se tem de tine, pentru ca ei să fugă din calea arcului.

În acest caz, înseamnă că David s-ar plânge cu sarcasm nedisimulat că flamura pe care a ridicat-o Dumnezeu pentru Israel nu este cea a biruinței, ci a înfrângerii, un steag semnificând retragerea din calea forțelor inamicului.

Nădejdea Israelului este în Domnul

Rugăciunea se înalță din cenușa umilitoarei înfrângeri. Vorbind atât în numele său, cât și al poporului prin cuvintele: preaiubiții Tăi, psalmistul îl imploră pe Domnul să le dea izbăvire, victorie și să fie restabilită părtășia cu El. „O, vină și izbăvește-Ți prietenii, ajută cu dreapta Ta și răspunde" (Gelineau).

Domnul promite că în cele din urmă Israel va birui (60:6-8)

Versetele 6-8 formează un oracol divin în care glasul lui Dumnezeu, auzit în lăcașul de închinăciune, exprimă hotărârea Sa că țara Israel să fie reocupată în întregime iar națiunile inamice să fie cucerite. Sihemul, Sucotul, Ghileadul, Manase, Efraimul și Iuda sunt, cu toate, teritorii evreiești. El va face subdivizarea Sihemului, situat pe malul de vest al Iordanului, precum și a Văii Sucot, situată pe malul de est al Iordanului. El va lua în stăpânire teritoriul Ghilead (Galaad), de dincolo de Iordan, precum și cele două teritorii ale lui Manase, situate de o parte și de alta a Iordanului. Efraimul, situat în partea centrală a Israelului, este coiful Lui, tribul care se va situa în fruntea forțelor de apărare ale Israelului. Iar Iuda este sceptrul Său; potrivit profeției rostite de Iacov pe patul morții (Geneza 49:10), în Iuda va fi sediul guvernului.

Apoi, îndreptându-Se spre trei din națiunile din jur, Domnul își afirmă stăpânirea peste ele. Moabul, situat pe malul de sud-est al Mării Moarte, va fi ligheanul în care Se va spăla El. Peste Edom își va arunca încălțăminte - aceasta însemnând că poporul respectiv va fi înrobît, în expresie figurând și ideea de dispreț. Filistia va striga de bucurie din pricina judecăților lui Dumnezeu.

Se pare că a intervenit în acest punct o schimbare de vorbitor. (Editorii traducerii NKJV demonstrează că sunt de acord, prin faptul că încheie versetul 8 cu semnele citării). Nu putem concepe că ar vorbi în continuare Domnul, deoarece El nu ar avea nevoie de nimeni să-L ducă la cetatea puternică. Așadar credem că acestea sunt cuvintele lui David, care tânjește de dor după ziua în care capitala Edomului (numită când Bozra, când Sela sau Petra) va cădea în mâinile israeliților. Desigur, prin această cetate se are în vedere întreg Edomul. David dorește să fie instrumentul pentru împlinirea intenției lui Dumnezeu de a-și arunca încălțăminte asupra Edomului.

Dar aceasta e o speranță deșartă în clipa de față, deoarece Dumnezeu Și-a ascuns fața de poporul Său; i-a lepădat pe israeliți, nemaiînsoțind oștile Israelului, cum făcea odinioară, asigurând biruința.

Prin urmare, David îl roagă fierbinte pe Dumnezeu să lupte iarăși în favoarea poporului Său necăjit. Ajutorul divin este indispensabil, pentru că ajutorul omului nu e de nici un folos.

Israel se încrede în Domnul

Psalmul acesta se încheie pe o notă de încredere. Dându-i-se ajutorul lui Dumnezeu, armata Israelului este asigurată de o biruință remarcabilă. Dușmanii săi vor fi zdrobiți sub călcâiul Său.

Aplicația

Dușmanii credinciosului sunt lumea, firea veche și diavolul. El nu posedă în el însuși puterea de a-i cuceri pe acești formidabili inamici. Iar ajutorul oamenilor este insuficient, indiferent cât de bine intenționați ar fi aceștia. Există totuși biruință și aceasta se capătă prin Domnul Isus Cristos. Cei care își pun încrederea în El, crezând că vor fi izbăviți, nu vor fi dezamăgiți cu nici un chip.

Psalmul 60 își va avea împlinirea finală în zilele de pe urmă când rămășița de evrei hărțuiți și descurajați va privi spre Mesia, rugându-L pe El să-i izbăvească și să le dea izbândă. Atunci teritoriul Israelul va fi din nou împărțit triburilor sale iar dușmanii săi vor fi înfrânți.

În sala tronului universului se aude binecunoscutul glas al lui David:

Ascultă, Dumnezeule, strigătul meu; ia aminte la rugăciunea mea!

Inima lui Dumnezeu este încântată. Credința de copil a slujitorului Său îi asigură o primire neîntârziată în audiență la Suveran.

De la capătul pământului voi striga către Tine, când inima îmi va fi copleșită.

Psalmistul nu se află, textual, la capătul pământului, dar literalmente este la capătul puterilor, simțindu-se departe de siguranță și izbăvire, în extremitatea în care încetează viața și începe moartea. Fizic și emotiv el este epuizat, dar știe că tronul harului se află lângă el, că e de ajuns să rostească o rugăciune și va fi adus în fața sa. Prin urmare, se apropie cu încredere, pentru a primi îndurare și a găsi har ca să-i fie de ajutor în vremuri de restriște. „Distanța," a spus cineva, „nu are nici o importanță și nici o extremitate a vieții nu poate bara calea rugăciunii noastre către El."

Du-mă la stâncă ce e mai înaltă decât mine

Un veritabil instinct spiritual îl învață pe David că are nevoie de o stâncă pentru a fi ocrotit, că stâncă trebuie să fie mai înaltă decât el și că are nevoie de călăuzire divină pentru a ajunge la ea. Desigur, Domnul este Stâncă (2 Samuel 22:32); este o metaforă folosită exclusiv în cazul Domnului în Biblie, nefiind întâlnită niciodată cu aplicație la om. (Cu privire la Matei 16:18, G. Campbell Morgan spune: „Nu uitați că El S-a adresat evreilor. Dacă urmărim folosirea figurată a termenului în Scriptura ebraică, constatăm că nu este folosit niciodată în mod simbolic cu referire la om, ci numai la Dumnezeu. Astfel aici în Cezarea lui Filip, nu pe Petru este zidită biserica. Isus nu S-a jucat cu limbajul figurat. El a recurs la o veche ilustrație ebraică - stâncă, ce este totdeauna un simbol al dumnezeirii - spunând: «Pe Dumnezeu însuși, pe Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu, îmi voi zidi biserica.»" Poate că singura excepție la afirmația lui Morgan o găsim la Deuteronom 32:31: „stâncă lor nu e ca Stâncă noastră." Dar chiar și acolo „stâncă" este un simbol al dumnezeirii (reprezentând un dumnezeu fals)). Stâncă trebuie să fie cineva care este mai mare decât omul, altminteri un om nu și-ar putea găsi niciodată adăpost în ea. Asta ne conduce la Dumnezeirea lui Cristos. (În plus, trebuie menționat și faptul că stânga trebuie să fie despicată, pentru ca cineva să se poată ascunde în ea de furia vrăjmașului). În fine, David recunoaște că nu posedă înțelepciunea sau tăria de a-și călăuzi singur pașii, drept care îl roagă pe Domnul să-l conducă la El însuși - la Stâncă veacurilor.

Căci Tu ai fost un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjmașului.

Aceste cuvinte confirmă faptul că Dumnezeu este Stâncă. David demonstrase că El este un adăpost în care te poți încrede și un turn de tărie la care cei neprihăniți pot alerga, fiind în siguranță (Proverbe 18:10). Ceea ce a fost El va mai fi.

Voi locui în cortul Tău pe vecie; Mă voi încrede în scutul aripilor Tale.

Rugăciuni ca aceasta nu se poate să nu ajungă la tronul lui Dumnezeu! O afecțiune atât de mișcătoare și o încredere atât de curată și de simplă nu pot fi refuzate! Nici nu e de mirare că Dumnezeu l-a numit pe David un om după inima Sa (1 Samuel 13:14). Sintagma „scutul aripilor Tale” ar putea fi o aluzie la aripile heruvimilor care acopereau scaunul stropit cu sânge al îndurării.

Căci Tu, Dumnezeule, ai auzit jurămintele mele; Tu mi-ai dat moștenirea celor ce se tem de Numele Tău. Cuvântul moștenire se aplică în VT la țara Canaan (Exod 6:8), la poporul Israel (Psalmi 119:111), la copiii dintr-o familie (Psalmi 127:3), la imunitate față de relele ce ar putea veni (Isaia 54:17) și în fine la tabernacol sau la templu (Ieremia 12:7). Aici avem probabil de a face cu ultimul termen, întrucât în versetul anterior a fost menționat cortul lui Dumnezeu și s-a făcut aluzie la heruvimi. În vremea noastră probabil că prin moștenirea celor care se teme de numele lui Dumnezeu am înțelege viața veșnică (Coloseni 1:12).

Tu vei prelungi viața regelui, iar anii săi vor străbate generații după generații. El va rămâne pe veci înaintea lui Dumnezeu. Fă ca îndurarea și adevărul să-l păzească!

Este interesant că în aceste două versete David trece de la persoana întâi la a treia. Interesant - întrucât deși el s-a referit negreșit la el însuși și la legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu el (2 Samuel 7), cuvintele sale sunt mai nimerite pentru a fi aplicate la alt Rege. Dacă aplicăm cuvintele la David, ele nu pot fi înțelese decât cu sensul că el cere viață îndelungată pentru el însuși și perpetuarea regatului său. Dar aplicate la Domnul Isus, ele sunt literalmente împlinite: - Viața Lui a fost prelungită la nesfârșit, în pofida persecuțiilor la care a fost supus (Evrei 7:16). - Anii Săi vor străbate toate generațiile (Evrei 1:12). - El va fi întronat pe veci de veci înaintea lui Dumnezeu (Ev. 1:12). - Dragostea statornică și credincioșia vor veghea asupra Lui, ca niște gărzi de corp (Psalmi 91:1-16). Chiar în comentariul ebraic străvechi din Targum se spune că aici este vorba de Mesia.

Prin urmare, voi cânta laudă numelui Tău pe veci, ca zi de zi să-mi împlinesc jurămintele.

Și astfel psalmul care a început în condiții extrem de tulburi se încheie într-o deplină seninătate. David a ajuns la Stânca ce e mai înaltă decât el, drept care este atât de recunoscător încât se hotărăște să cânte laude Domnului încontinuu, împlinindu-și jurămintele de închinare, iubire și slujire. El nu va fi ca cei care fac jurămintă extravagante, când sunt la strâmtoare, pentru ca după aceea îndată să uite de ele când criza a trecut. El nu va fi ca unul care „zburdă în rugăciune, dar șchioapătă în laudă.”

Psalmul 61 a inspirat acest minunat imn:

Uneori umbrele sunt adânci.

Aspră mai e cărarea spre țința ce ne stă în față;

Iar necazurile și întristările ce ne mai împresoară,

Năpustindu-se ca niște furtuni asupra sufletului nostru!

Refren:

La Stâncă voi alerga în acele moment,

La Stânca ce e mai înaltă decât mine;

La Stâncă să alerg,

La Stânca ce e mai înaltă decât mine!

O, cât de lungă mi se poare uneori ziua,

Ce tare mă dor picioarele!

Dar, trudind pe cărarea prăfuită a vieții,

Ce mare alinare simt la umbra Stâncii!

O, lângă Stâncă să rămân mereu,

Binecuvântări sau necazuri de-or veni.

Pe povârnișul abrupt de-aș urca

Sau în valea umbrită de aș umbla!

- Erastus Joimson

Numai Dumnezeu!

Mesajul Psalmului 62 este că Dumnezeu este singurul refugiu. Repetarea cuvântului numai subliniază dreptul Său exclusiv de a primi din partea noastră încrederea deplină și neclintită.

Printre multele căi minunate în care este prezentat El aici se numără și următoarele:

sursa mântuirii noastre (v. 1b, 2a, 6a, 7a) stânca noastră (v. 2c, 6c) apărarea noastră (v. 2c, 6c) temeiul nădejzii noastre (v. 5b) slava noastră (v. 7a) adăpostul nostru v. 7b, 8b) sursa puterii noastre (v. 1 1b) izvorul îndurării (v. 12a)

Oricine face din Dumnezeu temeiul încrederii și tăriei sale are următoarele motive de încredere: nu se va clătina mult (v. 2b) va avea îndrăzneala de a-și mustra vrăjmașii (v. 4) nu se va clătina (v. 6b) va dori ca și alții să cunoască bucuria de a se încrede în Dumnezeu (v. 8)

Există alte cinci obiecte în care oamenii se încred adesea, dar o atare încredere va conduce negreșit la dezamăgiri. (1) Cei de jos, adică oamenii de rând, sunt tot atât de inconsistenți și de trecători ca un abur (ca o suflare). (2) Cei de sus, fie că sunt dregători, fie oameni bogați, sunt o iluzie, în sensul că doar par să ofere ajutor și siguranță, dar nu te poți bizui pe ei. Pune plebea sau elita pe cântar și vei constata că sunt lipsiți de greutate la capitolul probitate. (3) Asuprirea este o metodă nechibzuită pe care ar încerca cineva să se bizuiască, întrucât, cum s-a exprimat cineva, „poartă stigmatul blestemului lui Dumnezeu.” (4) Jaful ar părea o cale rapidă de a pune mâna pe putere și pe averi, dar câștigurile necinstite sunt sortite să intre sub judecata lui Dumnezeu. (5) Chiar bogățiile câștigate prin mijloace cinstite, prin hărnicie, nu trebuie să ocupe locul pe care trebuie să-L acordăm numai lui Dumnezeu în atașamentul și slujirea noastră. F. B. Meyer a scris: „De câte ori am căutat în zadar ajutor, de la oameni și de la bani - dar Dumnezeu niciodată nu a dat greș față de noi!”

Pare verosimil că Psalmul acesta a fost inspirat de răzvrătirea lui Absalom. Rebelii erau decisi să-l zdrobească pe David, ca și când acesta ar fi fost un zid ce stă să se prăbușească și ca un gard ce se surpă. Țelul urmărit de ei era să-l doboare de pe poziția elevată pe care o ocupa, adică de pe tronul său. Pe față se prefăceau că-i sunt supuși, dar în ascuns urzeau comploturi împotriva lui. Regele fugăr își îndeamnă supușii loiali să nu-și părăsească încrederea în Domnul. Dușmanii săi se încredeau în oameni și în bani, dar în nici unul din aceste elemente nu era mântuirea. Încrederea psalmistului era numai în Domnul. De repetate ori Domnul îl asigurase că El este izvorul puterii și iubirii; că puterea Lui vine în ajutorul celor credincioși, ca să-i izbăvească și să-i pedepsească pe vrăjmașii lor; că dragostea Lui îi mângâie și-i binecuvântează pe ai Săi. El va avea grijă ca, în justiția Sa, să-i pedepsească pe cei ce refuză harul Său.

Comentariul lui John Donne pe tema acestui psalm este demn de reținut:

El e stânca și mântuirea mea; apărarea, adăpostul și slava mea.

Dacă e adăpostul meu, ce dușman m-ar putea urmări?

Dacă e apărarea mea, ce ispită m-ar putea răni?

Dacă e stânca mea, ce fortuna m-ar putea lovi?

Dacă e mântuirea mea, ce melancolie m-ar putea întrista?

Dacă e slava mea, ce calomnie m-ar putea defăima?

Ce minunat este să-l auzim luându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, făcând din El Dumnezeul său personal: „O, Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu.” Cuvintele în sine sunt cât se poate de simple, aproape puerile, dar sunt pline de miez duhovnicesc. Dumnezeul meu - exprimă o relație intimă, personală. Dumnezeul meu - o comoară nepieritoare, când toate celelalte s-au dus. Dumnezeul meu - un izvor nesecat de resurse în orice criză. Devotamentul psalmistului față de Dumnezeu e de natură să ne facă să ne smerim, mai ales când ne amintim cât de reci și retrași suntem uneori. El L-a căutat pe Domnul devreme - devreme în viața sa și devreme în fiecare zi. Și L-a căutat cu o fervoare ce nu admitea refuz. Sufletul său era însetat după Dumnezeu - ceea ce înseamnă că întreaga sa ființă dorea părtășia cu Cel Etern. Dorul său era atât de intens ca setea unui drumeț ce străbate un ținut arid. Apropo, cred că această descriere se potrivește de minune cu modul în care se prezintă lumea: un pustiu arid.

El rememorează clipele când se închina în lăcașul de închinăciune de la Ierusalim, când contempla plin de încântare și extaz slava Domnului, când îl vedea pe Dumnezeu în toată puterea și slava Sa. Acum sufletul său nu se poate mulțumi cu nimic mai prejos decât cu o nouă descoperire a Domnului în splendoarea și tăria Sa. Unii au definit-o drept o viziune beatifică - această vedenie a lui Dumnezeu în slava Sa divină. Indiferent cum s-ar numi, este o experiență de neasemuit, față de care orice altă slavă pălește.

Fii tu viziunea mea, O Domnul inimii mele!

Nimic să-mi fie toate celelalte pe lângă ceea ce ești Tu:

Tu ești gândul meu cel mai ales, zi și noapte

Fie că sunt treaz, fie că dorm, prezența Ta mă luminează.

-Imn irlandez din secolul al optulea Tradus de Mary E. Byrne Versificat (în engleză) de Eleanor H. HUI

Apoi din acest loc neverosimil care era pustiul Iudeii se ridică una din rapsodiile cele mai mișcătoare de adorație.

Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața, buzele mele Te vor lauda. Te voi binecuvânta dar toată viața mea și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile.

Bunătatea Domnului este mai bună decât orice lucru pe care ni l-ar putea oferi viața. Buzele umane sunt folosite în modul cel mai util când îl laudă pe El. Toată viața nu este prea lungă pentru a o petrece binecuvântându-L pe El. Mâinile noastre pulsează de încredere când sunt ridicate către El, spre slava Lui, cu rugăciune.

Nici un banchet nu se poate compara cu această sacră comuniune. Sufletele noastre sunt hrănite cu cele mai alese bucate, iar buzele noastre răspund cu un potop de mulțumiri, în timp ce noi răscumpărăm ceasurile de nesomn din timpul nopții meditând la slăvitul nostru Domn. De

ce ajutor ne-a fost El nouă - cine va putea măsura vreodată tot ce a făcut El pentru noi? Adăpostiți la umbra aripilor Sale, ne putem înălța glasul în cântece de slavă la adresa Lui. Apoi, rămânând strâns lipiți de El, mereu conștienți că avem nevoie de El, El ne păzește de pericolele văzute și nevăzute, împuternicindu-ne să mergem înainte spre ținta premiului divin.

Ați spus cumva „dușmani”? „O, da, am dușmani, oameni hotărâți să mă anihileze. Dar ei sunt sortiți pierzării. Ei vor muri de moarte năprasnică și vor suferi ocara de a nu fi îngropați cum se cuvine.

Dar Eu voi continua să mă bucur în Dumnezeu. De fapt, toți cei care îi jură credință vor avea parte la bucurie deplină, în schimb cei obișnuiți cu minciuna vor fi reduși la tăcere."

Arcuri și săgeți

În Psalmul 64 avem două concursuri de tragere la țintă cu arcul. Evenimentul care a precedat această scenă este confruntarea dintre cei răi și cei neprihăniți (v. 1-6). Evenimentul principal se petrece între Dumnezeu și cei răi (v. 7-10).

Prima bătălie pare să fie total disproporționată - inegală! Neprihănitului David i se opune o mulțime de ticăloși. El nu are săgeți, dar tolbele lor sunt pline. El are însă arma secretă a rugăciunii pe care o folosește din plin pentru a obține sprijinul Prietenului său nevăzut. Mai întâi, el își ridică glasul către Dumnezeu să fie păzit de frica și ocrotit de cursele celor răi, întinse pe furiș. Apoi îi prezintă lui Dumnezeu un raport cu informații confidențiale despre dușman. Ei își ascut limba ca sabia și aruncă vorbele lor pline de venin, ocările lor lovind ca niște săgeți. Atacurile lor se abat pe neașteptate, ei năpustindu-se din ascunzișurile lor tainice fără să se teamă de vreun contraatac. Sunt neînduplecați în hotărârea lor de a-i distruge pe cei nevinovați. În complotul lor de a-l prinde pe psalmist în cursă, își imaginează că nu vor fi dați în vileag. „Ei și-au urzit planurile strașnic, fiecare lucrând cu o inimă vicleană, fiecare plin de perfidie" (v. 6, Moffatt).

Toate par a fi fost de partea tâlharilor până în acest punct. Dar cei neprihăniți se țin strâns de făgăduința: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți" (Exod 14:14). „Lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu" (2 Cronici 20:15).

Și astfel, în cea de-a doua întrecere, îl vedem pe Dumnezeu încordându-și arcul și lansând săgeata Lui împotriva lor. Și, desigur, El nu greșește, lovitura Sa mergând la țintă. Iar ei cad la pământ răpuși. Dumnezeu face ca vorbele rostite de ei să se întoarcă împotriva lor, toți spectatorii fiind care încotro, îngroziți.

În consecință, poporul este cuprins de groază și uimire. Vestea se răspândește cu iuțeala fulgerului, oamenii dându-și seama că neprihănirea a triumfat. Desigur, asta îi face pe cei neprihăniți să se bucure și să se încreadă în Iehova. Toți cei care iubesc neprihănirea vor jubila.

De-a lungul tuturor veacurilor de înstrăinare a Israelului față de Dumnezeu, Sion a fost sterp în privința laudei pe care ar fi trebuit să l-o aducă lui Dumnezeu. Dar când poporul străvechi al lui Dumnezeu va fi readus la părtășia cu El, Sionul va răsună iarăși de laudă și închinăciune, într-o atmosferă plină de venerație, tăcere, adorare și închinare. Lui îi vor fi în sfârșit împlinite jurămintele. Asta ar putea însemna propriul Său jurământ, conform căruia orice genunchi se va pleca în fața Sa (Isaia 45:23), sau ar putea fi o referire la jurământul lui Mesia din Psalmul 22:22; „în mijlocul adunării Te voi lăuda." Sau ar putea însemna jurământul de iubire, închinare și slujire pe care-l va face rămășița persecutată în Marea Strămtorare.

Dacă în versetul 1 accentul a căzut pe Israel, tema este mai cuprinzătoare în versetul 2, fiind vorba de omenirea întreagă. Dumnezeu este cunoscut prin nobilul și mărețul apelativ: „Tu, Cel care auzi rugăciunea." Națiunile convertite se vor alipi de El prin rugăciune rostită cu credință.

Este important să observăm schimbarea de vorbitori ce intervine aici. În prima propoziție, Mesia face o trecere în revistă a lucrării Sale ispășitoare de la Golgota, când a fost zdrobit sub povara de păcat. Dar rămășița credincioasă de evrei recunoaște numaidecât că nu a fost vorba de păcatele Sale, ci de „fărădelegile noastre." Și astfel acești evrei spun: „El a fost rănit pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El, și prin vânățile Sale suntem noi vindecați" (Isaia 53:5). Și de îndată ce-și vor mărturisii israeliții vina, vor primi asigurarea că fărădelegile le sunt iertate.

Din nou realizăm că prima parte a versetului vorbește despre Mesia Isus, pe când a doua parte este limbajul Israelului răscumpărat. Binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu este Cel pe care L-a ales Dumnezeu, cum citim la Isaia 42:1: „...Alesul Meu în care sufletul Meu își găsește toată plăcerea." De asemenea El este Cel pe care Dumnezeu L-a făcut să Se apropie de El - un preot pe veci, după rânduiala lui Melhisedec. El va locui în corturile Domnului, în locul de apropiere specială de El. Apoi rămășița își exprimă încrederea și mulțumirea deplină față de bunătatea casei lui Dumnezeu, adică templul Său. Această referire la templu îi face pe unii să se îndoiască de faptul că David ar fi autorul psalmului de față, întrucât templul a fost construit abia după moartea lui David. Dar dificultatea dispare când ne dăm seama că termenul templu a fost uneori aplicat cu referire la cortul întâlnirii (tabernacol) înainte de a fi fost construit templul lui Solomon (1 Samuel 1:9; 3:3; 2 Samuel 22:7).

În continuare tot rămășița are cuvântul. Ca răspuns la rugăciunea sa, Domnul, în dreptatea Sa, îi pedepsește pe dușmanii lor cu judecăți groaznice. Astfel El Se descoperă pe Sine ca Dumnezeul mântuirii lor și încrederea oamenilor de pe tot pământul și de pe mările îndepărtate. Ce Dumnezeu măreț este El! Încins cu atotputernicia Sa, El a pus temeliiile ferme ale munților, așezându-i pe fiecare la locul său, printr-un act al puterii Lui supreme. Pentru El e o nimica toată să potolească mările involburate, să liniștească furia valurilor (pe Marea Galileii, de pildă). Sau - de ce nu? - să suprimă furia Neamurilor.

Nici nu e de mirare că necredincioșii din țările cele mai îndepărtate se tem de semnele și minunile pe care le aduce Dumnezeu peste noi!

Deși versetele 9-13 descriu ciclul anual complet al recoltei, de la vremea semănatului până la seceriș, ele se aplică în special la Mileniu, când blestemul va fi îndepărtat iar recoltele supraabundente vor fi la ordinea zilei.

Primăvara este ca un timp de cercetare din partea lui Dumnezeu. El trimite ploile torențiale din râul Sau ceresc - norii ce acoperă bolta cerească. Apoi când terenul a fost pregătit, El dăruiește sămânța de semănat.

În timpul sezonului când se coc roadele, brazda e irigată, ploaia înmoaie bulgării de pământ, păstrând solul moale. Curând recoltele se fac, în cantități îmbelșugate.

Dumnezeu încununează ciclul coacerii roadelor cu bunătatea Sa. Oriunde au trecut picioarele Sale se fac roade îmbelșugate (Knox). Pășunile dau recolte îmbelșugate pentru vite. Dealurile sunt acoperite cu verdeață îmbelșugată, de parcă ar tresări de bucurie. Pășunile sunt îmbrăcate cu straie din lână, de parcă ar fi acoperite de o turmă uriașă de oi. Grâul cu spicul plin se leagănă armonios pe tot cuprinsul văii. Se pare că întreaga natură sărbătorește sosirea epocii lui Mesia.

Veniți, Vedeți și Auziți!

În primele patru versete, psalmistul cheamă întreg pământul să se unească în a-l cânta laude lui Dumnezeu, în ceea ce se cuvine a fi o cântare plină de bucurie, care să preamărească slăvitul Său nume. Lauda trebuie să vie glorioasă, deoarece și Subiectul este glorios. Ne sunt date chiar cuvintele cântării de închinăciune universală, pe care le-am putea parafraza în felul următor:

Doamne, realizările Tale sunt extraordinare. Puterea Ta este atât de devastatoare încât dușmanii Tăi tremură înaintea Ta. În sfârșit, întregul pământ se înclină înaintea Ta, închinându-se în fața Ta. Toți oamenii de pretutindeni laudă Numele Tău în cântare.

Cântarea aceasta va fi, negreșit, cea îndrăgită de mulți când va începe împărăția de o mie de ani.

Frecvența cu care revin termenii noastră, și noi în versetele 5-12 ne face să credem că acestea ar fi sentimentele evanghelice ale rămășiței de evrei din zilele de pe urmă, când ei vor chema națiunile să ia aminte la cutremurătoarele lucrări pe care le-a săvârșit Dumnezeu pentru Israel. Două desfășurări uimitoare ale tăriei Sale se remarcă în special: Când a croit El un drum uscat prin Marea Roșie și când, patruzeci de ani mai târziu, israeliții au ajuns la Râul Iordan, pe care l-au traversat tot pe uscat. Ce strigăte de bucurie s-au înălțat din piepturile izraeliților cu acel prilej! Oamenii L-au preamărit pe Dumnezeul lor, a cărui stăpânire nu va lua nicicând sfârșit și ai cărui ochi veghează asupra națiunilor. Ar fi o mare prostie ca cineva să se răzvrătească împotriva unui așa Dumnezeu!

Neamurile trebuie de asemenea să-L binecuvânteze pe Dumnezeu pentru felul miraculos în care i-a păzit pe israeliți. Într-o succesiune rapidă de imagini figurate, Israel este înfățișat ca fiind rafinat ca argintul când este supus la căldură intensă de către topitor (v. 10), fiind întemnițat ca și când ar fi într-un laț (v. 11a), fiind supus la muncă forțată (v. 11 b), fiind călcat în picioare de oameni ticăloși, (v. 12a). fiind expus la pericole groaznice, ca și când ar trece prin foc și prin apă (v. 12b).

Și totuși, Dumnezeu nu i-a lăsat să fie înfrânți. Mai degrabă, El i-a dus la o împlinire bogată - o referire la prosperitatea supraabundentă a Israelului în timpul Mileniului. După cum se exprimă Williams:

În pofida eforturilor necurmă ale Satanei și ale omului de a-l distruge pe Israel cu desăvârșire, cele douăsprezece triburi ale sale se vor înfățișa pe Muntele Sion când se vor arăta zorii Mileniului, demonstrând astfel adevărul din versetul nouă. Ei vor mărturisi că pedepsele la care au fost supuși (v. 10-12) au izvorât din dragoste și s-au aplicat cu înțelepciune.

În versetele 13-20, pronumele eu și meu indică faptul că nu mai audiem cântarea corului, ci un solo. Mai mulți comentatori cu multă răspundere cred că vorbitorul este Domnul Isus, Regele Israelului și mărețul Mare Preot. El vine la Dumnezeu cu jertfele de ardere-de-tot ale unei vieți total consacrate voii Tatălui Sau. El împlinește jurămintele laudei pe care le făgăduise când fusese în strâmtorare. Aceasta ar putea fi o referire la propriile Sale suferințe pe cruce, sau la suferințele pe care le-a resimțit pentru ai Săi, căci „în toate necazurile lor, El a fost întristat” (Isaia 63:9).

Când citim aici despre arderile-de-tot, despre jertfele de berbeci și o ofrandă de tauri și capre, nu trebuie să le luăm neapărat în sens literal, ci mai degrabă în corelație cu propria experiență a psalmistului. Asociindu-Se cu poporul Său, Mesia folosește aceste imagini în mod figurat, preînchipuind închinarea spirituală pe care El și rămășița de evrei credincioși o vor aduce. Dar asta nu neaga faptul că un sistem de jertfe, modificat față de cel inițial, ar putea fi reintrodus în împărăția de o mie de ani.

În versetul 5, invitația a fost: „Veniți și vedeți.” Aici în versetul 16 este „Veniți și auziți.” Lucrările lui Dumnezeu în istorie se pot vedea, dar lucrările Sale în legătură cu sufletul se pot auzi. Mesia îi invită pe toți oamenii temători de Dumnezeu să audă mărturia Sa privitoare la rugăciunea ascultată. El strigase către El, cu cereri și mulțumiri. Sintagma se referă la zilele când fiind în trup, El „aducea cereri și rugăciuni Celui care putea să-L salveze de la moarte, cu strigăte puternice și cu lacrimi (Evrei 5:7, JND). Dacă ar fi privit fărădelegea în inima Lui, Domnul nu L-ar fi ascultat. Dar El a fost fără păcat și astfel a fost ascultat, „din pricina pioșeniei Sale (Evrei 5:7, JND).

Și astfel psalmul se încheie cu această explozie de laudă:

Binecuvântat să fie Dumnezeu, care nu mi-a lepădat rugăciunea și n-a îndepărtat bunătatea Sa de la mine!

Chemarea misionară a lui Israel

Când Dumnezeu a chemat națiunea Israel, El a rânduit ca ea să aibă un caracter misionar, urmând să fie deopotrivă martoră și mărturie în sine pentru popoarele din jur, a doua adevăruri importante:

1. Adevărul despre monoteism - că există un singur Dumnezeu (Exod 20:2,3; Deuteronom 6:4; Isaia. 43:10-12).

2. Adevărul că un popor care trăiește în ascultare, sub guvernarea directă a lui Iehova, va fi fericit și prosper (Levitic :3-12; Deuteronom 33:26-29; 1 Cronici 17:20; Ieremia 33:9).

Dumnezeu nu a rânduit ca Israel să fie terminalul binecuvântării Sale, ci canalul prin care să se reverse aceasta către alte popoare. Există numeroase indicii în Vechiul Testament potrivit cărora mântuirea lui Dumnezeu a fost destinată atât Neamurilor, cât și evreilor și că Israel, ca împărăție de preoți, trebuia să îndeplinească rolul de mediator între Dumnezeu și popoarele pământului. Din nefericire, Israel a eșuat în acest

aspect al misiunii sale. Căzând în idolatrie, Israel a tăgăduit înseși adevărurile pe care a fost chemat să le proclame. Dar planurile lui Dumnezeu nu sunt înfrânte cu una cu două. Dimpotrivă, ele rămân în picioare și se împlinesc. În timpul Marii Strâmtorări, o rămășiță de evrei credincioși va vesti evanghelia împărăției întregii lumi (Matei 24:14). Iar în timpul împărăției care va urma, Israel va fi canalul prin care se va revărsa binecuvântarea către Neamuri (Isaia 61:6; Zaharia 8:23).

Psalmul acesta anticipează acel timp, în care vom auzi evreii credincioși rugându-se ca Dumnezeu să-i binecuvânteze, pentru ca ei să poată fi mijloacele prin care să fie evanghelizate națiunile. Când citim cuvintele: „ca să se cunoască pe pământ calea Ta,” trebuie să ne aducem aminte că Cristos este calea (Ioan 14:6). Numai prin El pot națiunile și persoanele individuale să aibă parte de mântuirea lui Dumnezeu.

În cadrul unei izbucniri extraordinare de entuziasm, Israel se roagă apoi ca marile șuvoaie de laudă să se înalte către Dumnezeu din partea Neamurilor, ca națiunile să se bucure de un timp de mare sărbătoare, bucurându-se și beneficiind de domnia dreaptă a lui Cristos, de grija și păstoria Sa.

După cum Israel tânjește de dor să-L vadă pe Dumnezeu lăudat de toate popoarele lumii, după cum ne amintește F. B. Meyer, tot așa și „noi dorim cununi pentru fruntea lui Cristos.”

Ultimele două versete prezintă Mileniul ca și când ar fi început deja. Recoltele au fost strânse, hambarele și silozurile fiind pline. Această dovadă a binecuvântării revărsate de Dumnezeu peste Israel va constitui o puternică mărturie pentru națiuni. Cărturarul evreu Franz Delitzsch rezumă astfel acest eveniment: „Căci aceasta este calea lui Dumnezeu, ca tot binele pe care îl manifestă El către Israel să fie spre bunăstarea omenirii.”

Imnul introductiv (68:1-6)

Primul verset ne arată că deplasările chivotului constituie tema principală. Cuvintele acestea sunt aproape identice cu cele folosite de Moise când a pornit chivotul de la Muntele Sinai (Numeri 10:35). Imaginea deplasării, chivotului sacru simbolizează intervenția lui Dumnezeu. Pentru vrăjmașii Săi aceasta înseamnă o mare nenorocire - împrăștierea lor. Pentru cei neprihăniți - o mare bucurie. Dușmanii Săi fug care încotro, cuprinși de panică. Se risipesc ca fumul și se tocesc ca ceara, prăbușindu-se. Dar pentru cei dreپți acesta e un timp de izbândă, când ei sunt răzбunați și îndreпtăți, copleșiți de bucurie.

Este timpul să-l aducă lui Dumnezeu laude și să pregătească pentru Domnul o cale în pustiu (MT, vezi textul marginal NKJV, cf. Isaia 40:3; 62:10). Numele Său este IAH, Iehova care își respectă legământul; El este vrednic de laudă pe veci. Deși este nemărginit de înălțat, totuși este intim apropiat de cei năpăstuiți și lipsiți de prieteni. Ca Dumnezeu al oricărui har, El este tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor. El asigură căldura și părășia unui cămin fericit celor singuratici, precum și celor care au fost pe nedrept aruncați în temniță. El îi conduce la prosperitate cu strigăte de bucurie. Nu tot așa stau lucrurile cu cei răzvrățiți. Aceștia sunt alungați în pustiu dezolant. Prin urmare, aceste versete introductive reliefează tema din Battle Hymn of the Republic: "Our God is marching on," (Imnul de băтălie al republicii: Dumnezeul nostru merge înaintea noastră") - contrastând rezultatele marșului Său pentru cei dreпți cu rezultatele acestui marș față de rebeli. Deși acest lucru nu transpare din versiunea engleză, cele șapte nume ale lui Dumnezeu sunt întreșesute în însăși fibra acestui Psalm: Elohim (v. 1), Iah (v. 4), Iehova (v. 10), El Șadai (v. 14), Iah Elohim (v. 18), Adonai (v. 19) și Iehova Adonai (v. 20).

Chivotul părăsește Muntele Sinai, străbătând pustiu

Ce înălțător a fost momentul când israeliții au strâns tabăra la Muntele Sinai și au pornit în călătoria lor spre Țara Promisă, cu chivotul în față! Însăși natura părea să fie părășă la acest eveniment plin de înțelesuri. Pământul s-a cutremurat și cerurile au slobozit ploaia lor, Muntele Sinai cutremurându-se în fața acestei priveliști înălțătoare.

Intrarea în pământul Canaan și cucerirea acestuia (68:9-14)

Când ajungem la versetul 9, Israel este deja în Canaan, în contextul în care Dumnezeu a produs schimbări în clima țării, pentru ca poporul să aibă ploaie din belșug - în contrast cu situația pe care o lăsaseră israeliții în Egipt, unde recoltele depindeau de irigație și, desigur, în contrast cu pustiu prin care a trecut Israel în drum spre Canaan. Acum acest pământ a prins din nou viață, fiind bogat în vegetație - un teren mănos. Israelii au ajuns, în sfârșit, acasă, fiind îngrijii de Domnul.

Narațiunea abordează în acest punct tema cuceririi Canaanului. Domnul spune un cuvânt, adică le poruncește să mășăluiască împotriva inamicului. Și în cuvântul Său este implicită asigurarea biruinței. În continuare o mulțime mare de femei răspândește acasă vestea: „împărății oștirilor fug, fug!” În cuvinte ce ne amintesc de Cântarea Deborei (Judecători 5), vedem cum aceste femei împart prada de război, deși ele nu au părăsit staulele de acasă. Îmbrăcându-se cu hainele frumoase, împodobindu-se cu bijuteriile aduse de pe câmpul de băтălie, ele se aseamănă cu aripile porumbiței acoperite de argint, asupra cărora, când razele soarelui cad sub un anumit unghi, produc efectul asemănător aurului străveziu.

Inamicul a suferit o înfrângere cumplită. Dumnezeu i-a împrăștiat pe regi de parcă ninge în Zalmon.

Capturarea Ierusalimului de către David (68:15-18)

Ierusalim continua să fie stăpănit de păgânii iebușiți. Primul lucru pe care l-a făcut David după ce a fost uns rege peste întreg Israelul a fost să declanșeze un atac împotriva acestei cetăți. Apărătorii ei manifestau o aroganță față de orice posibilitate de cucerire, socotind cetatea lor atât de formidabilă încât ar fi putut să fie apărată chiar de orbi și șchiopi. Dar David și vitejii lui au capturat fortăreața, numind-o Cetatea lui David (2 Samuel 5:1-9).

Asta ne spune psalmistul în aceste versete. Momentul dezvăluirii Ierusalimului ca cetatea aleasă a lui Dumnezeu este urmărit de piscurile acoperite de nea ale Muntelui Hermon, situat în nordul ținutului Basan, care privește cu jind Muntele Sion. Hermon este denumirea dată falnicului masiv din ținutul de nord, caracterizat prin prezența multor piscuri semețe, dar pe care Dumnezeu l-a trecut în umbră, preferând Muntele Sion, ca locuință permanentă a Sa - de unde și gelozia Hermonului.

David rememorează capturarea Ierusalimului din mâna iebusiților. Dar nu se iluzionează că victoria i s-ar fi cuvenit, sau că datorită meritelor sale ar fi câștigat bătălia. Nu în strategiile sale sau în vitejia ostașilor săi a constatat victoria, ci a depins întru totul de nenumăratele care ale lui Dumnezeu care au luat cu asalt cetatea. Marșul lui Dumnezeu, care începuse la Sinai, a atins acum gloriosul final de la Sion.

Amintindu-și cum ostașii lui au atacat meterezele Ierusalimului, David privește dincolo de carne și sânge, văzând cum Dumnezeu Se suie pe muntele înalt, luând prizonieri și pradă pentru cei ce erau odinioară rebeli, pentru ca El să locuiască în mijlocul acestor oameni ca Domn și Mântuitor al lor.

Pavel aplică versetul 18 la înălțarea lui Cristos la cer (Efeseni 4:8-10). Când Cristos S-a suit la cer de pe pământ, El a luat robia captivă, adică a triumfat biruitor peste vrăjmașii Săi, dând daruri oamenilor. Darurile primite de El printre oameni ca răsplată pentru lucrarea Sa isprăvită de la cruce (Psalmi 68:18) El le-a dăruit, la rândul-l, oamenilor, pentru înființarea și dezvoltarea bisericii Sale (Efeseni 4:8).

Cântarea de laudă adresată lui Dumnezeu pentru biruința dăruită evreilor în cucerirea iebusiților (68:19-23)

Amintirile legate de cucerirea Sionului stârnesc o spontană izbucnire de laudă la adresa lui Dumnezeu. Cântarea Îl înfățișează pe Dumnezeu în postura de Izbăvitor și Nimicitor. Ca Izbăvitor, El „ne poartă poverile, asigurându-ne izbânda” (Knox). Ei este Dumnezeul mântuirii noastre, Cel care poate să ne scape de la moarte.

Ca Nimicitor, El își va drobi dușmanii, pe acei rebeli ale căror plete simbolizează nelegiuirea lor. Acestora El le-a promis că-i va urmări în pustietățile Basanului și pe mări, pentru ca Israel să se poată spăla cu sângele lor iar câinii Israelului să se înfrupte din stârvurile lor.

Versetul 22 nu se referă la strângerea Israelului, ci la vânarea dușmanilor săi.

Procesiunea în cadrul căreia chivotul este dus în lăcașul de închinăciune de la Ierusalim

La scurt timp după ce David a capturat Ierusalimul, a luat măsuri pentru ducerea chivotului în cortul ce fusese ridicat pentru a-l adăposti (2 Samuel 6:12-19). Procesiunea care a însoțit acest eveniment este descrisă aici, în timp ce chivotul se îndreaptă spre lăcașul cel sfânt, psalmistul spune, în realitate: „Uite-l că vine!” Corul intonează o cântare, orchestra dă glas imnurilor sale iar tinerele cântă din tamburine. Ascultați cuvintele cântării:

Binecuvântați pe Dumnezeu în adunări, pe Domnul, din fântâna Israelului!

Triburile sunt reprezentate aici, de la cele din sud - micul Benjamin și Iuda - la cele din nord - Zabulon și Neftali.

Chivotul pătrunde astfel în lăcașul cel sfânt, în timp ce afara oamenii rostesc o rugăciune finală (v. 28-31), urmată de o cântare în care tot pământul este îndemnat să-L laude pe Domnul (v. 32-35).

În rugăciune mai întâi Dumnezeu este chemat să facă apel la țaria Sa, să-și dovedească puterea în folosul poporului Său, să aducă la bun sfârșit ceea ce a început pentru ei. Rugăciunea aceasta își va găsi răspunsul final în Mileniu când templul va constitui gloria Ierusalimului iar regii vor aduce daruri de aur și tămâie (Isaia 60:6) Mărețului Rege.

Este greu de deslușit sensul versetului 30 în originalul ebraic, dar ideea care pare să se desprindă din el este că oamenii îl cheamă pe Dumnezeu să mustre fiarele sălbatice și turma de tauri. Fiarele care trăiesc în mijlocul trestiiilor, probabil crocodilii și hipopotamii, îi înfrunchează pe liderii Egiptului. Taurii îi reprezintă pe ceilalți dregători, care „stăpânesc peste turma pașnică de națiuni” (Knox).

Propoziția: „până când toți se vor supune cu arginți” ar putea însemna: „până când acele națiuni se vor pleca înaintea Ta, aducând tribut de argint” sau „înfrângând acele națiuni care au beneficiat de pe urma tributului de argint.” Textul permite ambele sensuri. Și, în același ton, rugăciunea continuă: „împrăștie popoarele care-și găsesc delectarea în război!” Aceste cereri își vor primi răspunsul definitiv la a Doua Venirea a lui Cristos, când agresorii și instigatorii la război vor fi nimiciți.

În ziua aceea, emisari din Egipt vor aduce tribut iar Etiopia își va întinde mâinile, implorând și adorându-L pe Regele întregului pământ.

Ultimele versete ale psalmului cheamă împărățiile pământului să-L recunoască pe Dumnezeul Israelului ca pe Unul care este demn să l se aducă omagiu și laudă. Cuvintele transmit o pronunțată percepție a extraordinarei grandori și măreții a lui Dumnezeu - Cel Transcendent, care călărește pe cerurile cele veșnice. El este Dumnezeul revelației, al cărui glas puternic răsună puternic. El, Cel Atotputernic, care-și arată țaria în folosul Israelului, a cărui putere este dincolo de nori.

Înfrișător în locurile Sale sfinte.

El Se coboară totuși pentru a da tărie și putere poporului Său.

Doar un lucru mai rămâne de spus: Binecuvântat să fie Dumnezeu!

Salvează-mă, Doamne!

Suferințele și moartea binecuvântatului nostru Răscumpărător au constituit pentru El o cufundare în oceanul mâniei lui Dumnezeu. El însuși a comparat, de altfel, patimile care se apropiu cu un botez:

Am un botez cu care trebuie să fiu botezat și cat de mult doresc să se împlinească! (Luca 12:50).

Iar în Psalmul 42:7 îl auzim strigând:

Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale;

Toate talazurile și valurile Tale au trecut peste mine.

În cumplita Sa moarte, El a sondat adâncimile judecății lui Dumnezeu împotriva păcatului nostru.

Aici în Psalmul 69 avem privilegiul de a auzi cel mai profund zbulc al sufletului Său, când El Se cufundă în moarte. Apele au pătruns până la gâtul Său, fiind gata-gata să-L copleșească. El nu mai are nici un sprijin sub picioare, decât noroiul adânc. Acum șuvoaiele au trecut peste capul Său. Apele sunt adânci - mai adânci decât au fost sau vor fi vreodată pentru cei răscumparați. Într-un sens real, Dumnezeu a adunat toate apele la un loc - la Calvar - iar Fiul iubirii Sale îndură acel ocean de judecată, pentru a achita plata pentru păcatele noastre.

Deasupra pustietății năucitoare de apă răsună strigătul Său fierbinte: „Scapă-mă, Dumnezeule!” Se pare că El strigă de o veșnicie întreagă. Gâtul i-a răgușit și l s-a uscat. E epuizat de atâta strigat. Ochii umflați l s-au închis, după ce a scrutat fără încetare orizontul, în speranța unui semn de ajutor de la Dumnezeu. Dar în zadar, că nu e nici un ajutor prin apropiere.

Gloata înfierbântată roiește în jurul crucii, cuprinsă de furie oarbă, înverșunată la culme. Ce scenă! Creatorul și Susținătorul universului atârna pe o cruce de criminal! Dar adevărații criminali, ucigașii Săi, s-au strâns în fața Sa. Cine sunt ei? Sunt bărbați și femei care-l datorează însăși suflarea vieții lor. Si totuși, ei îl urăsc fără temei, fiind decizi să-L nimicească, îl împoacă cu minciuni. De ce? Ce a făcut Domnul meu? Cum se explică această furie, cumplitul lor venin? El, care le-a redat șchiopilor umblarea si orbilor vederea. O, sfinte răni! Și totuși ei nu se mulțumesc cu tot ce l-au pricinuit deja, năpustindu-se furioși împotriva Sa . - Samuel Crossmwx

În continuare pe buzele Mântuitorului răsună cuvintele: „Ceea ce n-am furat trebuie să dau înapoi.” Prin păcatul omului, Dumnezeu a fost jefuit de slujire, închinare, ascultare și slavă iar omul însuși a fost jefuit de viață, de pace, de bucurie și pătaș ie cu Dumnezeu. Într-un sens foarte real, Cristos a venit să dea înapoi ceea ce nu furase.

El S-a dezbrăcat de slava Sa, Învăluindu-Și Dumnezeirea în veșmânt de lut în care măiastra-l iubire Și-a etalat-o, Redând ceea ce nu luase niciodată. - Autor necunoscut

În această privință El ne amintește despre jertfa pentru păcat de la Levitic 5. Trăsătura principală a acestei jertfe consta în restituirea pentru orice pierdere pe care o provocase ofertantul, la care se adăuga o cincime. Ca jertfa noastră pentru păcat, Domnul Isus nu numai că a dat înapoi ce se furase prin păcatul omului, ci a adăugat în plus. Căci Dumnezeu a primit mai multă slavă prin lucrarea isprăvită a lui Cristos de la cruce decât dacă păcatul n-ar fi pătruns niciodată în lume. Prin păcat El a pierdut creaturi; prin har El a câștigat fii. Iar noi o ducem mai bine în Cristos decât am fi dus-o în Adam, chiar dacă el n-ar fi căzut.

În El fiii lui Adam se pot fâli cu mai multe binecuvântări decât cele pierdute de tatăl lor.

Trebuie să înțelegem că versetul 5 se referă la păcatele noastre pe care Isus de bunăvoie Și le-a asumat. El nu S-a făcut vinovat de nici o nepricepere, de nici o greșeală, și totuși „El a luat păcatele și durerile noastre, însușindu-Și-le.” Ce dovadă minunată de har ca El să Se identifice atât de mult cu noi, încât să numească păcatele noastre drept păcatele Sale!

Apoi mintea Sa sfântă este umbrită de teama că unii credincioși serioși se vor poticni de faptul că s-ar putea ca Dumnezeu să nu răspundă la rugăciunile Sale. El Se roagă ca acest lucru să nu se întâmple - ca nici unul din cei care își pun nădejdea în Dumnezeu să nu fie rușinați din cauza a ceea ce l se întâmplă Lui și ca nici unul din cei care îl caută pe Dumnezeul Israelului să nu fie făcut de ocară datorită umilirii și părăsirii Sale.

La urma urmelor, datorită ascultării Sale de voia Tatălui a trebuit să poarte El ocară. Tocmai desfătarea Sa de a fi plăcut lui Dumnezeu a făcut ca oamenii să-l acopere fața cu ocări nespuse de josnice și scuipat. În costul ascultării a intrat și durerea înstrăinării de copiii propriei Sale mame, prin faptul că frații Săi vitregi l-au considerat alienat mintal.

Domnul Isus a fost mistuit de râvna pentru casa Tatălui. Ori de câte ori i-a auzit pe oameni vorbind pe un ton insultător la adresa lui Dumnezeu, El a considerat aceasta o insultă personală adresată Lui însuși. În ziua aceea la Ierusalim când i-a izgonit pe schimbătorii de bani din curțile templului, ucenicii Lui și-au adus aminte că s-a scris despre El în Psalmul 69: „Râvna pentru casa Ta Mă mistuie” (Ioan 2:17).

Se pare că nici unul din lucrurile pe care le-a făcut El aici pe pământ, ca om desăvârșit, nu a fost pe placul criticilor Săi. Dacă își smerea sufletul prin post, îi băgau de vină, sugerând poate că face asta pentru a încerca să pară pios. Iar când a fost cufundat în cea mai neagră întristare, a devenit un proverb pentru ei, iar nu ținta compătimirii lor. În toate straturile societății a fost vorbit de rău, de la dregătorii ce stăteau la poarta cetății la bețivii din taverne, care chefuiau și rosteau cuvinte de batjocură în cântecele de beție. Ciudat lucru ca Domnul vieții și slavei să vină în lumea noastră și să formeze obiectul cântecelor bețivilor!

Și astfel din nou El Se retrage în Dumnezeu, singura Lui resursă. Cu câtă ardoare, insistență și importunitate Se roagă El, luând cu asalt bastioanele cerului și strigând după ajutor! Dar și atunci îi rezervă lui Dumnezeu dreptul de a răspunde la timpul potrivit. Afundându-Se în noroi. El îl imploră pe Dumnezeu să-L scape, dându-l ajutorul său nelipsit în vreme de nevoie, să-L izbăvească de dușmanii Săi și să-L salveze din apele adânci... din șuvoi și din groapă. În cumplita Sa strămtorare, El își întemeiază apelurile pe bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu, pe îndurările Sale bogate. Cererile Sale sunt scurte și la obiect. Ascultă-mă... Întoarce-Te spre mine... nu Te ascunde de mine, apropie-Te de mine, răscumpără-mă și izbăvește-mă. „Scapă-mă din pricina vrăjmașilor mei!” Înseamnă negreșit „pentru ca aceștia să nu jubileze din pricina nealinelor mele suferințe.”

Menționarea vrăjmașilor Săi ne amintește despre tot ce a suferit El din partea acestor oameni. Cărarea vieții Sale a fost presărată cu reproșuri, rușine și ocară. Încă din fragedă pruncie, El a fost urmărit de adversari: Dumnezeu a știut cât de mare a fost numărul acestora. Inima Sa a fost frântă de insultele ce l-au fost aruncate în obraz - acea inimă care dorește numai bine fiilor oamenilor! Întristarea și povara tuturor acestor lucruri l-au cufundat în disperare. N-a fost nimeni care să se îndure de El, să-L compătimească pentru durerea și suferința Sa. În zadar a căutat El mângâietori. Chiar și ucenicii Săi l-au părăsit, fugind. El a fost complet singur.

Apoi, în cadrul uneia din acele uimitoare profeții rostite de David, dar împlinite numai în Isus, citim următoarele cuvinte:

Mi-au dat fiere de mâncare și în setea mea mi-au dat să beau oțet.

împlinirea o găsim la Matei 27:34,48:

I-au dat să bea vin amestecat cu fiere. Dar când l-a gustat, n-a vrut să bea. Și îndată unul din ei a alergat, a luat un burete, l-a umplut cu oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea.

Fierea era o substanță amară și probabil otrăvitoare, dar care, administrată în doze mici, putea avea efect de sedativ. Domnul n-a vrut s-o bea, deoarece El trebuia să sufere ca înlocuitor al nostru, rămânând complet treaz și conștient. Oțetul a fost un vin acru care va fi avut rolul de a spori setea, mai degrabă decât a l-o potoli.

În versetul 22 asistăm la o schimbare bruscă de ton, pe parcursul următoarelor șapte versete auzindu-L pe Mântuitor cum îl imploră pe Dumnezeu să pedepsească națiunea care L-a condamnat să moară. La început faptul ni s-ar putea părea surprinzător, mai ales când ne amintim ca însuși Domnul Isus S-a rugat: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac" (Luca 23:34). Realitatea e însă că nu există nici un conflict între cele două rugăciuni. Iertarea era la dispoziția lor, dacă ar fi dorit să se pocăiască. Dar, în absența vreunei schimbări a inimii lor, n-a mai rămas decât judecata descrisă în aceste versete. Este important să vedem că aceste versete se aplică în mod special la națiunea Israel. Pavel aplică versetele 22 și 23 la Israel în Romani 11:9,10. De asemenea sintagma „corturile lor," cu sensul de tabără (v. 25), este o aluzie tipic evreiască.

Versetele prezic judecățile care vor veni peste rasa de oameni care L-a respins pe Mesia și a provocat executarea Sa. Masa lor va deveni o cursă. Masa se referă la suma totală a privilegiilor ce au fost conferite Israelului, ca popor ales al lui Dumnezeu aici pe pământ. În loc să fie o binecuvântare, aceste privilegii vor stabili măsura condamnării lor.

Când vor avea parte de prosperitate (pace, evr. șalom), aceasta se va transforma într-un laț. Când oamenii vor crede că toate sunt bune, deodată vor ajunge la strâmtoare.

Ochii lor vor fi întunecați, pentru ca să nu mai poată vedea. Asta se referă la orbirea justițiară care a afectat întregul popor Israel (2 Cronici 3:14), Pentru că au respins Lumina, li s-a refuzat Lumina. Coapsele se vor clătina încontinuu, împrăștiați printre națiuni, nu vor găsi odihnă pentru talpa picioarelor lor, ci Domnul le va da „o inimă fricoasă, ochi obosiți și suflet îndurerat" (Deuteronom 28:65).

Indignarea lui Dumnezeu se va revărsa peste ei și mânia Lui îi va copleși. Ne amintim cu adâncă, nespun de adâncă întristare împlinirea acestui verset în pogromurile antisemite, în lagărele de concentrare, în camerele de gazare și în cuptoarele în care au pierit atâția evrei. Deși aceste atrocități au fost săvârșite de oameni răi, nu există nici o îndoială că ele nu au fost împiedicate de Dumnezeu să se abată peste descendenții poporului care a zis: „Sângele Lui să cadă peste noi și peste copiii noștri" (Matei 7:25).

Locuința lor avea să rămână pustie, nimeni nemailocuind în corturile lor. Aici ne amintim de cuvintele lui Mesia din Matei 23:38: „Iată, vi se lasă casa pustie." Cuvintele acestea s-au împlinit cu prisosință în anul 70 d.Cr., când Titus, în fruntea unei armate romane, a prădat Ierusalimul, distrugând templul.

Daca pedeapsa pare severă, să nu uităm crima care a provocat-o.

Căci ei îl persecută pe cel lovit de Tine, Povestesc suferințele celor răniți de Tine.

În parabola viei, viticultorii spun fiului proprietarului: „Iată moștenitorul! Haideți să-l ucidem și să punem mâna pe moștenire" (Matei 21:38). Ei știau că El este Fiul, și totuși L-au omorât. Ultima parte a versetului 26 i-a descris pe acei adepți ai lui Mesia care aveau să fie martirizați.

Având în vedere acest lucru, nu mai există nici un motiv de a cere scuze pentru cuvintele rostite de Mântuitorul:

Adaugă alte nelegiuiri la neleguirile lor Și să n-aibă parte de neprihănirea Ta. Să fie șterși din cartea celor vii și să nu fie scriși împreună cu cei neprihăniți.

Nu trebuie însă să uităm că și după răstignirea Fiului lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu a stăruit pe lângă națiunea Israel să se pocăiască, îndemnându-i pe evrei să se întoarcă spre Isus și să-L accepte ca pe Mesia. Pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor auzim cum bate inima lui Dumnezeu pentru națiunea pe care o iubește fierbinte și o invită cu tandrețe să primească îndurarea și harul Său. Chiar și astăzi evanghelia este adresată deopotrivă evreilor și Neamurilor. Și singurii care vor suferi judecățile descrise în versetele 22-28 vor fi cei care în mod deliberat vor opta pentru această soartă, respingându-L pe Cristos și Dumnezeirea Sa.

Acum citim ultimele cuvinte rostite de Prietenul păcătosului, aflat pe moarte. Chinuit de dureri inimaginabil de mari, El Se roagă ca mântuirea lui Dumnezeu să-L așeze în siguranță pe înălțimi. Și exact acest lucru s-a întâmplat. Dumnezeu L-a înviat din morți a treia zi, așezându-L la dreapta Sa, ca Prinț și Mântuitor. Suferințele Sale pentru păcat s-au încheiat de-acum pe veci. Și ce mare este bucuria noastră!

Iehova Dumnezeu nu-L va mai lovi de-acuma pe Păstor cu sabia;

Nicicând nu-L vor mai ocări păcătoșii nemiloși pe slăvitul nostru Domn. - Robert C. Chapman

Și acum noi cântăm:

Furtuna ce Ți-a aplecat binecuvântatul Cap

De-a pururea s-a potolit,

Asigurându-ne odihnă divină,

Fruntea fiindu-Ți acum acoperită cu slavă. - H. Rossiter

În ultimele șapte versete ale psalmului, cel care vorbește este Răscumpărătorul înviat. Mai întâi El jură că îl va preamări pe Dumnezeu pentru că L-a scăpat din moarte și din mormânt. El va lăuda numele lui Dumnezeu cu o cântare și îl va preamări, aducându-I mulțumiri. Asta va însemna mult mai mult pentru Domnul decât cele mai costisitoare jertfe. Iar oamenii asupriți de pretutindeni vor prinde curaj când își vor da seama că așa cum Domnul a ascultat rugăciunile Mântuitorului și L-a izbăvit, tot așa El îi va auzi pe cei nevoiași și-i va elibera pe deținuții care strigă spre El.

Care va fi însă soarta națiunii Israel? Ultimele trei versete prezic un viitor luminos. Deși a fost dat la o parte pentru o vreme, Israelul va fi restaurat la poziția de binecuvântare. Când evreii îl vor privi pe Cel pe care L-au străpuns și se vor tângui din pricina Lui cum jelește cineva pentru singurul său fiu, când vor zice: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului," atunci Dumnezeu va salva Sionul și va rezidi cetățile lui Iuda. Nemaifiind împrăștiati printre națiuni, slujitorii Săi vor locui în țară iar copiii lor o vor stăpâni. Desigur aceste versete ne îndreaptă privirile în viitor, spre Mileniu, când Domnul Isus va domni ca Rege și Mesia iar Israel va locui țară în siguranță.

Vino degrabă în ajutor!

Morgan numește acest apel „rugăciunea fierbinte însoțită de hohote de plâns." Este exact impresia pe care ne-o formăm din versetul 1, unde David îl roagă pe Dumnezeu să Se grăbească să-l scape.

Pedepsește-i cum se cuvine!

Înfrângerea și alungarea vrăjmașilor săi este preocuparea sa principală în clipa de față. El îi învinuiește că vor să-i ia viața, că au o mare predilecție pentru a-l vătăma și a jubila la vederea nenorocirii care s-a abătut peste el. La rândul său, el cere ca ei să fie încurcați, să dea înapoi rușinați și derutați, să fie uluiți de profunzimea rușinării lor.

Preamărit în veci să fie Domnul!

Gândul exprimat aici este că ajutorul și izbăvirea datorite de Dumnezeu psalmistului vor avea drept rezultat un val de recunoștință și laudă la adresa Lui. Toți cei ce caută pe Domnul vor avea prilejul de a se bucura mult când vor avea parte de ajutorul Sau, închinându-l-se Dumnezeului minunat al mântuirii.

Vino degrabă în ajutor!

Din nou din pieptul celor năpăstuiți se ridică strigătul de ajutor. Deși încrederea lui David nu pare să fie într-un totuș statornică, credința sa în Domnul, nădejdea că El este ajutorul și izbăvitorul lui sunt neclintite. Or, o atare credință nu va rămâne nerăsplătită.

Bătrânețea

Ca și în alte locuri din Scriptură, și aici putem observa o paralelă apropiată între experiențele psalmistului și cele ale națiunii Israel. Astfel, cum subliniază Bellett, psalmul acesta poate fi studiat ca o rugăciune a rămășiței greu încercate în senectutea Israelului.

Primele trei versete sunt similare cu Psalmul 31:1-3. Domnul este preamărit pentru că este adăpostul, stânca și fortăreața psalmistului, Cel în care se încrede el pentru a fi izbăvit, scăpat și mântuit - stânca și cetățuia sa.

În continuare observăm că această rugăciune este străbătută de un profund sentiment de recunoștință pentru ajutorul Domnului în trecut și de încredere că El va continua să-și arate îndurarea față de psalmist și la bătrânețe. Dacă aplicăm psalmul de față la Israel, omul rău și crud din versetul 4 este Anticrist. Cumplitul său regim dictatorial va pune la grea încercare răbdarea sfinților, smulgând din sufletele lor cele mai stăruitoare strigăte de ajutor.

Fericit este omul care poate spune că Dumnezeu i-a fost nădejdea și încrederea sa din copilărie. Dacă s-a bizuit pe Iehova încă de la naștere, nu va duce lipsă de sprijin în amurgul vieții sale. Dacă va putea depune mărturie despre minunatul har al lui Dumnezeu încă din clipa nașterii, atunci nu va duce lipsă de prilejuri de a-L slăvi pe Dumnezeu și în anii ulteriori ai vieții sale.

Psalmistul era de mai mulți ani prilej pentru ca oamenii să se minuneze de profunzimea respingerii și suferinței sale, dar poate și de minunatele izbăviri de care a avut parte. Prin toate vicisitudinile vieții, ale feluritelor împrejurări de care a avut parte, Dumnezeu a fost întotdeauna refugiul său puternic. Drept care psalmistul dorește ca fiecare zi să fie plină de laudă și slavă la adresa lui Dumnezeu.

Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!

Pentru ca să îmbătrânești fără să-ți pierzi frumusețea caracterului ai nevoie de mult mai mult har decât poate să-ți dea natura. Bătrânețea este o lume nouă, plină de conflicte și temeri ciudate; teama de a rămâne singur, teama de a fi o povară pentru cei dragi, teama de a-ți pierde controlul, teama că se va trece peste dorințele și voința ta. Desigur aceste temeri au existat dintotdeauna. Psalmistul dă glas în aceste versete încurajării destinate tuturor celor care sunt la apusul vieții.

Desigur, la toate acestea se adăugă teama psalmistului de dușmanii care îl batjocoreau și căutau să-i ia viața. În concepția lor greșită că Dumnezeu l-ar fi părăsit pe psalmist, ei s-au pregătit să-i dea lovitura de grație, crezând că nimeni nu le va sta împotrivă.

Criza aceasta a generat un strigăt de ajutor din partea psalmistului, care îl roagă pe Dumnezeu să-i vină degrabă în ajutor. Fără nici o dificultate. Dumnezeu ar putea foarte ușor să-i acopere pe vrăjmașii săi de rușine, înfrângere, ocară și dezonoare.

Dar teama este curând depășită de speranță, însoțită de un val tot mai mare de laudă la adresa lui Dumnezeu. Poemul înfățișează lucrările drepte ale lui Dumnezeu și nenumăratele strămtorări din care L-a izbăvit El pe mult încercatul Său copil. Animat de o sfântă hotărâre, psalmistul spune: „Mă voi înfățișa cu o narațiune inepuizabilă a mărețelor lucrări ale lui Iehova Elohim".

Din nou, ca în versetele 5-11, el face o retrospectivă a vieții sale, din tinerețe până la bătrânețe (v. 17-21), subliniind că în tot acest timp Dumnezeu nu l-a dezamăgit niciodată, ci l-a învățat încă din frageda sa pruncie. Ba mai mult, cum subliniază Knox, „și acum pot fi auzit rememorând minunatele Tale lucrări.” Acum psalmistul este bătrân și încărunit, dar nu consideră că și-a încheiat lucrarea, ci solicită timp suplimentar pentru a putea istorisi generației viitoare, celor care vor veni, minunile neasemuit de frumoase săvârșite de Domnul. Rugăciunea aceasta și-a primit, negreșit, răspunsul, prin faptul că a fost inclusă în Sfintele Scripturi.

Dumnezeu este cu adevărat minunat! Puterea și neprihănirea Sa sunt mai presus de ceruri. Pe departe, nimeni nu se poate compara cu El, în special când ne gândim la lucrările Sale mărețe. Uneori se spune că Dumnezeu a făcut cutare lucru, când, în realitate, El doar a îngăduit acel lucru. Tot așa și aici, El l-a făcut pe psalmist (și pe Israel) să aibă parte de multe și amare necazuri. Pentru Israel aceste necazuri par să însemne Marea Strămtorare. Dar El este Dumnezeul izbăvirii, care-Și va ridica din nou poporul din necazul său, smulgându-i pe israeliți din ghearele mormântului. Dar lucrurile nu se opresc aici. Domnul îi va încununa cu nespuse binecuvântări, înlocuind ocara lor cu mângâieri cerești.

Lira va exprima credințioșia lui Dumnezeu, iar harpa îl va preamări pe Sfântul lui Israel. Acest nume al lui Dumnezeu - Sfântul lui Israel - apare încă de două ori în Psalmi: la 78:41 și 89:18.

Da, lira și harpa vor acompania cântarea de laudă exprimată de buzele, sufletul și limba psalmistului. Buzele sale vor fi pline de bucurie. Sufletul său, răscumpărat prin sângele Mielului, își va exprima de asemenea bucuria în cuvintele cântării. Limba sa va istorisi fără încetare că te poți bizui pe Dumnezeu, că El vine într-adevăr în ajutor, că i-a rușinat și acoperit de ocară pe toți vrăjmașii psalmistului.

În primul verset auzim rugăciunea ce se înalță din adunarea sfântă cu prilejul învestirii regelui. Knox traduce astfel textul respectiv: „Dăruiește-I, Doamne, Regelui propria Ta iscusință în mânuirea judecății; fie ca moștenitorul tronului să fie drept cum drept ești Tu, Doamne!” Toate acțiunile introduse prin cuvintele: ”El va...” din restul Psalmului 72 vor deveni realitate când Răscumpărătorul își va întemeia strălucita domnie și împărăție.

El va judeca poporul cu dreptate și pe săraci cu nepărtinire. Corupția, mituirea și asuprirea vor fi încetate. Procesele se vor desfășura în condiții de strictă imparțialitate iar cei săraci nu vor mai fi dezavantajați.

Munții vor aduce un rod de pace iar dreptatea va acoperi dealurile. În Scriptură munții semnifică adesea autoritățile guvernamentale. Prin urmare, gândul care se desprinde de aici este că supușii împărăției lui Cristos se pot aștepta la echitate și dreptate din partea tuturor instanțelor judecătorești din țară - de la curtea supremă până la ultimul magistrat local.

De-a lungul veacurilor săracii și nevoiașii au fost asupriți, prost plătiți, persecutați și chiar omorâți. În Mileniu Regele însuși va fi Avocatul lor. El îi va emancipa o dată pentru totdeauna, pedepsindu-i pe cei care au profitat de ei.

Supușii Lui Îl vor respecta și se vor teme de El cât va fi soarele și cât se va arăta luna, din generație în generație. Prezența Sa se va dovedi benefică și înviorătoare - ca ploaia pe iarba cosită, ca ploile torențiale ce udă pământul uscat.

El va fi adevăratul Melhisedec - Regele neprihănirii și Regele păcii. În timpul domniei Sale, dreptatea va înflori iar pacea va abunda, până ce luna nu va mai fi. Observați că neprihănirea precede pacea. „Lucrarea neprihănirii va fi pacea iar efectul neprihănirii: liniștea și asigurarea pe veci” (Isaia 32:17). Prin lucrarea Sa neprihănită săvârșită pentru noi pe cruce, El ne-a lăsat moștenire pacea. Iar prin domnia Sa neprihănită El va aduce într-o zi pace acestei lumi măcinate de războaie.

Lozinca Regatului Unit era odinioară: „Soarele nu apune în Imperiul Britanic” - pentru faptul că coloniile sale erau presărate în toată lumea, printre toate națiunile. Dar împărăția lui Cristos va fi universală, nemărginindu-se la câteva colonii dispersate. Toate națiunile vor fi incluse. Stăpânirea Sa se va întinde de la o mare la alta și de la fluviul Eufrat până la marginile pământului.

Nomazii imposibil de guvernat ai deșertului își vor pleca genunchii înaintea Lui în cele din urmă iar vrăjmașii Lui vor suferi o cumplită înfrângere. Prin „vor linge țărâna” se înțelege că vor suferi o rușinoasă subjugare.

Regii blânzi se vor prezenta la Ierusalim cu tribut și cu daruri pentru Regele regilor. Va putea fi văzut ba dregătorul Spaniei, ba șefii diverselor state insulare, precum și șeicii Arabiei din sud. Aeroportul va fi înșesat de demnitarii sosiți în vizită, în semn de recunoaștere a domniei Sale, în contextul în care toate națiunile, fără excepție, Îl vor sluji.

„Regii avuțiilor, gândirii și muzicii, frunzașii artei L-au recunoscut și acceptat deja și vor continua s-o facă,” a spus Meyer.

Extraordinara compasiune a Regelui pentru nevoiași se vede limpede aici. Săracii, asupriții și decasații vor găsi în El un Mare Izbăvitor. Sărăcia va dispărea iar nedreptatea socială va fi din domeniul trecutului. Cei slabi și nevoiași vor avea acces la El, fiind asigurați că li se va asculta păsul și vor fi luate măsuri prompte. El îi va izbăvi de tratament nedrept și crud, arătând lumii cât de scumpe sunt viețile lor înaintea Sa.

Strigătul „Trăiască Regele!” va izbucni din pieptul loialilor Săi supuși. În recunoștința lor, ei îi vor dăruia aur din comorile din Șeba. Rugăciuni neîncetate se vor înălța din toată lumea pentru El iar oamenii Îl vor binecuvânta de dimineața până seara.

Pământul va cunoaște o fertilitate nemaîntâlnită. Hambarele și silozurile vor geme de cereale. Chiar și în locurile necultivate anterior, ca de pildă pe vârfurile munților, lanurile de grâu vor undui în bătaia vântului, ca pădurile Libanului.

Orașele vor fi pline de locuitori, adoma câmpiilor pline de iarbă. Va avea loc o explozie demografică de proporții epice, fără ca vreunul să sufere de foame.

Numele Lui va dăinui pe vecie, fiind iubit și venerat în veci! Cât va ține soarele, faima Lui va dăinui. În conformitate cu făgăduința lui Dumnezeu făcută lui Avraam, toți oamenii se vor binecuvânta în El și toate națiunile Îl vor numi binecuvântat.

Psalmul se încheie cu o doxologie. Glorioasa domnie a Domnului Isus este opera lui Dumnezeu. El este Cel care produce aceste condiții minunate, pe care nimeni altul nu le-ar putea înfăptui. De aceea, se cuvine ca slăvitul Său nume să fie lăudat pe veci, iar gloria Lui să umple tot pământul!

Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai. Asta nu poate să însemne că rugăciunile lui David s-au încheiat în ce privește Cartea Psalmilor, întrucât multe alte rugăciuni vor mai urma de acum încolo. Mai degrabă, ar putea să însemne sfârșitul rugăciunilor cuprinse în Cartea a Doua a Psalmilor, Psalmul 72 fiind ultimul din această carte. Dar o explicație și mai plauzibilă este că domnia prezisă a Domnului Isus Cristos reprezintă împlinirea supremă a rugăciunilor sale. Împărăția descrisă în versetele precedente a format tema ultimelor sale cuvinte (2 Samuel 23:1-4), fiind evenimentul către care au condus rugăciunile sale. Când Mesia Se va sui pe tron și va domni; dorințele lui David se vor fi împlinit pe deplin.

Asaf este cel care vorbește aici. Dați-mi voie să precizez un lucru de la început. Eu știu sigur că Dumnezeu este bun cu Israel, cu cei cu inima curată. Adevărul acesta este atât de evident încât nu-ți vine să crezi că cineva l-ar pune la îndoială.

Dar a existat un timp când realmente începusem să mă întreb. Poziția mea în această privință începuse să se clatine iar credința mea era cât pe aci să se prăbușească. Căci, vedeți, mă apucasem să gândesc cât de bine le merge celor răi - cei care au bani mulți, care trăiesc numai în plăceri și nu par să fie atinși de nici un necaz. Nu după mult timp am dorit să fiu ca ei.

Toate par să le meargă după voia lor. Ei nu au parte de atâta suferință fizică de care au parte credincioșii. Trupurile lor sunt sănătoase și în condiție bună (evident, pentru că își pot permite tot ce este mai bun). Ei sunt scutiți de multe din necazurile și tragediile unor oameni cumsecade ca noi. Și chiar dacă s-ar întâmpla să dea peste ei vreun necaz, ei dispun de asigurări menite sa-i protejeze de orice gen de pierdere pe care ar putea-o suferi. Nici nu e de mirare că sunt atât de încrezători în ei înșiși. Sunt trufași ca un păun și necruțători ca un tigru. După cum trupul le este prea încărcat de grăsime, mintea le este plină de planuri și născociri rele. Cât despre aroganța lor, ce să mai vorbim! Își ocărăsc și batjocoresc subalternii, tratându-i ca pe gunoaie, amenințându-i încontinuu. Nici chiar Dumnezeu nu scapă de răutatea lor. Vorbirea le este presărată cu injurături și blesteme la adresa Lui. Limba lor străbate trufașă tot pământul, de parcă le-ar zice tuturor celor ce le ies în cale: „Dați-vă la o parte, că vin eu.”

Cei mai mulți oameni de rând au o părere bună despre aceste persoane, în fața cărora se ploconesc, tratându-le cu respect. Orice ar face cei răi, oamenii nu le bagă de vină - ceea ce nu face altceva decât să-i determine pe asupritori să fie și mai aroganți. Ei par să creadă că dacă există totuși un Dumnezeu, El nu știe ce se întâmplă. Prin urmare se consideră la adăpost, pentru a-și continua nestingheriți cariera lor ticăloasă. Uite ce bine le merge, trăind în huzur și îmbogățindu-se la nesfârșit!

Ei bine, mi-am zis, „La ce mi-a servit să trăiesc o viață cinstită și respectabilă, ca om cumsecade?” Toate ceasurile petrecute în rugăciune! Timpul cheltuit cu meditația la Cuvântul lui Dumnezeu! Distribuirea de fonduri pentru lucrarea Domnului, atât cea publică, cât și cea particulară. Din toate astea m-am ales doar cu o doză de suferință și pedeapsă, până când m-am întrebat dacă viața de credință se merită, având în vedere costul ei!

Desigur, nu am destăinuit îndoielile și incertitudinile mele nici unui alt credincios. Știam că acest lucru nu se face. Mă gândeam adesea la omul care a zis: „Vorbește-mi despre certitudinile tale, că de incertitudini n-am nevoie. Destule sunt îndoielile ce mă asaltează zi de zi.” Prin urmare, nu am dezvăluit îndoielile mele, pentru ca nu cumva să jignesc sau să fac să se poticnească vreun suflet sărman, ce continuă să se încreadă [în Domnul].

Orice făceam, nu puteam găsi dezlegare pentru această profundă enigmă: cum de prosperă cei răi, în timp ce neprihăniții suferă. Mi se părea atât de încurcată, atât de greu de priceput dilema aceasta. De fapt, am obosit încercând s-o dezleg.

Dar s-a întâmplat la un moment dat un lucru minunat. Într-o zi am intrat în lăcașul de închinăciune al lui Dumnezeu - nu în templul propriu-zis de la Ierusalim, ci în cel ceresc. Am pătruns acolo prin credință. Pe când mă plângeam Domnului cu privire la prosperitatea celor răi în viața de aici, deodată mi-a trecut prin minte întrebarea: „Bine, bine, dar cum va fi în viața de apoi?” Cu cât mă gândeam mai mult la destinul lor veșnic, cu atât lucrurile începeau să prindă contur, să aibă sens.

Și astfel l-am spus Domnului cam așa: „Doamne, acum îmi dau seama că, în pofida oricăror aparențe, viața celor răi este o existență precară. Ei pășesc pe muchia prăpăstiei. Mai curând sau mai târziu, vor cădea în abis, găsindu-și pierzarea. Într-o clipă vor fi secerați, măturați de un val de orori inimaginabil de mari. Ei sunt pentru mine ca un vis când te scoli dimineața și constăți că toate lucrurile care te-au tulburat au fost doar un coșmar, că au avut loc doar în imaginația ta.

Acum văd că lucrurile care mă determinaseră să fiu invidios au fost doar niște umbre. Ce prostie din partea mea să mă fi amărât și să mă fi agitat din pricina aparentei prosperități a celor răi! Punând la îndoială dreptatea Ta, Doamne, m-am purtat ca un dobitoc, iar nu ca un om. (Scuză-mi purtarea!)

Și totuși, în pofida purtării mele ignorante, Tu nu m-ai părăsit. Eu sunt neconținut cu Tine și Tu mă susții, cum îți ții un tată copilașul de mână. Toată viața mea Tu mă călăuzești cu sfatul Tău, până când, în cele din urmă, mă vei primi în slavă.

Îmi este de ajuns că Te am pe Tine în cer! Asta mă face inimaginabil de bogat. Și acum, nu mai am altă dorință pe pământ decât să Te am pe Tine, Doamne. Să-și țină cei răi bogățiile lor! Cât despre mine, Tu îmi ești de ajuns. În Tine îmi găsesc toată desfătarea. Trupul meu n-are decât să se ofilească, ba chiar inima poate să dea greș, căci Dumnezeu este tăria vieții mele. El îmi împlinește toate nevoile, acum și în veșnicie.

Cei care caută să trăiască cât mai departe de Tine vor pieri fără Tine. Și toți cei care Te părăsesc, alipindu-se de dumnezei străini, vor fi nimiciți. În ce mă privește, eu vreau să fiu cât mai aproape cu putință de Tine. Ți-am încredințat viața, convins că Tu mă vei ocroti. Și doresc să vestesc tuturor celor dispuși să asculte toate lucrările Tale minunate.”

Adu-ți aminte!

Această mișcătoare lamentație ne readuce la nimicirea templului de către babilonieni, sub Nebucadnețar. În același timp, ne transportă la alte trei momente la fel de tragice din istoria ulterioară a Israelului:

Profanarea lăcașului sfânt de la Ierusalim de către Antioh Epifanul (170-168 î.Cr.).

Distrugerea și nivelarea templului de către Titus și legiunile sale romane în anul 70 d.Cr.

Distrugerea încă neîmplinită a templului la o dată viitoare, conform profeției de la Matei 25:15.

Când babilonienii au terminat lucrarea lor de dărâmare, s-a părut ca Dumnezeu Și-a părăsit poporul pentru totdeauna. Privind fumul care se ridica dintre dărâmături, oamenii au tras concluzia corectă că acesta a fost un semn al mâniei Sale. Dar chiar și atunci ei l-au amintit Domnului, cu patos, că ei continuă să fie: oile pășunii Lui (v. 1). adunarea Lui (v. 2). tribul moștenirii Lui (v. 2), sărmana Lui turturică (v. 19). asupriții (v. 21). strâmtorații și nevoiașii (v. 21).

De asemenea schimbările sunt grupate în jurul sintagmei: „Adu-Ți aminte”:

Adu-Ți aminte de adunarea Ta (v. 2). Adu-Ți aminte de Muntele Sion (v. 2). Adu-Ți aminte de batjocurile vrăjmașului (v. 18). Adu-Ți aminte cum un om nelegiuit batjocorește numele lui Dumnezeu (v. 22).

Ca și când El n-ar ști ce s-a întâmplat, ei Îl cheamă pe Dumnezeu să vină și să vadă cu câtă râvnă au ras soldații chaideeni clădirile sacre de pe fața pământului. Apoi ei relatează cu precizia unui martor ocular ce s-a întâmplat. Invadatorii străini au luat cu asalt lăcașul sfânt. Au ridicat flamurile lor, adică au introdus rituri străine și idolatre în locul despre care citim în Scriptură că acolo evreii l se închină lui Iehova.

După cum copacii groși sunt doborâți numaidecât sub loviturile dibace ale tăietorilor de lemne, tot așa măiestrele sculpturi în lemn și panourile de lemn ale templului au fost sfărâmate de securile și baroasele păgânilor războinici. De îndată ce locul a fost devastat, invadatorii au dat foc ruinelor, distrugând astfel total sanctuarul lui Dumnezeu. Nelăsându-se până ce nu au ruinat în întregime Israelul și sistemul său de închinare, invadatorii au mistuit toate lăcașurile de întâlnire ale lui Dumnezeu din țară.

Cumplita strâmtorare a națiunii este rezumată în trei lipsuri și patru întrebări. Lipsurile sunt după cum urmează:

Nici un semn. Miraculoasele intervenții ale lui Dumnezeu pe care Israel le experimentase în trecut au fost cu desăvârșire absente în acest eveniment.

Nici un profet. Glasul profetic a amuțit de această dată (Ezechiel 3:26).

Nici o nădejde de ușurare. Nimeni nu știa câtă vreme va dura năpasta.

Cele patru întrebări sunt, după cum urmează:

Câtă vreme va îngădui Dumnezeu vrăjmașului să-și bată joc?

Va permite Dumnezeu ca numele Său să fie batjocorit la nesfârșit?

De ce Și-a retras El mâna, neintervenind pentru a opri nimicirea?

De ce își ține El mâna Sa dreaptă ascunsă?

Dar psalmistul găsește nădejde și mângâiere în recapitularea puterii mărețe a lui Dumnezeu manifestată în trecut în folosul poporului Său. Ca Rege al Israelului din vechime, El S-a distins prin extraordinarele izbăviri pe care le-a realizat în diverse locuri. De pildă, când a despărțit Marea Roșie prin puterea Sa, cu prilejul fugii Israelului din Egipt. Apoi când șerpilor de mare ai Egiptului (adică soldații lui Faraon) au încercat să meargă pe urma evreilor, Dumnezeu a făcut ca apele să revină la normal, înecând oștirea inamicului. El a zdrobit capul Leviatanului, crocodilul monstruos care simboliza puterea Egiptului, iar cadavrele soldaților, aruncate la mal de apele mării, au constituit hrana vulturilor și fiarelor deșertului. El a deschis izvoarele și pâraiele în pustiu și a secăt Iordanul, pentru ca israeliții să poată să-l traverseze, intrând în țara promisă. Ziua și noaptea sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu iar soarele, luna și stelele slujesc după rânduiala lăsată de El. El este cel care a aranjat geografia și topografia pământului, iar anotimpurile sunt controlate de El.

Psalmistul îi amintește lui Dumnezeu că și El este implicat în acest dezastru ce s-a abătut asupra națiunii. Căci vrăjmașul a adus ocară numelui Sau. Da, un popor nepriceput și vulgar a umplut de ocară numele Său.

Dar soarta poporului este disperată. Israelii îl imploră să nu-i părăsească pe ei, turturica Sa, să nu-i lase să cadă în ghearele fiarei babiloniene, să nu-i dea uitării pe veci. Ei Îl imploră să respecte legământul pe care l-a încheiat cu Avraam, acum când locurile întunecate ale țării Israel au adăpostit violența și cruzimea. Ei Îl roagă fierbinte să aducă înapoi poporul asuprit, redându-i onoarea, în locul rușinii, și să le dea din nou prilejul israeliților să-l laude numele pentru că le-a ascultat rugăciunea.

În ultimă instanță, în joc este însăși cauza lui Dumnezeu! Ei trebuie să apere onoarea numelui Său, deoarece cei întinați Îl batjocoresc zi de zi. El nu trebuie să uite ocările inamicului ce umplu văzduhul cu provocările sale.

În anticiparea aceluia eveniment, Mântuitorul își conduce poporul în acțiunea de laudare a lui Dumnezeu, aducându-l mulțumiri. Toate lucrările minunate ale lui Dumnezeu vestesc faptul că El este pe punctul de a-Și izbăvi aleșii și de a-i pedepsi pe vrăjmașii Săi. Toate minunile Sale mărețe dovedesc ca lui Dumnezeu nu-l este indiferentă soarta poporului Său.

Același Vorbitor spune: „Când voi alege timpul propice, voi judeca cu dreptate." Timpul a fost stabilit de Dumnezeu Tatăl (Marcu 13:32). Când va sosi acest timp, El va prinde prilejul și va împlini profeția lui Isaia: „Un rege va domni în neprihănire" (32:1).

În acel timp crucial, când temeliile guvernării umane se vor destrăma, El își va stabili o împărăție ce nu se va clătina. Deși societatea umană devine tot mai coruptă din punct de vedere spiritual, politic și moral, stâlpii guvernării Sale sunt solizi și tari.

El le spune lăudăroșilor: „Nu vă mai lăudați!" iar celor răi: „Cine vă credeți? Nu fiți atât de aroganți, de mândri și de încrezători în forțele voastre. Nu vă semețiți. Nu vă preamăriți pe voi înșivă!"

„Adevărata exaltare (preamărire) nu se obține pe această cale. Ea nu vine de la răsărit sau de la apus sau din pustiu din sud. Faptul că nu se menționează aici nordul s-ar putea datora faptului că invadatorul venea de obicei din sud. Or, asta însemna cucerire, mai degrabă decât înălțare. Sau s-ar putea să fie din pricina faptului că nordul este uneori asociat cu locuința lui Dumnezeu (Isaia 14:13; Psalmi 48:2). Și într-un caz, și-n altul, gândul care se desprinde este că înălțarea nu provine dintr-o sursă omenească sau pământească, ci numai de la Domnul. El este Dregătorul Suprem, care îl coboară pe unul, și-l înalță pe altul.

În calitate de Coborător, El ține în mână o cupă în care se afla vinul judecății divine, spumegând, roșu și gata amestecat. Cu alte cuvinte fierbe fiind gata să se reverse. Când El îl va turna, locuitorii răi ai pământului vor fi forțați să-l bea în întregime, până la drojdie.

În ultimele două versete, vorbitorul continuă să fie Domnul Isus. El va cânta în veac laude Dumnezeului lui Iacov, Dumnezeului care a înălțat poporul Său nevrednic. Coarnele celor răi, adică, tăria și onoarea lor, El le va tăia, dar puterea și gloria celor neprihăniți vor fi sporite.

Dumnezeu este renumit în Iuda din pricina modului spectaculos în care a răsturnat armata ce amenința să distrugă cetatea și lăcașul sfânt. Numele Său este ilustrat în Israel pentru acest capitol de neuitat din istoria națiunii.

El a desemnat Ierusalimul, cetatea păcii, să fie capitala Sa, iar muntele Sion locuința Sa. Acolo a zdrobit El armele vrăjmașului - săgețile strălucitoare, scutul și sabia de luptă, precum și toate celelalte arme. Cetatea aceasta, așezată pe un munte, este mai maiestuoasă decât munții de pradă, adică decât marile guverne ale Neamurilor care au prădat-o în decursul timpului. Și, prin metonimie, înseamnă ca Dumnezeul Ierusalimului este mai slăvit decât oricare putere care și-ar putea ridica mâna împotriva lui Iuda.

Lucrul acesta se vede și din ceea ce s-a întâmplat cu armata asiriană. Soldații aceia căliți în lupte deodată au lăsat jos armele, într-o clipă devenind neputincioși. Un singur cuvânt din partea Dumnezeului lui Iacov și deopotrivă călăreții și caii lor s-au cufundat în somnul morții.

Ce mare este Dumnezeu! Și cât de temut este El! Orice opoziție față de El este zadarnică, de îndată ce s-a aprins mânia Sa. De îndată ce a rostit El să se abată din cer judecata, pământul tremură și înlemnește de frică - asemenea liniștii dinaintea furtunii. Apoi Dumnezeu pornește la acțiune, pentru a îndrepta relele de pe pământ și pentru a-i izbăvi pe cei asupriți.

El Se pricepe de minune să facă în așa fel încât mânia omului să-L laude. Și cu ceea ce nu vrea să-L laude El se încinge ca și cu o sabie a unui general învins.

Mânia oamenilor Te va lăuda,

Iar ce a mai rămas Tu vei reține

Și din dezastrele pământului

Vei culege câștig etern.

Scopul inimii rele a omului

Nu face altceva decât să împlinească voia Ta suverană.

Dumnezeul nostru continuă să domnească de pe tronul mării Sale.

Prin urmare, crede și stai liniștit!

Stai liniștit și ia cunoștință de faptul că Eu sunt Dumnezeu

Iată mesajul care alungă temerile noastre,

Pe când străbatem această vale a încleștării,

Durerilor și lacrimilor.

Cel care stăpânește peste oștirile cerești

Ține toate în mână Sa

Și nimeni nu poate spune: „Ce faci?"

După cum nu poate opri brațul Lui.

- Autor anonim

Având în vedere inexprimabila măreție și glorie a Domnului, locuitorii regatului Iuda sunt îndemnați să facă jurăminte Domnului Dumnezeului lor, și apoi să le împlinească.

Iar națiunile neevreiești din jurul Israelului sunt sfătuite să aducă tribut Dregătorului Suprem - acestui Atotputernic care poate să-i pună la punct pe prinții pământului și să facă să li se întâmple lucruri groaznice până și celor mai puternici dregători.

Leacul pentru introspecție

În primele zece versete Asaf trece printr-un masiv atac de introspecție. Pronumele personale eu, mine și al meu se întâlnesc de peste douăzeci de ori, pe când numele lui Dumnezeu apare doar de șapte ori iar pronumele referitoare la Dumnezeu de șapte ori (în ediția engleză, n.tr.). Dar în versetul 10 intervine o schimbare remarcabilă, în ultimele zece versete pronumele personale revin doar de trei ori, pe când substantivele și pronumele referitoare la Dumnezeu apar de peste douăzeci de ori. „Lucrarea de slujire a lui Cristos prin Duhul Sfânt elimină pronumele eu, mine și al meu.”

Cineva a descris firul gândurilor din acest text în patru cuvinte:

Suspin (v. 1-6) Scufundare (v. 7-10) Cântare (v. 11-15) înălțare (v. 16-20)

Mai întâi, Asaf își varsă năduful în fața lui Dumnezeu. Nu se precizează ce necaz s-a abătut asupra casei lui. În strâmtorarea sa, el nu se mai gândește la nimeni și la nimic, decât la el însuși. În pofida rugăciunilor sale neîncetate, el se plânge că nu găsește nici o mângâiere. Se găsește în situația anormală în care gândurile despre Dumnezeu îl fac să geamă, mai degrabă decât să se bucure. Cu cât meditează mai mult, cu atât este mai cuprins de melancolie.

El dă vina pe Dumnezeu pentru insomnia sa. Și nu găsește cuvinte să exprime zbuciumul spiritului său. El caută mângâiere în amintirile despre zilele bune de odinioară, când îi mergea bine. Dar cu cât este mai preocupat cu sine, căutând izbăvirea în lăuntru său, cu atât începe să se îndoiască de bunătatea Domnului. Este încolțit de îndoieli, care prind contur sub forma a cinci întrebări lipsite de credință.

Prima dată glas înfiorătoarei sugestii că poate Domnul a terminat-o definitiv cu el. În a doua întrebare el se întreabă dacă Dumnezeu a încetat să iubească. Pentru ca apoi să se întrebe dacă Domnul a renunțat să mai onoreze promisiunile Sale. Și din nou îi trece prin minte gândul impertinent că poate Dumnezeu a uitat să fie plin de har. Iar în final se întreabă dacă mânia lui Dumnezeu a curmat șuvoiul îndurărilor Sale. După care răspunde el însuși, spunând că așa stau lucrurile. Dreapta Celui Preaînalt s-a schimbat. Tot necazul său își are originea în faptul că atitudinea lui Dumnezeu față de el s-a schimbat.

Dar în versetul 11 asistăm la o cotitură spirituală comparabilă cu tranziția de la Romani 7 la Romani 8. După ce introspecția l-a cufundat în abisul deznădejdiei, Asaf își îndreaptă ochii spre cer, hotărât acum să reflecte la nenumăratele momente din trecut când Dumnezeu a intervenit pentru poporul Său, când israeliții s-au aflat la grea cumpănă. Asta îi face dintr-odată să recunoască faptul că Dumnezeu este sfânt și că tot ce face El este desăvârșit, neprihănit și bun. El nu greșește niciodată.

În mod concret, psalmistul se gândește la minunatul, miraculosul mod în care tăria lui Dumnezeu a izbăvit poporul Israel din robia egipteană. De acum Asaf a început să se înalțe pe culmile încrederii. Pronumele personale au dispărut cu totul din vocabularul său. Autocentrismul său a fost înlocuit cu deocentrism.

Cu superbă măiestrie literară, el înfățișează apele Mării Roșii ca având privirea îndreptată spre Creatorul lor, drept care se retrag îngrozite. Întreaga natură izbucnește într-o cumplită furtună. Ploaia torențială scaldă pământul, cerul e brăzdat de fulgere și tunete. Toată regiunea este zguduită de această furtună.

Dumnezeu însuși Și-a croit cale de-a curmezișul mării. El este cel care a pregătit pentru poporul Său un drum prin care să poată traversa de partea cealaltă a mării, pe uscat. Și totuși nimeni nu a văzut urmele pașilor Săi. Cum se întâmplă adesea, au existat însă dovezi abundente despre prezența și puterea Sa, deși El însuși era ascuns în umbră.

Psalmul se încheie pe o notă pașnică - Dumnezeu - Păstorul își conduce poporul Israel prin pustiu către Canaan, sub îndrumarea lui Moise și Aaron. La început Asaf părea numai bun de internat într-o clinică de psihiatrie. Dar iată că la sfârșit este senin și calm. Și astfel Psalmul ilustrează binecunoscuta zicală:

Preocuparea cu sine aduce numai necazuri.

Preocuparea cu alții aduce descurajări

Dar preocuparea cu Cristos aduce desfătare.

O parabolă din istorie

„Căile lui Dumnezeu în har și căile lui Israel în perversitate” - iată cum rezumă Bellett conținutul acestui psalm. Este una din marile cântări din istoria Israelului, având menirea de a ne ajuta să învățăm din istorie, pentru a nu fi condamnați s-o repetăm.

Invitația psalmistului de a învăța din istorie

Psalmistul îndeamnă poporul (și, desigur, pe noi înșine) să ia aminte, deoarece va vorbi în pilde. Cu alte cuvinte, parabola de față are un sens mult mai profund decât cel aparent. Recapitulând diversele capitole din istoria națiunii sale, psalmistul va scoate la lumină o seamă de învățăminte pe care le definește drept „zicători ascunse din trecut.” După cum strămoșii noștri ne-au transmis cronică anilor apuși, la rândul nostru și noi avem obligația de a pune la dispoziția generației care vine o relatare a modului în care S-a purtat Domnul cu poporul Său, în har și în guvernare.

Intenția plină de iubire de care a fost animat Dumnezeu când a dat legea

Asaf își începe parabola plină de învățăminte prin descrierea instituției legii, pe care Dumnezeu a dat-o Israelului însoțită de instrucțiunea de a o transmite negreșit generațiilor viitoare. Patru lucruri a urmărit Dumnezeu prin aceasta:

- Ca poporul Său să-și pună nădejdea în El.
- Ca israeliții să nu uite slăvitele Sale fapte.
- Ca ei să fie ascultători și supuși.
- Ca ei să învețe din experiențele anterioare, pentru a nu repeta greșelile strămoșilor lor răzvrățiți.

Neascultarea, răzvrătirea și ingratitudea izraeliților

Dar ce s-a întâmplat? Sub conducerea tribului Efraim, israeliții s-au îndepărtat de Domnul. Înarmați cu arcuri, ei au fugit de pe câmpul de bătălie, întorcând spatele inamicului. Probabil că asta se referă la rușinosul episod de la Cadeș Barneea, când au acceptat raportul pesimist prezentat de iscoadele ce fuseseră trimise să evalueze Canaanul, înainte ca poporul să intre în această țară. Sau s-ar putea să fie o aluzie la eșecul izraeliților de a-i izgoni cu totul pe canaaniti din țară. Dar și mai probabil este că avem de face cu o descriere generală a modului lor tipic de comportare, ca unii care au călcat legea lui Dumnezeu de nenumărate ori, în mod intenționat. Încontinuu au uitat toate minunile pe care le-a săvârșit El pentru ei.

Amnezia poporului cu privire la izbăvirea lor din Egipt

Ei au uitat de Egipt - și de miraculoasa lor izbăvire din sclavia în care fuseseră ținuți și obligați să presteze muncă forțată pe câmpiile Zoanului (Toan, Tanis). Cum de-au uitat ei traversarea Mării Roșii - când apele au stat nemișcate de o parte și de alta a coridorului pe care l-a creat Dumnezeu ca ei să poată trece pe uscat de partea cealaltă a mării? Apoi a urmat minunea norului de slavă care i-a condus ziua și a luminii de foc ce mergea înaintea lor noaptea.

Amnezia poporului cu privire la miraculoasa asigurare a apei în pustiu

Numaidecât ei au uitat cum Dumnezeu le-a asigurat apă din belșug, prin scindarea stâncii din pustiu, când apa a țâșnit din piatră ca din fântână. Da, râuri în pustiu, numai că memoria lor s-a scurtat.

Obraznica insistență a poporului să i se dea pâine și carne

Israeliiții au început să-L provoace pe Domnul în chestiunea regimului alimentar. Nemulțumiți încontinuu, ei l-au prezentat Celui Atotputernic o nouă serie de pretenții, insinuând că Dumnezeu i-ar fi condus în pustiu pentru a-i lăsa să moară de foame. Ei s-au îndoit de capacitatea lui Dumnezeu de le purta de grijă. Recunoscând fără entuziasm că într-adevăr le-a dat apă să bea, ei au pus însă la îndoială faptul că El ar fi dispus sau ar putea să le dea pâine și carne. Domnul S-a înfuriat pentru faptul că poporul Său nu avea încredere în El. Și astfel a făcut să se abată focul mâniei Lui asupra Israelului.

Dumnezeu, în dragostea și îndurarea Sa, le dă mană

Israeliiții voiau cu orice preț să aibă pâine. Dar în pustiu nu se găseau super-magazine. După cum nu existau ingredientele necesare pentru a coace pâine. Drept care Dumnezeu a deschis ușile grânelor Sale cerești, făcând să plouă cantități abundente de mană. Și astfel oamenii s-au înfruptat cu ceva mult mai bun decât pâinea - cu însăși hrana îngerilor, cu pâinea din cer.

În bunătatea și îndurarea Sa, Dumnezeu le dă prepelițe

În continuare ei au dorit came. Dar unde se putea găsi carne pentru a hrăni o mulțime atât de mare de oameni în pustiu? Dumnezeu a rezolvat problema, prin captarea vântului căruia i s-a poruncit să mâne stoluri de prepelițe chiar în centrul taberei izraeliților. Desigur, păsările acestea nu erau aclimatizate acestor regiuni aride, ci fuseseră aduse de la mare distanță cu scopul expres de a pune la dispoziția izraeliților cantități mari de carne, fără ca pe ei să-i coste vreun ban. Pe când oamenii încă se înfruptau din carnea acestor păsări, mânia lui Dumnezeu a izbucnit împotriva lor. El a trimis o plagă ce a ucis floarea bărbaților Israelului.

Poporul persistă în păcatele sale, iar Dumnezeu își arată în continuare îndurarea față de el

În pofida tuturor dovezilor de iubire pe care li le-a arătat Domnul, inimile izraeliților au rămas mai departe necredincioase. Orice făcea Dumnezeu pentru ei, nu le putea intra în voie. În ciuda tuturor minunilor Sale, ei erau într-o stare permanentă de bosumflare și bombăneală. Drept care, din timp în timp, Iehova a cercetat națiunea Israel, aducând moarte și nimicire. Și astfel supraviețuitorii au părut că iau seama pentru o vreme, întorcându-se către Domnul, pocăindu-se de răutatea lor și căutându-L dintr-o inimă sinceră. Ei și-au dat seama ce adăpost le-a fost El, cum i-a răscumpărat din ororile Egiptului. Dar nu după mult timp au început din nou să trăiască în minciună, rostind cuvinte pioase, dar în realitate purtându-se cu îndărătnicie, dovedindu-și din plin nestatornicia și neascultarea. Domnul S-a purtat însă față de ei cu o extraordinară reținere. Din pricina supraabundentei Sale compasiuni, El le-a iertat persistentele acte de recidivă, nelăsând să se abată nenorocirile pe care le meritau din plin. El Și-a amintit că sunt oameni, aflați vremelnic pe acest pământ, pentru ca în curând să plece din această lume.

Răzvrătirile, provocările și ingratitudea poporului

Psalmistul va face o nouă trecere în revistă a tristei istorii a Israelului în versetele 40-58. Dacă nouă ni se face lehamite să recitim această istorie, imaginați-vă cum l se va fi părut Domnului!

Repetatele lor acte de răzvrătire în pustiu L-au întristat pe Domnul până în adâncul inimii. De nenumărate ori L-au pus la încercare și L-au întristat pe Sfântul lui Israel, mărginindu-L.

Ei nu și-au adus aminte de tăria pe care a dovedit-o Domnul față de ei, izbăvind-i de vrăjmașii lor. Izbăvirea lor din Egipt a fost cea mai mare etalare a puterii divine din istoria omenirii până în acel punct. Dar ei nu au apreciat-o la justa sa valoare, luând-o de-a gata.

În versetele 43-53, Egiptul este din nou în centrul atenției, de data aceasta cu referire la șase urgii, în ordinea următoare:

Prima urgie - râurile transformate în sânge (v. 44). A patra urgie - muștele (v. 45a). A doua urgie - broaștele (v. 45b). A opta urgie - lăcustele (v. 46). A șaptea urgie - grindina (v. 47, 48). A zecea urgie - moartea întâilor născuți (v. 49-51).

Dumnezeu a transformat apa râurilor în sânge, așa încât egiptenii n-au mai putut să bea din aceste râuri. Nilul, pe care egiptenii îl considerau sacru, deodată a devenit un râu poluat. Dar rezervele de apă ale izraeliților nu au fost contaminate.

El a trimis roiuri de muște în toate casele egiptenilor. Se știe că ei se închinau la Beelzebub, „domnul muștelor,” dar iată că acum zeul acesta s-a întors împotriva lor, devorându-i. E interesant de notat faptul că muștele nu au invadat ținutul Goșen, în care locuiau israeliții.

Apoi Dumnezeu a trimis broaștele în Egipt. Broaștele, care erauenerate de egipteni ca simbol al fertilității, i-au distrus pe oameni, prin faptul că au făcut să înceteze cursul normal al vieții. Dar plaga aceasta, ca și celelalte, i-a afectat doar pe egipteni. Evreii, în schimb, au fost ocrotiți prin mana lui Dumnezeu.

Dumnezeu a trimis lăcustele, care au acoperit țara Egiptului. Zeul Serapis ar fi trebuit, în opinia egiptenilor, să-i apere de aceste insecte distrugătoare. Dar Serapis a fost total neputincios. Recoltele egiptenilor au fost distruse, sursa lor de hrană dispărând. În tot acest timp, israeliții n-au văzut nici urmă de omidă sau lăcustă!

A șaptea urgie a constat din grindină, promoroacă și fulgere. Acestea au provocat mare prăpăd asupra oamenilor, vitelor, turmelor, viței de vie și pomilor. Dar judecata a fost discriminatorie, deoarece „...în ținutul Goșen, unde se aflau copiii lui Israel, nu a căzut grindina” (Exod 9:26).

Apoi a venit cea mai mare lovitură din partea lui Dumnezeu - moartea întâilor născuți. Psalmistul o descrie ca pe o revărsare a mâniei aprinse a lui Dumnezeu, a indignării și necazului, lucrarea unei cete de îngeri distrugători. În unele texte din Scriptură ni se spune că Dumnezeu însuși a trecut prin Egipt, distrugându-i pe întâii născuți (Exod 11:4; 12:12, 23, 29), dar la Exod 12:23 ni se spune că El S-a folosit de un agent distrugător. Psalmistul sugerează că a fost vorba de o ceată de îngeri distrugători.

El a dat frâu liber mâniei Sale, ca să se reverse fără nici o opreliște. În toate casele egiptenilor, întâiul fiu născut a fost lovit de o urgie neprecizată. Floarea bărbaților Egiptului a pierit în noaptea aceea. Dar casele izraeliților au fost ocrotite de sângele mielului pascal, astfel încât nici unul din fiii evreilor nu a fost omorât.

Toate plăgile au avut un caracter atât de discriminatoriu încât nu li se poate găsi nici o explicație naturală. Cum a fost posibil ca evreii să înceteze vreodată să-și manifeste recunoștința față de felul minunat în care a lucrat Dumnezeu în folosul lor? El i-a scos din Egipt ca pe o turmă de oi, călăuzindu-i prin pustiu nemarcat. „El i-a condus, ocrotindu-i, așa încât n-au avut de ce să se teamă, pe când marea i-a acoperit pe vrăjmașii lor” (Gelineau). A fost o minunată etalare a iubirii și puterii Sale!

Amnezia izraeliților cu privire la bunătatea ce le-a arătat-o Dumnezeu ducându-i în Țara Promisă

El i-a dus până la hotarul țării sfinte, la lanțul muntos pe care dreapta Sa li l-a asigurat. Desigur, țara era locuită de popoare păgâne, închinătoare la idoli, în acest timp. Prin urmare, el a izgonit aceste popoare, împărțind țara între semințiile Israelului. Nici un alt păstor nu s-a purtat vreodată cu atâta atenție și dragoste față de oile sale cum S-a purtat Iehova pentru ai Săi!

Duplicitatea și idolatria izraeliților după ce au intrat în țara promisă

Au fost ei recunoscători față de Domnul pentru tot ce a făcut El pentru ei? Nicidecum! Dimpotrivă, în perioada Judecătorilor, L-au pus la încercare, până la limitele suportabilității, răzvrătindu-se împotriva Sa și nesocotindu-l poruncile. Li s-a potrivit zicala: „Cum e turcul, și pistolul,” prin faptul că s-au dovedit total necredincioși și nestatornici, ca un arc strâmb pe care un arcaș nu se poate bizui. L-au provocat pe Domnul cu locurile de închinăciune idolatră plasate pe înălțimi. I-au stârnit gelozia prin chipurile cioplite pe care și le-au făcut.

Mânia lui Dumnezeu și respingerea de către El a Israelului (78:59-67)

În limbaj poetic, psalmistul ni-L prezintă pe Dumnezeu ascultând groaznica ingratitude a izraeliților și dând frâu liber mâniei Sale. În realitate, Iehova nu a fost surprins de atitudinea lor, care a constituit ultima picătură în valul de răzvrătiri de care se făcuseră vinovați până la acea dată. Dar de data aceasta El nu a mai tolerat neascultarea lor, intervenind împotriva semințiilor din nord, care erau capii răutăților și provocărilor la răzvrătire pentru tot poporul Israel. Astfel El a abandonat Silo, acesta nemaifiind locul cortului întâlnirii, adică acel punct de pe pământ în care hotărâse Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său.

De data asta Dumnezeu a permis tăriei Sale, adică chivotului legământului, să fie dus în captivitate de către filistenii. Simbolul slavei Sale, poleit cu aur, a încăput astfel pe mâna vrăjmașilor (1 Samuel 4:11a). Mare a fost prăpădul pe care l-au făcut dușmanii în rândurile izraeliților! Treizeci de mii de infanteriști au pierit în luptă (1 Samuel 4:10). Întrucât atâtia tineri au fost răpuși în război, nu s-au mai auzit cântece de căsătorie, nici n-au mai răsunat clopoțeli de nuntă pentru fecioare. Preoții care au căzut răpuși de sabie au fost Hofni și Fineas, fiii corupți ai lui Eli (1 Samuel 4:11b). Văduvele nu au jelit moartea lor, probabil din pricina durerii și mai mari provocate de capturarea chivotului de către filistenii. Israeliții și-au dat seama că slava a părăsit Israelul (1 Samuel 4:19-22).

Un timp s-a părut că pe Iehova nu-L mai interesează soarta poporului Său. Dar după un interval El S-a ridicat ca un om ce fusese toropit de vin. Și ce mare a fost prăpădul ce s-a abătut peste filistenii! El i-a lovit și i-a pus pe fugă, făcându-i să sufere rușinea înfrângerii (1Samuel 7:10, 11; 13:3,4;23).

Cu toate acestea, Dumnezeu a rămas neclintit în hotărârea Sa de a respinge cortul lui Iosif și n-a vrut să aleagă tribul lui Efraim. Aici prin Iosif și Efraim se înțelege grupul celor zece triburi nordice. După ce Ruben și-a pierdut dreptul de întâi născut, Iosif a moștenit o porție dublă de teritorii, prin fiii săi Efraim și Manase.

Dumnezeu alege Iuda, Muntele Sion și pe David (78:68-72)

Dar Efraim a fost căpetenia răzvrătirii. Prin urmare, Dumnezeu l-a pus deoparte, preferând să dea cinstea tribului lui Iuda. În teritoriul acestei seminții a ales El Muntele Sion, ca loc în care să fie ridicat lăcașul Său cel sfânt - înalt ca cerurile și de neclintit ca pământul.

Și tot din Iuda l-a ales El pe David, slujitorul Său. Regele-păstor și-a făcut ucenicia la stână, având grijă de oile cu mielușei și însușindu-și adevărurile spirituale din domeniul naturii. Apoi Iehova l-a ridicat, pentru a păstori pe Iacob, poporul Său, și pe Israel, moștenirea Sa - lucru pe care David l-a înfăptuit magistral.

Și astfel El i-a păstorit după integritatea inimii Sale și i-a călăuzit după iscusința mâinilor Sale.

Psalmul 78 se încheie pe o notă pastorală, marcată de pace. Înainte de a trece la psalmul următor, să ne amintim că în istoria Israelului găsim oglindită propria noastră istorie. Pentru ca, la o adică, noi suntem mult mai culpabili, deoarece privilegiile noastre sunt cu mult mai mari. Trăind în lumina desăvârșită a iubirii Domnului de la Calvar, mai putem noi avea motive să ne plângem, să ne văicărăm, să ne răzvrătim sau să-L mărginim pe Domnul sau să-L fim nerecunoscători? Și totuși, de multe ori ne facem vrednici de osândă. L-am provocat pe Sfântul lui Israel de nenumărate ori. L-am întristat printr-o mie de căderi. Am cântat și am bombănit în pofida binecuvântărilor nesfârșite pe care le-am primit din mâna Lui. Răbdarea lui Dumnezeu nu este însă nepuizabilă. Vine o vreme când El ne lasă să gustăm amărăciunea neascultării și regresului nostru. Dacă disprețuim harul Său, vom avea parte de guvernarea Sa. Dacă refuzăm să-L slujim cu credincioșie și loialitate, El îi va găsi pe alții care să dea dovadă de aceste calități. În schimb noi vom pierde binecuvântarea și nu vom găsi un stăpân mai bun pe care să-L slujim.

Agresorii păgâni au invadat teritoriul Israelului, pătrunzând violent în capitala țării. Lăcașul sfânt a fost pângărit de picioarele lor nesfințite, cetatea sfântă fiind acum transformată într-un morman de ruine.

Ce a urmat a fost un măcel cumplit. Tot orașul duhnea datorită trupurilor intrate în putrefacție. Peste tot se puteau vedea cadavrele evreilor, care au suferit și ocara de a rămâne neîngropați. Vulturii au coborât din înălțimi pentru a se înfrupta din aceste trupuri iar fiarele carnivore s-au năpustit asupra prăzii. Sângele a șiroit ca apa în tot Ierusalimul iar invadatorii nu s-au mai sinchisit să-i înhumeze pe cei uciși. Vecinii neevrei ai Israelului au jubilat de bucurie din pricina nenorociei care s-a abătut asupra acestei națiuni.

Este un semn evident al furiei aprinse a Domnului și a geloziei Sale, dar câtă vreme va arde gelozia Sa ca focul împotriva lui Israel? Oare n-a sosit timpul ca Domnul să Se întoarcă și împotriva Neamurilor? La urma urmelor, aceste națiuni nu doresc să-L cunoască pe Iehova. Ele se împotrivesc și nu vor să pomenească pentru nimic în lume numele Său. Și acum iată au pus vârf păcatelor lor prin uciderea poporului lui Dumnezeu și pustiirea țării sale.

Până aici tot ce s-a derulat a fost doar introducerea. Psalmistul ajunge acum la miezul chestiunii, recunoscând că păcatul stă la rădăcina nenorocirii ce s-a abătut asupra izraeliților. „Nu-ți aduce aminte de fărădelegile strămoșilor noștri și nu le pune în contul nostru!” Și de îndată ce a rostit această mărturisire, el vine cu argumente irezistibile menite să-L determine pe cel Atotputernic să-Și arate îndurarea. Mai întâi, el apelează la compasiunea lui Dumnezeu, de care niciodată nu au avut evreii mai mare trebuință decât acum. Apoi el își întemeiază pledoaria pe slava numelui lui Dumnezeu. Domnul a promis iertare și izbăvire celor cu inima zdrobită și cu duhul căit. Acum însăși onoarea Lui e în joc. Și, în fine, este important să fie reduse la tăcere batjocurile vrăjmașilor, care spun că Dumnezeul Israelului nu există. Este un prilej minunat de a-Și dovedi existența prin revărsarea răzbunării Sale asupra dușmanilor, pentru a răzbuna sângele loialilor Săi slujitori pe care l-au vărsat inamicii.

Psalmistul îl roagă apoi pe Dumnezeu să asculte gemetele jalnice ale celui deținut și să-i scape pe cei ce au fost dați uitării și sortiți morții, printr-o lucrare vrednică de marea Sa putere. Și îl mai roagă pe Dumnezeu să facă în așa fel încât vrăjmașii să culeagă de șapte ori pe cât au rostit batjocuri și sacrilegii împotriva Domnului.

Toate acestea vor însemna pace pentru Israel și laudă la adresa lui Dumnezeu. Turma Sa iubită nu va înceta să-l aducă mulțumiri. Generație după generație se va ridica, cântându-l laude.

Omul dreptei lui Dumnezeu

Jalea și suspinul ce străbate o mare parte din Psalmi se regăsesc și în cel de față. Mai întâi, sub imaginea unei turme, apoi prin simbolul unei vițe de vie, Israel cere să fie iertat și restaurat.

Apelul este adresat Păstorului lui Israel, un nume al lui Dumnezeu care apare în binecuvântarea pe care i-o acordă Iacob lui Iosif - „Păstorul, Piatra lui Israel” (Genesa 49:24). El este cel care l-a condus pe Iosif ca pe o turmă din Egipt în Canaan. El este cel care, în norul de slavă, a fost întronat între heruvimii ce acopereau cu aripile lor scaunul îndurării din sfânta sfintelor. Dar acum se pare că El a părăsit Israelul, iar locul de închinăciune a fost nimicit, drept care se formulează cererea ca rugăciunea ca El să strălucească în îndurare și favoare înaintea lui Efraim, Benjamin și Manase. Acestea au fost cele trei triburi din avangardă în procesiunea transportării chivotului de către chehatiți (cohatiți). Aici ele reprezintă întregul Israel. Israeliții doresc cu înflăcărare să stârnească țaria Sa (poate noi am spune să-L determine să-și exercite mușchii) și să treacă la acțiune, în sprijinul lor. Ei îl roagă fierbinte să-i readucă din captivitate. O, dacă ar străluci fața Sa peste ei, cu îndurare, atunci izbăvirea lor ar fi asigurată!

Între Israel și Domnul oștirilor (Iehova Elohim Savaot) s-a interpus o mare prăpastie. El S-a mâniat nu numai din pricina păcatelor lor, ci și din pricina rugăciunilor lor. Le-a dat ca hrană plânsul iar ca băutură un șuvoi de lacrimi. I-a făcut o pricină de zavistie și neînțelegere între vecini. Sunt ținta unor glume răutăcioase între vrăjmașii lor. Nu există decât o singură soluție: ca Dumnezeu oștirilor (Elohim Savaot) să privească din înălțime, dăruindu-le har și mântuire.

Dumnezeu l-a scos pe Israel din Egipt ca pe o viță de vie fragedă. Pentru a-l sădi în țara promisă, El i-a izgonit pe canaaniți. Cum își curăță un gospodar via, pregătind terenul pentru sădirea viței, tot așa Domnul a avut multă răbdare cu poporul Său. Transplantarea a fost încununată cu succes. Vița de vie a prins rădăcini adânci iar populația s-a înmulțit mult, umplând țara. Vița a crescut frumos, cățărându-se tot mai sus, întărindu-se ca cedrii falnici. Ramurile sale s-au întins până la Marea Mediterană, pe de o parte, iar pe de alta până la Fluviul Eufrat. Sub domnia lui Solomon Israel a ocupat într-adevăr teritoriul cuprins până la fluviul Eufrat, în hotarul de răsărit (1 Regi 4:21, 24), dar numai pentru o scurtă perioadă de timp.

Dar apoi Dumnezeu a coborât nivelul zidului protector, permițând națiunilor cotropitoare să se înfrupte din vie. Mistrețul și alte animale sălbatice au pătruns în ea, pustiind-o - mai întâi, Egiptul, Asiria și Babilonia, iar mai târziu Persia, Grecia și Roma. Prin evocarea imaginii unui mistreț, psalmistul s-a referit la evenimente ulterioare vremurilor sale, dincolo de cunoștința sa, deoarece abia după multe secole a fost Israelul devastat de armata romană, care avea ca însemn militar mistrețul.

Încă o dată israeliții îl imploră pe Dumnezeu oștirilor să revină în mijlocul lor, aducându-le binecuvântare. Ei doresc ca El să privească din înălțimea meterezelor cerului și să Se îndure de această vie „pe care dreapta Ta a sădit-o și spre mlădița pe care Tu ai întărit-o.” E interesant de observat că în Targum textul este redat astfel: „și spre Regele Mesia, pe care Tu l-ai statornicit pentru Tine.” În versetul 15 ni se pare mai consecvent să considerăm via și mlădița o referire la Israel, două versete mai jos Mesia este prezentat fără echivoc.

Vița a fost tăiată și arsă de armatele invadatoare. Ele își merită pierzarea, Domnul Încruntându-Se împotriva lor și condamnându-le.

„Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ți l-ai întărit.” Omul dreptei lui Dumnezeu este Domnul Isus Cristos (Psalmi 110:1; Evrei 1:3; 8:1; 10:12). Fiul Omului este titlul prin care este El cel mai adesea menționat în evanghelii. Binecuvântarea deplină va veni peste Israel doar atunci când Domnului i se va acorda locul ce l se cuvine. Atunci Israel nu va mai recidiva, nu va mai aluneca în păcat. Restaurați și reînviați de Domnul, israeliții vor chema numele Domnului.

Psalmul se încheie cu binecunoscutul refren. Păstorul este îndemnat să-și refacă turma de oițe rătăcite. Un singur zâmbet din partea Domnului Dumnezeului oștirilor și Israel va fi salvat.

Sărbătoarea trompetelor

Unger descrie această sărbătoare evreiască în felul următor:

[Sărbătoarea Trompetelor] se celebra ca zi de sărbătoare, în sensul strict al cuvântului, prin odihnă și încetarea oricărei forme de activitate, constituind un prilej de aducere aminte prin suflarea cornului, prin organizarea unei adunări sfinte. În timpurile ulterioare, pe când se turna jertfa de băutură, preoții și leviții intonau Psalmul 29. Pe tot parcursul acestei zile se suna din trompete la Ierusalim, de dimineața până seara... Rabinii credeau că în această zi Dumnezeu, judeca toți oamenii și că aceștia treceau prin fața Lui ca o turmă de oi pe dinaintea păstorului. Sărbătoarea Trompetelor este un tip, întrupând strângerea din nou a Israelului în patria sa după strângerea și răpirea la cer a Bisericii.

Încă din primele versete, israeliții sunt invitați să cânte, cu mic cu mare, laude lui Dumnezeu, care este sursa tăriei lor și să înalțe strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacob, adică Dumnezeului oricărui har. Leviții sunt invitați să se alăture acestui cor fericit, cu instrumentele lor muzicale, iar preoții marchează sosirea lunii a șaptea, Luna Noua, sunând din șofar. Este o sărbătoare instituită de Dumnezeu pentru națiunea Israel (Levitic 23:23-25; Numeri 29:1). El a înființat-o în Iosif (aici Iosif reprezintă întregul Israel) când a trecut prin țara Egiptului. Aici sensul pare să fie că Dumnezeu a rânduit această sărbătoare după confruntarea cu Egiptul, după ce poporul Său a ieșit din această țară.

La sfârșitul versetului 5, citim: „Am auzit o limbă pe care n-am înțeles-o.” Trebuie să stabilim dacă aici vorbește psalmistul, Israel sau Dumnezeu.

Dacă vorbește psalmistul sau Israel, atunci cuvintele se referă probabil la următoarele:

1. Limba străină a egiptenilor (Psalmi 114:1).
2. Dumnezeu, care îi vorbește Israelului în timpul răscumpărării din Egipt, dăruindu-le izraeliților o nouă revelație despre Dumnezeu în sufletul lor.
3. Oracolul lui Dumnezeu pe care-l regăsim în restul versetelor din acest psalm.

Dacă cel care vorbește este Dumnezeu, atunci ideea ar putea fi următoarea:

Am auzit o limbă (a egiptenilor) pe care n-am cunoscut-o (adică nu am recunoscut-o). După cum se exprimă Williams: „El nu i-a recunoscut pe egipteni ca oi ale Sale.”

În favoarea acestei variante avem faptul că pronumele „Eu” din restul psalmului se referă numai la Dumnezeu.

Dumnezeu i-a eliberat pe izraeliți din robia lor față de egipteni. Mâinile lor au fost eliberate, nemaitrebuind să care coșuri umplute cu lut și cărămizi. Din toate necazurile El i-a izbăvit când au strigat către El. Le-a răspuns în locul tainic al tunetului - o referire la norul care i-a călăuzit și ocrotit, sau la darea legii pe Muntele Sinai. I-a testat la apele de la Meriba, unde Moise a lovit stâncă și s-a ales cu nemulțumirea lui Dumnezeu.

El îi avertizase că binecuvântarea se poate dobândi doar prin credincioșie și ascultare de El, singurul Dumnezeu. Interdicția idolatriei era cât se poate de clară și severă. După ce le-a amintit cum i-a scos din țara Egiptului, El a făcut minunata promisiune că dacă vor deschide gura larg, El le-o va umple cu binecuvântări. Promisiunea aceasta a fost uneori greșit interpretată de predicatorii leneși, pentru a camufla faptul că nu s-au pregătit temeinic pentru predică. Cu alte cuvinte, susțin aceștia, tot ce au de făcut este să deschidă gura și Domnul le va dăruia un mesaj! Dar nu acesta este înțelesul textului! Mai degrabă, ceea ce vrea să spună versetul este că dacă se vor prezenta în fața lui Dumnezeu cu cereri mari, El le va da ceea ce cer. Nu este vreun lucru bun pe care El să nu-l acorde celor care ascultă de El. Sau, cum se exprimă Gaebelstein: Cine poate să cuprindă sensul deplin al acestei propoziții! El este Domnul Atotputernic. Nimic nu este prea greu pentru Domnul. Deschide-ți gura, spune El, cât mai larg, și Eu ți-o voi umple. Tot ce cere El este ascultarea de El, predarea inimii și a voinței.

Dar copiii lui Dumnezeu și-au astupat urechile, să nu audă glasul Lui. Israel nu a vrut să asculte de El. Prin urmare, El i-a lăsat de capul lor, pradă mizeriei lor, să dea curs propriilor lor planuri. Dar această abandonare nu a fost fără o profundă durere în inima lui Dumnezeu. El este întristat și acum pentru continua lor nepricepere și încăpățănare. O, dacă ar lua aminte, dacă ar asculta de El, ce repede i-ar înfrânge El pe dușmanii lor! Adversarii lor ar veni atunci tremurând de frică înaintea Lui, iar prosperitatea Israelului nu ar cunoaște margini! El și-ar hrăni poporul cu grânele cele mai alese - adică cu hrana spirituală și fizică de cea mai înaltă calitate, și cu mierea delicioasă culeasă din stupii de pe stâncile Palestinei.

Se da semnalul începerii procesului. Judecătorul s-a așezat pe scaunul său de judecată. Judecătorul este chiar Dumnezeu. El a convocat o sesiune specială a consiliului divin, pentru a-i muștra pe dregătorii și judecătorii pământului. Ei sunt numiți „dumnezei” pentru că sunt reprezentanții lui Dumnezeu, ordinați de El ca slujitori ai Săi pentru a asigura ordinea și legalitatea în societate. În realitate, ei sunt, desigur, oameni ca noi. Dar din cauza poziției pe care o ocupă, sunt unși de Domnul. Chiar dacă nu-L cunosc personal pe Dumnezeu, sunt, oficial, agenții lui Dumnezeu și, prin urmare, primesc aici demnitatea de a fi numiți „dumnezei.” Sensul de bază al sintagmei este „cei tari”

Mai întâi Dumnezeu îi muștră pentru malversațiuni comise în posturile lor. Ei s-au făcut vinovați de luare de mită și corupție. Sub administrația lor, bogaților li s-a făcut parte, în timp ce săracii au fost asupriți. Infracții au scăpat nepedepsiți iar cei nevinovați au avut de suferit, fără să li se acorde nici o posibilitate de a-și apăra pricina. Cumpăna dreptății s-a aplecat de atâtea asuprire.

Apoi Judecătorul întregului pământ le reamintește încă o dată de responsabilitățile ce le revin pe tărâmul justiției sociale. Astfel au datoriat de a apăra drepturile săracilor și ale orfanilor ale celor năpăstuiți și nevoiași. Ei trebuie să vină în ajutorul tuturor celor deposezați și călcați în picioare de cei mari și tari.

Dar, în pofida tuturor avertismentelor lansate de Domnul, nu pare să fie vreo nădejde de îndreptare. Și, ca o paranteză, El suspină din pricina faptului că nu se poartă după cunoștința și priceperea de care dispun. De vreme ce ei înșiși băjbăie în întuneric, slabă speranță există ca ei să-i călăuzească pe alții care au nevoie de îndrumare. Ca urmare a eșecului lor de a se purta cu neprihănire și înțelepciune, temeliiile societății s-au șubrezit de tot. Ordinea și legalitatea au dispărut aproape integral.

Deși au fost înălțați la cer în ce privește pozițiile lor privilegiate, ei vor fi aruncați jos, în semn de pedeapsă. Faptul că Dumnezeu îi numește „dumnezei” și „copii ai celui Preaînalt” nu-i scutește de pedeapsă, nu-i face imuni la: judecată. Ei vor fi supuși aceluiași tratament de care vor avea parte alți oameni, căzând ca unul dintre prinți. De fapt, gradul după care vor fi pedepsiți ei va fi mai mare, tocmai fiindcă au avut parte de privilegiul mai mari.

Domnul nostru a citat versetul șase într-una din confruntările Sale cu dușmanii Săi (Ioan 10:34-36), care tocmai îl acuzaseră de blasfemie pentru faptul că S-a declarat egal cu Dumnezeu. Isus le-a răspuns: „Nu este scris în legea voastră: «Eu am spus: „Sunteți dumnezei”»? Dacă El i-a numit dumnezei pe aceia către care a venit cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate să fie desființată - cum ziceți voi Aceluia pe care Tatăl L-a sfințit și trimis în lume: «Hulești!» pentru că am spus: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”?”

Pentru mintea vesticilor argumentul s-ar putea să nu pară prea limpede sau convingător, dar pentru ascultătorii inițiali el a avut o forță covârșitoare. Ei au înțeles că Isus folosea argumentația „de la mai mic la mare.” Forța argumentului Său a constatat în următoarele: În Psalmul 82, dregătorii și judecătorii sunt numiți de Dumnezeu „dumnezei.” De fapt, ei nu sunt divini, ci, din pricina poziției pe care o ocupă ca slujitori ai lui Dumnezeu, sunt învredniciți cu titlul elevat de „dumnezei.” Cea mai mare distincție pentru ei e faptul că le-a parvenit cuvântul lui Dumnezeu, adică faptul că au fost ordinați oficial de către Dumnezeu să ocupe dregătorii înalte, în ierarhia de guvernare și administrare a justiției (Romani 13:1).

Așadar dacă titulatura de „dumnezei” putea fi astfel aplicată în sens larg la oameni ca ei, cu cât mai mult și mai exact l se putea aplica Domnului Isus titlul de Dumnezeu! El a fost sfințit și trimis în lume de Dumnezeu Tatăl. Asta implică faptul că El trăise în prealabil cu Dumnezeu Tatăl în cer, din veșnicia veșnicilor. Apoi Tatăl L-a pus deoparte în vederea unei misiuni pe pământ și L-a trimis să Se nască în Betleem. Iudeii au înțeles fără nici o dificultate că El Se pretindea a fi egal cu Dumnezeu și, prin urmare, au căutat să-L prindă, dar El a scăpat de ei (Ioan 10:39).

Dar să revenim la ultimul verset al Psalmului: „Scoală-te, Dumnezeule, și judecă pământul. Căci Tu vei moșteni toate națiunile.” Aici Asaf îl cheamă pe Domnul să intervină în afacerile oamenilor, aducând neprihănire și dreptate, în locul corupției și inegalității. Rugăciunea își va primi răspuns când Domnul Isus va reveni să domnească peste tot pământul. Atunci, cum au prezis profeții, „dreptatea va locui în pustiu și neprihănirea va rămâne în ogorul mănăstirii” (Isaia 32:16). Pământul se va bucura de o perioadă de dreptate socială și eliberare de mită și înșelăciuni.

Psalmul războiului de șase zile

La 28 mai 1967, Gamal Abdel Nasser, președintele Republicii Arabe Unite, a spus: „Intenționez să lansăm un atac general asupra Israelului. Va fi un război total. Țelul principal urmărit de noi este distrugerea Israelului.” Când a izbucnit războiul, la 5 iunie, Republicii Arabe Unite li s-au alăturat: Iordania, Siria, Irakul, Algeria, Sudanul, Kuweitul, Arabia Saudită și Marocul. Încercarea acestei confederații de a arunca Israelul în mare a fost zadarnică. În șase zile războiul a luat sfârșit, Israel ieșind învingător absolut din această confruntare.

Pentru mulți iubitori ai Bibliei, Psalmul 83 a căpătat sensuri noi după Războiul de șase zile. Și s-ar putea ca el să cunoască împliniri, mai depline cu privire la pretențiile Israelului asupra țării, înainte ca întreaga chestiune să fie irevocabil rezolvată prin venirea Domnului Isus ca să guverneze ca Rege.

Cuvintele din aceste versete sunt fără îndoială cele ale Israelului împresurat, care îl cheamă pe Dumnezeu să spargă tăcerea și să intre în acțiune fără preget. Deși israeliții solicită urgent să fie păziți și apărați, ei prezintă situația ca și când ar fi cauza lui Dumnezeu, în egală măsură cu propria lor cauză: „dușmanii Tăi... cei care Te urăsc... poporul Tău... cei adăpostiți de Tine... ei alcătuiesc o confederație împotriva Ta." Ei au grijă să nu-L lase să uite că vrăjmașii Israelului sunt și vrăjmașii Lui.

Detaliile sunt foarte veridice. Dușmanii sunt înfierbântați - o descriere foarte plastică a amenințărilor opoziției. Ei urzesc tot feluri de comploturi - ajutați din umbră de consilieri ai Rusiei Sovietice. Se consultă - în cadrul a ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub denumirea de summituri arabe. Ei amenință că vor anihila Israelul - cum reiese și din citatul menționat anterior. Ei alcătuiesc o formidabilă federație de națiuni - din care fac parte popoare strâns înrudite cu israeliții.

Când încercăm, să identificăm aceste națiuni, stabilind corespondentul lor din epoca contemporană, întâmpinăm o serie de dificultăți. Știm însă că Asiria este echivalentul Irakului din zilele noastre și că ismaeliții, descinși din Avraam și Agar, au fost progenitorii arabilor. De asemenea știm că edomiții și amaleciții au fost descendenții lui Esau iar moabiții și amoniții au descins din Lot, dar ne este aproape imposibil să stabilim cu precizie toate verigile din cadrul lanțului genealogic. Filistenii au locuit în zona cunoscută în prezent sub denumirea de Fâșia Gaza. Orașul Tir era situat în actualul Liban. Ghebal este identic cu Gubla sau Byblos, situat în Fenicia. Potrivit unor izvoare, agarii ar fi descendenți ai lui Agar și, prin urmare, o ramură a ismaeliților - deși acest lucru nu poate fi demonstrat, întrucât aceste nume sunt învăluite în mister, e bine să nu încercăm să stabilim conexiuni exacte cu popoarele actuale din Orientul Mijlociu, ci, pur și simplu, să le vedem ca reprezentanți ai vrăjmașilor lui Israel din rândurile Neamurilor. Cum a putut minusculul Israel să țină piept unei confederații atât de mari? Un răspuns îl constituie faptul că poporul lui Dumnezeu, israeliții, sunt „cei adăpostiți de El" (v. 3), „cei ascunși de El". (AV), „scumpii Lui" (LB) sau „cei iubiți de El" (Gelineau). În ceasul primejdiei, El îi ocrotește în chip miraculos și-Și desăvârșește țări în slăbiciunea lor. Când sorții de izbândă le sunt total potrivnici, El trimite o izbândă care desfide orice explicație omenească.

Acum israeliții împresurați strigă către Iehova, rugându-L să Se ocupe de amenințarea ce-i paște, cum a făcut cu dușmanii Săi în alte trei împrejurări din trecut.

Iabin, regele Canaanului, și Sisera. comandantul suprem al armatei sale, au fost uciși la En Dor după o umilitoare înfrângere de la Pârâul Chișon (Judecători 4). Cadavrele lor au putrezit, constituind îngrășămintă pentru solul Israelului.

Oreb și Zeeb, doi prinți din Madian, au fost uciși și decapitați (Judecători 7:23-25). Conform textului de la Isaia 10:26, a fost un măcel cumplit. Doi regi din Madian, Zeba și Zalmuna, amenințaseră cu ocuparea „pășunilor lui Dumnezeu." Ei au reușit să scape din mâna izraeliților când au fost uciși Oreb și Zeeb, dar ulterior au fost prinși și executați de Ghedeon (Judecători 8).

În rugăciunea fierbinte adresată lui Dumnezeu să-i judece pe vrăjmașii Săi, Israel nu lasă nici un loc imaginației divine, ci precizează amănunțit toate detaliile pedepsirii lor. Să fie ca țărâna măturată de furia vânturilor sau ca mărăcinii luați de vânte, cum traduc unii acest pasaj. Să fie ca pleava împrăștiată prin pădure, mistuită de un foc uriaș. Să fie îngroziți de furtuna Domnului. Să fie făcuți de rușine, pentru ca oamenii să-L poată căuta pe Domnul. Să piară dizgrația, ca oamenii să învețe că Iehova este singurul Dregător Suveran peste tot pământul!

Veți spune cumva că sunt cuvinte tari? Da, sunt tari, dar nu lipsite de justificare. Când este în joc onoarea lui Dumnezeu, dragostea are voie să fie neîngăduitoare. Morgan explică:

Acești cântăreți ai străvechiului popor au fost cu toții suprem inspirați și animați de o mistuitoare pasiune pentru onoarea lui Dumnezeu. La ei, ca de altfel la profeți, nu găsim nici urmă de motive egoiste. Căci egoismul nu cântă cântări și nu vede vedenii. Pe de altă parte, o pasiune pentru gloria lui Dumnezeu este capabilă deopotrivă de mare asprime, și de mare tandrețe.

Mi-e dor de patria cerească!

Nu există îndoială cu privire la interpretarea principală a Psalmului 84 - tema sa fiind dorul nespul al evreilor exilați de a putea păși din nou în templul de la Ierusalim. Dar psalmul mai poate fi, desigur, aplicat și la creștinul din zilele noastre, care este împiedicat în diverse feluri de a participa la adunările grupului de creștini ce se adună într-o localitate în cadrul unei părtașii. El tânjește de dor să poată reveni în mijlocul copiilor lui Dumnezeu, să se închine împreună cu ei Domnului.

Dar aplicația care-mi place mie cel mai mult este aceea a unui pelerin cucernic ce tânjește de dor după patria sa cerească! Să privim Psalmul în această lumină.

Ce alt loc s-ar putea compara vreodată cu frumusețea locuinței lui Dumnezeu? Este un loc de neasemuită frumusețe, de splendoare fără egal și de glorie de nedescris. Sa precizăm însă un lucru: Uneori în Biblie se folosește procedeul stilistic denumit metonimie, prin care locul reprezintă persoana ce locuiește în acel loc. Și astfel, când psalmistul spune: „Sufletul meu tânjește de dor după curțile Domnului," își exprimă dorința fierbinte de a fi în prezența Domnului, cum se precizează în propoziția următoare: „...inima și carnea mea strigă după Dumnezeu cel viu."

Pelerinul se compară cu o vrabie și cu o rândunică. În alt psalm, vrabia este simbolul singurătății: „...o vrabie singurică în vârful casei" (102:7). Și oricine a urmărit o rândunică știe cât de neastâmpărată este această zglobie creatură, cum aleargă ea de colo-colo, purtată de curenții de aer. Ambele păsări descriu poporul lui Dumnezeu, copiii Săi, călătorind prin pustiul acestei lumi. Ei sunt singuri și nu-și găsesc astâmpărul, nici odihna pe acest pământ. Singurul loc în care găsesc odihnă și siguranță pentru ei și pentru familiile lor este la altarele Domnului.

În tabernacol (cortul întâlnirii) și în templu existau două altare. Unul era altarul de alamă, celălalt altarul de aur. Primul era tipul morții lui Cristos iar al doilea tipul învierii Sale. Luate împreună ele reprezintă lucrarea isprăvită a Mântuitorului nostru. Aici este locul în care sufletul nostru, asemenea rândunicii, se poate odihni; aici putem să ne aducem copiii să se odihnească și ei. „Crede în Domnul Isus Cristos și vei fi mântuit, tu și casa ta” (Fapte 16:31).

Apoi, într-o izbucnire de gelozie sfântă, ca să spunem așa, exilatul afirma: „Bindecuvântați sunt cei ce locuiesc în casa Ta! Ei Te vor lăuda.” Când ne gândim astfel la fericirea celor dragi ce: au plecat acasă la Domnul, nu mai putem să ne lăsăm copleșiți de întristare. Pentru noi plecarea lor reprezintă într-adevăr o pierdere, dar pentru ei este un câștig etern. Ei sunt într-o poziție avantajată față de noi.

În versetele 5-7 trecem din nou de la starea de binecuvântare a celor care sunt deja în cer la binecuvântările mai mici ale celor ce se îndreaptă spre acel loc. Mai multe lucruri se spun despre ei. Astfel, ei sunt „puternici în Domnul și-n tăria puterii Sale” (Efeseni 6:10). Apoi în inimile lor sunt drumurile către Sion. Căminul lor nu este pe acest pământ. Deși se află în această lume, nu sunt din această lume! Inima le este ațintită spre patria cerească, spre care se îndreaptă mereu în acest pelerinaj.

Al treilea lucru care se spune despre ei este că atunci când trec ei prin valea plângerii (căci asta înseamnă termenul Baca), o transformă într-un izvor. Sufletele acestea neînfricate pot să cânte chiar când trec prin suferințe și întristări, lacrimile lor reflectând curcubeul dragostei divine. Ei transformă tragediile în triumfuri și se folosesc de necazurile din viața lor ca de o trambulină care să-i catapulteze spre țeluri și mai mari. Secretul biruinței lor asupra împrejurărilor îl regăsim în următoarea afirmație: „ploaia o acoperă de asemenea cu un iaz.” În general ploaia îl reprezintă în Scriptură pe Duhul Sfânt și aici El este văzut în lucrarea Sa de înviore, asigurând iazuri de apă curată și rece pentru drumețul istovit ce străbate deșertul. Noi credem că apa reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu (cum este cazul la Efeseni 5:26). Așa se explică de ce ei merg din tărie în tărie. În loc să slăbească, pe măsură ce înaintează în călătoria lor, ei prind puteri tot mai mari. Deși natura exterioară se ofilește, natura interioară se reînnoiește pe zi ce trece (2 Corinteni 4:16). Apoi urmează o minunată, notă de asigurare: Fiecare se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion. Nu există nici o îndoială asupra faptului că la capătul drumului prin pustiu ei vor fi încununați cu bucuria supremă de a-L vedea pe Rege în toată splendoarea Sa.

Acum psalmistul izbucnește de bucurie, adresându-l Dumnezeului oștirilor o rugăciune fierbinte. Pentru ca apoi să adauge și cealaltă titlatură a Sa: Dumnezeului lui Iacob. Ca Domn al oștirilor, El este suveran peste marea mulțime de ființe îngerești. Ca Dumnezeu al lui Iacob, El este Dumnezeul celui nevrednic, Dumnezeul înșelătorului. Gândiți-vă numai! Dumnezeul îngerilor fără număr, din adunarea solemnă, este în același timp Dumnezeul viermelui Iacob. Cel care este infinit de înalt și preamărit este, în același timp, aproape de noi, intim nouă. Și acesta este singurul motiv pentru care și tu și eu vom putea pași vreodată în prezența Sa!

Și pe ce temei putem noi fi primiți în prezența Sa? O, Dumnezeule, privește scutul nostru și fața unsului Tău. Singurul nostru temei de primire este Persoana și lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu îl vede pe Mântuitorul meu și apoi mă vede pe mine în Preaiubitul, întru totul acceptat și liber.

Dar cum este în cer? Răspunsul: o zi în curțile Tale face mai mult decât o mie în altă parte. Ceea ce nu e decât un alt mod de a spune că nu există grad de comparație. Noi pur și simplu nu putem concepe gloria, bucuria și frumusețea, libertatea de a fi acolo unde este Isus. Și bine e că nu putem! Altminteri am fi probabil nemulțumiți ca încă ne mai aflăm aici pe pământ și că trebuie să ne ducem la capăt lucrarea. Mai bine e să fii portar în casa lui Dumnezeu, decât să locuiești în corturile răutății. Sau cum s-a exprimat Spurgeon: „Chiar și nivelul cel mai scăzut la Dumnezeu este cu mult mai bun decât nivelul cel mai ridicat al diavolului.” Și nu doar mai bun, ci și mai durabil. Observați contrastul dintre casa lui Dumnezeu și corturile răutății. Una este o locuință permanentă, cealaltă este temporară, o locuință provizorie pentru un timp scurt.

Domnul Dumnezeu este un soare care asigură lumină în întuneric și un scut de protecție împotriva căldurii aprinse, pe parcursul călătoriei. Domnul va dăruia har pentru orice situație în care avem nevoie de har și apoi ne va da glorie la sfârșitul călătoriei, când își va primi copiii răscumpărați în căminul Său etern. De fapt pelerinul are asigurarea că nu va duce lipsă de nimic pe parcursul călătoriei sale spre cer, deoarece Domnul nu lipsește de nici un bine pe cei ce umblă în integritate. Dacă un lucru ne este de folos, El ni-l va da negreșit; nu ni-l va refuza. Iar dacă îl va refuza, înseamnă că așa e bine pentru noi. Știe El de ce! „El, care n-a cruțat pe însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da tară plată, împreună cu El, toate?” (Romani 8:32).

Nici nu e de mirare că psalmistul încheie cu exclamația izvorâtă din inimă: „O, Domnul oștirilor, binecuvântat este omul care se încrede în Tine!” La care inima noastră răspunde: „Da, Doamne, toată veșnicia voi fi recunoscător că sunt creștin.”

Însuflește-ne iarăși!

Rugăciunea aceasta pentru trezire spirituală se poate împărți în patru secțiuni distincte:

O trezire ce a avut loc în Israel cu mult timp în urmă (v. 1-3).

O rugăciune înălțată către Dumnezeu să o facă din nou (v. 4-7).

O pauză, pentru a auzi ce răspuns va da Dumnezeu (v. 8,9).

O promisiune de restaurare viitoare (v. 10-13).

Este imposibil de precizat la care restaurare a Israelului se face referire aici. Nu poate fi vorba de restaurația de după captivitatea babiloneană, deoarece acesta e un psalm al fiilor lui Core, care, se știe, au trăit cu mult timp înainte de acest eveniment. Dar nu identificarea evenimentului este cea care contează. Ceea ce este cu adevărat important este faptul că Dumnezeu a produs această înviore. Iar dacă El a făcut acest lucru o dată, desigur poate să producă din nou o trezire.

Trezirea este descrisă ca o perioadă de timp în care Domnul S-a purtat cu bunăvoință față de țară, restaurând soarta lui Iacob. Trei sunt acțiunile care au dus la această schimbare: Prima a fost mărturisirea păcatului. Deși acest lucru nu este precizat expres, mărturisirea este o necesitate absolută înainte ca celelalte aspecte să poată avea loc. Al doilea element a fost iertarea fărădelegii poporului Său, iar al treilea

prevenirea izbucnirii mâniei lui Dumnezeu.

Această demonstrație prealabilă a îndurării lui Dumnezeu manifestată prin iertare este temeiul cererii ca El să repete această lucrare. Credința nu se mulțumește cu trecutul, cu ce a fost în istorie, ci vrea să vadă cum lucrează Dumnezeu în împrejurările actuale. Deși psalmistul nu se angajează în mărturisire, ea este prezentă negreșit în conținutul rugăciunii: „Restaurează-ne...” Când Dumnezeu face lucrarea de restaurație, mai întâi El îi conduce pe oameni la pocăință, apoi le iartă păcatele, după care pune capăt pedepsei ce rezultase din indignarea Sa.

Tot timpul petrecut departe de Domnul pare ca o veșnicie plină de întristare. Dar rugăciunea fierbinte din versetul 5 capătă sensuri deosebite pe buzele națiunii Israel, după veacurile de prigoane și împrăștiere pe care le-a cunoscut: „În veci Te vei mânia oare pe noi? Îți vei prelungi mânia din generație în generație?”

Declinul spiritual duce inevitabil la pierderea bucuriei. Părtașia întreruptă înseamnă dispariția cântării de pe buzele credinciosului. Bucuria nu poate coexista cu păcatul nemărturisit. Tot așa și aici rugăciunea se înalță către cer. „Nu ne vei însufleți iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?” Reînnoirea spirituală face să răsună din nou clopoțelii bucuriei. Orice trezire mare a fost însoțită de cântare.

Când Dumnezeu își restaurează poporul, aceasta constituie o demonstrație plină de iubire a îndurării Sale. Dar nu e cu nimic mai mare decât oricare din celelalte relații ale Sale cu noi. Căci și atunci când ne mustră, când ne disciplinează, ne îndreaptă sau ne aduce înapoi tot dragostea este cea care-L motivează. Și cât de statornică este acea dragoste care ne rabdă prin toate rătăcirile noastre, prin toate alunecările și neascultarea de care dăm dovadă. Nu este iubire ca iubirea Domnului. Iar trezirea spirituală este acordarea mântuirii din partea Domnului - aici nu salvarea sufletului, ci izbăvirea de toate consecințele necredincioșiei - împrăștiere-rea, captivitatea, strâmtorarea, lipsa de putere și nefericirea.

După ce și-a adus rugăciunea pentru restaurare înaintea tronului harului, psalmistul așteaptă să primească răspunsul, încrezător că va fi un răspuns de har și că va veni degrabă. Încrederea lui se întemeiază pe faptul că Dumnezeu care își respectă legământul întotdeauna va avea cuvinte de pace pentru cei ce se întorc la El cu inima și-i scapă pe cei ce se tem de El, și nu se întorc la fapte nesăbuite. Or, rezultatul inevitabil este gloria ce va locui în țară. Prin glorie aici se înțelege Dumnezeu gloriei, ideea fiind aceea că putem să ne bizuim pe Domnul ca să locuiască în mijlocul poporului Său atunci când copiii Săi sunt în părtașie cu El.

Răspunsul la rugăciunea pentru trezire este dat în versetele cu care se încheie Psalmul. Ele descriu condițiile idilice care vor prevala când Domnul Isus va domni peste Israelul restaurat în epoca viitoare de slavă. Dar într-un sens poetic mai larg, ele ne spun cum este atunci când flăcările trezirii sunt mereu aprinse. Îndurarea și adevărul s-au întâlnit. În afacerile pământenilor, aderarea strictă la pretențiile adevărului împiedică de multe ori manifestarea iubirii și îndurării. Dar Dumnezeu poate să-și reverse iubirea-l nesfârșită peste copiii Săi, deoarece toate pretențiile adevărului au fost întrunite de către Domnul Isus pe cruce. În același sens, neprihănirea și pacea s-au sărutat. Credincioșii se bucură de pace cu Dumnezeu din pricina faptului că toate pretențiile justiției divine au fost îndeplinite prin lucrarea înlocuitoare a Mântuitorului. Păcatele noastre au fost așezate pe capul lui Isus. În sângele Său a fost achitată datoria noastră. Justiție severă nu mai are ce să ceară iar îndurarea poate să se reverse acum din plin. -Albert Midlane

Adevărul sau credincioșia va țâșni din pământ iar neprihănirea va privi din înălțimi. Pe măsură ce credinciosul este fidel Iubitului său Etern, cerurile răspund cu multiple binecuvântări. Domnul, de-a pururea credincios Cuvântului Său, dăruiește ce este bun. El nu refuză nici un lucru bun celor care umblă în neprihănire (Psalmi 84:11). Seceta și foametea vor înceta iar pământul va da roade îmbelșugate. Când Domnul își vizitează țara, El trece prin mijlocul unor oameni ale căror vieți sunt pregătite pe plan moral pentru prezența Sa.

Să i se acorde o audiență la Domnul.

a - Să fie păzit. (Observați recurența titlaturii de „slujitor” în versetele 4 și 16.)

b - Să aibă parte de salvare temporară.

Să-i fie ascultată rugăciunea cu considerație.

Să i se dea bucurie și veselie.

Să i se acorde o audiență la Domnul

Să fie ajutat în ziua necazului său.

Psalmistul se ocupă de laudă în versetele următoare:

LAUDA

Lauda adresată Domnului pentru frumusețea fără seamă a Persoanei Domnului Isus și a lucrării Sale.

Pentru vrednicia Sa, ce se cuvine să fie adorată de toate națiunile. (Lucrul acesta se va împlini în Mileniu.)

CEREREA

Pentru ca să fie învățat calea Domnului.

LAUDA

Aici David nu face altceva decât să-și exprime hotărârea de a-L lăuda pe Domnul cu toată ființa sa și de a slăvi numele Lui pe veci.

MOTIVUL

Dumnezeu este mare. Lucrările Sale sunt minunate. Nu există nici un alt Dumnezeu.

MOTIVUL

Pentru ca psalmistul să poată umbla în ascultare de adevărul lui Dumnezeu. Pentru o inimă complet dedicată reverenței și ascultării de Domnul.

MOTIVUL

Pentru îndurarea cea mare a lui Dumnezeu, ca să-l izbăvească din adâncurile Șeolului. Dacă aplicăm Psalmul acesta la Mesia, atunci aceasta este o referire la învierea Sa.

Restul versetelor descriu pericolul iminent în care se afla psalmistul. O gloată de oameni aroganți și violenți au uneltit împotriva vieții sale. Oamenii aceștia nu au timp de Dumnezeu. Dar David îl cunoaște pe Domnul și în acest moment de răscruce se mângâie cu cunoștința faptului că Dumnezeu este plin de compasiune, de iubire, îndelung răbdător și bogat în îndurare și adevăr. Prin urmare, el este încrezător căi se va răspunde când îl va ruga pe Domnul să se îndrepte spre el cu îndurare, să-l întărească și să-l scape pe fiul roabei lui Dumnezeu. Unii interpretează sintagma fiul roabei Tale drept o figură de stil având înțelesul de „proprietatea ta” cum ar fi în situația fiului unei sclave. Cei care interpretează acest psalm ca fiind de natură mesianică văd în această sintagmă o referire la Fecioara Mana.

În fine, psalmistul se roagă ca Domnul să-i dăruiască un semn clar al bunăvoinței sale. Atunci dușmanii săi vor realiza că s-au aflat de partea greșită când vor vedea cum l-a ajutat Dumnezeu pe David și cum l-a mângâiat.

Am menționat la început că acest Psalm se remarcă prin faptul ca oferă motive pentru mai toate rugăciunile și laudele cuprinse în el. Există alte două trăsături unice pe care trebuie să le reliefăm. Mai întâi, David a citat din abundență din alte părți ale Scripturii. De fapt, el pare să se roage și să-L laude pe Dumnezeu folosind aproape exclusiv alte versete din Biblie. În al doilea rând, numele divin „Adonai” este folosit de șapte ori (se traduce prin „Domnul” în versetele 3, 4, 5, 8, 9, 12 și 15). Evreii temători de Dumnezeu adesea foloseau acest titlu, mai degrabă decât Iehova. Soferimii, sau păstrătorii străvechi ai Textului Sacru, au schimbat numele lui Iehova în Adonai de 134 de ori când au citit cu voce tare, datorită reverenței extrem de mari pe care considerau că trebuie s-o aibă față de inefabilul Nume Iehova.

Referitor la unirea inimilor noastre ca să se teamă de numele lui Dumnezeu (v. Ub), F.W. Grant scrie:

Se constată că acest lucru lipsește în mare măsură în rândurile copiilor lui Dumnezeu. Ce parte însemnată din viața noastră este petrecută dacă nu neapărat în comiterea unor fapte rele, atunci cel puțin risipită și fărâmițată cu o mare diversitate de preocupări mărunte care dăunează mărturiei noastre pentru Dumnezeu! Cât de puțini sunt cei ce pot afirma împreună cu apostolul Pavel: „Un lucru fac!” Suntem pe drum dar ne oprim ca să prindem fluturi printre flori și astfel nu înaintăm prea mult. Ce mult trebuie să se mire Satan când vede cum ne îndepărtăm de „împărățiile acestei lumi și de slava lor” și totuși ne dedăm, fără să ne gândim aproape deloc, la tot felul de fleacuri, mai ușoare decât puful de păpădie pentru care copilul se luptă să-l dobândească și de ale cărui eforturi noi râdem. O, dacă ne-am examina viața cu atenție, ce repede ne-am da seama de mulțimea de anxietăți total inutile, de îndatoriri imaginare, de tot felul de comodități pe care ni le permitem, de fleacurile așa-zise „nevinovate,” care tot mereu ne abat de la singura îndatorire care ne este cu adevărat de folos! Cât de puțini sunt cei care s-ar supune unui atare examen al istoriei de zi cu zi a vieții lor!

Psalmul recensământului regal

Primarul Ierusalimului, Teddy Kollek, și co-autorul său își exprimă mirarea firească față de surprinzătoarea măreție a orașului lor vechi de 4000 de ani: Arheologii și istoricii se întreabă de multă vreme de ce a fost înființat Ierusalimul pe locul actual și de ce a devenit un oraș mare. Asta pentru că nu se bucură de nici una din trăsăturile fizice care au favorizat propășirea și înaintarea altor orașe mari ale lumii. Ierusalimul nu este așezat la obârșia nici unui fluviu mare. Nu are deschidere spre nici un port însemnat. Nu beneficiază de nici o șosea însemnată, nici de intersecții importante. Nu este în apropiere de nici un fel de surse abundente de apă, care constituie de obicei motivul principal al înființării unei așezări omenești, deși un izvor natural principal oferea o cantitate modestă de apă. Ierusalimul nu posedă bogății minerale. De fapt a fost plasat departe de principalele rute comerciale. Nu deținea nici o cheie strategică pentru cucerirea unor teritorii vaste râvnite de străvechile imperii războinice. Într-adevăr, orașul nu a fost binecuvântat nici cu virtuți economice speciale, nici cu cele topografice, care să explice de ce a devenit mai mult decât un simplu sătuleț montan, cu o soartă comună, ca a celor mai multe sate din perioada sa, care între timp au dispărut fără urmă.

Desigur, motivul pentru care Ierusalimul este mare este faptul că a fost ales de Dumnezeu. El l-a înființat pe munții sfinți și-i iubește porțile mai mult decât ale tuturor celorlalte orașe și sate din țară. Și apoi gloria cea mai mare a Ierusalimului este încă în viitor - când va fi capitala împărăției Mesianice, cetatea regală de scaun a mult-așteptatului Rege. Psalmul acesta ne îndreaptă privirile în viitor, spre acea zi când lucruri slăvite vor fi rostite despre Sion, cetatea lui Dumnezeu. Într-un sens Ierusalimul va fi locul de naștere al multor națiuni: Se va întâmpla în zilele din urmă, ca muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor și toate popoarele se vor îngrămădi spre el. Și multe popoare se vor duce și vor zice: „Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul Domnului (Isaia 2:2, 3).

Asta pare să aibă în vedere versetul 4. Sionul este personificat, el afirmând că între acele națiuni care o cunosc în calitate de mamă, ea o poate aminti pe Rahab (adică Egiptul) în sud și Babilonul în nord. De asemenea oamenii vor vorbi despre Filistia, Tir și Etiopia, spunând că acestea s-au născut în Ierusalim. Acestea vor fi printre națiunile care vor recunoaște Sionul ca și capitala spirituală, politică și economică a lumii, suindu-se să se închine acolo și să-l aducă omagiu Marelui Rege (Isaia 60:16-19).

Prin urmare, Sionul va fi socotit locul în care națiunile vor trăi experiența nașterii din nou, deoarece Cel Preaînalt însuși o va stabili în acel loc de suveranitate universală.

Iar când Domnul va face recensământul popoarelor, El va nota cu atenție că anumite națiuni și-au dat seama de adevăratul lor destin istoric, devenind cetățenii Sionului. Ele vor vizita capitala: nu pentru a-i admira arhitectura sau a admira meterezele sau a invidia triburile care se suiseră acolo să se închine în cetatea care este strâns legată, ci pentru a solicita imunitate municipală, pentru a beneficia de protecția ei, pentru a se supune legilor sale, pentru a trăi și iubi în sânul fericitei ei societăți și pentru a avea părtășie sfântă cu slăvitul ei întemeietor și Păzitor.

Gaebelein scrie: Iehova ține evidența, pe măsură ce națiunile, una după alta, sunt introduse în împărăție prin elevarea și binecuvântarea Sionului. Atunci Sionul va deveni glorioasa metropolă a întregirii.

Va fi un prilej de bucurie și sărbătoare. Cântăreții vor cânta cu gura și cu instrumentele, intonând imnul: „Toate izvoarele mele sunt în tine.” Ierusalimul nu va mai fi locul lacrimilor și necazului, ci un izvor de binecuvântări, înviorări și căminul spiritual al tuturor națiunilor pământului.

Dar înainte de a trece la următorul psalm, trebuie să facem o aplicație personală: Va veni o vreme când Dumnezeu va începe să-i înregistreze pe oameni. Va fi recensământul locuitorilor cerului. Unicul și decisivul factor îl va constitui nașterea din nou. Numai cei care s-au născut din nou vor vedea împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5). Prin urmare, când Dumnezeu începe să-i înscrie pe oameni, va zice: „Omul acesta s-a născut din nou în cutare loc.” Va putea El oare spune acest lucru și despre tine? Există un mod în care te poți califica pentru primirea cetățeniei cerești, așa cum îl găsim scris în Ioan 1:12: Dar tuturor celor ce L-au primit adică celor ce cred în numele Lui le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu.

Psalmul cel mai trist

Când ajungem la Psalmul 88, atingem adâncimea maximă a durerii și suferinței umane. Se pare că psalmistul răscolește aici vocabularul cel mai sumbru și mai amar pentru a găsi cuvintele adecvate cu care să descrie soarta sa deznădăjduită. Este un caz de bolnav terminal - cel puțin așa crede el despre sine. Se simte ca și când ar fi pe lista celor pe punctul de a muri din salonul de izolare rezervat bolnavilor incurabili. Singurul lucru care i-a mai rămas este morga și nu va mai trece mult timp până când se va petrece cearșaful peste fața lui și va fi luat de acolo.

Singurul punct luminos din acest psalm este numele lui Dumnezeu cu care începe - „O, Doamne, Dumnezeul mântuirii mele.” Gaebelein numește aceste cuvinte singura rază de lumină ce străbate cu greu pâcla deasă, steaua ce străpunge bezna de la miezul nopții. Dar imediat autorul se lansează într-o descriere plină de jale a stării disperate în care se află. Zi și noapte plânge înaintea Domnului, dar tot nu are nici o ușurare. Când va sparge Dumnezeu impasul, ascultându-i rugăciunea și intervenind?

Viața sa este o viitoare clocotitoare, cu o sumedenie de necazuri iar el înaintea fără să se poată opune spre moarte și spre mormânt. De fapt a fost deja părăsit ca mort - socotit deja ca o pierdere. Orice fărâma de tărie ce-o mai avea s-a dus. Acum plutește fără noimă printre morți, ca un soldat inconștient pe câmpul de bătălie presărat cu cadavre. El se simte părăsit de Dumnezeu, uitat de El și rupt de orice nădejde de ajutor divin. Ca un captiv sortit carcerei, așa se vede el că a fost abandonat de Dumnezeu și lăsat în groapa cea mai adâncă, în camera ororilor, cea întunecată și îngrozitoare. Trebuie să fie doar o singură explicație, își spune el: Dumnezeu S-a mâniat pe el, drept care este copleșit de valurile năprasnice ale judecării divine.

Cunoștințele sale l-au părăsit, de parcă ar fi lepros. Îl tratează ca și când ar fi un strigoi sau „ca un blestemat” (Knox). Este zăvorât într-o celulă din care nu are scăpare. Ochii săi, cândva luminoși și expresivi, și-au pierdut vioiciunea. Iar rugăciunea pare să fie zadarnică. Zi de zi strigă către Domnul cu mâinile ridicate spre cer, rugându-se fierbinte, dar nimic nu se întâmplă.

Apoi, printr-o serie de întrebări, el îl provoacă pe Dumnezeu, cerându-l să-i spună ce folos va avea din moartea psalmistului. Întrebările relevă cunoașterea imperfectă pe care o aveau sfinții din Vechiul Testament cu privire la moarte și la viața de apoi, făcându-ne pe noi cei de azi să fim pe veci recunoscători pentru asigurarea ce o deținem că a muri înseamnă a fi cu Cristos, ceea ce este cu mult mai bine (Filipeni 1:23). Așadar iată întrebările:

Face Dumnezeu minuni pentru cei ce au murit? Răspunsul implicit este „Nu.” Pentru un evreu care trăia sub lege, moartea era o tulburătoare regiune a uitării în care nu se întâmplă nici un lucru constructiv.

Oare umbrele se ridică să-L laude pe El? Cei ce au plecat dintre cei vii sunt priviți ca niște strigoi care nu au cum să-L laude pe Domnul.

Este oare dragostea statornică a lui Dumnezeu vestită în mormânt sau credințioșia Sa în Abaddon, locul nimicirii? Întrucât se credea că nici o acțiune și nici o vorbire nu putea avea loc în încăperile sumbre ale Șeolului, negreșit era în interesul lui Dumnezeu să-i țină în viață cât mai mult pe cei ale căror laude îi erau întotdeauna plăcute lui Dumnezeu.

În continuare, aparent cu o intensitate reînnoită, psalmistul își pledează cauza înaintea Domnului. În fiecare dimineață, fără greș, el își rostește rugăciunea înflăcărată, exprimându-și perplexitatea față de faptul că Dumnezeu l-a abandonat și că nu-l mai privește cu îndurare sau cu bunăvoință. Din tinerețea sa el a trăit încontinuu experiența tristă a suferinței și morții. Acum în înțeleștarea terorilor divine, el este strâmtorat, gata să moară. Mânia aprinsă a lui Dumnezeu l-a copleșit ca un val uriaș iar terorile Sale i-au luat piuitul. Este împresurat de valuri necruțătoare, care-l asaltează fără încetare. Este ca și când Dumnezeu i-ar fi făcut și pe prieteni, și pe rude să-l părăsească. Singurul său tovarăș care i-a mai rămas este întunericul.

Așa se încheie cel mai trist dintre Psalmi. Dacă ne întrebăm ce caută în Biblie, poate n-ar strica să ascultăm mărturia lui J. N. Darby, care a spus că la un moment dat în viața sa acest pasaj din Scriptură a fost singurul care i-a fost de vreun folos, deoarece a văzut că a mai fost cineva care să fi coborât în aceleași adâncimi în care a coborât el. Clarke citează dintr-o sursă anonimă:

„Nu există decât un singur psalm de acest fel în toată Biblia, care să surprindă atât de viu această experiență extrem de rară, dar există unul care să-l asigure pe cel mai cumplit afectat că Dumnezeu nu-l va uita.”

Legământul lui Dumnezeu cu David

De la început, Etan își declară desfătarea pe care o găsește în iubirea statornică și în credințioșia lui Iehova, așa cum sunt acestea exprimate în legământul davidic. El este hotărât să cânte îndurările Domnului pe veci, deoarece ele dăinuie în veci.

Credința îi amintește, cu reverență, lui Dumnezeu ca a încheiat un legământ cu David. Pentru că David a fost slujitorul său ales, Dumnezeu a jurat că David nu va duce niciodată lipsă de moștenitori care să ocupe tronul său și că împărăția sa va dăinui de-a lungul tuturor generațiilor. O dinastie neîntreruptă, care să ocupe pe veci tronul!

Apoi credința recapitulează minunile Domnului care a încheiat legământul. Este ca și cum Etan l-ar aminti Domnului că în joc e însăși onoarea Sa.

El este mai mare decât toate oștirile îngerești din ceruri. Miriadele de ființe cerești sunt chemate să laude minunile Sale și credințioșia Sa. Nici un înger nu se poate compara cu El. El este suprem, mai presus de toate ființele cerești. Chiar și cele mai mari din aceste ființe stau smerite și uimite în fața Sa. Ele recunosc faptul că Dumnezeu este mai mare în toate privințele. Nimeni nu este atât de măreț ca Domnul Dumnezeu oștirilor, splendid în mantiile credințioșiei.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Dumnezeu este mare în creația Sa, în providența și în perfecțiunile Sale morale (v. 9-15). O ipostază dramatică a măreției Sale în cadrul creației este modul în care stăpânește El peste marea înfuriată, potolind valurile. El a făcut acest lucru pe Marea Galileii în urma cu mulți ani și o face încontinuu în viețile lovite de furtună ale copiilor Săi. Cât despre măreția Sa în cadrul providenței, ce exemplu mai bun am găsi decât cucerirea Egiptului (Rahab) cu prilejul exodului? El a zdrobit națiunea aceea mândră cum zdrobește un leu prada. El i-a împrăștiat pe dușmanii Săi ca pe niște frunze purtate de vânt.

Cerurile și pământul sunt ale Sale, în virtutea dreptului de creator; lumea și tot ce e în ea îi aparțin Lui pentru că El este cel care le-a întemeiat. Nordul și sudul îi datoresc Lui obârșia. Muntele Tabor și Muntele Hermon își înalță capetele, ca și când L-ar recunoaște cu bucurie ca și Creator al lor. Brațul Lui și mâna Lui sunt tari. Dreapta Sa este mai presus de toți, supremă în lumea puterii.

Cât despre perfecțiunile Sale morale, tronul Său este întemeiat pe principiul dublu al neprihănirii și justiției, îndurarea și adevărul se revarsă pretutindeni pe unde merge El.

După ce a relatat toată măreția Dumnezeului legământului, Etan descrie în continuare starea binecuvântată a poporului Său: „Binecuvântat este poporul care cunoaște strigătul de bucurie!” Pentru evreii cuceritori, strigătul de bucurie era concretizat prin chiotele scoase de oameni cu prilejul sărbătorilor Israelului, când oamenii se suiau la Ierusalim în zilele sfinte ale calendarului religios. Pentru noi, el va fi întotdeauna strigătul de bucurie al evangheliei. Mai multe lucruri se remarcă cu privire la acești oameni fericiți. Ei umblă... în lumina feței Sale; adică umblă în bunăvoința Sa, fiind călăuziți de prezența Sa. Ei găsesc în El izvorul tuturor bucuriilor lor și nu încetează niciodată să se delecteze în neprihănirea Sa. Ei nu se laudă cu propria lor putere, ci numai și numai în a Lui. Numai prin bunăvoința Sa este înălțat cornul lor. Cu alte cuvinte, ei sunt întăriți.

Căci scutul nostru este al Domnului iar regele nostru este Sfântul lui Israel.

Și asta îl aduce pe Etan la legământul pe care Iehova l-a încheiat cu David (v. 19-37). Cu mulți ani înainte, Dumnezeu îi vorbise slujitorului său credincios într-o vedenie. „Sfântul” ar putea fi o referire la Samuel (1 Samuel 16:1-12), la Natan (2 Samuel 7:1-17) sau poate la Slujitorul lui Iehova, Domnul Isus Cristos. El a încheiat un legământ necondiționat al harului fără plată, așezând coroana asupra celui puternic și înălțându-l din mijlocul poporului, în multe din aceste modalități de descriere a lui David, aproape instinctiv avem sentimentul că privim de fapt dincolo de David, la Regele Mesia care avea să vină.

Iehova îl selectase pe David dintre frații săi și, prin Samuel, în unsese cu untdelemnul sfânt rezervat pentru cei ce erau unși ca regi. Legământul garanta că mâna lui Dumnezeu va fi pe veci asupra lui David, păzindu-i și ocrotindu-i pe moștenitorii tronului, brațul Lui asigurând toată tăria necesară. Dușmanii regelui nu vor putea să-l biruie, nici cei răi să-i facă vreun rău. Domnul a garantat că-i va zdrobi pe vrăjmașii săi și-i va lovi pe cei ce-l urăsc. Credințioșia și îndurarea Domnului nu-l vor părăsi nicicând iar casa lui David își va trage seva și tăria din El.

În conformitate cu promisiunea făcută lui Avram (Geneza 15:18), în final hotarele împărăției se vor întinde de la Marea Mediterană până la fluviul Eufrat, în Geneza 15, se spune de la râul Egiptului până la râul Eufrat, dar întrucât râul Egiptului se varsă în Mediterană, hotarele sunt aceleași.

David avea să-L recunoască pe Iehova ca Tată al său, Dumnezeul său, și stânca sa de adăpost. La rândul Său, Dumnezeu îl va face întâiul său născut, cel mai înalt dintre regii pământului. Sintagma: „întâiul născut” înseamnă uneori primul în timp, ca în cazul în care Maria L-a născut pe Fiul ei întâi născut (Luca 2:7). Dar în cazul lui David nu poate avea acest sens, deoarece el a fost ultimul născut dintre fiii lui Isai. Aici înseamnă primul în ce privește rangul sau onoarea, așa cum explică restul versetului: „cel mai înalt dintre regii pământului.” Asta vrea și Pavel să spună când se referă la Domnul Isus ca fiind „întâiul născut peste întreaga creațiune” (Coloseni 1:15). Asta nu înseamnă că Isus, a fost prima ființă creată, cum propovăduiesc unele culte deraiate, ci că El este preeminent peste întreaga creațiune.

Nimic nu va putea schimba în vreun fel dragostea lui Dumnezeu pentru David și nimic nu va afecta legământul pe care L-a încheiat El. Întotdeauna va exista un tron al lui David iar spița sa regală se va perpetua în veci.

Legământul nu va scuti însă pe fiii lui David de pedeapsă, atunci când aceștia vor păcătui. Orice infracțiune a legii avea să fie tratată cu toată rigoarea. Din punct de vedere istoric, lucrurile s-au întâmplat exact așa. Descendenții lui David au fost necredincioși față de Iehova și El i-a pedepsit cu nuiua și cu biciul captivității babiloniene.

Dar legământul a rămas în picioare și deși împărăția a fost eclipsată un timp, și la Ierusalim nu a domnit nici un rege, totuși Dumnezeu a păstrat în chip miraculos sămânța regală, pentru a reinstaura împărăția la timpul Său.

În cuvinte cât se poate de ferme, Dumnezeu repetă inviolabilitatea legământului și hotărârea Sa de a-Și respecta promisiunea făcută lui David. Spița lui David va dăinui pe veci iar tronul său va rămâne cât vor fi soarele și luna pe cer.

În aparență s-ar fi putut crede că Dumnezeu a dat uitării legământul davidic. Iuda a fost invadată de babilonieni, locuitorii ei fiind duși în exil. Nimeni nu a ocupat tronul lui David de atunci și până azi. Dar Dumnezeu nu a uitat. În urmă cu aproape două mii de ani, Domnul Isus S-a născut în cetatea regală a lui David. El a fost fiul adoptiv al lui Iosif și, întrucât Iosif era parte din spița de regi ai Iudei, Isus a moștenit dreptul legal la tronul lui David prin el (Matei 1). Isus a fost fiul real al Mariei și întrucât Maria era o descendentă a lui David prin Natan, Domnul nostru este din sămânța lui David (Luca 3:23-38). Astfel legământul este împlinit în Domnul Isus Cristos. Tronul lui David se perpetuează prin El și întrucât El trăiește în puterea unei vieți fără de sfârșit, întotdeauna va fi un descendent al lui David care să ocupe tronul. Într-o zi, poate foarte curând, El Se va întoarce pe pământ ca să-Și ocupe locul de drept pe tronul lui David, pentru a domni ca Fiul cel mai mare al lui David. Desigur, Etan nu putea să vadă toate acestea. Lui i se părea că legământul a fost anulat. Ascultați cum se plânge că Dumnezeu a lepădat și respins spița regală, că S-a mâniat pe regele pe care l-a uns. Pentru Etan nu exista altă explicație decât că Dumnezeu Și-a călcat promisiunea pe care i-a făcut-o lui David, lăsând coroana lui să fie acoperită de praf. Etan știa însă în adâncul inimii lui că Dumnezeu nu poate să-și calce promisiunea, și totuși, iată că după toate aparențele acest lucru s-a întâmplat.

Zidurile Ierusalimului aveau o mulțime de spărturi în ele iar turnurile de veghe erau sfărâmate. Călătorii de prin partea locului se serveau fără teamă din ce găseau pe acolo iar vecinii neevrei ai Israelului jubilau răutăcioși pentru ce i s-a întâmplat. Armele poporului lui Dumnezeu s-au dovedit zadarnice în luptă. Ostașii n-au putut ține piept inamicului. Regele a fost detronat, tronul său fiind vandalizat. Umilit și acoperit de ocară, el a îmbătrânit înainte de vreme.

Domnul care a încheiat legământul părea că se ascunde acum de poporul Său. Mânia Sa împotriva izraeliților era fierbinte ca un foc, încontinuu se înalță către cer strigătul plin de durere: „Până când?” Etan Îl roagă pe Dumnezeu să-și aducă aminte cât de scurtă a lăsat El să fie viața omului pe pământ, cât de firav este omul și ce lipsit de importanță este. În vremea lui, toți se puteau aștepta să moară. Puterea mormântului îl copleșea până la urmă. Noi cei de azi avem o speranță mai bună decât a lui Etan. Noi știm că nu toți vom muri, ci că toți vom fi schimbați când va reveni Domnul Isus ca să-Și ia biserica acasă, în cer (I Corinteni 15:15; 1 Tesaloniceni 4:13-18). Dar toate acestea erau o taină pentru sfinții din Vechiul Testament.

Pledoaria lui Etan este plină de patos și curaj. El întreabă ce s-a întâmplat cu bunătatea și îndurarea pe care Dumnezeu le-a garantat lui David în termenii cei mai fermi cu putință. El este acut conștient de batjocurile adresate de dușmani Israelului, care îl ironizează pe Etan și-l ridiculizează pe regele exilat ori de câte ori îl văd.

Dar în ultimul verset credința triumfă. Deși Etan nu vede răspunsul la perplexitatea sa, el e în stare să-L binecuvânteze pe Iehova. E ca și când ar spune: „Doamne, nu înțeleg, dar voi continua să am încredere.” Și astfel el își încheie rugăciunea pe o notă triumfătoare: Binecuvântat să fie Domnul în veci de veci! Amin și Amin.

Dangătul clopotului morții

Permiteți-mi să dau puțin frâu imaginației sfinte în explicarea acestui Psalm. Scena are loc în pustiul Sinai, la mai mulți ani după întoarcerea spionilor din Cadeș-Barneea cu raportul lor pesimist și rău. Acum israeliții continuă să străbată deșertul, fără să aibă însă o ținta precisă. Este o îndeletnicire aparent fără nici o noimă. În fiecare dimineață se înfățișează în cortul lui Moise un izraelit care-i prezintă situația celor decedați. Decese, decese și numai decese. Necrologul pare să fie cea mai citită parte a ziarelor iar deșertul parcă să fie un cimitir tot mai mare. De fiecare dată când oamenii ridică tabăra, lasă în urma lor noi morminte. În ziua de care ne ocupăm, Moise, omul lui Dumnezeu, simte că a ajuns la capătul răbdării. Copleșit de numărul tot mai mare al decedaților, el se retrage în cortul său, se aruncă cu fața ta pământ și-și varsă inima înaintea lui Dumnezeu în rugăciune.

Înconjurat peste tot de semnele vremelnice și ale morții, el găsește ușurare în caracterul etern al Domnului. Toate pot să treacă și să dispară, Dumnezeu rămâne neschimbat, un cămin și un adăpost pentru copiii Săi. Din veșnicia veșnicilor și până în veșnicia veșnicilor, El este Dumnezeu, „nemărginit și etern, neschimbat în ființa Sa, în înțelepciunea, puterea, sfințenia, dreptatea, bunătatea și adevărul Său.”

În contrast puternic cu absența totală a fenomenului îmbătrânirii la Dumnezeu este scurtimea vieții omenești. Se pare că Dumnezeu emite încontinuu ordinul: „Întoarceți-vă în țărână!” și astfel vedem un șir neîntrerupt de oameni care se îndreaptă spre groapă. Pentru Cel Etern, chiar viața inițială a omului căzut, de circa o mie de ani, nu este altceva decât memoria unei fracțiuni de noapte.

Chiar pentru Moise, viața umană nu este altceva decât un somn. Te culci, adormi, visezi, te trezești și abia dacă observi scurgerea timpului. Sau, ca să folosim o altă figură de stil, viața e ca iarba - proaspătă și verde dimineața, pentru ca apoi să se ofilească și să se usuce până seara. Sau, cum s-a exprimat Spurgeon, ea este „semănată, crescută, bătută de vânt, tăiată și apoi adunată.”

Deși moartea este în întregime rezultatul pătrunderii păcatului, Moise și-a dat seama că ceea ce se petrecea în deșert era rezultatul cercetării speciale lui Dumnezeu. Toți ostașii în vârstă de douăzeci de ani sau mai mult când au părăsit Egiptul urmau să moară înainte de a ajunge în Canaan. Dangătul clopotului morții este un semn că Dumnezeu S-a mâniat pe poporul Său din pricina faptului că israeliții s-au postat de partea iscoadelor necredincioase, în loc să intre în Canaan, cum i-au îndemnat Caleb și Iosua să facă. Fărădelegile și păcatele lor ascunse sunt mereu înaintea Sa, ca pricină de iritare și supărare permanentă. În consecință, israeliții trăiau acum sub norul sumbru al mâniei Lui, copleșiți de valurile mâniei Sale. Da, este adevărat, unii trăiesc timpul alocat de șaptezeci de ani și unii apucă chiar să trăiască optzeci de ani. Dar chiar și în cazul lor, viața e plină de trudă, de boli și de neputințe. Curând pulsul încetează și o altă viață dispare de pe fața pământului.

Omul lui Dumnezeu se minunează de puterea lui Dumnezeu, care a fost stârnită de mânie. Cine, se întreabă el, poate să-l aducă suficientă reverență, având în vedere imensitatea mâniei Sale? Un lucru e sigur: faptul acesta ar trebui să ne facă să prețuim fiecare zi din viața noastră și s-o cheltuim în ascultare de El, în așa fel încât să conteze pentru veșnicie.

Moise îl roagă pe Dumnezeu cu stăruință să revină în mijlocul poporului Său, cu îndurare. Va arde oare mânia Lui pe veci? Nu va avea El oare milă de ei și nu-i va satisface dis-de-dimineață cu îndurarea Sa, ca să-și trăiască restul zilelor într-o anumită măsură de liniște și fericire?

Acum Moise solicită ceea ce în termeni moderni se numește „timp egal” sau dreptul la replică, adică cere ca Israelul să aibă parte de tot atâția ani de fericire pe cât a avut parte de suferință și necazuri. Israelii au văzut deja puterea lui Dumnezeu desfășurată în judecățile Sale. Acum el cere ca Domnul să-Și arate cealaltă față, a harului.

În cele din urmă, mijlocitorul cere ca Domnul să privească cu bunăvoință asupra poporului Său ales de pe acest pământ și să-l facă să rodească și să pro-pășească în tot ce va face: „Da, întărește lucrarea mâinilor noastre.”

Conform tradiției, Psalmul 90 este de obicei textul preferat din Scriptură la înmormântările creștine, și asta nu fără temei, deoarece ne amintește de scurtimea vieții și de nevoia de a răscumpăra timpul sau de a prinde prilejurile pe care le avem de a-L sluji pe Domnul. Dar Psalmul 90 nu este îmbibat de mângâierea și asigurarea pe care le găsim în epoca Noului Testament. Cristos a adus „viața și nemurirea la lumină prin evanghelie.” Noi știm că a muri este un câștig, deoarece înseamnă a fi absent cu trupul de pe acest pământ, dar prezent acasă cu Domnul. Și astfel atmosfera sumbră a Psalmului 90 trebuie înlocuită cu bucuria triumfătoare a nădejzii credinciosului în Cristos, întrucât acum moartea și-a pierdut boldul iar mormântul a fost deposedat de biruința sa. Credinciosul poate să cânte:

Moartea-i înfrântă! Vestiți cu bucurie acest mesaj, credincioșilor!

Unde îți este biruința, mormântule lăudăros? Isus e viu!

Nu-ți mai sunt porțile întunecate. Isus e viu, Domn puternic, mântuitor.

-Fanny J. Crosby

Psalmul meu

În 1922, în Hebridele de Vest, un copilăș de cinci ani era pe punctul să moară, suferind de difterie. O membrană mucoasă se formase în gâtul său, făcând respirația tot mai dificilă. Mama sa creștină și-a întors spatele, ca să nu vadă clipa când fiul ei își va da ultima suflare. Chiar în momentul acela s-a auzit o bătaie la ușă. Era cumnatul ei, dintr-un sat învecinat, care a spus: „Tocmai am venit să-ți spun că nu ai de ce să te îngrijorezi cu privire la copil, căci se va însănătoși și într-o zi Dumnezeu îi va salva sufletul.” Dar mama a rămas pe gânduri, încă sub starea apăsătoare a iminenței morții copilului, nevenindu-i să creadă ce auzea. „Ce te face să spui asta?” a întrebat ea. Și omul i-a explicat cum stătea lângă foc și citea Psalmul 91, când L-a auzit pe Dumnezeu vorbindu-i clar prin ultimele trei versete:

Pentru că și-a ațintit dragostea asupra mea, îl voi salva și-l voi elibera;

Pentru că a cunoscut numele meu măreț, îl voi așeza pe înălțime.

Mă va chema și-i voi răspunde;

Voi fi cu el în necaz și-l voi izbăvi și-l voi onora.

Cu o viață lungă pentru mintea lui îl voi sătura;

Și voi face ca ochii lui Să cunoască mântuirea mea.

-din The Scottish Psalms In Metre

Băiețelul eram eu. Dumnezeu m-a izbăvit de la moarte în noaptea aceea; El mi-a salvat sufletul cu treisprezece ani mai târziu și m-a săturat cu viață lungă. Prin urmare, sper că veți înțelege de ce numesc Psalmul 91 Psalmul meu. De obicei când spun asta adaug, pe un ton glumeț, că sunt dispus să-l împărtășesc cu alții - dar în primul rând acesta este Psalmul meu!

Cei mai mulți teologi nu sunt de acord cu mine, afirmând că acesta este un psalm mesianic. Și desigur ei au dreptate. Interpretarea primordială îl privește pe minunatul nostru Domn Isus Cristos. Iar noi îl vom studia din această perspectivă, amintindu-ne însă tot timpul că într-o măsură mai mică, și noi ne putem însuși minunatele promisiuni găsite în el:

Toate râurile harului Tău le iau ca pentru mine;

Peste fiecare promisiune îmi scriu numele.

Isus este Cel care, într-un mod preeminent, a locuit în locul tainic al Celui Preaînalt și a stat sub aripa Celui Atotputernic. Nu a existat o viață ca a Lui! El a trăit în părtășie absolută, neîntreruptă cu Dumnezeu, Tatăl Lui. El nu a acționat niciodată după voia Sa proprie, ci a făcut doar acele lucruri pentru care a primit îndrumare directă din partea Tatălui. Deși a fost Dumnezeu desăvârșit, a fost totodată și Om desăvârșit și-a trăit viața pe pământ în totală biziure pe Dumnezeu, depinzând întru totul de El. Fără nici o ezitare El a putut privi în sus și spune: „Adăpostul și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred.”

Se pare că glasul Duhului Sfânt se aude în versetele 3-13, asigurându-L pe Domnul Isus de siguranța desăvârșită de care avea parte, pentru că trăia o viață de încredere perfectă în Dumnezeu. Care sunt garanțiile siguranței? Sunt nouă la număr:

Izbăvirea de primejdii ascunse. Lațul vânătorului de păsări se referă la urzile celui rău prin care încearcă să-i prindă în laț pe cei nevegheți.

Imunitate de boli fatale. În cazul Domnului, nu avem motive să credem că ar fi fost vreodată bolnav.

Scut și refugiu în Cel Atotputernic. Grijă personală și plină de tandrețe a lui Dumnezeu este asemănată cu aceea a unei păsări care-și adăpostește puii sub aripi.

Ocrotire în credințioșia lui Dumnezeu. Promisiunile Sale sunt sigure. Ceea ce a spus El va și face. Acestea sunt scutul și pavăza credinciosului.

Eliberarea de frică. Sunt menționate patru tipuri de pericole care produc panică:

Atacurile lansate de vrăjmaș sub acoperirea întunericului sunt cele mai terifiante, deoarece este greu de identificat sursa.

Săgeata care zboară ziua poate fi înțeleasă în sens literal, ca o ghiulea sau o rachetă, sau în sens figurat, „comploturi mârșave și defăimările celor răi” (Versiunea Amplificată).

Ciuma care umblă în întuneric poate fi luată fie la propriu, fie la figurat. După cum boala fizică se dezvoltă acolo unde este ascunsă de razele soarelui, tot așa răul se înmulțește la întuneric.

Nenorocirea care pustiește ziua în amiaza mare nu este precizată și poate că e mai indicat să ne oprim aici, pentru ca promisiunea să aibă o aplicație cât mai largă.

Siguranță chiar în mijlocul unui masacu. Chiar atunci când s-a declanșat un masacu de proporții, Preaiubitul Domn Isus este în siguranță absolută. Când cei răi sunt pedepsiți, El va fi doar spectator, ocrotit de orice vătămare posibilă.

Asigurare împotriva calamității. Pentru că Mântuitorul a făcut din Cel Preaînalt refugiul Său și locuința Sa, nici un dezastru nu-l va lovi, nici o calamitate nu se apropia de El.

Păzit de o escortă de îngeri. Acesta este. pasajul pe care I l-a citat Satan Domnului Isus când L-a ispitit să Se arunce de pe streășină templului (Luca 4:10, 11). Isus nu a negat că versetele I se aplică Lui, dar a negat că ele pot fi utilizate ca pretext de a-L ispiți pe Dumnezeu. Dumnezeu nu-l spusese să Se arunce de pe templu. Dacă Mântuitorul ar fi sărit, asta ar fi însemnat să acționeze în afara voii divine, invalidând promisiunea protecției divine. .

Victorie asupra leului și cobrei. Este interesant că Satan s-a oprit înainte de a ajunge la acest verset. Dacă l-ar fi citat, și-ar fi descris propria sa pierzare! Diavolul este prezentat în Scriptură ca un leu care răcnește (1 Petru 5:8) și ca șarpele cel bătrân (Apocalipsa 12:9). Ca leu, el este prigonitorul înfiorător ce urlă și recurge la violență fizică. Ca șarpe, el se folosește de stratageme menite să înșele și sa distrugă. Și astfel Duhul Sfânt a dat nouă garanții de trecere sigură Fiului Omului în timpul vieții Sale de perfectă încredere și ascultare pe acest pământ. În acest punct Dumnezeu Tatăl confirmă garanțiile repetând de șase ori: „Voi face.” În acestea există probabil o prefigurare a întregii cariere a omului Cristos Isus.

Viața sa fără pată trăită pe acest pământ. „Fiindcă și-a ațintit dragostea asupra Mea, îl voi izbăvi; îl voi ridica pe înălțime, pentru că a cunoscut numele Meu.”

Suferința Sa pentru păcate. „Mă va chema și-i voi răspunde; voi fi cu el în necaz.”

învierea și înălțarea Sa la cer. „Îl voi izbăvi și-l voi onora.”

Starea Sa actuală la dreapta lui Dumnezeu și Împărăția Sa viitoare. „Cu viață lungă îl voi sătura și-i voi arăta mântuirea Mea.”

Asta ne spune Psalmul acesta! Dar stați puțin. Probabil vă gândiți și la lucrurile pe care nu le spune, la întrebările capitale la care nu oferă răspunsuri. De pildă, cum vom putea reconcilia toate aceste promisiuni mărețe de ocrotire a lui Mesia cu faptul că oamenii L-au omorât, în cele din urmă? Iar dacă aplicăm Psalmul la credințioșii din vremea noastră, cum se împacă aceasta cu faptul că unii dintre ei cad răpuși de boală sau sunt doborâți în bătălie sau mor în accidente aviatice?

O parte a răspunsului la această întrebare constă, cel puțin, în următoarea explicație: Cel care se încrede în Iehova este nemuritor până în clipa în care și-a încheiat lucrarea. Isus a spus, de fapt, acest lucru ucenicilor Săi. Când El a propus să revină în Iudeea, ucenicii au spus:

„Învățătorule,” I-au zis ucenicii, „acum, de curând, iudeii căutau să Te ucidă cu pietre și Te întorci acolo?” Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina lumii acesteia; dar dacă cineva umblă noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el.” (Ioan 11:8-10).

Domnul știa că iudeii nu puteau să se atingă de El până ce nu-Și va fi încheiat lucrarea. Și acest lucru este valabil în cazul fiecărui credincios adevărat. El este păzit de puterea lui Dumnezeu prin credință. Apoi Domnul poate să-i vorbească unui credincios în mod special, personal printr-un verset din acest Psalm. Dacă o face, persoana poate să-și însușească promisiunea respectivă și să se bizuiască pe ea. Incidentul personal de la începutul acestei secțiuni ilustrează elocvent principiul respectiv.

Și, în fine, este în general adevărat că cei care se încred în Domnul sunt asigurați de ocrotirea Lui. Noi avem uneori tendința de a sublinia prea mult excepțiile. Regula generală rămâne însă valabilă: există siguranță în Domnul.

O lecție de botanică spirituală

Nimeni nu poate nega faptul că este bine să aduci mulțumiri Domnului. Este bine în sensul că Domnul este vrednic de o atare atitudine de recunoștință din partea noastră și este bine de asemenea pentru cel care aduce mulțumiri și pentru cei care aud acest lucru. A cânta laude numelui Celui Preaînalt este o activitate cât se poate de vrednică. Și nu ducem lipsă de lucruri pentru care să mulțumim. Dragostea și îndurarea Sa este o temă nesfârșită pentru a aduce mulțumiri dimineața iar credințioșia Sa este suficientă pentru a ocupa ceasurile noastre de seară și chiar de noapte. Apoi putem spori frumusețea cântării acompaniindu-ne la diverse instrumente muzicale cu zece coarde, cu lira și cu harpa, toate producând sunete armonioase. Oricât l-am cânta Domnului pentru minunatele Sale lucrări ale creației, providenței și răscumpărării nu va fi niciodată de ajuns. Doar sa ne gândim la tot ce a făcut El și inima noastră va cânta de bucurie. Planurile minunate și de nepătruns ale lui Dumnezeu, conceptele Sale profunde, înțelepciunea Sa - toate acestea înaripează inima noastră, determinând-o să-L laude.

Nu vă așteptați însă ca omul firesc să poată înțelege aceste lucrări ale lui Dumnezeu. El nu le poate pricepe, „deoarece ele se percep în mod spiritual.” (1 Corinteni 2:14). Cât privește realitățile spirituale, omul firesc este total insensibil și chiar stupid, deși omenește poate fi un intelect strălucit. El nu poate pricepe defel că legile morale imuabile din univers prescriu nimicirea celor răi. Deși aceștia pot propăși o vreme, succesul lor este de scurtă durată, precum iarba. După cum Domnul este întronat pe veci, tot așa dușmanii Săi vor fi împrăștiați și nimiciți.

Reversul monedei este că Dumnezeu înalță cornul celor neprihăniți ca pe cel al bouului sălbatic, adică El dăruiește tărie și onoare copiilor Săi. Iar El îi unge pe cei credincioși cu untdelemn proaspăt, care este tipul lucrării pline de iubire a Duhului Sfânt. Când se va scrie ultimul capitol, sfinții lui Dumnezeu vor fi asistați la moartea vrăjmașilor lor și vor fi auzit vaietul scos de aceștia în pierzarea lor.

Prosperitatea celor neprihăniți se compară cu aceea a unui palmier sau cedru de Liban. Palmierul simbolizează frumusețea și rodnicia, iar cedrul este simbolul tăriei și permanenței. Motivul creșterii și rodniciei credincioșilor îl constituie faptul că ei sunt sădiți în casa Domnului și înfloresc în curțile Dumnezeului nostru. Cu alte cuvinte, ei trăiesc zilnic în părtășie cu Domnul, extrăgându-și seva și viața din El. Îmbătrânirea nu atenuează capacitățile lor de a da rod. Ei continuă să pulseze de viață spirituală (seva) iar mărturia lor rămâne de-a pururea verde. Prosperitatea lor este o dovadă a faptului că Domnul este drept în împlinirea făgăduințelor Sale. Ne putem bizui pe El ca pe stânca cea mai de nădejde. Nici o urmă de slăbiciune sau nestatornicie nu există la El. Cei răi sunt însă comparați cu iarba (v. 7), în timp ce neprihăniții se aseamănă cu un arbore peren (v. 14). Cei răi se usucă și se trec, pe când neprihăniții merg din tărie în tărie. Aceasta este ordinea în botanica spirituală.

Regele etern și tronul Său etern

Cântările ce vor fi intonate când va fi încoronat Domnul sunt deja pregătite, aceasta fiind una dintre ele. În ea este anticipată ziua glorioasă când Mesia al Israelului Se va proclama Rege. El va fi înveșmântat în maiestate, în contrast cu harul umil ce a caracterizat prima Sa venire. El Se va îmbrăca pe față cu tăria necesară pentru a domni peste lumea întreagă. Atunci se vor stabili condiții mondiale pe o bază fermă, stabilă, nemaifiind supuse convulsiilor morale și politice de amploare ce caracterizează lumea actuală. Desigur, tronul lui Iehova există din totdeauna, dar nu s-a manifestat cu pregnanță până acum în maniera în care se va arăta când va începe Mileniul. Regele însuși este, de asemenea, etern și autoritatea Sa nu cunoaște început, prin urmare, nu va cunoaște nici sfârșit.

Când psalmistul pomeneste de șuvoaie și de valuri puternice, pare limpede că el se referă la națiunile neevreiești care au asuprit poporul Său de-a lungul veacurilor și care vor conspira împotriva Lui când va veni să domnească. Dar eforturile lor vor fi zadarnice și de scurtă durată. Deși își vor înălța glasul, rostind amenințări groaznice și lăudăroșenii incredibile, vor afla că Iehova întronat este mai puternic decât toate federațiile lor, decât toate forțele armate ce le vor putea masa.

Și astfel se va vedea că într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și că toate promisiunile pe care le-a făcut El cu privire la vrăjmașii Lui și la stabilirea domniei Sale de neprihănire s-au împlinit. Templul de la Ierusalim va fi curățat de tot ce este rău, pentru ca să aibă puritatea ce se cuvine Celui care va locui în el. Totul va fi sfânt când va domni El. Și totul se va caracteriza prin sfințenie, cum s-a prezis la Isaia 23:18; Zaharia 14:20, 21; Apocalipsa 4:8.62

Dumnezeul răzbunării

În splendida sa lucrare Atributele lui Dumnezeu, A. W. Pink scrie:

Ce trist e să constatăm că atâtia oameni care-și spun creștini par să desconsidere mânia lui Dumnezeu ca un lucru pentru care trebuie să-și ceară scuze sau, cel puțin, ei sunt de părere că ea n-ar trebui să existe. Alții se înșeală crezând că mânia lui Dumnezeu nu ar fi consecventă cu bunătatea Sa și astfel ei încearcă s-o alunge din gândurile lor. Dar lui Dumnezeu nu-I este rușine să facă cunoscut că răzbunarea și furia sunt ale Lui. Mânia lui Dumnezeu face parte în egală măsură din perfecțiunea Sa divină cât face credincioșia, puterea sau îndurarea Sa. Însăși natura lui Dumnezeu face ca ladul să fie o necesitate tot atât de reală precum Cerul.

În Psalmul 94 auzim rămășița credincioasă a Israelului din zilele de pe urmă apelând la Dumnezeul răzbunării să Se descopere pe Sine în ura Sa față de ce este rău. A venit timpul ca Judecătorul drept al întregului pământ să răzbune crimele comise de dregătorii răi împotriva preaiubitului Său popor. Strigătul: „Câtă vreme mai este?” va primi în curând răspuns. Jubilarea celor răi va fi curând redusă la tăcere.

Condamnarea persecutorilor mândri este redată aici în detaliu. „Ascultați obrăznicia lor! Priviți aroganța lor! Cum se mai laudă acești oameni răi!” (LB) Ei îi sfărămă sub călcâil lor pe copiii lui Iehova. Nu încetează să-i hărțuiască pe cei ce sunt moștenirea Sa loială. Victimizează văduva lipsită de apărare, pe oaspeții care nu se așteaptă la nici un atac, pe orfanii neajutorați. Ei sunt dominați de atitudinea conform căreia Dumnezeul lui Iacob nu ar înțelege sau nu l-ar păsa ce se întâmplă.

Ce proști și netrebnici sunt, de vreme ce cred că Dumnezeu nu ar fi conștient! Dacă a avut El îndemânarea de a sădi urechea în trupul omului, oare nu are El și puterea de a auzi ce spun cei răi? Poate oare Creatorul ochiului să fie El însuși orb la ceea ce se petrece? Dacă El are puterea de a pedepsi națiunile, cum demonstrează clar istoria, este oare El incapabil să pedepsească mafia care îi asuprește pe preaiubiții Săi? Cum ar putea El să aibă mai puține cunoștințe decât cele pe care le dăruiește omenirii? Realitatea este însă că Domnul cunoaște totul, și știe ce gândesc acești oameni strâmbi; știe că gândurile lor sunt niște aburi ai suflării lor deșarte.

Credința îl învrednicește pe psalmistul greu încercat să vadă că necazurile sale fac parte din educația pe care i-o dă Dumnezeu. Mare lucru este să fii astfel învățat de Domnul și instruit din Legea Lui! Dumnezeu îi dăruiește odihnă în zilele de adversitate, până când va fi săpată groapa pentru cei răi. El are motive să fie încrezător că Iehova nu-i va da uitării nicicând pe ai Săi, că nu va abandona moștenirea Sa pe care o iubește. Inevitabil dreptatea va fi repusă la locul ce i se cuvine iar oamenii cinstiți o vor arăta-o altora și vor avea ei înșiși parte de ea.

Au existat momente în care psalmistul s-a întrebat cine îl va apăra în fața puterii copleșitoare a răufăcătorilor. Dar el nu a fost lăsat niciodată singur. Domnul întotdeauna i-a venit în ajutor. Altminteri el ar fi fost demult redus la tăcere și îngropat. Ori de câte ori s-a gândit că va cădea înaintea acestui val de oameni, a constatat cu uimire că este susținut minunat de îndurarea Domnului. Când îngrijorările și îndoilele i-au asaltat mintea, Domnul i-a mângâiat și liniștit sufletul cu tot felul de alinări.

Poate exista vreo părtășie între Iehova și acești dregători răi? Poate fi vreun parteneriat între Cristos și Anticrist? Poate Domnul să aprobe oameni care promulgă legi prin care sunt legiferate păcate? A pune această întrebare înseamnă a și răspunde la ea. Dregătorii setoși de sânge îi omoară pe cei neprihăniți și-i condamnă pe nevinovați. Dar Domnul este o fortăreață pentru ai Săi și stânca în care se pot adăposti. El va răsplăti celor răi cu vârf și îndesat pentru fărâdelegea lor. Da, domnule, îi va șterge de pe fața pământului.

Sic semper tyrannis! (Așa să li se facă în veci tiranilor!)

Închinare și avertisment

Psalmul acesta începe cu chemarea exuberantă la închinare și este greu să-l citim fără să fim contaminați de entuziasmul scriitorului. (La Evrei 4:7 Psalmul pare să-i fie atribuit lui David, dar sintagma „în David” (JND) ar putea însemna în cartea Psalmi, întrucât atât de mulți dintre ei au fost scriși de el.)

Fără îndoială auzim glasul Duhului Sfânt în aceste versete, chemând Israelul înapoi la închinarea sa către Iehova, la sfârșitul întunecatelor zile ale marii strâmtorări. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere și chemarea pe care ne-o adresează El nouă, să ne dezlipim „de orice idol care ne-ar ține departe de El”. Este interesant de observat varietatea de expresii prin care este descrisă adevărata închinare. Este o cântare adresată Domnului. A ne închina Lui înseamnă apoi a striga către Stânca mântuirii noastre, adică Stânca de Veacuri ce a fost străpunsă, în care ne găsim noi refugiul etern. Închinarea este să venim în prezența Lui, mărturisind cu mulțumire tot ce a făcut El pentru noi. Înseamnă să facem să răsunе grinzile de psalmii de laudă pe care îi intonăm la adresa Lui.

Și după cum există o mare varietate în lauda adresată de noi lui Dumnezeu, tot așa există o infinitate în conținutul laudei noastre. Domnul trebuie lăudat pentru că este Dumnezeu cel mareț (în ebraică El, adică Cel Atotputernic). El este un Rege mare, mai presus de toți zeii idolatri ai păgânilor. Locurile adânci ale pământului sunt în mâinile Sale în sensul că El e stăpânul lor. Piscurile muntoase sunt de asemenea ale Lui, pentru că El le-a plăsmuit. El a creat mărețele oceane și mâinile Lui au dat formă continentelor și insulelor.

Dar acum răsună o a doua invitație de a ne închina, care este mult mai personală și mai intimă în caracterul ei. Trebuie să ne închinăm și să îngenunchem înaintea Domnului Făcătorului nostru, pentru că El este Dumnezeu nostru. El este Dumnezeu nostru în virtutea creației și apoi a răscumpărării. El este Bunul Păstor care Și-a dat viața pentru noi. Acum noi suntem poporul pășunii Lui, oile care sunt călăuzite, conduse și ocrotite de mâna Sa străpunsă de cuie.

În mijlocul versetului 7 are loc o schimbare bruscă de la închinare la avertizare. Este vorba de suspinul plin de dor și atât de grăitor al Duhului Sfânt: Astăzi dacă auziți glasul Lui....

În restul versetelor din acest psalm auzim însuși glasul lui Iehova care îi avertizează pe ai Săi ca nu cumva să aibă o inimă rea de necredință. La Meriba, în apropiere de Refidim, israeliții L-au provocat pe Dumnezeu prin nemulțumirile lor legate de faptul că nu aveau apă (este același loc numit la Exod 17:7 Masa). Într-alt loc, numit tot Meriba, Moise L-a supărat pe Dumnezeu lovind stânca, în loc să-i vorbească (Numeri 20:10-12). Cele două evenimente, unu la începutul peregrinărilor prin pustiu iar celălalt către sfârșit, formează două puncte terminus semnificative ce exprimă prin înșși denumirea lor (Meriba „răzvrătire”; Masa „încercare”) necredințioșia poporului în acea perioadă. Deși ei văzuseră lucrarea minunată a lui Dumnezeu care i-a izbăvit din Egipt, L-au pus la încercare și L-au ispitit.

Această purtare provocatoare s-a manifestat pe tot parcursul celor patruzeci de ani. În cele din urmă, Dumnezeu a zis, cum ar veni: „De ajuns! M-am săturat. Oamenii aceștia au inimi dedate la rătăcire. Sunt hotărâți să întoarcă spatele cărării pe care le-am trasat-o. Prin urmare, am rostit un jurământ solemn că nu vor intra în odihna pe care le-o plănuisem în Canaan.” Acest apel de mare acuitate, îndreptat odinioară către Israel, este citat la Evrei 3:7-11 și adresat celor care ar putea fi ispițiți să-L părăsească pe Cristos, pentru a reveni la lege. Și el va fi un avertisment adresat Israelului în zilele de pe urmă, atrăgându-le atenția că necredința îi va împiedica să intre în odihna lui Dumnezeu din cadrul Mileniului. Necredința îi exclude pe oameni de la odihna lui Dumnezeu în orice dispensație.

Vine Regele!

Cel puțin șaptesprezece moduri diferite de a-L lăuda pe Domnul, date sub forma unor scurte porunci, se găsesc în Psalmul 96. Observați repetiția verbelor „a cânta” (v. 1, 2), „a da” (v. 7, 8), și „a lăsa” (v. 11, 12).

Noua cântare este imnul care va răsună când Domnul Isus va reveni pe pământ pentru a-Și începe glorioasa domnie. Va fi nu doar o nouă cântare, ci una universală. Oameni de pe întreg pământul își vor uni glasurile, cântând această cântare. Pământenii vor binecuvânta numele Domnului și vor aduce mărturie încontinuu despre puterea Sa de a mântui. „În fiecare zi ei vor spune cuiva că El mântuiește” (LB).

Ceea ce vor face ei în viitor noi ar trebui să facem de pe acum, adică să vestim slava Sa între națiuni și minunile Sale printre toate popoarele. Domnul este mare, infinit de superior față de toți dumnezeii. Dumnezeii falși făcuți din lemn sau piatră sunt total neputincioși. Adevăratul Dumnezeu este Iehova, care a făcut cerurile. Atributele Sale sunt ca niște însoțitori inseparabili, ce-L însoțesc pretutindeni. Astfel onoarea și maiestatea Îl preced, iar tăria și frumusețea Îl așteaptă în curțile Sale. „Onoarea și frumusețea sunt escorta Sa; închinarea și magnificul - însoțitorii lăcașului Său” (Knox).

Dacă apreciem cu adevărat măreția și bunătatea Domnului, vom dori ca și alții să-L preamărească numele. Astfel psalmistul cheamă familiile popoarelor să se unească pentru a vesti cât de maiestuos este Domnul, ce mareț și puternic este El. Ei trebuie să-L atribuie Lui gloria ce se cuvine numelui Său. Se cuvine ca ei să-L aducă o ofrandă la picioarele Sale. Să l se închine în frumusețea sfințeniei sau în veșminte sfinte (NASB). Toate lumea trebuie să l se închine și să-L aducă omagiu. Menționarea veșmintelor sfinte ne amintește că până și hainele pe care le purtăm când ne închinăm Domnului ar trebui să fie adecvate în acest sens. Într-adevăr, deși închinarea este în principal o chestiune ce ține de inimă, tot atât de adevărat este că ne putem exprima reverența față de El și prin ținuta vestimentară. Haine necorespunzătoare la cina Domnului, de pildă, ar denota o atitudine de indiferență de care nu ne-am face însă vinovați la nunți sau la înmormântări.

Versetul acesta ne arată ce a prilejuit noua cântare: învestirea Regelui Mesia. Domnul Și-a început domnia! Sistemul mondial este pus acum pe o temelie sănătoasă, ca să nu mai fie clătinat de războaie, depresiuni, sărăcie, nedreptate, catastrofe sau alte crize. Sintagma „nu se va clătina” trebuie înțeleasă în accepțiunea: „nu se va clătina niciodată în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos.” Noi știm că la sfârșitul acelei perioade, cerurile și pământul vor fi distruse prin foc (2 Petru 3:7-12). Ideea care se desprinde de aici este că Domnul va domni peste popoare cu neprihănire și le va ocroti de influențe nefaste.

Întreaga creație este invitată să ia parte la această sărbătoare a bucuriei, când Domnul (Iehova sau Iahve - Iehova este pronunția tradițională a unei combinații a consoanelor JHWH (sau IAHVE) și a vocalelor din Adonai (Domnul). Termenul ebraic se pronunța probabil inițial Iahve. De teama ca nu cumva să ia Numele lui Dumnezeu în deșert, evreii rosteau termenul pentru „Domnul” (Adonai) ori de câte ori apăreau în text literele sacre YHWH. E demn de remarcat că literele inițiale ale celor patru cuvinte ebraice din prima propoziție a versetului unsprezece redau numele personal al lui Dumnezeu, Iahve (YHWH). Traducerile KJV și NKJV redau numele lui Dumnezeu prin „Domnul” deci cu majuscule, dar în general în citatele din Biblie nu se folosesc numai majuscule.) va sosi pentru a stăpâni lumea. Cerurile se vor bucura nespuse de mult. Pământul va izbucni de bucurie. „Marea cu tot ce este în ea va răsună de laude la adresa Lui” (Gelineau). Nici o câmpie nu va tăcea și „nici un copac din pădure nu va rămâne fără glas, ci va izbucni de bucurie, salutând venirea Domnului” (Knox). Căci El vine să domnească asupra lumii. El va domni cu neprihănire și onestitate absolută.

„Acum dar, de ce nu spuneți nimic despre întoarcerea regelui?” (2 Samuel 19:10).

În primele cuvinte ale Psalmului, Domnul, Isus Cristos, Și-a ocupat tronul. Ziua încoronării a sosit. Și în toată lumea bucuria e în toi. Insulele de departe și ținuturile de pe coastă n-au cunoscut nicicând o bucurie atât de mare.

Sosirea Regelui este descrisă în termeni simbolici care ne inspiră la cea mai reverențioasă atitudine. Mai întâi, El este înveșmântat în nori și întuneric - o atenționare că Domnul nostru este uneori tainic ascuns de ochii oamenilor și maiestuos de nepătruns în căile Sale. Cât de puțin îl cunoaștem noi! Apoi neprihănirea și dreptatea sunt temelia tronului Său. Doar El va avea un guvern ideal - acel al unei monarhii benefice, în care nu vor exista cazuri de pervertire a dreptății sau de denaturare a adevărului.

Flăcări mari de foc stau înaintea Sa, mistuindu-i pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de evanghelia Domnului Isus (2 Tesaloniceni 1:8). Fulgerile judecăților Sale iluminează țara. Oamenii privesc îngroziți. E timpul despre care a vorbit profetul Isaia, când „orice munte și orice deal va fi coborât” (Isaia 40:4). Cu alte cuvinte, timpul când tot ce se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu va fi smerit.

Cerurile vestesc neprihănirea Lui. Când coboară El pe norii cerului (Apocalipsa 1:7) împreună cu sfinții Săi, răscumparați prin sângele Său (1 Tesaloniceni 3:13), lumea vede că El Și-a ținut promisiunea, în neprihănire restaurând Israelul cum făgăduise. De asemenea, cum explică Gaebelien:

Acei mulți fii pe care îi aduce împreună cu El la slavă îi fac cunoscută neprihănirea, respectiv marea lucrare a neprihănirii de pe crucea de la Calvar prin care cei răscumparați au fost salvați, fiind acum proslăviți.

Și toate popoarele văd gloria Sa.

Regele în toată frumusețea Sa

Este văzut, fără să fie acoperit de nici un văl.

A fost o călătorie bine parcursă.

Deși pe parcurs au intervenit șapte morți.

Mielul cu falnica Sa oștire

Stă acum pe Muntele Sion.

Și gloria învăluie

Țara lui Emanuel.

- Arme Ross Cousin

Ce vor crede idolatrii în acea zi? Vor fi complet năucii, realizând că s-au închinat la deșertăciuni. „Închinați-vă Lui, voi toți dumnezeii” (din textul englez al NKJV, n.tr.) este redat în Septuaginta astfel: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine,” în această formă fiind citat textul și la Evrei 1:6. Termenul ebraic Elohim ce apare, aici înseamnă de obicei Dumnezeu, dar se poate referi și la îngeri, judecători, dregători sau chiar dumnezei păgâni sau zeități.

Cetatea Sion aude vestea victoriilor repurtate de Rege împotriva rebelilor și a idolatriilor și se bucură. Cătunele din Iuda se alătură mulțimii de oameni care jubilează de bucurie. „Vești bune pentru Sion, bucurie pentru târgurile din Iuda, când judecățile Tale, o, Doamne, sunt aduse la cunoștință” (Knox). În sfârșit Domnul este văzut așa cum a fost dintotdeauna - Cel Preaînalt peste tot pământul și cel înălțat mai presus de toți ceilalți potențați, reali sau născociți.

Voi, cei care îl iubiți pe Domnul, urăți răul! Aceste două principii morale sunt corelate - iubirea pentru Iehova și ura față de tot ce este contrar Lui. Cei care trec acest test special sunt ținta grijii și ocrotirii Lui speciale.

Lumina este semănată pentru cel neprihănit, adică venirea lui Cristos înseamnă răspândirea luminii pentru omul care face ceea ce este drept și bucurie nespusă pentru toți cei ale căror inimi sunt oneste și sincere.

Și astfel se lansează chemarea fericită către toții oamenii neprihăniți ai lui Dumnezeu să se bucure în Domnul și să aducă mulțumiri în amintirea sfințeniei Sale. Este surprinzătoare această încheiere a Psalmului 97. Ne-am fi așteptat să se spună: „Mulțumiți în amintirea iubirii - sau îndurării - sau harului - sau gloriei Sale.” Dar nu se spune așa, ci pentru sfințenia Sa. Cândva sfințenia Sa ne excludea din prezența Sa. Dar acum, prin răscumpărarea realizată de Domnul Isus, sfințenia Sa este de partea noastră, în loc să fie împotriva noastră. Iar noi ne putem bucura când ne amintim de ea.

Noua simfonie a creației

A doua venire a lui Cristos înseamnă izbăvirea finală a Israelului de asupra din partea celorlalte națiuni. Această glorioasă emancipare dă nașterea unei cântări noi, prin care se sărbătorește victoria lui Mesia asupra dușmanilor Săi. „Minunate” sunt toate lucrările pe care Domnul le-a făcut cu dreapta puterii Sale și cu brațul Său cel sfânt.

Psalmul înfățișează împărăția ca și cum aceasta ar fi sosit deja. Victoria Sa este de-acum binecunoscută. Națiunile au văzut împlinirea fără greș a legământului încheiat de El cu Israel. Când Isus a venit prima oară, Maria a cântat: „A venit în ajutorul robului Său Israel, ca să-Și aducă aminte de îndurarea Sa, cum făgăduise părinților noștri și să-Și aducă aminte de sfântul Său legământ” (Luca 1:72).

Când va veni a doua oară, Israel va cânta:

Și-a adus aminte de bunătatea și credincioșia Sa față de casa lui Israel. Toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru.

Îndurarea Domnului nostru L-a determinat să facă făgăduințele mărețe pentru Israel și credincioșia Sa este aceea care le împlinește acum.

La prima vedere s-ar părea că toată lumea este chemată să se bucure împreună cu Israelul în versetele 4-6. Dar pământul din versetul 4 se referă, probabil, la pământul Israelului, cum traduce de fapt F. W. Grant acest text. (Sintagma a fost găsită și în Sulurile de la Marea Moartă conținând porțiunea Deuteronom 32:43 și Septuaginta. E de conceput că masoreții, adică acei cărturari care au păstrat tradiția ebraică, au omis pasajul tocmai pentru faptul că creștinii se foloseau de el pentru a sprijini dumnezeirea lui Cristos (ca la Evrei 1:6).) Israelii salvați sunt îndemnați să salte de bucurie, cântând cu înflăcărare. Leviții sunt încurajați să se alăture, cu acompaniament de harpă. Iar în versetul 6 preoții completează armonia cu trompete și sunete din corn.

Apoi natura și națiunile sunt invitate să se alăture simfoniei. Marea și puzderia de ființe ce o populează sunt prezentate ca urlând. Râurile și munții sunt îndemnați să bată din palme și să cânte. Lumea și cei ce locuiesc în ea este cuprinsă de acest delir al bucuriei. Dealurile își ridică capul cuprinse de extaz. Întreaga creație reacționează cu o bucurie de nedescris când Regele vine să guverneze (să judece) pământul - ca să dea acestei lumi sărmane, pline de boli și de tânguiri, o domnie a neprihănirii și echității. Cine ar putea să nu se bucure?

Sfințenia Regelui este acordul triplu ce străbate acest Psalm (v. 3, 5, 9). Psalmistul îl vede pe Mesia în postura de a-Și fi întemeiat împărăția. El este întronat „deasupra heruvimilor”, care înseamnă, probabil, că tronul Său este susținut de heruvimi simbolici. Aceștia sunt ființe îngerești cu trup omenesc, înzestrate cu aripi. Ei au menirea de a răzbuna sfințenia lui Dumnezeu împotriva păcatului omului. Imaginea Monarhului întronat este atât de mișcătoare încât națiunile tremură de frică iar pământul este zguduit de groază.

Domnul este mare în Sion, înălțat peste popoare, domnind de pe tronul său din Sion. Este Dregătorul elevat mai presus de toate popoarele de pe pământ. Ele trebuie să onoreze numele Său mare și înfricoșător, recunoscând faptul că este impecabil de sfânt.

Acest Rege puternic este totodată un iubitor al dreptății - combinație rar întâlnită în rândurile dregătorilor pământului și în general printre oamenii mari. „Puterea și dreptatea s-au comasat, în cele din urmă” traduce FWG. În împărăția Sa, mita și corupția nu au ce căuta, nu pot fi acceptate. Echitatea, justiția și neprihănirea sunt regula, mai degrabă decât excepția. O, cât de mult ar trebui să-L preamărească copiii Săi, prosternându-se înaintea așternutului picioarelor Sale. În alte texte din Scriptură așternutul picioarelor lui Dumnezeu are o diversitate de alte înțelesuri: chivotul legământului (1 Cronici 28:2), lăcașul sfânt (Psalmi 132:7), Sion (Plângeri 2:1), pământul (Isaia 66:1) sau chiar dușmanii lui Dumnezeu (Psalmi 110:1). Textul de față se referă probabil la lăcașul sfânt din Sion.

Acesta este același Rege care și-a călăuzit cu credincioșie poporul în trecut. Moise și Aaron au fost printre preoții Săi, iar Samuel a fost unul dintre marii Săi mijlocitori. (Tehnic vorbind, nici Moise, nici Samuel nu au fost preoți, dar amândoi au îndeplinit funcții preoțești, având dispensă specială din partea lui Dumnezeu). Ideea care se desprinde de aici este că atunci când au strigat către Domnul, El le-a răspuns. El a comunicat cu Moise și Aaron în stâlpul de nor, transmițându-le legea pe Muntele Sinai. Ei au ascultat de glasul Său, cu toate că nu au făcut acest lucru în chip desăvârșit, și au păzit legea, deși doar parțial.

Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunile lor atunci și ni se dă implicit asigurarea că va continua s-o facă acum. El a fost Dumnezeul care iartă, deși nu a trecut cu vederea faptele lor rele. Deși au fost iertați de pedeapsă, consecințele abaterilor nu au încetat să se arate în viețile lor. De pildă, harul lui Dumnezeu i-a iertat lui Moise păcatul, la apele de la Meriba, dar legea guvernării lui Dumnezeu l-a împiedicat pe Moise să intre în Țara Promisă.

Suntem îndreptățiți să credem că acești eroi reprezintă partea credincioasă din cadrul națiunii Israel și că ceea ce a fost valabil în cazul lor s-a aplicat în egală măsură la toți credincioșii lui Dumnezeu din cadrul legământului pe care l-a încheiat El cu poporul Israel. Ei au chemat Numele Domnului și au fost mântuiți. Tot așa și azi, oricine îl cheamă va fi mântuit.

Referirea triplă la sfințenia lui Dumnezeu ne amintește de Isaia 6:3 și de Apocalipsa 4:8. Trebuie amintii, în acest context, și înălțătorul imn al lui Heber:

Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domn Dumnezeu Atotputernic!

Dis-de-dimineața cântarea noastră se va înălța spre Tine;

Sfânt, Sfânt, Sfânt, plin de îndurare și atotputernic!

Dumnezeu în trei persoane, Binecuvântată Trinitate.

- Reginald Heber

Bătrânul psalm o sută

Cunoscut sub denumirea afectuoasă de „Bătrânul Psalm o sută,” după melodia cu același nume din Psaltirea de Geneva (1551), Psalmul acesta este o chemare către întregul pământ să se închine lui Iehova. Apelul depășește cadrul strâns al Israelului, fiind lansat către toate țările lumii. Barnes scrie:

Ideea care se desprinde din acest psalm este că datoria de a-L lauda pe Domnul nu aparține doar unei singure națiuni, că nu doar un singur popor - evreii - trebuie să I se închine, ci că este loc pentru toate popoarele lumii, din toate limbile și stările să se unească în a-L preamări. Temeiul acestei afirmații îl constituie, desigur, faptul că și unii, și alții au fost creați de același Creator (v. 3).

Aflăm din aceste cinci scurte versete că închinarea nu este complicată. Cuvintele cele mai lungi (în engleză, n.tr.) sunt mulțumire, veșnic și generații. Sunt cuvinte simple, fără înflorituri. Mai aflăm și faptul că simpla recitare a faptelor legate de Dumnezeu constituie închinare. Dar aceste cuvinte poartă o adâncă încărcătură spirituală. Faptele așa cum se prezintă ele sunt mult mai semnificative decât orice lucrare de ficțiune.

Psalmul 100 este construit după un tipar bine alcătuit, după cum urmează:

Chemarea la închinăciune (v. 1, 2).

De ce trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu (v. 3).

Chemarea la închinăciune (v. 4).

De ce trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu (v. 5).

Ne sunt oferite șapte elemente ale închinării:

Scoateți un strigă de bucurie! (v. 1). Slujiți-L pe Domnul cu bucurie (v. 2a). Veniți înaintea Lui cu cântări (v. 2b). Intrați pe porțile Sale cu mulțumiri (v. 4a). Pătrundeți în curțile Sale cu laudă (v. 4b). Mulțumiți-I! (v. 4c). Binecuvântați-I numele! (v. 4d).

Avem datoria sa-L laudăm pentru ceea ce este. El este: Domnul nostru (v. 1). Dumnezeul nostru (v. 3a). Creatorul nostru (v. 3b). Proprietarul nostru (v. 3c). Păstorul nostru (v. 3d).

Noi trebuie să-L laudăm din pricina atributelor Sale: El este bun (v. 5). Îndurarea lui ține în veac (v. 5)

Adevărul Său din generație în generație (v.5)

În primele trei versete, lui Dumnezeu I se aduce închinăciune în calitate de Creator. Dar în ultimele trei versete nu e greu de descifrat Calvarul care se împletește în cuvintele textului, deoarece în nici un alt loc nu vedem atât de clar bunătatea Sa, îndurarea Sa și credincioșia Sa.

Toate lumile mărturisesc slăvită Sa putere, înțelepciunea Sa o vestesc toate lucrările Sale; Cât despre dragostea Sa - cine va putea s-o pătrundă îndeajuns?

Domnul nostru Isus pe toate le-a săvârșit în chip minunat! - Samuel MctUcy

Găsim o minunată înlănțuire de idei în versetul 3 pe care nu trebuie s-o scăpăm din vedere. Aflăm astfel că Domnul este Dumnezeu; asta înseamnă că El este mai presus de toți, la o înălțime de care nimeni nu se poate apropia. Dar mai citim și faptul că noi suntem ai Săi. Și asta ne spune că El este în același timp aproape de noi, ca se apropie în chip intim de noi. Or, tocmai pentru că este atât de aproape de noi psalmul acesta ne transmite simțăminte deosebite de bucurie și un duh al cântării, în locul fricii și groazei.

Psalmul este o cântare de bucurie pentru fericitul Dumnezeu, mesajul său fiind preluat de cunoscuta cântare din limba engleză (pe care o redăm în traducere, n.tr.):

Toți oamenii ce populează pământul îi cântă Domnului cu veselie;

Îl slujesc cu râvnă, laudându-l numele! O, veniți înaintea Lui cu bucurie!

Să știți că Domnul este cu adevărat Dumnezeu,

Cel care fără să aibă ajutor din partea noastră ne-a creat.

Noi suntem turma Lui, fiind hrăniți de El.

El se poartă cu noi ca și cu oițele Sale.

O, intrați pe porțile Sale cu laudă,

Apropiați-vă cu bucurie de curțile Sale,

Al Său nume pe veci lăudați-L, slăviți-L și binecuvântați-L,

Căci nu e altă slujbă mai de preț.

Se cuvine să facem așa, căci bun este Dumnezeuul nostru!

Îndurarea Sa pe veci rămâne neclintită.

Adevărul Său a rezistat neclintit în toate veacurile

Și de-a pururea va rămâne în picioare.

-Psaltirea scoțiană

El începe prin preamărirea îndurării și dreptății, așa cum sunt acestea exemplificate în Domnul și cum ar dori să se manifeste ele în propria sa viață. Probabil el are în vedere mai cu seama latura Dumnezeiască - îndurarea lui Dumnezeu față de Israel și judecățile drepte cu care i-a lovit pe dușmanii Săi - deoarece îl vedem adăugând numaidecât: „Ție, Doamne, îți voi cânta laude!"

Apoi se ocupă de câteva trăsături pe care ar dori să le vadă rodind în propria-i viață. El este hotărât să se țină cu scumpătate de calea neprihănirii, adică să se comporte în așa fel încât să aplice în viață învățăturile Domnului în mod atât de fidel încât să nu existe temeiuri să i se facă reproșuri. Dorițele lui sunt atât de arzătoare și sincere încât el încheie gândul cu un suspin: „O, când vei veni la mine?" Aceste cuvinte au fost interpretate în diverse modalități de comentatori:

El tânjește de dor ca Dumnezeu să vină și să-l găsească trăind o viață neprihănită; psalmistului îi este dor să vadă împlinirea legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu el (2 Samuel 7), respectiv întemeierea definitivă a împărăției lui Dumnezeu pe pământ, în zilele de pe urmă;

El „simte că hotărârile pe care le-a luat necesită însăși prezența lui Dumnezeu, pentru ca psalmistul să le poată aduce la îndeplinire.

El este hotărât să umble în integritatea inimii sale, în casa sa. În viața sa de familie, el se va purta cu dreptate și sinceritate, nu cu ascunzișuri și nu cu înșelăciuni!

Când spune el că nu va așeza înaintea sa nici un lucru rău, prin asta înțelege că nu va privi cu indulgență nici un om rău, plan sau activitate nelegiuită. Cât privește lucrarea apostăților, el o urăște și e hotărât să nu fie mângjit de aceasta. Cei care se depărtează de la calea adevărului și de la neprihănire nu vor avea nici o părtașie cu el.

O altă caracteristică de care intenționează să se ferească este așa-numita inimă perversă - adică inima înclinată spre falsitate și depravare. El însuși nu se va complăce în răutate și nu va permite ca vreunul din consilierii săi să facă parte din această categorie. Vrednica hotărâre: „Nu vreau să cunosc răutatea" se referă la viața sa, după cum poate fi o referire la diverse persoane de la curtea sa. Astfei versiunea KJV traduce versetul în felul următor: „Nu voi cunoaște nici o persoană rea." Termenul „a cunoaște" înseamnă aici a accepta, a privi cu bunăvoință sau a încuraja.

Oricine își defăimează aproapele va fi șters, ceea ce nu înseamnă că va fi omorât, cum traduce RSV, ci exclus din rândul celor care dețineau funcții importante în administrația regelui sau redus la tăcere.

Același lucru este valabil în cazul celui snob, care nu va deține funcții la palatul regal.

Calitatea cea mai de preț care-l va face pe cineva vrednic de a deține o poziție de slujire în cadrul împărăției este integritatea morală și spirituală. Credincioșii din țară vor fi consilierii regelui iar cei ce trăiesc o viață curată vor fi slujitorii săi.

Cât privește hoții și tâlharii, înșelătorii și mincinoșii - aceștia nu vor avea ce căuta la curtea regelui. Sau cum am spune azi: nu se vor afla pe statul său de plată. Cu șarlatanii și cu escrocii nu va avea nimic de a face.

În fine, regele e hotărât să stârpească orice fel de nelegiuire și să se ocupe cu promptitudine și asprime de orice manifestare a fărădelegii. Din nou termenul „a distruge" din acest verset poate însemna că regele îi va pedepsi sau îi va alunga din Ierusalim, cetatea Domnului. „Răutatea de orice fel trebuie smulsă din rădăcini și eradicată din țară; toți răufăcătorii trebuie eliminați din cetatea lui Iehova.

Trinitatea la Calvar

Cheia înțelegerii acestui psalm constă în sesizarea trecerii de la un vorbitor la altul.

Domnul Isus, atârând pe cruce, l Se adresează lui Dumnezeu, (v. 1-11).

Tatăl îi răspunde preaiubitului Său Fiu; aflăm asta din compararea versetului 12 cu Evrei 1:8 (v. 12-15).

Nu se precizează vorbitorul, dar putem deduce cu temei că este Duhul Sfânt, care descrie restaurația de care va avea parte Israel sub conducerea lui Mesia (v. 16-21).

Auzim din nou glasul Mântuitorului, suferind în mâna lui Dumnezeu pentru păcatele noastre (v. 23, 24a).

Din nou, comparând acest fragment cu cel de la Evrei 1:10-12, constatăm ca aici Tatăl I Se adresează Fiului (v. 24b- 28).

Aici, ca în nici un alt loc din Biblie, suntem învredniciți să audiem conversația ce a avut loc între cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, când Domnul Isus ispășea pentru păcatele lumii.

Citind rugăciunea celui apăsător din versetele 1 și 2, să nu scăpăm nicidecum minunăția faptului că eternul Fiul al Sui Dumnezeu S-a smerit atât de mult încât a fost ascultător până la moarte, chiar moartea pe cruce.

Isus, Ajutorul, Vindecătorul și Prietenul meu;

De ce, oare de ce a fost El acolo?

Îl auzim implorându-L pe Domnul să-L asculte rugăciunea, să fie aproape de El în strâmtorarea Sa și să-L răspunde degrabă.

Apoi El descrie câteva din suferințele pe care a fost chemat să le îndure ca Om al Durerii. El era conștient că viața I se scurge. Zilele Sale se risipeau ca fumul. Trupul Său ardea, cuprins de febră. Era ca și când organele Sale vitale se uscau, tăindu-I orice apetit. Tortura la care a fost supus a fost atât de intensă și îndelungată încât trupul Său a ajuns să fie doar piele și oase. Ca o pasăre în pustiu sau ca o bufniță printre ruine, El a fost întruchiparea dezolării și melancoliei. Părăsit de Dumnezeu și de oameni, El a fost singur, ca vrabia pe acoperișul unei case.

Vrăjmașii Lui nu au conținut să-L împrăsteie cu insulte, pomenindu-L numele în semn de blestem. (Chiar și astăzi numele lui Isus în limba ebraică, Yeșua este redat sub forma prescurtată Yeșu, care este un blestem însemnând: „Să-i piară numele de pe pământ”). Cenușa durerii a fost pâinea Lui iar băutura a fost diluată de lacrimile întristării. În toate acestea El Și-a dat seama că suferă din pricina indignării și mâniei lui Dumnezeu față de păcat. Nu că Dumnezeu ar fi fost supărat pe El însuși, ci mai degrabă pe păcatele noastre, pentru care Mielul lui Dumnezeu ispășea în trupul Său pe lemnul crucii. Părăsit de Dumnezeu, El Se simțea ca și când ar fi fost ridicat și lepădat, Zilele I se stingeau ca niște umbre și viața I se usca precum iarba.

Acum Dumnezeu îi răspunde Domnului Isus cu cuvinte de asigurare și încurajare. Adresându-I-Se Fiului cu apelativul: Domnul, El îi amintește că va dăinui pe veci iar Numele Său va rămâne din generație în generație. Deși, e drept, că va muri, totuși El Se va înălța la cer. Apoi El va reveni pe pământ ca Leul din tribul lui Iuda, și Se va îndura de Sion. Atunci națiunea care în prezent este pe rușine va fi restaurată și i se va arăta din nou îndurare. Între timp, așteptând această restaurație, israeliții privesc cu nostalgie și dor pietrele Sionului, purtându-se cu bunăvoință față de praful său. Asta se poate vedea, de pildă, din adâncă considerație ce o au ei pentru Zidul de Vest, denumit în trecut Zidul Plângerii, precum și din profundul lor atașament față de Ierusalimul vechi. Când Sionul își va reprimi Regele, națiunile neevreiești se vor teme de Numele Domnului și toți dregătorii pământului îi vor aduce omagiu.

În versetele 16-22, se renunță la pronumele personale pentru persoana întâi și a doua, folosindu-se doar persoana a treia. Și astfel, cum am menționat deja, s-ar putea ca aici să fie glasul Duhului Sfânt, care descrie viitoarea restaurare a Israelului sub domnia lui Cristos. Mesia va reveni cu putere și mare slavă, rezidind Sionul. Atunci rugăciunile poporului Său împrăștiat își vor primi răspunsul. Atunci se va vedea că toate rugăciunile lor fierbinți nu vor fi fost în zadar. Se va vedea că toate cererile lor nu au fost zadarnice. Generațiile viitoare vor putea citi minunata epopee despre modul în care Domnul a privit din cer, auzind strigătele poporului Său persecutat și împrăștiat și aducându-l înapoi în țara Israel. Când națiunile se vor aduna la Ierusalim ca să se închine Domnului, ele vor recapitula istorisirea despre modul în care i-a eliberat El pe deținuți și pe cei osândiți, și-L vor lăuda pe Domnul pentru minunatele Sale lucrări salvatoare față de Israel, pentru modul în care S-a purtat cu israeliții.

În acest punct al psalmului atenția ne este din nou îndreptată asupra lui Isus, care își dă viața pe cruce. În această perioadă, Isus era un tânăr, cu doar câțiva ani peste treizeci. Dar deja tăria Sa a fost frântă în floarea vieții. Viața era pe punctul de a-I fi curmată înainte de vreme. „O, Dumnezeul meu, nu mă lua la mijlocul zilelor mele!”

Răspunsul de la Dumnezeu nu întârzie (v. 24b): „Doamne, Tu ești viu în vecii vecilor” (TEV).

Știm că Dumnezeu vorbește aici, deoarece cuvintele care urmează îi sunt atribuite lui Dumnezeu Tatăl la Evrei 1:1-12. Observați că Dumnezeu mărturisește cu privire la Fiul:

El a fost Agentul Activ din cadrul creației: El a pus temelile pământului și cerurile sunt lucrarea mâinilor Sale. Creația va pieri, dar El va rămâne în veac. Creația se va uza și, ca o haină, va fi preschimbată cu alta mai bună. Dar Cristos este neschimbător și etern. Iar eternitatea Sa - nu numai că este sigură, dar tot așa este și în cazul alor Săi și al urmașilor acestora. Copiii slujitorilor Săi vor locui în siguranță iar descendenții lor vor locui, de asemenea, sub protecția Sa.

Unul din motivele pentru care iubim Psalmii atât de mult este că în ei găsim exprimate atât de minunate idei și gânduri pe care adesea noi nu suntem în stare să le redăm. Nicăieri nu este acest lucru mai adevărat decât în Psalmul 103- în versurile sale măiestre, abundând în mulțumiri, regăsind propriile noastre sentimente de recunoștință. Și astfel dăm frâu liber sufletului nostru să-L laude pe Domnul - și, prin sufletul nostru, nu ne referim doar la partea materială a ființei noastre, ci la întreaga noastră făptură. Duhul, sufletul și trupul sunt acordate armonios, pentru a binecuvânta sfântul nume al lui Iehova.

Chemarea la închinăciune răsună a doua oară, cu semnificativul adaos că nu trebuie să uităm nici una din binefacerile Sale. Este un adaos cât se poate de nimerit, deoarece prea de multe ori uităm. Da, uităm să-L mulțumim - pentru sănătatea trupului, pentru sănătatea mentală, pentru vedere, auz și pentru atâtea alte îndurări, pe care le luăm de-a gata, fără să fim recunoscători.

Dar, mai presus de toate, trebuie să-L mulțumim pentru că ne-a iertat de toate fărădelegile. Este o minune nespuse de mare a harului divin faptul că păcatele roșii cum e cărmăzul se pot face mai albe ca neaua. Sunt întru totul de acord cu omul care a lăsat să se inscripționeze pe piatra funerară un singur cuvânt: IERTAT. După cum împărtășesc ideea exprimată de irlandezul care a spus: „Domnul Isus m-a iertat de toate păcatele, drept care nu voi conțina să-i mulțumesc pentru asta!” A ști că păcatele noastre au fost îndepărtate pe veci prin scump sângele lui Cristos - ei bine, asta e prea mult pentru mintea noastră. A doua binefacere de care nu trebuie să uităm este vindecarea tuturor bolilor

noastre. Înainte de a ne ocupa de problema pe care o ridică acest verset, să notăm că vindecarea are loc după iertare, deoarece latura fizică este strâns legată de cea spirituală. Deși nu toate bolile sunt urmarea directă a păcatului, unele sunt. Acolo unde există o corelație, iertarea trebuie să precedă vindecarea.

Dar nu în asta constă problema evidentă cu care suntem confrunțați. Versetul spune: "care îți vindecă toate bolile." Și totuși, în viața de zi cu zi știm că nu toate bolile sunt vindecate, că vom muri în curând, dacă nu va veni Domnul între timp. Atunci ce vrea să spună acest verset? În căutarea răspunsului, am dori să facem următoarele observații:

Mai întâi, orice vindecare autentică vine de la Domnul. Da ai fost bolnav și apoi te-ai însănătoșit, poți să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru că te-a vindecat, El fiind sursa oricărei vindecări. Unul din numele lui Dumnezeu în Vechiul Testament este Iehova Rofi - Domnul, Vindecătorul tău. În toate cazurile de vindecare autentică El este Cel care a făcut vindecarea.

În al doilea rând, Domnul poate vindeca toate genurile de boli. Nu există la El nici o boală așa-zis incurabilă.

În al treilea rând, Domnul poate vindeca prin mijloace naturale, pe parcursul unei perioade de timp, sau El poate vindeca miraculos și instantaneu. Nu putem să impunem limite puterii Sale de a vindeca.

În al patrulea rând, când S-a aflat pe pământ Domnul realmente a vindecat toți bolnavii care i-au fost aduși (Matei 8:16).

În al cincilea rând, în timpul Mileniului El realmente va vindeca toate bolile (Isaia 33:24; Ieremia 30:17), cu excepția celor de care vor suferi oamenii ce se vor răzvrăti împotriva Lui (Isaia. 65:20b).

Dar orice alt sens ar avea acest verset, el nu poate să însemne că un credincios are dreptul să pretindă să fie vindecat de orice boală, deoarece în alte versete din acest psalm ni se amintește de scurtimea vieții și de certitudinea faptului că ea se va sfârși (vezi v. 15,16). Ceea ce-mi spune mie versetul respectiv este că ori de câte ori un credincios este vindecat, acesta e un semn al îndurării lui Dumnezeu, drept care trebuie să-I mulțumim și să recunoaștem că El a fost cel care a produs vindecarea.

Nu numai că El vindecă boli, dar ne și răscumpără viața din Groapă, sau din nimicire. Desigur, asta se poate aplica la faptul că ne salvează de iad, ca să nu ajungem acolo. Dar eu cred că sensul și mai profund al acestui verset este că El ne izbăvește încontinuu de pericole, accidente, tragedii și astfel ne scapă, să nu ne ducem la groapă. Doar atunci când vom ajunge în cer ne vom da seama de câte ori am fost ocrotiți prin intervenția personală a Dumnezeului nostru, care nu ne-a lăsat să murim înainte de vreme.

Al patrulea beneficiu este că El ne încununează cu bunătatea și îndurarea Sa. Este o minunată diademă pentru cei care erau cândva total lipsiți de frumusețe și, pe deasupra, și împovărați de vină. Suntem uimiți cu o iubire eternă și copleșiți zilnic de îndurarea Sa.

Și, pe lângă toate acestea, El ne satură cu bunătăți toată viața noastră. Textul ebraic din acest punct este puțin cam greu de descifrat. Traducerea literală este: "El îți satisface podoaba cu lucruri bune." Pornind de la acest text, traducătorii au redat în diverse moduri această sintagmă: „floarea vieții tale," „anii tăi" sau „cât vei trăi." Dar chiar dacă nu putem ajunge la un numitor comun asupra sensului exact al versetului, adevărul este că Domnul împlinește dorul inimii noastre și nu le refuză nici un lucru bun celor ce umblă în neprihănire.

Urmarea acestor cinci binefaceri - iertarea, vindecarea, păstrarea vieții noastre, încununarea, și satisfacerea - este că tinerețea noastră ne este refăcută, că întinerim ca vulturii. Boala și violența afectează uneori trupul nostru, dar ele nu pot să se atingă de duhul nostru. „Deși omul nostru din afară se deteriorează (se descompune), omul nostru dinăuntru se înnoiește zi de zi" (2 Corinteni 4:16). Pe pământ nu există nici un izvor de tinerețe eternă pentru trupul nostru, dar duhul poate să înainteze din tărie în tărie.

Cei care așteaptă pe Domnul își vor reface tăria; Se vor avânta pe înălțimi cu aripi de vultur; Vor alerga și nu vor obosi, Vor umbla și nu vor cădea de oboseală (Isaia 40:31).

Vulturul se bucură de reputația unei longevități deosebite, însoțită de o tărie neobișnuită. Viața sa nu este însă un șir nesfârșit de vitalitate și întinerire, căci și această pasăre îmbătrânește, în cele din urmă, și moare. Dar ceea ce vrea să spună psalmistul este că omul a cărui viață este ancorată în Dumnezeu se bucură de un reviriment continuu și o duce din tărie în tărie, ca vulturul care se înalță din înălțime în înălțime.

Îndurarea și bunătatea Domnului sunt demonstrate și în felul în care S-a purtat cu poporul Său, evreii, în special în modul în care i-a scos din Egipt. Este o purtare pilduitoare pentru modul în care înfăptuiește El răzbunarea și dreptatea pentru toți cei asupriți.

În lunga călătorie a poporului Său din Egipt spre Țara Promisă, Dumnezeu Și-a dezvăluit căile Sale lui Moise și lucrările Sale mărețe poporului Israel. Lui Moise i-a împărtășit planurile Sale intime, scopurile și intențiile Sale. Poporul Israel a văzut deznodământul în practică al acestor planuri. Deosebirea dintre căile Sale și lucrările Sale constă în faptul că învățăm căile Sale prin intermediul revelației, pe când lucrările Sale pot fi observate.

În toate raporturile Sale cu poporul Său Domnul S-a dovedit a fi plin de îndurare și iubire. El ne călăuzește, ne ocrotește și ne poartă de grijă în fiecare pas din viața noastră. Dar copiii Săi sunt îndărătnici, nemulțumiți, răzvrățiți și neascultători. Și totuși El este îndelung răbdător, mânia Lui aprinzându-se doar într-un târziu, când nu se mai poate aștepta. Iar îndurarea Sa este statornică, - în pofida ingraturii cu care este tratat.

O, cât de nevrednic sunt, Doamne, de Tine,

Și totuși Tu mereu mă copleșești cu iubirea Ta minunată.

Deși uneori mă rătăcesc și mă poticnesc, nefăcând voia Ta,

Dragostea și îndurarea Ta nu mă părăsesc nicicând.

- Autor necunoscut

Vine o vreme când Domnul trebuie să-Și mustre copiii, dar chiar și atunci disciplina Sa nu durează la nesfârșit. Judecata este lucrarea Sa neobișnuită, îndurarea Sa se bucură în pofida judecății. Dacă am primi ceea ce merităm, am fi pe veci aruncați în iad. Dar îndurarea lui Dumnezeu a fost demonstrată prin faptul că El nu ne dă ceea ce merităm. Pedepsa pentru păcatele noastre a fost suferită de un Altul, pe crucea Golgotei. Când ne încredem în Mântuitorul, Dumnezeu este în măsură să ne ierte, fără să încalce neprihănirea Sa. Iar la El nu poate cineva să fie judecat a doua oară pentru aceeași infracțiune. Cristos a achitat datoria, odată pentru totdeauna și astfel nouă nu ni se va mai cere niciodată s-o achităm.

Dragostea lui Dumnezeu manifestată prin asigurarea acestui minunat plan de mântuire, este incomensurabil de mare, depășind orice putere de înțelegere omenească. Dacă am putea măsura distanța dintre cecuri și pământ, abia atunci ne-am putea forma o idee despre magnitudinea iubirii Sale. Dar nu putem face acest lucru. Nu putem stabili nici măcar dimensiunea universului în care trăim. Cât privește distanțele infinite de mari, Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că atât de mult a îndepărtat El fărădelegile noastre de la noi. După cum „estul e est și vestul e vest, iar cele două nu se vor întâlni niciodată”, tot așa credinciosul nu se va mai întâlni niciodată cu păcatele sale. Acele păcate au fost îndepărtate de fața lui Dumnezeu în veci, printr-un miracol al iubirii.

Bine a zis cineva că: „slăbiciunea omului atrage compasiunea lui Dumnezeu.” După cum un tată uman veghează cu dragoste și înțelegere asupra copilului său, împovărat de cine știe ce greutate ce-l apasă, tot așa Domnul privește cu milă asupra noastră, în slăbiciunile noastre. El știe ce suntem - că suntem făcuți din țărână - ca suntem slabi și neputincioși. Prea de multe ori uităm că Dumnezeu își amintește de acest lucru - că suntem țărână. Asta conduce la mândrie, încredere în noi înșine, spirit de independență și, în final, la eșecuri.

Nu numai că omul este țărână, ci curând se va întoarce în țărână. Edictul primordial: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” funcționează cu o inexorabilă eficiență. Omul se naște, trăind o vreme, după care curând se duce, ca floarea de pe câmp și nu se mai știe nimic de el.

În schimb, îndurarea lui Dumnezeu ține din veșnicie în veșnicie pentru cei ce se tem de El. Atât ca durată, cât și ca volum, ea este nemărginită. Iar neprihănirea Lui se extinde și asupra copiilor copiilor. Multă mângâiere găsim în acest adevăr. Părinții creștini sunt adesea îngrijorați cu privire la faptul că copiii și nepoții lor cresc într-o lume în care răutatea este în continuă creștere. Dar noi avem prilejul minunat de a-i încredința pe cei dragi ai noștri în mâna Celui a cărui dragoste este nemărginită și a cărui neprihănire este suficientă nu numai pentru noi, ci și pentru generațiile care vor veni după noi. Desigur, aceste făgăduințe sunt însoțite de o condiție. Ele sunt valabile doar în cazul celor care păzesc legământul Său și își aduc aminte de poruncile Sale, pe care să le păzească. E normal să fie așa.

Domnul este Rege. Tronul Său este în ceruri. Autoritatea Sa este universală. Prin urmare, El trebuie să fie țința laudelor tuturor, a tot ce există. Astfel David urcă pe scena universului pentru a conduce uriașul cor al creației într-o înălțătoare cântare de laudă și închinăciune la adresa lui Dumnezeu. Mai întâi, el face semn îngerilor, puternici și ascultători, să înceapă să cânte imnul lor. Apoi el cheamă toate ființele create care-L slujesc pe Domnul să se alăture corului, intonând melodii armonioase de laudă. În continuare el invită toate lucrările lui Dumnezeu să-și înalțe glasul, slăvind pe Dumnezeu. Și, în timp ce acest măreț cor, ce cântă Aleluia, răsună în tot universul creației lui Dumnezeu, însuși dirijorul își înalță glasul, binecuvântând pe Domnul. Cineva și-a imaginat că David ar fi spus în acest moment:

„În mijlocul laudelor creației, să-L slăvească glasul meu, aducându-l închinăciune.”

Creator și susținător

Gândiți-vă ce complexă este sarcina de a gestiona și administra metropole mari ale lumii, cum ar fi New York-ul, Londra sau Tokyo, cu milioanele de locuitori ale acestor centre urbane. Toate structurile de asigurare a serviciilor utilitare, apă, încălzire, electricitate, spațiu locativ, aprovizionare cu alimente și toate celelalte servicii vitale. Dar apoi gândiți-vă cu cât mai complexă - infinit de complexă - este sarcina lui Dumnezeu de a gestiona lumea în care trăim. Sarcina aprovizionării creaturilor Sale cu apă. Imensa problemă logistică de a asigura hrana oamenilor, animalelor, păsărilor și peștilor. Apoi nevoia de a le pune la dispoziție un adăpost. Nu putem decât să ne minunăm în fața acestui Creator și Susținător al vastei naturi a Sa.

După ce a chemat fiecare părticică a ființei Sale să-L preamărească pe Domnul, psalmistul (al cărui nume nu e precizat) ne prezintă una din acele mărețe descrieri ale lui Dumnezeu care îl va fi inspirat pe Michelangelo. Ea trebuie înțeleasă la modul figurat, întrucât cum am putea concepe măcar să-L descriem pe Dumnezeul invizibil sau să putem cuprinde nemărginita Sa slavă în mărginitele noastre cuvinte omenești? Stând și privind minunățiile creației lui Dumnezeu, psalmistul exclamă: „O, Doamne Dumnezeu meu, Tu ești mare!” Apoi începe să se contureze marea teofanie (adică o apariție a lui Dumnezeu). Dumnezeu S-a înveșmântat în haine de neasemuită splendoare și maiestate. S-a acoperit cu lumină, un simbol al purității și neprihănirii Sale absolute. El întinde cerurile - atât atmosfera, cât și spațiul cosmic în care se află astrii cerești - deasupra pământului, ca o perdea - o lucrare a cărei imensitate e amețitor de complexă pentru noi. Apoi perdeaua de nor ce acoperă pământul formează temelii în care sunt așezați stâlpii cerurilor. Străbătând văzduhul, norii sunt carul lui Iehova, purtat pe aripile vântului.

Care face din îngerii Săi duhuri, iar din slujitorii Săi o flacără de foc. Întrucât în ebraică se folosește același termen pentru vânt și pentru duh, iar celălalt termen important al acestui text poate fi tradus atât prin înger, cât și prin sol, versetul se poate traduce astfel: „Care face din vânturi solii Săi, o flacără de foc slujitorii Săi.” Cu această traducere rămânem în tonul general al psalmului, care se referă la natura creată de Dumnezeu, dar modul în care este citat acest verset în contextul versetului Evrei 1:7 reclamă recurgerea la traducerea tradițională. (Limbajul din textul grec al originalului Noului Testament se pretează la același set de înțelesuri paralele, ceea ce înseamnă că dublura se aplică la ambele Testamente în acest caz.)

Parcursând Psalmul, realizăm că se face o trecere în revistă a zilelor Creației, din Geneza 1, deși unele zile nu sunt la fel de reliefate ca celelalte. Psalmistul rămâne uimit de minunăția providenței lui Dumnezeu în felul Său de a le purta de grijă creaturilor Sale, în special omului.

Mai întâi, el reamintește cititorilor cum a creat Dumnezeu pământul pe temelii invizibile, așa încât să asigure un mediu stabil și neclintit în care să poată trăi oamenii și celelalte viețuitoare. La început întreg pământul era acoperit cu apă atât de adâncă încât acoperirea munții. În

ziua a treia Dumnezeu a zis: „Să se adune apele de sub ceruri într-un loc și să apară uscatul" (Geneza 1:9). Și îndată apele s-au retras. Au apărut munții și văile, în locurile prestabilite de Dumnezeu. Mările și oceanele au luat ființă, cu hotarele lor bine stabilite, ca să nu invadeze uscatul.

Apoi a fost pus în funcțiune minunatul sistem al circuitului apei, conceput și creat de Dumnezeu. Izvoarele au început să pompeze apă din abundență. Pâraiele s-au rostogolit pe pante, îndreptându-se spre văi și ajungând în cele din urmă în mări. Iar animalele și-au potolit de-a pururi setea din aceste izvoare, râuri și lacuri. Păsările și-au făcut cuib în arborii ce cresc în preajma acestor ape. Un alt compartiment al sistemului de aprovizionare cu apă îl constituie ploaia. După cum a subliniat Elihu, Dumnezeu „trage sus picăturile de apă, le prefăce în abur și dă ploaia, pe care norii o strecoară și o picură din belșug peste mulțimea oamenilor" (Iov 36:27, 28). Și astfel cu aceste stropitori uriașe ale munților, pământul este mulțumit de rezultatele programului de irigație conceput și întreținut de Dumnezeu.

În continuare ne este descris departamentul de aprovizionare cu alimente. Dumnezeu asigură vegetație din abundență pentru vite și cereale pentru om, ca să-l hrănească pe el și pe animale. Printr-un miracol lent și silențios, hrana purcede din pământ. Sucul strugurilor se transformă în vin printr-un minunat proces chimic, înveselindu-l pe om. Măslina își dăruiește untdelemnul ei auriu, cu multiplele sale întrebuințări, având nu doar un gust plăcut, dar fiind și util pe plan medical. Iar din cereale se pregătește pâinea, elementul de baza al alimentației, ca omul să prindă putere să-și poată desfășura munca sa.

Falnicii copaci ai pădurii absorb tone de apă din sol. Cedrii Libanului cresc natural, fără să fie sădiți. La rândul lor, aceștia asigură un adăpost pentru păsări. Barza, de pildă, își face cuibul în chiparoși. Munții înalți asigură adăpost caprelor sălbatice iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.

Întrucât viața se desfășoară în cicluri și programatic, trebuie să existe o modalitate de măsurare a timpului. Prin urmare, Dumnezeu a lăsat ca luna să măsoare trecerea lunilor iar soarele, ca și când ar fi conștient, știe când să apună, marcând astfel sfârșitul zilei. Alternanța aceasta a zilei cu noaptea este providențială, deopotrivă pentru animale și pentru om. Sub acoperișul întunericului, fiarele pădurii pornesc în căutare de hrană. Când vine dimineața, ele revin în vizuinile lor. Dar omul se duce la lucru, utilizând ceasurile de lumină pentru a presta muncă productivă.

Variatatea lucrărilor lui Dumnezeu este de-a dreptul uluitoare. „Ce înțelepciune le-a conceput pe toate" (Knox). Pământul este plin de creaturile Sale iar El Se îngrijește de fiecare din ele cu o atenție deosebit de mare până în cele mai mici amănunte. Marea mișună de diverse forme de viață, fiind plină de creaturi mici și mari, de la cel mai mic peștișor până la balene.

Menționarea corăbiilor în versetul 26 ar părea la prima vedere nelalocul ei într-un pasaj în care se vorbește despre creaturile vii. Unii înțeleg prin acest termen monștrii marini (Geneza 1:21), dar noi credem că traducerea corectă este corăbii. Leviatanul care apare în același verset pare să fie o referire la balene sau alte animale de dimensiuni mari, pentru care marea este locul ideal de joacă, în care acestea practică sporturi acvatice.

Deși poate că nu sunt conștiente de acest lucru, toate organismele vii depind de Dumnezeu pentru a fi hrănite. El le furnizează hrana de toate zilele, după care ele o strâng. El deschide mâna și ele sunt săturate din belșug. În versetul 13 citim că pământul este mulțumit de rezultatele lucrării lui Dumnezeu prin care îi trimite ploaie îndeajuns. Iar în versetul 16 aflăm că pomii sunt plini de sevă. Și astfel toate creaturile sunt săturate. Există însă și un aspect inexorabil al economiei lui Dumnezeu, constând în faptul că moartea seceră o generație, în locul ei venind alta. Când animalele mor, fie din pricina violenței, fie datorită îmbătrânirii, s-ar părea la prima vedere că Dumnezeu Și-a ascuns fața. Dar în același timp în care acestea cad și se întorc în țărână, Dumnezeu își trimite Duhul, repopulând pământul cu ceea ce pare a fi o nouă creație. Pe de o parte asistăm la o continuă trecere și ofilire, iar pe de altă parte există un proces constant de reînnoire pe fața pământului.

După cum Psalmul a început cu creația inițială, tot așa acum se încheie cu o rugăciune fierbinte să vină epoca de aur, în care ravagiile păcatului să fie suprimate iar Domnul să fie onorat și proslăvit în măreția și bunătatea Sa: Psalmistul tânjește de dor să vadă completa restaurare a propriei sale ființe și a creaturilor lui Dumnezeu, această restaurație încadrându-se în armonia lui Dumnezeu, așa încât să se ivească zorii unui nou sabat al creației, o odihnă a lui Dumnezeu, în care El Se va bucura de lucrările Sale, creaturile bucurându-se, la rândul lor, de El, iar universul devenind un templu plin de imnuri de laudă la adresa Lui. Cât privește pe Domnul, psalmistul se roagă ca slava Sa să dăinuie în veci, ca El să Se bucure de lucrările Sale - acest Dumnezeu măreț a cărui simplă privire provoacă un cutremur, a cărui atingere face să erupă un vulcan.

Cât îl privește pe el, scriitorul sacru este hotărât să cânte splendoarea Dumnezeului său câtă vreme va trăi. El se roagă ca meditația sa să fie plăcută pentru Iehova în care el își găsește adevărata bucurie. Cât privește păcătoșii care provoacă daune creației lui Dumnezeu, el consideră că este normal, pe plan moral, ca aceștia să fie alungați de pe pământ. Dumnezeu a decretat deja ca toate acestea să se desfășoare în acest fel și astfel rugăciunea lui este în acord cu voia divină.

În ce ne privește pe noi, cu siguranță putem să cântăm alături de psalmist cuvintele doxologiei:

Binecuvântează pe Domnul, suflă al meu! Lăudați pe Domnul!

Legământul încheiat cu Avraam

În cadrul legământului încheiat cu Avraam, Dumnezeu a promis descendenților săi pământul cuprins între râul Egiptului și fluviul Eufrat (Geneza 15:18-21; Exod 23:31; Deuteronom 1 :7, 8; Iosua 1:4). A fost o făgăduință necondiționată, un legământ al harului pur. Totul depindea de Dumnezeu, nimic de om.

Psalmul de față recapitulează cu mult entuziasm tot ce a făcut Dumnezeu. Nu se spune nimic despre păcatele și abaterile Israelului, aceasta fiind situația în cei mai mulți dintre psalmii istorici.

În realitate Israel nu a ocupat încă pe deplin întregul teritoriu ce i s-a promis. Cel mai mult s-a apropiat Israelul de adevărata dimensiune a promisiunii în timpul domniei lui Solomon. Deși el a domnit asupra tuturor regatelor de la Eufrat și până la granița cu Egiptul, locuitorii Iudei și Israelului au ocupat în fapt teritoriul cuprins între Dan, în nord, și Beerșeba, în sud (1 Regi 4:21-25). Dar când Mesia al Israelului va reveni cu putere și slavă, granițele Israelului se vor extinde, pentru a cuprinde întreg teritoriul pe care Dumnezeu i l-a dat cu titlu de proprietate lui Avraam. Când va sosi acea zi, Israelul credincios va cânta această cântare, cu un nou duh și o nouă înțelegere.

Mulțumiți și lăudați!

Mulți dintre psalmi încep pe un ton reținut, pentru ca pe parcurs să se înalțe pe culmi de închinare. În schimb, cel de față începe cu o veritabilă explozie de laudă care-l antrenează pe cititor în emoționantul îndemn. Observați varietatea de verbe la modul imperativ prin care cititorii sunt îndemnați să-L adore pe Dumnezeu:

O, mulțumiți Domnului, Chemați numele Său; Faceți cunoscute faptele Sale printre popoare; Cântați-I psalmi. Vorbiți despre toate lucrările Lui minunate! Lăudați-vă cu numele Său cel sfânt Să se bucure inima celor care caută pe Domnul. Căutați pe Domnul și tăria Sa; Căutați necurmat fața Lui! Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile gurii Lui, Voi, sămânță a slujitorului Său, Avraam, Voi, copii ai lui Iacov, aleșii Săi!

Legământul Său cu Avraam (105:7-11)

Cauza imediată a exaltării psalmistului este legământul avraamic (Geneza 12:7; 13:14-17; 15:7, 18-21; 17:8; 22:17, 18; Exod 32:13). Legământul a fost încheiat de către Domnul Dumnezeu nostru, ale cărui fapte neprihănite se văd pretutindeni pe pământ. El nu-și va uita nicicând promisiunea, chiar dacă împlinirea ei s-ar face abia după o mie de generații. Orice a făgăduit El este tot atât de sigur ca și când ar fi avut deja loc.

Legământul a fost încheiat inițial cu Avraam (Geneza 12:1-20), fiind confirmat ulterior în cazul lui Isaac (Geneza 26:3, 4) și apoi reconfirmat față de Iacov (Geneza 28:13-15). A fost cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate să mintă, prin care El a garantat pământul Canaan ca moștenire a poporului Său pe acest pământ.

În istoria ulterioară a Israelului, vedem cum Dumnezeu a îndepărtat obstacolele și i-a cucerit pe inamici, făcând să se îplinească cuvântul Său.

Copilăria națiunii

Când au ajuns israeliții în Canaan, venind din Mesopotamia, nu erau decât o ceată de imigranți lipsiți de apărare. Zilele acelea de la început au fost marcate de o mulțime de deplasări, atât în interiorul țării, cât și în afară (Geneza 12:1-13; 20:1-18; 28:1-29:35). Dar Dumnezeu i-a păzit de primejdii și de asuprire, muștrând dregători precum Faraon (Geneza 12:17-20) și Abimelec (Geneza 20:1-18; 26:6-11), spunând, de fapt: „Nu cumva să vă atingeți de aleșii Mei - de acești patriarhi cărora le-am dăruit descoperiri nemijlocite”.

Înălțarea lui Iosif în Egipt la o poziție de mare autoritate

După o vreme, o foamete cumplită s-a abătut asupra țării Canaan. Rezervele de pâine s-au terminat, nemaexistând mijloacele de întreținere a vieții. Dumnezeu este cel care a chemat foametea și a distrus toată rezerva de pâine, dar numai în sensul că El a permis acestor lucruri să se întâmple. Dumnezeu nu este niciodată inițiatorul răului, dar El permite uneori să existe, după care îl anulează spre slava Sa și spre binele poporului Său. Omul de care S-a folosit Dumnezeu în această situație de criză a fost Iosif. Urât de frații săi, el a fost vândut în Egipt ca sclav. Acolo a fost acuzat pe nedrept de o femeie seducătoare și aruncat în temniță (Geneza 39:20). În versetul 18, intrăm în posesia unor amănunte legate de întemnițarea sa care n-au mai fost consemnate: „I-au strâns picioarele în butuci, I-au pus în fiare”. În timpul celor doi ani petrecuți în închisoare, Cuvântul Domnului a încercat măiestria sa în interpretarea visurilor și în prezicerea viitorului. În cele din urmă Dumnezeu a făcut ca Iosif să atragă atenția lui Faraon, care nu numai că l-a liberat din închisoare, dar l-a și promovat, acordându-i locul numărul doi după el în împărăție. Astfel Iosif a căpătat autoritatea de a lega prinți egipteni, la nevoie, și înțelepciunea de a-i instrui pe oameni mult mai în vârstă decât el.

Migrarea lui Iacov și a familiei sale

În cele din urmă, familia lui Iosif s-a mutat în Egipt și de-a lungul anilor s-a înmulțit, prosperând și întărindu-se pe plan militar. Dar în providența lui Dumnezeu, egiptenilor li s-a permis să devină virulent de antisemiți, să-i asuprească și să-i înșele pe evrei.

Moise și plăgile din Egipt (105:26-36)

De data aceasta Dumnezeu l-a ridicat pe Moise și pe asistentul acestuia, Aaron, ca să stea înaintea lui Faraon și să ceară eliberarea poporului Său înrobii. Cererile lor au fost însoțite de o serie de plăgi, menite să zdrobească împotrivirea monarhului. În acest psalm urgiile nu sunt redată în ordine cronologică, două din ele fiind omise - a cincea și a șasea.

Dumnezeu a trimis întuneric peste toată țara (Urgia nr. 9). Psalmistul adaugă enigmaticul comentariu: „Și ei nu s-au răzvrătit împotriva cuvântului Său.” Datorită evidentei dificultăți de traducere, redactorii ediției RSV au schimbat textul, redându-l în felul următor: „ei s-au răzvrătit împotriva cuvintelor Sale,” dar nu au avut nici un manuscris care să le confere autoritatea de a opera această schimbare. Barnes explică această dificultate în sensul că Moise și Aaron nu s-au răzvrătit împotriva cuvintelor Domnului, ci au făcut așa cum le-a poruncit El. Sau înțelesul textului ar putea fi acela că întunericul a fost atât de adânc încât egiptenii nu i s-au putut împotrivi deloc.

Dumnezeu a transformat apele lor în sânge, distrugând peștii (Urgia nr. 1). Evident gradul de poluare a fost neobișnuit de mare.

Următoarea urgie menționată în Psalmul 105 este cea a broaștelor (numărul 2). Broaștele s-au răspândit peste tot - chiar și în cuptoarele de copt pâine și în paturi. Nici măcar iatacurile regale nu au fost scutite de aceste creaturi atât de neatrăgătoare!

Un singur cuvânt din partea Domnului și țara a fost ruinată de roiuri de muște (Urgia nr. 4) și de nori de țânțari supărători sau păduchi (Urgia nr. 3).

În loc de ploaie, El a trimis grindina distructivă și fulgerele (Urgia nr. 7). Flăcări uriașe de foc au străbătut pământul Egiptului, distrugând vița, smochinii și alți pomi fructiferi. Urgia aceasta a adus nu doar stricăciuni, ci a vătămat și omorât oameni (Exod 9:25).

Apoi au venit lăcustele, ca o armată invadatoare, mistuind toată vegetația din calea lor, lăsând în urma lor un pustiu (Urgia nr. 8).

Când nici una din aceste urgii nu a reușit să înmoaie inima lui Faraon, Dumnezeu a nimicit toți întâii-născuți din Egipt, atât dintre oameni, cât și dintre animale (Urgia nr. 10). A fost o noapte de pomină - când floarea fiecărei familii egiptene a fost ucisă.

Exodul

Evreii au părăsit Egiptul cu mult mai mult argint și aur decât avuseseră când au sosit în această țară. Egiptenii au fost bucuroși să le dea orice, numai să scape de ei (Exod 12:33-36). Cu toate nenorocirile care s-au abătut asupra egiptenilor, israeliții au rămas neatinși, fiind în condiție bună pentru a porni la drum. Nici unul din ei nu s-a împiedicat și n-a rămas răzleț. Mare a fost sentimentul de ușurare încercat de egipteni când au plecat israeliții! De pe acum începuseră să aibă coșmar din pricina lor.

Călătoria prin pustiu

Dumnezeu S-a îngrijit în chip minunat de poporul Său, în călătoria acestuia prin pustiu. Norul respectiv nu numai că îi ajuta să nu se îndepărteze de la drumul bun (Exod 13:21), ci era și un fel de perdea de fum care îi ocrotea de inamic (Exod 14:19, 20). Iar noaptea se transforma în stâlp de foc, asigurând iluminatul pentru ca să poată călători. Când au dorit alimente. El le-a dat ce e mai bun - prepelițe din abundență și mană, respectiv pâine din cer. Când le-a fost sete, a despicat stânca din care a țâșnit apă: După ce au băut pe săturate, încă a mai rămas suficientă apă pentru a forma un râu prin deșert. Oare de ce S-a străduit Iehova să le împlinească nevoile până în cele mai mici amănunte? Deoarece El n-a putut uita promisiunea sfântă pe care o făcuse slujitorului Său, Avraam.

Sosirea în țară, după toate peripețiile

A fost o izbăvire măreață, însoțită de bucurii de nedescris și cântări de laudă. Iehova i-a adus în țara Canaan, izgonind din ea neamurile ce locuiau acolo. Totul era pregătit pentru sosirea izraeliților. Ei au cules roadele muncii națiunilor. Și, desigur, obiectivul urmărit de Dumnezeu a fost ca ei să asculte de El și să păzească legile Sale. De fapt, păstrarea stăpânirii asupra țării depindea de ascultarea lor (Levitic 26:27-33: Deuteronom 28:63-68; 30:19, 20).

Ultimul verset al Psalmului 105 constituie punctul său culminant, exprimând încununarea întregii lucrări pe care Dumnezeu o desfășurase până în acel punct. Și, desigur, versetul este valabil și pentru noi. Dumnezeu a făcut și din noi poporul Său, pentru ca noi să putem trăi ceea ce se spune în ultimul verset:

Pentru ca ei să asculte de orânduirile Sale și să păzească legile Sale. Lăudați pe Domnul!

Apropriindu-se de Dumnezeu, psalmistul începe cu închinăciunea. El intră pe porțile divine cu mulțumiri, și în curțile sacre cu laudă. „Lăudați pe Domnul, cum se traduce termenul ebraic Aleluia, este prima și ultima notă a cântării. Mulțumiri neîncetate trebuie să-l fie aduse Domnului pentru că a fost atât de bun cu fiecare dintre noi. Îndurarea Lui ține în veac - faptul că am supraviețuit și ne aflăm în continuare în viață constituind dovada acestui adevăr. Dacă ar fi să primim ce merităm, am fi pierduți pe veci.

Nici o limbă omenească nu va putea istorisi toate intervențiile miraculoase ale lui Dumnezeu în folosul poporului Său. Nu ne va ajunge toată veșnicia pentru a-L lăuda cum se cuvine pentru tot ce este și tot ce a făcut.

Doamne, adu-Ți aminte de mine!

Lauda este urmată de o cerere personală, în așteptarea restaurării Israelului și a glorioasei domnii a Regelui Mesia. Scriitorul se roagă să poată avea parte de binecuvântarea pe care o va aduce ziua când Dumnezeu își va manifesta îndurarea față de sfinții Săi răscumparați, îi este dor după ziua în care Israel se va bucura de prosperitate și fericire neîntrerupte, după lunga și îndurerata noapte prin care va fi trecut. El dorește să împărtășească gloria străvechiului popor ales de Dumnezeu pe acest pământ. Rugăciunea sa nu se deosebește prea mult de aceea a unuia dintre cei doi tâlhari răstigniți lângă Cristos, care a crezut: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta! (Luca 23:42).

Revolta de la Marea Roșie

În acest punct al Psalmului asistăm la o mărturisire, modelată, în mare, după Rugăciunea Tatăl Nostru. Ambele încep cu închinare, trecând apoi la cerere („Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele”) și solicitând iertare („Iartă-ne nouă greșelile noastre...”).

E un semn de reală maturitate spirituală când un om nu se mulțumește să-și mărturisească propriile sale păcate, ci și pe acelea ale poporului său. Ce greu e să spui din inimă:

Am păcătuț împreună cu părinții noștri,

Am săvârșit nelegiuire, ne-am purtat cu răutate.

Când examinăm păcatele izraeliților, să nu privim cu superioritate teologică asupra lor, căci nu suntem cu nimic mai buni decât ei! Dea Domnul ca eșecurile lor să ne amintească de propriile noastre defecte și să ne aducă pe genunchi, pentru a ne pocăi!

Ingratitudinea lor - ei nu au apreciat cum se cuvine minunile pe care le-a făcut Dumnezeu în Egipt, pentru a-i răscumpara.

Amnezia lor - nu a trecut mult timp până ce au uitat nenumăratele îndurări manifestate de Dumnezeu față de ei.

Răzvrătirea lor - când au ajuns la Marea Roșie, s-au plâns că Dumnezeu i-ar fi scos din Egipt pentru a-i lăsa să moară în pustiu și că ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas în țara robiei (Exod 14:11, 12).

Dar păcatul lor nu a stins dragostea lui Dumnezeu. În răzvrătirea lor El a găsit prilejul de a Se descoperi pe Sine ca Slujitor și Mântuitor al lor. Rămânând fidel numelui Său, El i-a izbăvit - și ce etalare gigantică a puterii Lui a fost această izbăvire! La mustrarea Sa, apele Mării Roșii s-au despărțit în două, făcând loc evreilor să traverseze de cealaltă parte pe teren uscat. Când au ajuns cu bine pe malul de răsărit, teferi și eliberați de dușmanul ce-i urmărise, apele au revenit la loc, înecându-i pe egipteni. Când au văzut această contopire de evenimente, cum ar fi putut evreii să nu creadă în El și să nu-l cânte laude?

Nemulțumirile și văicărelile din deșert

Dar n-a trecut mult timp și a început un nou ciclu de păcătuire.

Memoria lor scurtă - curând ei au dat uitării minunile săvârșite de El în folosul lor.

Îndărătnicia lor - ei n-au voit să aștepte călăuzirea Lui.

Poftirea lor - și-au pierdut stăpânirea de sine, poftind alimente (Numeri 11:1-35).

Provocarea lor - L-au pus pe Dumnezeu la încercare.

Ei bine, de data asta Dumnezeu le-a dat ce-au cerut, dar a trimis o boală respingătoare în mijlocul lor (Numeri 11:20). Istoria lor ne învață să fim atenți să ne rugăm totdeauna să se facă voia lui Dumnezeu, deoarece, cum a spus Matthew Henry, „Adesea ceea ce cerem cu pasiune ni se dă cu mânie.”

Rebelii Datan și Abiram

Ei au respins conducerea lui Dumnezeu -Datan și Abiram, împreună cu Core și On, au fost capii răscoalei organizate împotriva lui Moise și Aaron (Numeri 16:1 -30). Ei i-au invidiat pe acești doi oameni ai lui Dumnezeu. De asemenea, au dorit să pună mâna pe funcția de preot. Răzvrătindu-se împotriva sfinților lui Dumnezeu, adică împotriva unor bărbați puși deoparte ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, ei s-au răsculat împotriva dregătoriei lui Dumnezeu. În consecință, pământul s-a deschis și i-a înghițit pe liderii aceștia și familiile acestora. În același timp, a izbucnit focul, care a mistuit două sute cincizeci de alți bărbați ce aduseseră Domnului o ofrandă de tămâie (Numeri 16:31-35).

Vițelul de aur

Idolatria lor - înainte ca Moise să se coboare de pe Muntele Sinai cu legea lui Dumnezeu, israeliții au făcut un vițel de aur și i s-au închinat (Exod 32:4). Ei au preschimbat slava lui Dumnezeu în chipul unui bou care mănâncă iarbă. În loc să-L recunoască pe Dumnezeu ca Mântuitorul care i-a scăpat din Egipt, ei au dat cinste unui vițel lipsit de viață. Dumnezeu i-ar fi distrus într-o clipă, dacă Moise nu ar fi mijlocit. Ca un soldat care se așează la spărtură cu propriul său trup, Moise a stat înaintea Lui la spărtură pentru a potoli mânia lui Dumnezeu.

Raportul rău adus de iscoade

Necredințioșia manifestată de ei la Cadeș Barneea (Numeri 14:2, 27, 28) - Dumnezeu le promisese o țară plăcută, ideal înzestrată pentru a putea fi locuită în condițiile cele mai bune, pe planul resurselor naturale și al climei. Dar ei n-au crezut promisiunea Lui, făcând nazuri și disprețuind această țară. În loc să meargă înainte, prin credință, ei s-au bosumflat în corturile lor. Prin urmare, Dumnezeu Și-a ridicat mâna, jurând că va distruge acea generație în pustiu și-i va împrăștia descendenții printre națiunile pământului.

Păcătuirea cu moabiții

Făcându-se vinovați de păcat grav, s-au închinat lui Baal la Peor - izraeliții nu numai că au curvit cu fiicele lui Moab, ci au participat la jertfele aduse morților și la alte ceremonii păgâne ce implicau închinarea la zeul Baal din Peor (Numeri 25:3-8). Dumnezeu S-a mâniat atât de tare încât a trimis o urgie să-i ucidă pe oameni cu miile. Când Fineas a văzut un izraelit ducând o femeie păgână în cortul său, i-a ucis pe amândoi cu sulița. Lucrul acesta a pus capăt plăgii, dar numai după ce douăzeci și patru de mii de oameni au fost omorâți. Această acțiune a fost o dovadă a neprihănirii lui, fiind răsplătită printr-un legământ de pace. Domnul a zis: „Iată, îi dau legământul Meu de pace. Acesta va fi pentru el și pentru sămânța lui după el legământul unei preoții continue, pentru că a fost gelos pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel (Numeri 25:12, 13).

Necazurile de la Meriba

Păcatul lui Moise (Numeri 20:2-13) - La apele de la Meriba (zavistie), israeliții au dat dovadă de o necredință neobișnuit de mare, acuzându-l pe Moise că i-a condus în pustiu ca să-i lase să moară de sete. În loc să-i vorbească stâncii, cum îi spusese Domnul să facă, Moise a lovit-o de două ori cu toiagul. De asemenea a vorbit aspru împotriva poporului, din pricina răzvrătirii sale. În consecință, Dumnezeu a decretat ca lui Moise să i se refuze privilegiul de a intra în țara promisă, la cârma poporului ales.

Noul mediu al Canaanului nu a schimbat natura izraeliților, cum se poate observa din următoarele:

Eșecul lor de a-i extermina pe locuitorii păgâni. Canaanii decăzuți constituiau un organ atacat de cangrenă pentru restul omenirii. După ce i-a răbdad sute de ani, Dumnezeu a decretat că singura soluție rămasă era amputarea, încredințându-i Israelului sarcina de a efectua operația. Dar israeliții nu au ascultat de porunca Domnului (Judecători 1:27-36).

Căsătoriile mixte cu păgânii. Fraternizând și acceptând căsătoriile mixte cu păgânii, israeliții și-au corupt religia și normele morale.

Idolatria lor. Curând evreii au ajuns sa se închine la idoli, nu Dumnezeuului celui adevărat și viu.

Jertfele umane. Deosebit de revoltătoare a fost pentru Domnul jertfirea de către ei a fiilor și fiicelor lor, pentru a aplana mânia demonilor (2 Regi 3:27; 21:6; Ezra 16:20, 21). Fii și fiice din poporul ales al lui Dumnezeu au fost sacrificați idolilor respingători ai Canaanului și astfel țara a ajuns să fie întinată de aceste crime.

Perioada judecătorilor

„Supărat pe poporul Său” scrie Barnes, „Domnul i-a tratat pe israeliți ca pe o urâciune înaintea Sa.” I-a dat pe mâna Neamurilor - a mesopotamienilor, a madianiților, a filistenilor, a moabiților și a altor popoare. Aceste națiuni păgâne i-au asuprit pe evrei, supunându-i la tot felul de persecuții, în pofida necazurilor prin care treceau, ei tot nu s-au lăsat de spiritul lor de răzvrătire, continuând să păcătuiască împotriva lui Iehova. Dar ori de câte ori s-au întors către El cu pocăință, El a privit spre ei cu îndurare. Mereu conștient de legământul pe care l-a încheiat cu ei, El a pus deoparte judecata, manifestându-și în schimb iubirea Sa neschimbătoare. Chiar în cele mai întunecate ceasuri ale captivității lor, Domnul a făcut să capete îndurare în ochii asupritorilor lor - acesta constituind un exemplu strălucit al îndurării care învinge judecata.

Salvează-ne și regrupează-ne!

Psalmistul se roagă acum pentru regrouparea poporului său, împrăștiat printre națiunile lumii. Această strângere din nou a evreilor va face să se înalțe multe mulțumiri către sfântul nume al lui Dumnezeu. Poporul Său își va găsi desfătarea în slăvirea și laudarea numelui Său. Rugăciunea psalmistului anticipează cererile ce vor fi formulate de rămășița credincioasă a Israelului în Marea Strâmtoare, cu puțin timp înainte de inaugurarea slăvitei împărății a Domnului Isus Cristos.

Doxologia

Pe această notă înălțătoare ajungem nu doar la capătul psalmului, ci și la finele celei de-a patra cărți a Psalmilor. Trebuie să nu cădem în ispita de a forța acest psalm, făcându-l să se conformeze dispensaților și de a se aplica doar la națiunea neascultătoare a Israelului și scăpând din vedere faptul că în acest psalm găsim și un mesaj adresat nouă, în care se oglindește propria noastră istorie. La 1 Corinteni 10:11 se spune limpede: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

În acest verset, suntem preveniți să nu ne facem vinovați de păcatul ingraturii. Dacă Israel ar fi trebuit să dea dovadă de recunoștință pentru că a fost răscumpărat din Egipt prin brațul puternic al lui Iehova, cu atât mai mult s-ar cuveni să fim recunoscători noi pentru că am fost răscumpărați de păcat și de Satana prin sângele scump al lui Cristos!

De asemenea textul citat ne avertizează să nu uităm. Cât de ușor uităm suferințele și moartea Domnului Isus! De câte ori nu ne facem vinovați de „blestemul unui creștinism fără lacrimi.”

Apoi ni se atrage atenția să nu ne plângem. Asta pentru că văicărelile pot deveni un mod de viață, un fel de a doua natură, deoarece motive de nemulțumire sunt cu duimul: condiții meteorologice nefavorabile, împrejurări neprielnice de trai, apoi tot felul de mici neajunsuri. Ajungem să ne plângem chiar pentru găluște ce au ieșit cu bot!

Mai suntem avertizați să nu fim îndărătnici, adică să nu punem voia noastră mai presus de voia lui Dumnezeu. „El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletul lor” (v. 15).

Suntem de asemenea preveniți să nu criticăm conducerea lui Dumnezeu, exprimată fie prin autoritățile administrației, fie prin presbiterii din adunare, fie prin părinții în cadrul familiei.

Suntem avertizați și împotriva idolatriei - închinării la bani, la case, la automobile, la educație, la plăceri sau succese lumești.

Mai suntem avertizați și cu privire la necredință față de promisiunile lui Dumnezeu. Păcatul acesta este cel care l-a determinat pe Israel să rătească prin pustiu timp de patruzeci și opt de ani, împiedicându-i pe cei vinovați de a intra în țara promisă.

Suntem avertizați împotriva imoralității. Închinarea la idolul Baal din Peor implica groaznice păcate sexuale. Atitudinea lui Dumnezeu față de imoralitate se poate vedea limpede din nenorocirea care s-a abătut peste cei vinovați.

Suntem avertizați împotriva a ceea ce s-ar părea a fi, la prima vedere, drept un caz neînsemnat de neascultare. Moise a lovit stâncă, în loc să-i vorbească. Poate că nouă nu ni se pare prea grav acest lucru, dar nici o faptă de neascultare nu poate fi considerată lipsită de importanță.

Suntem avertizați împotriva căsătoriilor cu necredincioșii. Dumnezeu este un Dumnezeu al separării, al delimitării. Este o urâciune pentru El să vadă corupție în rândul copiilor Săi, prin înjugarea lor la un jug nepotrivit (sau „inegal”).

În fine, suntem avertizați să nu ne sacrificăm copiii. Prea de puține ori părinții creștini le prezintă copiilor lucrarea Domnului ca mod ideal de a-și petrece restul vieții. Prea de multe ori copiilor noștri li se imprimă, prin educația pe care o primesc, ambiția de a se evidenția pe plan profesional, de a reuși în afaceri. Și astfel îi creștem pentru lume - și pentru iad!

S-o spună cei răscumpărați!

În viețile copiilor lui Dumnezeu se remarcă două genuri tipice de comportament, ilustrate prin cele două serii de contraste:

Păcat	sau	Răzvrătire
Robie		Retribuție

Rugăciune		Pocăință
Salvare		Refacere

Mai întâi, toți oamenii se îndepărtează de Domnul, apucând-o pe căile neascultării de Cuvântul Său. Apoi suferă consecințele amare ale alunecării în păcat. Când își vin în fire, strigă către Domnul, mărturisindu-și păcatul. El le iartă păcatul și-i readuce la starea de binecuvântare în care se găseau odinioară. Este vechea istorioara a fiului risipitor. Putem afirma că nu există o ilustrație mai familiară, mai relevantă și mai veridică pentru viață decât această relatare din Biblie.

Două elemente esențiale se desprind din contemplarea acestui ciclu frecvent repetabil. Unul este înclinația permanentă a inimii umane de a se îndepărta de Dumnezeu cel viu. Cealaltă este aparent inepuizabila milă a Domnului, în virtutea căreia El îi restaurează pe ai Săi când vin la El cu pocăință.

Aici, în Psalmul 107, izbăvirea plină de îndurare a Domnului este prezentată sub patru aspecte diferite:

Salvarea celor pierduți în deșert (v. 4-9). Eliberarea întemnițaților (v. 10-16). Însănătoșirea celor grav bolnavi (v. 17-22). Izbăvirea marinarilor aflați în pericol de înec pe marea înfuriată (v. 23-32).

Introducere

Mai întâi, să analizăm introducerea psalmului, care ține loc de enunțare a temei: lansarea chemării de a-l aduce mulțumiri Domnului. Două sunt motivele enunțate: Domnul este bun și îndurarea Lui ține în veac. Oricare din aceste motive ar fi mai mult decât suficient pentru a ne determina să-l aducem neîncetat mulțumiri, cu inimi pline de recunoștință.

În continuare este evidențiată o categorie specială de receptori ai bunătății și dragostei Sale, respectiv cei pe care El i-a răscumpărat din persecuții, sclavie, asuprire și necazuri, readucându-i în țara lor, după timpul îndelungat cât au fost împrăștiți printre națiuni. Deși e limpede ca psalmistul se referă la Israel, noi nu vom aplica aceste versete exclusiv la acea națiune. Asta pentru că și noi am fost răscumpărați de pe piața de sclavi ai păcatului. Or, ca răscumpărați ai Domnului, avem toată râvna de a cânta împreună cu toți răscumpărații Săi imnul mulțumirii.

Salvarea celor pierduți în deșert

Primul tablou pare să se refere evident la cei patruzeci de ani de peregrinări ai poporului ales, Israel, prin pustiul dezolant. Oamenii se rătăceau. Flămânzeau. Însetau. Ajungeau într-o stare de deznădejde și descurajare. Apoi strigau către Domnul. Deodată rătăcirea lor înceta. Domnul i-a condus pe un traseu direct spre Câmpiile Moabului. Acesta s-a dovedit a fi trambulina de lansare pentru intrarea în Canaan. Iar acolo au găsit o cetate în care au putut, în sfârșit, să se simtă acasă. O, ce mult ar trebui să-l mulțumească ei (și noi!) Domnului - încontinuu - pentru iubirea Sa nepieritoare și pentru grija minunată cu care îi înconjoară El pe ai Săi. Căci în Țara Promisă El potolește setea și asigură hrana cea mai aleasă pentru cei flămânzi.

Și astfel, când va începe să se ocupe de dușmanii Săi, Regele va bea din izvorul de pe marginea drumului. Întrucât apa îl întruchipează adesea pe Duhul Sfânt (Ioan 7:38,39), înțelegem din acest verset că Domnul va fi înviorat prin slujba Duhului Sfânt, ceea ce explică de ce El își înalță ulterior capul triumfător.

Eliberarea întemnițaților (107:10-16)

A doua vinietă din istoria Israelului privește captivitatea babiloneană. Psalmistul compară cei șaptezeci de ani de exil cu o întemnițare. Babilonul a fost ca o carceră întunecată și apăsătoare. Israeliiți se simțeau aidoma unor prizonieri înlănțuiți condamnați la muncă forțată (deși condițiile din Babilon nu au fost la fel de aspre cât au fost cele din Egipt). Tocmai datorită răzvrătirii lor împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, a nesocotirii Cuvântului Său, au fost duși ei în exil. Zdrobiți și doborâți de munca forțată, ei s-au prăbușit sub poverile grele, neavând pe nimeni care să le vină în ajutor.

Dar ori de câte ori au strigat către Domnul, El i-a salvat și a frânt lanțurile captivității. Acum singurul lucru civilizat pe care puteau să-l facă era să aducă mulțumiri Domnului pentru iubirea Sa statornică și pentru toate lucrările minunate care le-a făcut pentru ei.

Căci a frânt porțile de bronz și a tăiat în două drugii de fier.

Acest verset ne conduce la convingerea că psalmistul se referă la captivitatea babiloniană. Veriga de legătură cu acest text o găsim la Isaia 45:2, unde Domnul S-a folosit de cuvinte aproape identice pentru a descrie modul în care va pune capăt exilului. Adresându-se lui Cyrus, El a spus:

Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de bronz și voi rupe zăvoarele de fier. Contextul indică clar că El S-a referit la încheierea exilului babilonean.

Însănătoșirea celor grav bolnavi (107:17-22)

Această a treia secțiune se referă, probabil, la națiunea Israel în vremea primei veniri a lui Cristos, perioadă în care poporul ales era bolnav. Israeliiți tocmai traversaseră zilele dificile ale macabeilor. Unii erau nebuni, suferind judecata lui Dumnezeu din pricina fărâdelegilor lor. Aceștia își pierduseră pofta de mâncare și se apropiau rapid de porțile morții. O rămășiță credincioasă a națiunii se ruga și aștepta nădejdea Israelului. Dumnezeu a trimis cuvântul Său și i-a vindecat. Cuvântul Său se referă aici, după câte se pare, la Domnul Isus Cristos, Logos, care a venit aducând slujba tămăduirii casei lui Israel. De câte ori nu citim în evanghelii: „și i-a vindecat pe toți.” Matei ne amintește că vindecându-i pe bolnavi, Mântuitorul a împlinit ceea ce se vestise prin prorocul Isaia: "El însuși a luat neputințele noastre și a purtat bolile noastre" (Matei 8:17). Dacă cineva va obiecta, spunând că nu toate bolile izraeliților au fost vindecate, i se va răspunde că, tot așa, nu toți au intrat în țara promisă și nu toți s-au întors din captivitatea babiloneană.

Din nou, psalmistul îi cheamă pe oameni să-L laude pe Domnul pentru bunătatea Sa și pentru lucrările Sale minunate. Darul Fiului Său este un motiv special de a-l aduce jertfa mulțumirii și de a rememora faptele Sale mărețe, în cântări de bucurie.

Izbăvirea marinarilor aflați în pericol de înec pe marea înfuriată (107:23-32)

Ultimul tablou este cât se poate de plastic, prezentându-ne marinari care au lucrat pe vase oceanice. Ei cunoșteau ceva din puterea Domnului ori de câte ori se abătea peste ei o furtună. Mai întâi vântul începea să bată ca un uragan. Apoi valurile formau munți uriași de apă. Corabia era săltată de valurile uriașe, trosnind din încheieturi, pentru ca apoi să fie aruncată în depresiunea dintre valuri. Până și cele mai puternice corăbii erau total neputincioase în fața acestor forțe dezlănțuite ale naturii. Pe o furtună ca aceasta, până și cei mai căliți marinari erau cuprinși de frică, neputând face altceva decât să se clatine ca un bețiv. În asemenea momente oamenii își dădeau seama cât de insignifianți erau, ce zadarnică le era toată înțelepciunea.

Nu e de mirare că până și marinarii cei mai puțin înclinați spre religie, al căror limbaj este de multe ori presărat cu înjurături, se roagă pe o vreme ca asta! Iar Domnul este plin de îndurare ca să asculte aceste rugăciuni izvorâte din disperarea oamenilor. El potolește furtuna și valurile se liniștesc. Ce eliberare! Ce ușurare! Oamenii pot să-și continue astfel călătoria pe mare, ajungând la limanul dorit.

Marinarii astfel izbăviți nu trebuie să uite să-l mulțumească Domnului pentru bunătatea Lui cea fără de margini și pentru minunatele răspunsuri cu care întâmpină rugăciunile lor. Ei trebuie să-și împlinească jurămintele pe care l le-au făcut, alăturându-se copiilor Săi credincioși pentru a-L preamări și lauda în compania bătrânilor.

Forțăm oare nota, dacă afirmăm că acest tablou înfățișează furtuna de pe urmă a Israelului, urmată de intrarea sa în împărăția păcii? Furtuna sugerează Marea Strâmțorare. Marea înfățișează națiunile lumii, aflate într-o permanentă agitație și fierbere. Marinarii întruchipează națiunea Israel, purtată încolo și-ncoace de națiuni, în timpul Necazului lui Iacob. O rămășița credincioasă a națiunii îl va chema însă pe Domnul. El va interveni personal, venind a doua oară pe pământ, pentru a-Și întemeia domnia de pace și prosperitate.

Guvernul și harul lui Dumnezeu (107:33-43)

Restul versetelor din acest psalm explică cum reacționează Dumnezeu când copiii Săi sunt neascultători, și când sunt ascultători. Prin puterea Sa atotputernică, El seaca râurile, făcând din albia lor un teren arid. Pentru El nu e deloc greu să facă ținuturi mănoase să se transforme în pustiuri alcaline, atunci când copiii Săi îi întorc spatele.

În același timp, El poate inversa procesul și tocmai asta se va întâmpla când Prințul Păcii va reveni pentru a domni timp de o mie de ani peste întreg pământul. Deșertul Neghev va fi presărat cu iazuri de apă. Sahara și Mojave vor fi grădini irigate din belșug. Se vor ridica așezări omenești în locuri ce fuseseră nelocuite secole de-a rândul. Orașe moderne vor fi clădite în toate aceste regiuni. Pustiul va deveni dintr-odată un teren arabil. Cerealele, legumele și fructele vor crește din abundență. Prin binecuvântarea Sa, peste tot se vor face recolte îmbelșugate iar vitele vor fi scutite de orice boală.

Reversul monedei îl constituie modul în care se poartă cu dregătorii răi: Tiranii își pierd tăria, fiind umiliți și cuprinși de necazuri și întristări. El îi face de ocară pe prinți și-i lasă să rătăcească printr-un pustiu nemarcat (v. 39, 40, NEB). Asta a fost soarta lui Faraon, Irod și Hitler și va constitui sfârșitul triumviratului răului din timpul Tribulației. Dar pe cei nevoiași Dumnezeu îi ridică din necazurile lor și-i binecuvântează cu familii numeroase. Când oamenii de bine văd lucrul acesta, se bucură nespus de mult. În schimb, când cei răi observă acest lucru, nu mai au nici un cuvânt de spus (ceea nu se întâmplă de obicei în cazul lor).

Oricine este înțelept va vedea mâna lui Dumnezeu în schimbările intervenite în soarta oamenilor și a națiunilor și-și va însuși lecțiile istoriei și învățămintele prilejuite de evenimentele actuale. Ei vor urmări cu deosebit interes mai cu seamă dragostea și îndurarea Domnului, manifestate în purtarea Sa față de cei ce ascultă de cuvântul Său.

Lauda (108:1-5)

Psalmistul e statornic în hotărârea sa de a-L lauda pe Domnul pentru dragostea Sa neîncetată, fiind dornic să cânte și să intoneze melodii alese în onoarea Celui Preaînalt. Pe când încă nu s-a luminat de ziuă, el își îndeamnă sufletul să se trezească, chemând alăuta și harpa să rupă tăcerea pentru a întâmpina zorii cu cântări de mulțumire. Nu e deloc rea această idee de a începe ziua cu mulțumiri și expresii de laudă la adresa lui Dumnezeu!

Psalmistul nu se mărginește să cânte doar în intimitatea casei sale sau în spațiul restrâns al comunității sale. Oriunde se va duce, popoarele îl vor auzi închinându-se Domnului, iar națiunile vor răspunde la imnul său de slavă la adresa Domnului. Și noi ar trebui să fim animați de o atare râvnă.

Care e explicația acestui entuziasm debordant manifestat de David față de Domnul? Răspunsul: pentru că îndurarea Sa e mai presus de cerurile înalte, în imensitatea ei, iar adevărul Său se ridică până la cer. Lauda ce l se cuvine ar trebui să fie pe potrivă măreției Sale. Prin urmare psalmistul spune: „Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și fie slava Ta peste tot pământul!”

Ascultându-l pe David cum îl preamărește pe Domnul, în cântări de adorație, înțelegem mai bine motivația care a stat la baza cuvintelor unui autor:

Lauda este mai divină decât rugăciunea; Rugăciunea ne trasează calea fericită spre cer. Pe când rugăciunea deja a ajuns în cer.

Rugăciunea

În continuare psalmistul își formulează o cerere, în contextul în care țara era amenințată de trupe străine inamice. Situația era disperată. Minunatele victorii supranaturale de care avusese Israel parte în trecut acum păreau total din domeniul trecutului. De aceea, psalmistul îl imploră pe Domnul să-i izbăvească pe preaiubiții săi, trimițându-le ajutor, ca să poată să-i alunge pe cotropitori.

Promisiunea (108:7-9)

Neatins de vreo perturbație, splendid în maiestatea Sa, Dumnezeu își afirmă, din lăcașul Său cel sfânt, drepturile suverane asupra Israelului și asupra națiunilor neevreiești din jur. El promite că stăpânirea lui Mesia se va întinde și peste districtul Sihem, unde se află fântâna lui Iacob; peste valea Sutoc, unde Iacob și-a clădit colibele pentru vitele sale (Geneza 33:17); peste falnicul podiș Ghilead, renumit atât pentru pășunile sale mănoase, cât și pentru balsamul său; și peste Manase, trib al cărui teritoriu cuprindea ambele maluri ale râului Iordan. Efraim va fi coiful Său, acest trib având rolul de apărător al celorlalte triburi. Iuda va fi legiutorul Său, sediul guvernului lui, conform făgăduinței de la Geneza 49:10.

Sunt menționate trei națiuni neevreiești - Moabul, Edomul și Filistia - acestea reprezentând teritoriul străin care va fi cuprins în hotarele împărăției. Moabul va fi ligheanul în care Se va spăla El - sintagma exprimând dispreț și semnificând faptul că acest teritoriu va fi adus la supunere. El își va arunca încălțăminteasa asupra Edomului, asta implicând că Edomul va fi al Său, într-o stare de servitute și umilire. Dacă Moabul și Edomul vor fi vasali, plătind tribut, Filistia va fi zdrobită. „Asupra Filistiei voi triumfa.”

Problema

Promisiunea biruinței asupra Edomului îl face pe David să nu aibă astâmpăr până când o va vedea împlinită. Sela, capitala acestui teritoriu, cunoscută și sub denumirea de Petra, era renumită, ca cetate de necucerit și inaccesibilă. David ar dori ca cineva să-l conducă la Edom, ca să poată scoate strigăte de biruință asupra sa. Dar există o problemă: Dumnezeu Și-a ascuns fața de Israel! Ajutorul Său nu s-a mai arătat, rezultatele fiind cât se poate de dezastruoase. Oștirile Israelului au pornit la război, dar au fost învinse, deoarece Domnul n-a mai ieșit cu ele.

Rugăciunea

Fără Domnul situația este deznădăjduită, căci nimeni altul nu-l poate ajuta pe Israel. David e suficient de matur să-și dea seama că ajutorul omului este total inutil. De aceea, El îl imploră pe Dumnezeul cel Atotputernic să apere cauza Israelului, dându-i victorie pe câmpul de luptă.

Perspectiva

De îndată ce părăsește locul de rugăciune, psalmistul izbucnește în cântece de biruință. „Cu Dumnezeu vom face fapte mărețe, căci El este cel care va zdrobi opoziția, dăruindu-le biruință preaiubiților Săi. Este acea atitudine de încredere, izvorâtă din credință, pe care Paul Gerhardt a descris-o atât de elocvent:

E Dumnezeu de partea mea? Nu mă tem! De s-ar ridica toți oamenii împotriva mea; Când îl chem pe Cristos Mântuitorul meu, Oștirea forțelor rele dă înapoi. Prietenul Meu, Domnul, cel Atotputernic, Dumnezeu, cel care mă iubește; Ce rău ar putea să-mi facă dușmanul, Chiar de s-ar năpusti asupra mea val-vârtej?

Lumea poate să treacă, ba chiar să piară,

Dar Tu, Dumnezeule, nu Te vei clătina;

Să mă urască diavolii cât vor,

De dragostea Ta în veci nu mă vor despărți;

Nici foamea, nici setea,

Nici grijile, nici lipsurile,

Nici furia celor mari și țări

Nu-mi poate răpi siguranța pe care o am în adăpostul Tău.

Înima-mi tresaltă de bucurie, întristarea-i alungată.

Sufletul mi se înalță spre culmi de slavă,

Pe cerul însoțit de Isus Soarele iubirii Mele

Ce cu a Sa dragoste eternă

Mă înconjoară zi de zi,

El, izvorul meu nesecat de bucurie,

Înviorare, și nespūsă încântare,

Din sfântul Său lăcaș ceresc.

Soarta dușmanilor lui Dumnezeu

Dintre toți psalmii imprecativi, nici unul n-are șanse să ocupe poziția neegalată a acestuia în privința tonului incisiv. Nici un alt psalm nu face un apel mai fierbinte ca Dumnezeu să-Și reverse judecata cu mai mult vitriol sau în amănunte atât de vii. E imposibil ca cititorul să nu rămână intrigat și fascinat de neegalatul grad de ingeniozitate manifestat de psalmist în varietatea de pedepse pe care le invocă la adresa

inamicilor săi!

Psalmul începe cu o dezarmantă acalmie. David cere ajutorul Dumnezeului laudei sale, căruia l se închină el. Dușmanii săi l-au atacat cu multă răutate, punându-i în cârcă tot felul de fapte rele pe care el nu le-a comis. Din toate părțile este asaltat de cuvinte pline de ură. Ceea ce face și mai greu de suportat aceste acuzații este faptul că sunt total neadevărate și nefondate.

Însă David s-a purtat cu mărinimie față de atacatorii săi. Și totuși, cu ce s-a ales? Cu un potop de învinuiri! Asta deși se roagă neîncetat pentru ei. La fiecare faptă de omenie din partea lui, ei răspund cu insulte; dragostea i-o răsplătesc cu ură.

În acest punct David pare să-și înmoaie pana în călimara cu acid. De acum încolo din sufletul lui oropsit se revarsă încontinuu numai săgeți aprinse și distrugătoare. Din mulțimea de vrăjmași prezenți în versetele 1 -5, el își concentrează atenția asupra unuia din ei.

În cele din urmă omul acesta va fi prins și adus la judecată. Când se va întâmpla lucrul acesta, Domnul să facă în așa fel încât învinuitorul său să fie un om rău, pârâș să-i fie o persoană satanică. Iar la încheierea procesului să fie neapărat găsit vinovat. Dacă va înainta cumva contestație, aceasta să-i fie respinsă de instanță, adăugându-i-se la pedeapsa deja pronunțată.

Cât despre viața sa, să n-aibă zile multe și altul să-i preia funcția. Această imprecație este citată în legătură cu Iuda și funcția sa de casier al cetei de ucenici, la Fapte 1:20: „În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: «Locuința lui să rămână pustie și nimeni să nu locuiască în ea.» Iar slujba lui s-o ia altul."

Ne va fi mai ușor să înțelegem tonul extrem de sever al acestui psalm, dacă ne vom aminti că se referă nu numai la David și inamicul sau, ci și la Mesia și la vânzătorul său și, probabil, la Israel și la Anticrist, în viitor.

Cât despre familia dușmanului, copiii să rămână orfani iar soția văduvă. Copiii săi să fie de-a pururi vagabonzi și cerșetori, dați afară din ruinele casei pe care o ocupau cândva.

Cât despre averea lui, creditorul să vină și să-i ia tot ce posedă și tot ce a agonisit să încapă pe mâna străinilor. Întrucât nu s-a purtat mărinimos cu alții, nici el să nu aibă parte de milă, iar de copiii lui orfani să nu se îndure nimeni. În mai puțin de o singură generație să piară numele familiei. (În cultura orientală, aceasta este una din cele mai rușinoase pedepse ce i se poate aplica cuiva.)

Nici predecesorii acestui om nu sunt scutiți de vină. Domnul să-Și amintească de fărădelegea părinților săi și păcatul mamei sale să nu fie șters. Nu se precizează natura exactă a delictelor comise de aceștia, dar vinovăția lor trebuie să fi fost mare, de vreme ce psalmistul cere, în continuare, ca păcatele lor să nu fie uitate niciodată de Domnul, iar lor să li se șteargă pomenirea de pe pământ.

În versetul 16 citim despre groaznicul rechizitoriu ce i se face omului rău. Acesta și-a făcut un mod de viață din a-și întoarce spatele față de orice persoană nevoiașă. Mai degrabă el l-a urmărit și persecutat pe cei săraci și nevoiași, băgându-i în mormânt pe cei cu inima zdrobită. Nu ne este greu să-l recunoaștem pe Iuda aici, urmărindu-l cu înverșunare pe Mântuitorul Cel fără de păcat și împingându-L către cruce.

Dar pe tărâmul moral funcționează legea retribuției. Ce seamănă un om, aceea va culege, pentru că nu va putea scăpa de consecințele faptelor sale. Nu te poți juca cu păcatul. Aici psalmistul cere ca legea cauzei și efectului să-și spună pe deplin cuvântul. Acesta era omul căruia îi plăcea să-i blesteme pe alții, dar iată că acum blestemele se întorc împotriva sa. Niciodată n-a dorit ca alții să se bucure de vreo binecuvântare; fie ca acum și el să fie ocolit de binecuvântări. A umblat țăntoș, înveșmântându-se în blesteme; fie ca acum acele blesteme să-i străpungă viața cum este îmbibat buretele de apă. Să-i pătrundă în toate fibrele ființei sale, chiar și în măduva oaselor. Să fie acoperit de blesteme aidoma hainelor cu care este îmbrăcat, „să se țină de el ca o cingătoare de care nu poate scăpa" (Knox).

Așadar iată ce le dorește David acuzatorilor și calomniatorilor săi. Nu prea este vreun amănunt care să-i fi scăpat lui David din acest catalog al judecăților. Cum s-a exprimat cineva: „Sunt rostite împotriva celui rău toate relele posibile pe care ar dori cineva să le vadă aplicate celui mai mare dușman al său."

Psalmistul se încheie cu două rugăciuni și o explozie de laudă. Întâi, se roagă pentru izbăvirea din necazurile sale. El dorește ca Domnul să-i ia partea din pricina numelui Său, de Dumnezeu atotputernic și drept. Luând astfel partea lui David, Domnul va demonstra încă o dată că îndurarea Lui e bună.

Gravă e soarta psalmistului! Nu numai că e sărman și nevoiaș, ci, pe deasupra, inima-i cuprinsă de întristare în lăuntru său. Viața i se scurge ca o umbră. Este scuturat și smuls din viață cum scapă un om de lăcusta ce i s-a așezat pe mână, lovind-o. De atâta post genunchii i-au slăbit și e atât de slăbit de i se văd oasele gata să-i iasă prin piele. Inamicii îi râd în nas, bucurându-se de răul ce s-a abătut asupra sa, și dând din cap.

În cea de-a doua rugăciune a sa, el îi cere Domnului să-i facă dreptate înaintea dușmanilor săi. Când Iehova îi va veni în ajutor, scăpându-l, agresorii lui vor ști că aceasta a fost o dovadă a intervenției divine, a mâinii lui Dumnezeu. Ce bine va fi să vadă cum pe măsură ce sporesc blestemele lor, Domnul îl binecuvântează și mai mult! Dușmanii vor fi rușinați, dar psalmistul se va bucura cu acel prilej. Să fie ei acoperiți de ocară și confuzie, înveșmântați în dizgrație!

În fine îl auzim pe David pregătindu-și lauda ce l-o va adresa Domnului când îi va răspunde la rugăciuni. Și nu-i va mulțumi Domnului oricum, ci din toată inima. N-o va face doar în particular, ci în văzul mulțimii. Tema o va constitui faptul că Iehova stă la dreapta celor săraci, izbăvind-i de cei ce îi sortiseră pierzării. Ce puternică este încrederea pe care o dobândim când știm că Domnul ne apără, cum s-a exprimat F. B. Meyer:

Ce curaj prinde pârâțul, când pășește în sala de judecată la braț cu cel mai nobil din toată țara! Cât de zadarnic este să-l condamni pe cineva, când Judecătorul e alături de el, îndreptățindu-l!

În primul verset, David citează cuvintele Domnului spunându-l Domnului său:

„Stai la dreapta Mea până voi face din vrăjmașii Tăi așternutul picioarelor Tale.”

Cheia înțelegerii acestui text stă în identificarea celor două persoane distincte desemnate prin termenul: „Domn”. Mai întâi termenul se referă fără îndoială la Iehova (în traduceri KJV și NKJV „Lord” („Domnul” întotdeauna cu majuscule) se folosește pentru termenul Iehova (=Iahve), numele personal folosit de Dumnezeu în cadrul legământului). Celălalt termen tradus prin „Domn” este în originalul ebraic adon, care înseamnă „stăpân” sau „dregător”. Uneori se folosea cu referire la numele lui Dumnezeu, alteori se aplica la un stăpân uman. Deși termenul în sine nu desemnează o persoană divină, cuvintele care urmează arată că Domnul lui David (Adori) este egal cu Dumnezeu.

Într-o zi, adresându-se fariseilor de la Ierusalim, Isus i-a întrebat ce cred cu privire la identitatea lui Mesia. Din cine avea să descindă Cel Făgăduit? Ei au răspuns, corect, că El va fi fiul lui David. Dar Isus le-a arătat că, potrivit Psalmului 110 (recunoscut de ei ca mesianic), Mesia avea să fie și Domnul lui David. Dar cum ar putea El să fie simultan fiul lui David și Domnul lui David? Și cum ar putea David, regele, să aibă pe pământ pe cineva care să fie Domnul său?

Evident, răspunsul este că Mesia avea să fie și Dumnezeu, și om. Ca Dumnezeu, El avea să fie Domnul lui David. Ca om, El avea să fie fiul lui David. Și Isus Cristos însuși, întrunind în Persoana Sa Dumnezeirea și umanitatea Sa, a fost Stăpânul lui David și fiul lui David.

Pentru farisei acesta a fost momentul adevărului. Și totuși, în pofida tuturor dovezilor, ei nu au voit să recunoască în Isus pe mult-așteptatul Mesia. De aceea citim: Și nimeni n-a fost în stare să-l răspundă cu nici un cuvânt, după cum din ziua aceea nimeni n-a mai îndrăznit să-l mai chestioneze (Matei 22:41-46; cf. Marcu 12:35-37; Luca 20:41-44).

Scriitorii Noului Testament nu lasă nici o îndoială asupra faptului că Cel care este așezat la dreapta lui Dumnezeu nu este altul decât Isus din Nazaret (Matei 26:64; Marcu 14:62; 16:19; Luca 22:69; Fapte 2:34,35; 5:31; 7:55,56; Romani 8:34; 1 Cor. 15:24; Efeseni 1:20; Coloseni 3:1; Evrei 1:3, 13; 8:1; 10:12,13; 12:2; 1 Petru 3:22; Apocalipsa 3:21). Prin urmare, versetul 1 ne spune ce l-a spus Iehova Domnului Isus în ziua înălțării lui Isus, când S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Dar El va sta acolo doar până când dușmanii Lui vor fi fost făcuți așternutul picioarelor Sale.

Între versetele 1 și 2 avem ceea ce H. A. Ironside a numit „marea paranteză” - adică Era Bisericii care durează de la întronarea lui Cristos până la a doua Sa venire. În versetul 2 îl vedem pe Iehova trimițând din Sion toiagul regal al lui Mesia. Cu alte cuvinte, Domnul îl statorește pe Cristos ca Rege având capitala la Ierusalim, de unde va domni. Sceptrul este simbolul autorității regale. Cristos primește autoritatea de a domni peste tot pământul, în mijlocul dușmanilor Săi. „Domnește în mijlocul dușmanilor Tăi.” Până în acest punct Domnul Isus își va fi nimicit dușmanii Săi nepocăiți. Aici nu se pune problema distrugerii vrăjmașilor Săi, cât domnia Sa asupra acelor dușmani care au devenit prietenii Săi, supunându-l-se acum de bună voie domniei Sale.

Că așa stau lucrurile ne-o dovedește versetul 3. Poporul Său l se va oferi de bună voie, în ziua în care El va urca pe muntele Său cel sfânt, în fruntea oștirii Sale. Sau, cum se exprimă traducerea NKJV:

Ai tăi vor fi voluntari în ziua Puterii Sale; în frumusețile sfințeniei...

Aici un popor atașat Domnului îl va saluta pe Rege, în straie sfinte. „în viețile lor, și în conduita lor,” scrie Barnes, „ei vor da dovadă de toată frumusețea sau farmecul ce rezidă într-un caracter sfânt și curat.”

Ultima parte a versetului 3 a dat multe bătăi de cap traducătorilor și comentatorilor. Scroggie o parafrazează după cum urmează: „....după cum rouă se naște din maica ei, dimineața, tot așa oștirea Ta va veni la Tine numeroasă, proaspătă, luminoasă și puternică.”

Una din trăsăturile extraordinare ale împărăției este faptul că Domnul Isus va întruni în persoana Sa două funcții: cea de rege și de preot. Este o combinație foarte periculoasă în cazul dregătorilor umani, cum reiese și din îndelungata luptă pentru separația dintre stat și biserică, ce nu e lipsită de merit. Dar combinația este ideală atunci când Dirigitorul este Isus. Regalitatea necoruptă și preoția spirituală vor oferi lumii acea administrație pe care o dorește de multa vreme, dar de care nu a avut parte până acum.

În versetul 4 aflăm patru lucruri cu privire la Mesia:

El a fost făcut preot printr-un jurământ al lui Iehova.

Această numire a fost irevocabilă.

Preoția Sa este eternă.

Ea este după ordinul lui Melhisedec.

Sintagma „după ordinul lui Melhisedec” ne este talmăcită la Evrei 5-7. Acolo preoția lui Melhisedec este comparată și contrastată cu preoția aaronică sau levitică. Sub lege Dumnezeu a desemnat ca bărbății din tribul Levi și din familia lui Aaron să fie preoți. Preoția lor se transmitea din tată în fiu și lua sfârșit odată cu moartea lor. Preoția acelui personaj misterios Melhisedec a existat însă prin numire specială din partea lui Dumnezeu și nu s-a moștenit din părinți („fără tată, fără mama, fără genealogie,” Evrei 7:3a). De asemenea, nu se pomenește nicăieri că preoția sa ar fi avut vreun început sau sfârșit („neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții,” Evrei 7:3b). În aceste privințe și în altele, preoția lui Melhisedec a fost superioară preoției lui Levi. Melhisedec a fost prototipul Domnului Isus. Preoția Domnului nostru nu s-a transmis prin părinți. El provenea din tribul lui Iuda, nu al lui Levi. Preoția Sa a fost stabilită prin decretul suveran și etern al lui Dumnezeu. Și, întrucât El trăiește în puterea unei vieți fără de sfârșit, preoția Sa nu se va sfârși niciodată.

Un alt mod în care Melhisedec L-a întruchipat pe Mesia a fost faptul că el a fost și rege, și preot. Numele și titulatura sa semnifică faptul că a fost rege al neprihănirii și rege al păcii (Evrei 7:2). De asemenea el a fost preot al lui Dumnezeu (Cel Preaînalt, Geneza 14:18).

Ultimele trei versete ale Psalmului îl înfățișează pe Domnul Isus în calitate de Mare Cuceritor, eradicând orice fărâdelege și răzvrătire, înainte de a-Și inaugura împărăția. Problema identificării personajelor din acest verset se rezolvă în mare parte dacă le separăm pe cele care se adresează lui Iehova de cele ce se adresează lui Mesia Regele. În felul acesta versetul 5 ar suna astfel:

Domnul (Adonai - aici fiind vorba de Domnul Isus) este la dreapta Ta (a lui Iehova); El (Mesia) va executa regi în ziua mâniei Sale.

Domnul Isus este Cel care mășăluiește împotriva națiunilor ne-evreiești, El duce la îndeplinire judecata printre națiuni, presărând terenul cu cadavre. Următoarea afirmație: „El va executa căpeteniile multor țări” poate fi tradusă și astfel: „El va lovi peste cap căpetenia peste o mare parte a pământului.” Asta ar putea fi o aluzie la pierzarea Omului Păcatului, „pe care Domnul îl va mistui cu suflarea gurii Lui și-l va distruge cu strălucirea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2:8).

Cântarea începe cu chemarea lansată către cei credincioși să-L laude pe Domnul (în ebraică: „Haleluia”) și cu propria dorință fierbinte a psalmistului de a-L lăuda pe Domnul fără inhibiții sau elemente care să-i distragă atenția. El va face acest lucru în adunări mici de credincioși și în adunări mari de oameni, sau, cum ne-am exprima noi astăzi: și în viața particulară, și în public.

Cele patru descrieri ale lucrărilor Domnului sunt valabile cu privire la tot ce face El, dar „Muntele Everest” al tuturor lucrărilor lui Dumnezeu pentru evreii din VT a fost izbăvirea din Egipt. Lucrările Domnului sunt mărețe; ele formează un studiu rodnic pentru toți cei ce-și găsesc plăcerea în ele. Sunt manifestări uluitoare ale slavei și maiestății Sale; iar neprihănirea Sa dăinuie în veac.

El a întemeiat Pastele ca prilej veșnic de aducere aminte a izbăvirii Israelului prin sângele mielului, pomenire eternă a harului și îndurării Sale. Prin Cina Domnului El ne-a lăsat un memorial al mântuirii noastre prin sângele unui Miel mai bun, amintirea de neuit a faptului că El este plin de har și de îndurare. Poate că versetul 5 se referă în special la modul minunat în care Dumnezeu le-a asigurat izraeliților hrana (textual: prada) în timpul peregrinărilor lor prin pustiu. El n-a uitat nici o clipă că ei erau poporul cu care a încheiat un legământ. Dar Întotdeauna este adevărat că El este credincios față de promisiunile pe care le-a făcut.

El le-a dăruit copiilor Săi o altă demonstrație a mărețelor Sale lucrări prin faptul că a dezrădăcinat națiunile canaanite, ducând în Țara Promisă poporul Său, pe care psalmistul îl numește „moștenirea națiunilor.”

Toate lucrările lui Dumnezeu demonstrează că El este întotdeauna credincios și drept. El își ține promisiunile în veci și le împlinește în chip onorabil și fidel. El a trimis poporului Său răscumpărarea cu prilejul exodului lor din Egipt și mai târziu, când i-a răscumpărat pe israeliți din captivitatea babiloneană. El va face din nou acest lucru când își va readuce cele douăsprezece triburi în Țara Israel, înainte de a începe domnia Sa glorioasă. Toate acestea se înscriu în legământul Său, prin urmare neputând să dea greș. Numele său este sfânt și înfricoșat sau care îndeamnă la reverență. Da, așa este numele Său, și așa este El!

Numai omul care l se închină cu adâncă reverență a început să meargă pe calea înțelepciunii. Cu cât ascultăm mai mult de El, cu atât vom primi mai multă lumină din partea Lui. „Ascultarea este organul cunoașterii spirituale.” El e vrednic să fie laudat în veci!

Există o strânsă corelație între Psalmul acesta și cel precedent, atât în ce privește faptul, că sunt acrostihi, cât și bogăția de învățăminte spirituale pe care ambii le conțin. Psalmul 112 continuă din punctul în care se terminase Psalmul 111: cu omul care se teme de Domnul și practică înțelepciunea. O seamă de afirmații făcute la adresa Domnului în 111 se aplică la omul evlavios din 112. În Psalmul 111 îl vedem pe Soarele Neprihănirii strălucind în toată gloria Sa. Iar în psalmul de față, 112, îl vedem pe credincios, aidoma lunii, reflectând acea slavă. Contemplând frumusețea Domnului, credinciosul este transformat de Duhul Sfânt, dobândind aceeași frumusețe (2 Corinteni 3:18).

„Lăudați pe Domnu!” Cuvintele acestea au exprimat adesea sentimentele psalmistului, lăsându-ne un exemplu demn de urmat.

Cine este omul fericit? Este cel care îl respectă profund pe Domnul și l se predă; este cel care își găsește desfătarea în poruncile Lui, demonstrând aceasta prin ascultarea de aceste porunci și împlinirea lor. El culege beneficiile ce decurg dintr-o viață de evlavie practică, cum ar fi.

O posteritate distinsă. Descendenții săi vor ocupa poziții de autoritate și prestigiu; vor fi onorați din pricina moștenirii lor evlavioase. (În tălmăcirea acestor binecuvântări pentru Era Bisericii, vom da dovadă de înțelepciune dacă le vom transfera din domeniul lor material, pământesc în corespondentul lor spiritual.)

Prosperitate. În general este adevărat că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu îi scutește pe oameni de risipă și de sărăcie. Rezultatele neprihănirii sale, adică onestitatea sa, hărnicia și cumpătarea sa, vor dăinui generații de-a rândul.

Asigurarea că va primi lumină. Nu există nici o garanție că va fi scutit de întuneric, dar se face promisiunea că lumina va străluci în întuneric. În toate momentele întunecate ale vieții Domnul însuși va fi plin de har și plin de îndurare.

Generozitatea. Lucrurile îi merg mult mai bine celui cu mână largă, ce nu se codește să împrumute celor aflați în nevoi reale. Omul acesta se chivernisește cu discreție și dreptate. Viața sa e clădită pe o temelie sigură iar numele său va dăinui multă vreme după ce va fi părăsit această viață.

Eliberarea de frică. El nu va trăi mereu cu frica în sân, temându-se de știri rele, de pierderi în afaceri sau de calamități naturale. El se încrede în Domnul și știe că nimic nu i se poate întâmpla fără voia lui Dumnezeu.

Încredere când este atacat. Nici chiar dușmanii lui nu sunt în stare să-i tulbure calmul și echilibrul interior. El este plin de încredere, chiar atunci când ci par să aibă câștiguri de moment, știind că în cele din urmă prăbușirea lor este sigură iar el va avea câștig de cauză.

Rodnicie și onoare trainică. Pentru că a fost cu mână largă, rezultatele generozității sale față de săraci nu vor înceta să fie pomenite. Nu va avea motive să-și atârne cornul (simbolul tăriei) acoperit de rușine. Mai degrabă, capul îi va fi încununat cu elogi. Pavel citează acest verset la 2 Corinteni 9:9 pentru a demonstra binefacerile trainice ale generozității.

Dușmanul celor răi. Când cei răi vor vedea că oamenii evlavioși sunt, în cele din urmă, îndreptățiți și onorați, nu vor mai putea de ciudă și de invidie. Vor scrâșni din dinți furioși, fiind acoperiți de ocară și nimiciți. Toate lucrurile pentru care au muncit în viață vor dispărea odată cu ei. Barnes face următoarea observație: Asta contrastează puternic cu ceea ce ne spune Psalmul că li se va întâmpla celor neprihăniți, care vor fi fericiți și vor propăși. Vor putea să-și ducă la îndeplinire planurile și vor fi respectați toată viața, iar după moarte vor fi pomeniți. Vor constata că în ceasurile cele mai grele Dumnezeu se interpune între ei și problemele pe care le au. Iar ei vor rămâne calmi și siguri în ziua primejdiei și a necazului, își vor pune încrederea în Domnul și totul va fi bine. Negreșit este un mare avantaj să fii prietenul lui Dumnezeu.

Atât de mare, și totuși atât de îndurător

Primele cinci versete ni-L prezintă pe Dumnezeu ca fiind Cel care este mai presus de orice și oricine, iar ultimele patru ca pe Cel care este foarte aproape.

Dumnezeul nostru este nespus de slăvit și înălțat, drept care I se cuvine să fie preamărit și laudat.

De cine De toți slujitorii Săi (v. 1)

Cum? Binecuvântându-l numele, adică mulțumindu-l pentru tot ce este El (v. 2a).

Cât de des? Neconținut - acum și în veci de veci (v. 2b).

Unde ? Peste tot - din țările de la răsăritul soarelui până în cele de la apusul soarelui (v. 3a).

Pentru ce ?

Pentru măreția Sa. El este înălțat mai presus de toate națiunile, slava Lui este mai presus de ceruri (v. 4).

Pentru că este fără seamăn. Nimeni nu se poate asemui cu El, pe tronul Său din înălțimi (v. 5)

Pentru viziunea Sa nemărginită. . Nu există nimic în cer sau pe pământ care să fie ascuns privirilor Sale (v. 6). Textul sugerează că El trebuie să Se smerească doar și pentru a privi lucrurile din cer!

Dar, slăvit să-l fie numele, Cel care este infinit de sus și preamărit este în același timp și aproape de noi, în mod intim.

Săracii să știe că El îi ridică din țărână. Cei nevoiași să fie încredințați că El îi înalță din starea lor smerită și-i așează alături de prinți, în compania celor cu vază de pe pământ.

S-o știe și femeia infertilă că El îi dăruiește un cămin și o face să fie aidoma unei mame bucuroase cu copii. La evreice infertilitatea era considerată o mare rușine. Iar izbăvirea de acest blestem prilejui a o bucurie nespus de mare, cum se arată în Prayer Book Commentary (Comentariul la cartea de rugăciune).

Aplicația

Cândva eram sărac, dar prin credința în Cristos am devenit fantastic de bogat în lucruri spirituale.

Cândva eram nevoiaș, dar Domnul Isus l-a luat pe acest cerșetor din groapa de gunoi și i-a dăruit frați și surori de credință, în cadrul unei părtașii care întrece tot ce are mai bun lumea asta să ne dăruiască.

Cândva eram arid și sterp, în viața mea neexistând roade pentru Domnul. Dar El m-a izbăvit de un trai deșert și plin de risipă, pentru a putea trăi o viață productivă, plină de semnificație.

Nici nu e de mirare că mă alătur psalmistului, spunând ca el: Slăvit să fie Domnul!

El umple tronul - mărețul tron de sus, îl umple cu dreptate; Ținta iubirii Tatălui Său,. Tema cântării celor răscumpărați. Deși e mai presus de oricine și orice, El primește lauda Pe care l-o aduc oameni de pretutindeni. Toate strigătele lor, oricât de anemice ar fi. Sunt auzite de urechea Mântuitorului.

-Thomas Kelly

Epopoea răscumpărării Israelului din Egipt, a experiențelor sale în peregrinările prin pustiu și sosirea sa în țara făgăduinței alcătuiesc cu toate un tablou măreț al puterii lui Dumnezeu, de la început și până la capăt. De fapt, pentru mintea evreilor aceasta a fost cea mai mare demonstrație a puterii divine.

Ce clipe istorice au trăit israeliții, când au ieșit din Egipt, după atâția ani de robie și asuprire! Cine va putea cuprinde extazul unui popor emancipat și eliberat de egipteni, ca să nu se mai teamă de ce le-ar putea face aceștia? Gata, s-a terminat cu toate sudalmele și amenințările cu care au fost împroșcați, pe deasupra și într-o limbă străină!

Cu timpul, teritoriul repartizat tribului Iuda a devenit lăcașul sfânt al lui Dumnezeu. Templul a fost ridicat acolo, la Ierusalim. Și întreaga țară a Israelului a devenit domeniul stăpânirii Sale - o zonă asupra căreia El Și-a revărsat grija și ocrotirea Sa neegalată. Ceea ce a fost valabil pe plan geografic cu Iuda și Israel, odinioară, este adevărat în sens spiritual cu biserica, în zilele noastre.

Când israeliții au ajuns la Marea Roșie, apele au aruncat o privire și s-au retras îngrozite. Dar să fim înțeleși: nu vederea unei gloate de refugiați îmbrăcați ca vai de ei a provocat groaza mării, ci faptul că a privit și L-a zărit pe Creatorul, după care s-a retras îndată pentru ca Israelul să poată trece pe uscat, fără să-și ude picioarele. Același lucru s-a întâmplat după patruzeci de ani, când au intrat în Țara Promisă.

Râul Iordan și-a întrerupt cursul în dreptul cetății Adam și astfel ultima barieră din calea lor s-a transformat în dig prin care au pătruns în Canaan.

Traversarea Mării Roșii și a Iordanului sunt două puncte terminus ce marchează acest capitol epic din istoria națiunii Israel. Trecerea Mării Roșii întrușchipează răscumpărarea noastră din lume, prin puterea lui Dumnezeu, prin identificarea cu Cristos în moartea, îngroparea și învierea Sa. Traversarea Iordanului simbolizează izbăvirea din peregrinările lor prin pustiu și însușirea moștenirii noastre spirituale, de asemenea prin moartea, îngroparea și învierea lui Cristos.

Între aceste două evenimente au existat, desigur, multe alte exemple mărețe ale atotputerniciei lui Dumnezeu. Unul din cele mai spectaculoase a fost darea Legii, pe Muntele Sinai. Natura a fost atât de convulsionată încât munții au săltat ca berbecii iar delușoarele ca miei. Se pare că slava lui Dumnezeu a fost atât de copleșitoare încât întreaga regiune a fost zguduită, ca lovită de un cataclism. Atât de terifiantă a fost scena încât omul lui Dumnezeu, Moise, a exclamat: „Sunt peste măsură de timorat și tremur tot” (Evrei 12:21). Scriitorul Epistolei către Evrei ne amintește că noi nu ne-am apropiat de muntele acela înfricoșător al Legii, ci de tronul de har.

Grozăviile Legii și ale lui Dumnezeu

Nu au nimic de a face cu mine.

Ascultarea Mântuitorului meu și sângele Său

Ascund privirilor toate fărădelegile mele.

- Augustus M. Toplady

Psalmistul este atât de încântat de aceste manifestări ale puterii lui Dumnezeu încât provoacă marea, Iordanul, munții și delușoarele să explice de ce au acționat în acest fel. Întrebările se constituie astfel într-o cântare interogatorie, relatând cum câteva dintre cele mai semnificative simboluri ale puterii și stabilității din natură au dat înapoi în fața Domnului.

De aici decurge constatarea că întregul pământ trebuie să manifeste cea mai profundă reverență și respect pentru un așa Dumnezeu. El este eternul și mărețul EU SUNT și, în același timp, este Dumnezeul lui Iacob, cel nevrednic. El a transformat stânca într-un izvor de apă, cremenea într-o fântână de ape. De fapt acest lucru s-a întâmplat de două ori (Exod 17:6; Numeri 20:11). Israelii erau total descurajați fiindcă nu-și puteau potoli setea. Și astfel au început să cârtească, în amărăciunea lor dorind chiar să nu fi părăsit Egiptul. Dumnezeu le-a asigurat însă în chip miraculos un iaz de apă ce a țâșnit din stâncă, mai întâi la Horeb, și apoi la Meriba. Pavel ne spune că stânca a fost un tip al lui Cristos, care a fost lovit pentru noi la Calvar, din El țâșnind apă dătătoare pentru toți cei care vin la El cu credință (1 Corinteni 10:4).

Israel renunță la idoli

În acest psalm îi găsim pe evrei întorși din exilul lor babilonean. Sunt din nou în patria lor, acasă. Dar ei nu-și atribuie meritele pentru această realizare, întrucât restaurația a avut loc exclusiv prin voia și puterea lui Iehova. El a făcut acest lucru din pricina iubirii Sale nepieritoare pentru poporul Său și din pricina credincioșiei Sale față de promisiunea pe care o făcuse.

Prea mult timp păgânii și-au bătut joc de israeliți cu cuvintele: „Unde este Dumnezeul vostru? Pe El nu pare să-L intereseze soarta voastră, devreme ce vă lasă să vă chinuiți timp de șaptezeci de ani în captivitate!” Dar iată că a sosit momentul ca această ocară să nu mai poată fi rostită la adresa Israelului. Disprețul și batjocurile dușmanilor izraeliților au amuțit. Dumnezeu Și-a răzbunat numele.

A sosit timpul ca lumea întreagă să știe că singurul Dumnezeu adevărat este transcendent - „Dumnezeul nostru este în cer” și este suveran - „El face tot ce dorește.” Prin transcendența lui Dumnezeu se înțelege că El este înălțat mai presus de univers, având ființa independent de acesta. Suveranitatea lui Dumnezeu înseamnă că El este liber să facă tot ce dorește și ceea ce dorește El este întotdeauna bun, drept și înțelept.

Tocmai din pricina idolatriei lor a îngăduit Dumnezeu ca evreei să fie duși în captivitate de către babilonieni. Dar între timp ei au învățat prin propria lor experiență cât de neputincioși și netrebnici sunt idoli, drept care îi tachinează pe păgâni din pricina chipurilor lor cioplite. Idoli sunt confecționați din argint și aur, valoarea lor fiind astfel stabilită în funcție de condițiile existente la un moment dat pe piață. Sunt confecționați de oameni, fiind astfel inferiori celor care li se închină. Ei au gură, dar nu pot să-i învețe pe oameni sau să prezică viitorul. Au ochi, dar nu văd problemele cu care se confruntă cei ce li se închină. Au urechi, dar nu posedă deloc puterea de a asculta rugăciunile. Au nas, dar nu pot să miroasă tămâia ce li se aduce ca ofrandă. Au mâini, dar nu și puterea de a pipăi, de a simți. Au picioare, dar nu se clatină de pe soclurile lor. Nici măcar un muget răgușit nu pot scoate.

Cei care îi confecționează sunt ca ei. Este un principiu bine stabilit în domeniul spiritual că oamenii devin aidoma obiectului căruia i se închină. Normele lor morale sunt croite după calapodul dumnezeului lor. Toți cei care își pun încrederea în chipuri [cioplite] devin necurați, anemici, obtuși și lipsiți de pricepere.

Numai Iehova este demn de încredere. Iată ca acum pășește în față un solist, chemând Israelul la o viață de încredere neclintită în Domnul. Corul răspunde la această chemare cu mărturisirea: El este ajutorul lor și scutul lor.

În continuare casa preotească a lui Aaron este îndemnată să-și pună încrederea în Domnul, fără rezerve. Corul răspunde din nou cu refrenul că El este ajutorul lor încercat și dovedit, Apărătorul lor tare. A treia oară crainicul se adresează tuturor celor care se tem de Domnul, inclusiv, după câte se pare, convertiților dintre Neamuri, îndemnându-i să nu uite că El este ajutorul lor, adevăratul lor scut.

Se pare că preoții preiau cântarea, asigurându-i pe oameni că același Domn care a avut grijă de națiune, restaurând-o, este Cel care-i va binecuvânta - pe oameni, pe preoți, pe prozeliti, pe cei de toate vârstele și rangurile, categoriile și condițiile sociale. Ei se roagă ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oameni și pe descendenții lor cu spor - dorindu-se probabil o creștere numerică a unui popor ale cărui rânduri au fost

mult împruținate. Dar rugăciunea ar putea să cuprindă și o seamă de binecuvântări spirituale și materiale. În plus, ei invocă binecuvântarea generală a Domnului, a Celui care a făcut cerul, și pământul.

Dumnezeu a făcut cerurile în care să locuiască, dar pământul l-a desemnat ca locuință pentru oameni. Or, în acest loc omul poate să l se închine și să-L slujească.

Versetul 17 oglindește părerea răspândită în rândurile sfinților din Vechiul Testament, potrivit căreia moartea pune capăt capacității cuiva de a-L lauda pe Domnul. În cunoștința lor limitată, morții sunt încremeniți într-o stare de totală muțenie. Noi cei de azi știm însă că cei credincioși care mor intră imediat în prezența Domnului. Deși trupurile lor zac tăcute în mormânt, duhurile lor sunt descătușate, putând să se închine și să-L adore pe Domnul. Dar esența argumentării este valabilă și în cazul nostru, anume că trebuie să-L binecuvântăm pe Domnul cât suntem în viață. Și Psalmul se încheie cu următorul jurământ:

Vom binecuvânta pe Domnul de acum și până-n veac. Lăudați pe Domnul!

Îl iubesc pe Domnul!

Bucuria și încântarea dimineții învierii străbat acest Psalm de la un capăt la altul. Mormântul din grădină este gol. Cristos a fost înviat din morți prin gloria Tatălui Său. Drept care El izbucnește acum într-o cântare de mulțumire către Dumnezeu pentru că l-a răspuns la rugăciune în legătură cu învierea.

Observați cum începe: „Îl iubesc pe Domnul.” Doar șase silabe, dar sintagma este una din cele mai pure forme de închinare. Pentru sufletele timide care cred, eronat, că se pot apropia de Dumnezeu doar animate de cel mai înălțător și solemn limbaj trebuie să fie un prilej de reală îmbărbătare să știe ca cele mai simple declarații de iubire pentru Domnul constituie o autentică formă de închinare. Dar să nu ne oprim aici. Asemenea Mântuitorului, și noi putem continua, menționând lucrările mărețe pe care le-a făcut Dumnezeu pentru noi. Căci și aceasta constituie o formă de închinare. Domnul Isus nu a conținut să-l mulțumească Tatălui pentru că l-a ascultat cererile înfrigate rostite în grădina Ghetsimane și pe Golgota. Când moartea îl înfășura în legăturile ei iar junghiurile dizolvării fizice îl strângeau ca într-un clește, când îndura o agonie de nedescris, El a strigat către Domnul ca să-L scape. Și Domnul l-a ascultat. Nu l-a salvat ca să nu moară, dar l-a salvat sau izbăvit din moarte.

Un al treilea element al închinării îl regăsim în istorisirea splendorilor Domnului. Cristos înviat enumera aici câteva din virtuțile lui Dumnezeu ce au fost desfășurate la învierea Sa. Dumnezeu este plin de îndurare și bunătate. Dumnezeu este neprihănit. Tot ce face El este drept și echitabil. Dumnezeu este milostiv. Este plin de compasiune. Domnul îi păstrează în viață pe cei lipsiți de viclenie, adică, în cazul Domnului Isus pe cruce, asta înseamnă că El i-a păzit pe cei sinceri, lipsiți de viclenie sau neajutorați. Dumnezeu îi salvează pe ai Săi când sunt în primejdie.

În fine, Dumnezeu se poartă cu nespusă bunătate față de cei ce se încred în El - El își revarsă cu mână largă binecuvântările. Și astfel Domnul Isus spune: „întoarce-te la odihna ta, suflete al meu.” Agitația Sa, chinul Său, agonia Sa au trecut. Dumnezeu l-a auzit și l-a izbăvit. Acum El intră în binemeritata odihnă.

Domnul nostru face în continuare o trecere în revistă a ceea ce a realiza Tatăl pentru El. Aflăm de aici că nu trebuie să ne temem că ne vom repeta atunci când ne închinăm Domnului. Dumnezeu nu obosește niciodată ascultând laudele pe care l le aduc copiii Săi. La urma urmei, tema închinării noastre este demnă de a fi repetată la nesfârșit. Inima lui Cristos a fost plină de recunoștință către Tatăl pentru tripla Sa izbăvire: Sufletul Său a fost izbăvit din moarte. Ochii Săi au fost izbăvit din lacrimi. Și picioarele Sale au fost izbăvite din cădere sau din înfrângere. Acum El a umblat înaintea Domnului în țara celor vii - biruitor asupra păcatului, morții, mormântului și Șeolului.

Trebuie să recunoaștem că este greu de urmărit firul gândurilor din versetele 10 și 11. Poate că traducerea TEV reușește cel mai bine să prindă sensul lor:

Am continuat să cred, chiar și când am spus: „Sunt complet zdrobit;” chiar când m-am temut, am spus: „În nimeni nu te poți încrede.”

Credința Lui nu s-a clătinat chiar în clipele celei mai cumplite agonii prin care a trecut sau când oamenii s-au dovedit total nevrednici de încredere. Ceea ce a spus El nu a izvorât din neîncredere, ci dintr-o profundă convingere.

Acum intervine un ultim element al închinării, exprimat prin întrebarea: „Ce-l voi da Domnului pentru toate binefacerile sale față de mine?” În cazul nostru, nu se poate pune problema de a-L răsplăti, deoarece orice gând de răsplată ar fi o insultă la adresa harului Său. Mai degrabă, există în noi dorința înăscută de a răspunde la harul Lui într-o manieră corespunzătoare, și anume să luăm paharul mântuirii și să chemăm numele Domnului. A ridica paharul mântuirii înseamnă a exprima mulțumiri la adresa Domnului pentru că ne-a mântuit. A chema numele Domnului înseamnă a înfăptui un act special de devoțiune prin recunoașterea măreției mântuirii Sale.

Mântuitorul înviat era decis să-și împlinească juriințele față de Domnul. În prezența tuturor oamenilor Săi. Acestea au fost juriințele de laudă, închinare și mulțumire pe care le-a făcut înaintea și în timpul patimilor Sale. Acum El împlinește aceste juriințe.

Din nou, firul gândirii pare întrerupt dintr-odată de observația Domnului: „Scumpă este înaintea Domnului moartea copiilor Săi.” Chiar dacă ne este greu să integrăm această afirmație în contextul versetului, nu putem să nu tresăltăm de bucurie față de acest mesaj de mângâiere, așa izolat cum este de restul textului. Într-adevăr, moartea tuturor sfinților este scumpă înaintea Dumnezeului nostru, deoarece asta înseamnă că de-acum ei sunt în prezența Sa slăvită. Și acest adevăr nu a fost niciodată mai valabil decât în cazul Domnului Isus. Moartea Sa a fost scumpă pentru Tatăl Său întrucât a asigurat temeiul pe baza căruia El să-i poată justifica pe păcătoșii nelegiuți.

În versetul 16 Isus Cel înviat este, în continuare: „Slujitorul lui Iehova.” E ca și când ar spune: „Îl iubesc pe stăpânul meu... prin urmare nu mă voi elibera” (Exod 21:5). Și astfel El se supune de bună voie să fie slujitor al Său pe veci. Ca rob a lui Dumnezeu, El jură că-L va sluji pe Dumnezeu cum a făcut și mama Sa, Maria, pentru că Iehova l-a dezlegat legăturile.

Iarăși El jură ca-l va aduce Tatălui jertfa mulțumirii și va chema numele Domnului. În adunarea copiilor lui Dumnezeu, reunită la templul din Ierusalim, Domnul Isus își va împlini jurămintele, slăvind pe Domnul în osanalele intonate de mărețul cor. Asta se va întâmpla când Domnul, Marele Emanuel, va reveni pe pământ pentru a lua în mâna Lui străpunsă de cuie sceptrul universului.

Neamurile îl slăvesc pe Dumnezeu

În acest capitol - cel mai scurt din Biblie - Neamurile sunt chemate să-L laude pe Domnul pentru bunătatea și îndurarea Sa, pentru adevărul Lui ce rămâne în veac. Apostolul Pavel i-a prins tâlcul atunci când a citat versetul 1 în textul de la Romani 15:11, pentru a arăta că națiunile se bucură alături de Israel de îndurarea lui Mesia. El a venit nu doar pentru a confirma promisiunile făcute față de patriarhi, ci și pentru ca „Neamurile să-L poată slăvi pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa.”

În cuvinte pline de farmec, Isaac Watts parafrazează elevatul mesaj al Psalmului 117:

Din inimile tuturor celor ce locuiesc sub bolta cerească

Să se înalțe laude către Creatorul.

Fie numele Răscumpărătorului intonat

În orice țară, de către orice limbă.

Eterne sunt îndurările Tale, Doamne.

Adevărul etern însoțește cuvântul Tău.

Lauda către Tine va răsună de la un țărm la altul,

Până când sorii nu vor mai răsări.

SOLISTUL: O, aduceți-I mulțumiri Domnului, căci este bun!

CORUL: Căci în veac ține îndurarea Lui.

(Asistența aprobă lucrul acesta, oamenii dând din cap.)

SOLISTUL: Să spună acum Israel:

CORUL: „îndurarea Lui ține în veac.”

SOLISTUL: Să spună și casa lui Aaron:

CORUL: „îndurarea Lui ține în veac.”

(Din gâtlejurile preoților care stau la ușa templului pot fi auzite „Amin”-uri profunde.)

SOLISTUL: Să spună cei ce se tem de Domnul:

CORUL: „îndurarea Lui ține în veac.”

(La auzul acestor cuvinte, o ceată de oameni dintre Neamuri își mușcă buzele, încercând să-și stăpânească lacrimile de recunoștință pentru harul care le-a fost dat de a lua și ei parte la gloria acestei clipe fără egal.)

SOLISTUL: În strâmtorarea mea L-am chemat pe Domnul și Domnul mi-a răspuns și m-a scos la loc larg. Domnul este de partea mea; nu mă voi teme. Ce poate să-mi facă omul? Domnul este de partea mea printre cei ce mă ajută; De aceea, îmi voi vedea împlinită dorința față de cei ce mă urăsc. Mai bine este să te încrezi în Domnul decât să-ți pui încrederea în om. Mai bine să te încrezi în Domnul decât să-ți pui încrederea în cei mari (în prinți). (Audiența înțelege că acestea sunt cuvintele rămășiței credincioase a Israelului, care a fost păzită în chip minunat de Dumnezeu în timpul Marii Strâmtorări. Evreii din această categorie au învățat să se încreadă numai și numai în Dumnezeu, ca unii care au încetat să se mai teamă de oameni. În sfârșit ei își dau seama că este mai bine să te încrezi în Domnul decât să-ți pui încrederea chiar și în prinți, adică în cei mai buni dintre oameni.)

SOLISTUL: Toate națiunile m-au înconjurat,

CORUL: Dar în numele Domnului le voi distruge.

SOLISTUL: M-au înconjurat, m-au împresurat;

CORUL: Dar în numele Domnului le voi distruge.

SOLISTUL: M-au înconjurat ca niște albine; Dar au fost stinse ca un foc de spini; (Se știe ce mare e vâlvătaia unui foc de spini, dar cât de repede se stinge acesta!)

CORUL: Căci în numele Domnului le voi distruge.

SOLISTUL: M-ai îmbrâncit cu violență, ca să cad, dar Domnul m-a ajutat.

Domnul este tăria mea și cântarea mea. Și El a devenit mântuirea mea.

(Solistul se referă în versetul 13 la Anticrist și la tratamentul bestial aplicat de acesta rămășiței, pentru refuzul ei de a ceda pretențiilor sale. La momentul potrivit Domnul a intervenit și l-a aruncat pe mesia cel fals în iazul de foc [Apocalipsa 19:19,20].)

SOLISTUL: Strigăt de biruință și mântuire E în corturile celor neprihăniți;

(În tot Israelul răsună strigătele de bucurie prilejuite de triumful lui Mesia. În toate familiile oamenii cântă cântarea biruinței.)

CORUL: Dreapta Domnului face fapte mari de vitejie. Dreapta Domnului este înălțată. Dreapta Domnului face fapte mari de vitejie.

SOLISTUL: Nu voi muri, ci voi trăi Și voi vesti lucrările Domnului. Domnul m-a disciplinat aspru, Dar nu m-a dat pradă morții.

(Dând acum glas rămășiței, solistul rememorează numeroasele pogromuri dezlănțuite împotriva evreilor, situațiile limită când păreau pe cale de dispariție. Dar Domnul i-a scăpat, în chip miraculos, din gura leului, drept care acum pot privi viitorul cu încredere și siguranță.)

SOLISTUL: Deschideți-mi porțile neprihănirii, Ca să intru și să laud pe Domnul.

(Israelul răscumpărat solicită harul de a fi primit în curțile templului pentru a aduce jertfe de mulțumire Domnului. Sistemul jertfelor va fi parțial reînstituit în timpul domniei lui Cristos, jertfele îndreptând privirile închinătorilor înapoi, la Calvar. Cu alte cuvinte, jertfele vor avea caracter de comemorare.)

CORUL: Iată poarta Domnului Prin care vor intra cei neprihăniți.

(Sunt cuvintele leviților - ușierii templului. Ei explică că această poartă îi aparține lui Iehova, fiind destinată celor credincioși, care doresc să se apropie de El.)

SOLISTUL: Te voi lăuda, Căci mi-ai răspuns Și ai devenit mântuirea mea.

(Israel îl aclamă pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al său.)

CORUL: Piatra pe care au lepădat-o zidarii A devenit piatra unghiulară (sau a ajuns să fie pusă în capul unghiului).

(Domnul Isus este piatra. Zidarii au fost evreii, și în special liderii lor, care L-au respins la prima Sa venire. Acum israeliții mărturisesc ceea ce Parker definește drept „stupiditatea specialiștilor,” când aceștia văd cum disprețuitul Nazarinean este încununat cu slavă și cinste. Piatra respinsă a devenit Piatra de căpetenie a unghiului [ASV]. S-au formulat unele semne de întrebare referitoare la piatra de căpetenie. Este ea:

1. piatra unghiulară a unui edificiu?
2. piatra unghiulară a unui arc de boltă?
3. piatra din vârful unei piramide?

Indiferent care ar fi răspunsul corect, contextul ne obligă să credem că este vorba de cea mai înaltă onoare posibilă.)

Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri.

(Corul îl reprezintă pe Israel în contextul în care recunoaște că Iehova este cel care l-a dăruit Domnului Isus locul cuvenit în inimile și în afecțiunea poporului Său. Mult așteptata zi a încoronării a sosit în sfârșit!)

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; Ne vom bucura și veseli în ea.

(Barnes scrie: „Ca și când ar fi o zi nouă, creată special pentru această ocazie, o zi pe care oamenii nu se așteptau s-o vadă și care, prin urmare, a părut creată în afara cursului obișnuit al lucrurilor, de parcă ar fi fost adăugată la celelalte zile.”)

O, Doamne, mântuiește, Te rog! O, Doamne, te rog, trimite prosperitate!

(Acesta e versetul pe care l-au citat locuitorii Ierusalimului cu prilejul așa-numitei intrări „triumfale” a lui Cristos; „Osana” este termenul din textul original tradus prin „Mântuiește” [Matei 21:9]. Numai că ei degrabă au preschimbato acest salut cu cererea ca El să fie executat. Acum însă Israel îi spune Domnului „bun-venit” în ziua puterii Sale, sentimentele lor fiind de data aceasta sincere și durabile.)

SOLISTUL: Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!

(Pe măsură ce Domnul se apropie de zona templului, coristul principal intonează melodia prin care se rostește o binecuvântare asupra poporului. Este un moment istoric. Cu veacuri mai devreme Isus avertizase Israelul că nu-L va mai vedea decât atunci când va spune: „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului” [Matei 23:39]. Acum în sfârșit ei îi recunosc cu bucurie ca pe Mesia și Regele lor.)

CORUL: V-am binecuvântat din casa Domnului.

(Se poate ca aceasta să fie binecuvântarea preoților care stau la ușa templului.)

Dumnezeu este Domnul și El ne-a dat lumină; Legați animalul de jertfă cu funii de coarnele altarului.

(Adunarea Israelului se închină acum lui Isus ca Dumnezeu, ca Celui care a adus lumină în inimile lor întunecate. Pe măsură ce procesiunea înaintează spre altarul de alamă, avându-L în frunte pe El, se lansează chemarea ca jertfa să fie legată cu funii.)

SOLISTUL: Tu ești Dumnezeuul meu și eu Te voi lăuda.

Tu ești Dumnezeuul meu, și eu Te voi preamări.

(Un popor care folosea odinioară numele Său ca vorbă de pomină îl mărturisește acum pe Domnul Isus ca Dumnezeu.)

CORUL: O, mulțumți-I Domnului, că este bun. Căci îndurarea Lui ține în veac.

(Cântarea a atins între timp un profund crescendo de laudă și închinare. Acordurile răsună pe străzile vechiului Ierusalim. Apoi, pe măsură ce muzica se pierde, oamenii se întorc la locuințele lor, pentru a se bucura de domnia de o mie de ani a slăvitului Dorim, care deține toate drepturile de a domni.

Binecuvântat sau fericit este omul a cărui viață se conformează Cuvântului Domnului! Chiar dacă păcătuiește și greșește, el găsește în Cuvânt asigurarea mărturisirii și restaurării, care îl păstrează într-o stare neîntinată.

Ceea ce contează este ascultarea de mărturiile Sale - nu o ascultare silită, cu jumătate de inimă, făcută mai mult de formă, ci o dorință profundă de a-l fi plăcuți cu toată inima!

În latura negativă, fericirea se află în separarea de orice formă de nelegiuire. În sens pozitiv ea înseamnă să urmărim traseul pe care ni l-a trasat El în Scripturi. Cea mai sigură cale de a ne feri de rău este de a ne ocupa cât mai mult din timpul nostru cu facerea de fapte bune.

Preceptele lui Dumnezeu nu sunt facultative, ci porunci iar ele nu trebuie păzite la întâmplare, ci cu grijă.

Psalmistul trece acum de la ceea ce este adevărat în general la ceea ce dorește a fi adevărat în propria sa viață. Trecând pe nesimțite de la precept la rugăciune, el recunoaște că dorința și puterea de a fi statornici în ascultarea de Domnul trebuie să provină de la El.

Atâta timp cât el păzește toate statutele Domnului, va fi scutit de rușinea care torturează mintea, de obrajii care roșesc și uneori de tremurul trupului aflat într-o poziție incomodă.

„De la rugăciune la laudă nu este o cale lungă sau dificilă." Cei care învață să asculte de orânduirile drepte ale lui Dumnezeu au parte de bucurie deplină, ceea ce-i determină să izbucnească în strigăte de adorare.

Hotărârile ferme sunt corelate cu o stare de smerită dependență de Domnul. Psalmistul este hotărât să calce cu toată stăruința pe urmele Domnului. Dar își da seama de neputințele sale. Rugăciunea: „Nu mă părăsi de tot" nu înseamnă că psalmistul crede neapărat că Domnul l-ar părăsi, ci mai degrabă arată că, dacă n-ar fi îndurarea Domnului, ar merita într-adevăr să fie părăsit!

Una din problemele cele mai cruciale din viața oricărui tânăr este cum să se păstreze curat. Răspunsul este: prin ascultarea practică de cuvintele Bibliei.

În chestiunea sfințeniei, găsim o interesantă îmbinare a dorinței omului (Din toată inima Te-am căutat) cu învrednicirea divină (Nu mă lăsa să mă rătăcesc de la poruncile Tale).

El nu ne face sfinți împotriva voinței noastre sau în absența cooperării din partea noastră. Înțelept a fost cel care a zis:

„Cea mai bună carte din lume este Biblia. Cel mai bun loc în care o putem așeza este în inimă. Cel mai bun motiv pentru a o așeza acolo este că ne salvează de a păcătuî împotriva lui Dumnezeu."

Întrucât Dumnezeu este atât de bun și îndurător, natura reînnoită dorește să învețe statutele Sale și să fie modelată de ele. Dragostea lui Cristos ne constrânge!

Dorința profundă după comorile aflate în Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce inevitabil la dorința de a le împărtăși altora. Este o lege a vieții că atunci când credem cu adevărat într-un lucru, vom dori să-l transmitem mai departe.

Nici un căutător de comori nu a fost vreodată mai încântat de bulgării de aur decât cel care caută comorile ascunse ale Scripturii.

Cuvântul lui Dumnezeu asigură un material inepuizabil pentru cea mai satisfăcătoare dintre meditații, dar asta nu trebuie să fie niciodată despărțită de hotărârea de a fi și împlinitori ai Cuvântului.

„Poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5:3). Oricine este născut din Dumnezeu se va desfăta în statutele (legile) Domnului, fiind hotărât să le păzească și să și le amintească mereu.

Fără El nu putem face nimic. Avem nevoie de harul Său pentru a trăi și a asculta de Cuvântul Său. Întrucât nevoia noastră e atât de mare, să cerem har din belșug!

Biblia e plină de tot felul de bunătăți spirituale, ascunse celor care privesc în treacăt. Numai să fie ochii noștri deschiși să le observăm!

Biblia este harta care îl călăuzește fără greș pe pelerin, ajutându-l să ajungă la destinație.

Este bine când setea noastră după Scripturi este enormă și nepotolită. Sufletul psalmistului era mistuit de dorul după Cuvântul lui Dumnezeu și de a purta în piept mereu această dorință fierbinte.

Istoria e plină de exemple de oameni mândri care au nesocotit poruncile Domnului, fiind apoi doborâți de mâna atotputernică a lui Dumnezeu.

Credinciosul este ridiculizat și batjocorit de lume. „Ei consideră un lucru ciudat ca voi nu alergați împreună cu ei în același potop de destrăbălare și vă vorbesc de rău" (1 Petru 4:4). Dar integritatea va fi negreșit răsplătită și „bravo" al Său va compensa cu vârf și îndesat toate ocările și disprețul de care am avut parte aici.

Chiar și atunci când cei ce dețin poziții de autoritate își dau concursul în batjocorirea creștinului, acesta poate găsi mângâiere și tărie meditănd asupra Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia, „răspunzând batjocoritorilor săi prin faptul că nu le răspunde deloc."

Matthew Henry comentează:

S-a pierdut David cu firea când prinții au vorbit împotriva lui? Legile lui Dumnezeu au fost sfetnicii săi, care l-au sfătuit să rabde în tăcere această ocară și să-și încredințeze lui Dumnezeu cauza.

Viața își are văile și munții săi. Chiar când suntem doborâți de întristare, putem să strigăm către Domnul, ca să ne învioneze, prin lucrarea de restaurare pe care o face Cuvântul.

Când îi vorbim despre căile noastre, cu alte cuvinte când ne mărturisim păcatele, Domnul ne răspunde, iertându-ne. Asta trezește în noi o dorință și mai mare după sfințenie, exprimată în rugăciunea: „Învăță-mă legile Tale!"

Trebuie să înțelegem sensul preceptelor lui Dumnezeu și modul în care le putem aplica în mod practic în viața noastră de zi cu zi. Asta ne va determina să medităm asupra minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu.

În clipele de întuneric din viața noastră, când sufletele ni se topesc, scăldate de lacrimi, Dumnezeul oricărei mângâieri Se apleacă spre noi și, adesea printr-un singur verset, ne ridică și ne întărește, ca să putem merge mai departe.

Prin Duhul lui Dumnezeu și prin Cuvântul lui Dumnezeu putem deosebi adevărul de neadevăr, de greșeală și de rătăcire. Biblia imprimă în noi o ură sfântă pentru orice fel de minciună. De asemenea ne învață ca adevărul este ceea ce spune Dumnezeu despre un anumit lucru (Ioan 17:17).

Nimeni nu dă de sfințenie ca din întâmplare, ci trebuie să alegem în mod deliberat calea adevărului așa cum ne este revelată în Scripturi. Spurgeon spune: „Poruncile lui Dumnezeu trebuie așezate înaintea noastră ca țel spre care să tindem, ca model prin care să trăim și ca drum pe care să mergem."

Psalmistul aderase la mărturiile lui Dumnezeu de parcă ar fi fost lipit de ele. Cu toate acestea el își dă seama de tendința sa de a se îndepărta de ele, drept care strigă către Domnul, bizuindu-Se pe El.

Când Domnul ne dăruiește inimă largă, nu un cap mare - atunci ne grăbim să păzim poruncile Sale. E o chestiune ce ține mai mult de afecțiune, decât de intelect.

Trebuie să ne rugăm să primim instrucțiuni. Ca elevi în școala lui Dumnezeu trebuie să fim dornici să învățăm cum să transpunem preceptele în practică, fiind hotărâți să ascultăm de Cuvântul Său până la capătul vieții noastre.

Apoi trebuie să ne rugăm să căpătăm pricepere. Este important să avem concepțiile corecte cu privire la Scripturi, știind ce înseamnă ele și care sunt obligațiile noastre în lumina descoperirilor pe care le-am făcut. Oare cum altfel am putea să mergem pe urmele Sale fără șovăire?

Trebuie să ne rugăm să primim călăuzire. Duhul este plin de râvnă, dar carnea este slabă. Prin urmare, dorim ca Domnul să ne îndrume pașii pe cărarea voii Sale, întrucât aceasta este singura cale pe care vom găsi fericirea adevărată.

Trebuie să ne rugăm pentru bogății spirituale, nu materiale. „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig" (1 Timotei 6:6). Este un miracol al harului atunci când iubirea de bani a unui om este înlocuită cu iubirea pentru Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Trebuie să ne rugăm pentru a percepe realitățile spirituale, iar nu umbrele. Iată comentariul lui Dumnezeu asupra televizorului: „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte." Televiziunea ne prezintă o lume de basm, care nu există. În schimb, Cuvântul lui Dumnezeu se ocupă cu viața așa cum este ea în realitate.

Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să-Și împlinească promisiunea: „Toate răurile harului Tău prin credință mi le însușesc. Deasupra oricărei făgăduințe mi-am scris numele." Temeiul de pe care putem cere să se împlinească față de noi făgăduințele Sale este faptul că ne temem de El.

Trebuie să ne rugăm să fim păziți de orice faptă care aduce ocară, adică de orice lucru care ar putea aduce dezonoare și rușine numelui Domnului Isus. Judecățile Sale sunt bune iar noi trebuie să le urmăm cu strășnicie.

Trebuie să ne rugăm pentru trezire personală. „Pământul ars se va transforma în iaz și pământul uscat în izvoare de apă" (Isaia 35:7). Arzând și fiind mistuiți de dorul după preceptele Sale, vom fi înviorați și treziți de El la neprihănirea Sa.

Nu trebuie să desconsiderăm îndurările și mântuirea lui Dumnezeu, deoarece depindem de mila și protecția Sa la fel de mult ca și atunci când am fost mântuiți. Prin urmare ne însușim promisiunea pe care a făcut-o El că va avea grijă de noi și ne va păzi zi de zi.

Dovezile de netăgăduit că Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni au darul de a reduce la tăcere reproșurile necredincioșilor. Credința noastră este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate să dea greș.

Să nu ne fie niciodată frică sau rușine de a rosti cuvântul adevărului. Dacă ne-am pus nădejdea în orânduirile lui Dumnezeu, El ne va asigura mereu prilejuri de a-L mărturisi.

Răspunsul nostru la dragostea și harul Său trebuie să fie hotărârea fermă de a păzi Cuvântul Său câte zile vom avea de trăit pe pământ. „Cum aş putea să mă mulțumesc cu puțin, când pot să-L dau totul, predându-mă Lui pe de-a întregul, după tot ce a făcut pentru mine?”

Cei ce sunt eliberați de Fiul lui Dumnezeu sunt liberi cu adevărat (Ioan 8:36). Lumea crede că viața creștină este o robie. Dar cei ce caută preceptele Lui sunt cei ce se bucură cu adevărat de libertate.

Credința ne dă ghes să vorbim despre și pentru Isus în prezența regilor. Câți potentăți nu au auzit Vestea cea Bună din gura unor umili și adesea disprețuiți supuși ai lor!

Cei ce iubesc Biblia găsesc desfătări personale de mare preț pe paginile ei. Scriptura este un izvor de bucurie, un râu de plăcere, o sursă inepuizabilă de satisfacție.

Tratăm Biblia cu reverență în sensul că ne minunăm de măreția ei, de profunzimea ei, de puterea ei, de comorile și de caracterul ei nemărginit. O iubim pentru ceea ce este și pentru ceea ce a făcut. Și medităm asupra ei zi și noapte.

Este cu neputință ca Dumnezeu să-Și uite făgăduința, dar în cuptorul suferinței, când credința șovăie, ni se îngăduie să ne rugăm: „Doamne, adu-Ți aminte...” „Nu se poate ca El să ne fi învățat să ne încredem în numele Său, și în același timp, să ne fi lăsat să fim dați de rușine.”

Cei ce au experimentat puterea învierii ce rezidă în Cuvânt vor constata că este un izvor nesecat de mângâiere. Cuvintele unor oameni de bine sunt adesea goale și lipsite de sens, dar Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna viu, relevant și eficient.

Dacă vom fi credincioși Domnului, ne vom putea aștepta să avem parte de batjocuri și de ironii, dar când am găsit principiile divine, trebuie să rămânem alipiți de ele.

Suntem încurajați de amintirea modului în care Domnul a intervenit în favoarea noastră în trecut. Aceeași îndurare care ne-a purtat până în acest punct ne va purta cu siguranță și pe mai departe, până la capăt. „Dragostea Lui din trecut ne interzice să ne gândim că ne va părăsi cumva în viitor sau că ne va lăsa să cădem în întuneric.”

Credinciosul este umplut de indignare aprinsă când vede cum este dezonorată și nesocotită legea lui Dumnezeu. Acest lucru a fost valabil în cazul Domnului Isus: „Ocările celor care Te-au ocărit pe Tine au căzut asupra Mea” (Romani 15:3). Orice dezonoare adusă Tatălui a fost considerată de Fiul ca o insultă personală.

Grație minunatului Cuvânt al lui Dumnezeu, pelerinul poate cânta în casa pelerinajului său sau, cum s-a exprimat Knox, „în țara exilului, drumul e uneori aspru, dar nu durează la nesfârșit. Noaptea e neagră, dar Dumnezeu ne înviorează inima cu cântări.

Aparent interminabilele ceasuri de nesomn din timpul nopții pot fi răscumpărate meditând asupra Domnului, așa cum ni-L descoperă Cuvântul. Cu cât ajungem să-L cunoaștem mai mult, cu atât îl iubim mai mult și iubindu-L dorim să păzim lege Lui.

Ascultarea este o binecuvântare. „Evlavia este de folos în toate privințele, întrucât prinde promisiunea pentru viața actuală și pentru cea viitoare” (1 Timotei 4:8).

Când ne dam seama ce comoară incomparabilă avem în Domnul, asta ar trebui să ne facă să jurăm că vom păzi cuvintele Lui. El este Cel Atotsuficient. A-L avea pe El înseamnă a fi fabulos de bogați.

Deși El este Atotsuficient, noi nu suntem. „Suficiența noastră este de la Dumnezeu” (2 Corinteni 3:5). Prin urmare, trebuie să fim oameni ai rugăciunii, care să-L rugăm fierbinte pe Dumnezeu să-Și arate îndurarea, conform făgăduinței Sale.

Călăuzirea este o problemă ce apare mereu. Încotro s-o iau? Ce să fac? Trebuie să recunoaștem că nu dispunem de înțelepciune pentru a găsi singuri răspunsul la aceste întrebări și la altele de acest fel. În consecință, să ne îndreptăm pașii pe cărările trasate de Sfânta Scriptură.

Trăim în epoca modernă, marcată de fast-food, de servicii extrem de rapide și de tot felul de comodități. Ascultarea instantanee de voia lui Dumnezeu este un lucru la care trebuie să ne gândim serios, fiind gata de a o pune în practică.

Oamenii răi n-au decât să uneltească tot felul de planuri rele la adresa credinciosului nevinovat, dar asta nu e decât un motiv ca el să-și amintească și mai abitir Cuvântul lui Dumnezeu, care îi poate oferi călăuzire și ocrotire.

„La miezul nopții Pavel și Sila se rugau și cântau imnuri lui Dumnezeu” (Fapte 16:25). Ei erau maltratați pe nedrept de oameni, dar chiar și în aceste condiții au putut să cânte despre judecățile drepte ale lui Dumnezeu.

Cei care îl iubesc pe Dumnezeu îi iubesc și pe copiii Lui. Iar cei care iubesc Biblia îi iubesc și pe cei ce iubesc Biblia. Este o părtășie mondială care transcende barierele de ordin național, social și rasial.

Dragostea statornică a lui Dumnezeu se poate vedea pretutindeni în lume, dar și mai mult, pământul este plin de ea. Inimile noastre recunoscătoare răspund, spunând: „Doamne, fie ca întotdeauna să mă las învățat de Duhul Tău cel Sfânt.”

De când nu l-am mulțumit Domnului pentru modul minunat în care m-a tratat, după promisiunea Cuvântului Său? „Numără-ți binecuvântările, numește-le una câte una, și vei rămâne surprins de ceea ce a făcut Domnul!”

Cu toții avem nevoie să ne rugăm să căpătăm o bună judecată, însoțită de cunoștință. E posibil să avem cunoștință, dar să fim lipsiți de discernământ și de echilibru. Din Cuvânt și din disciplinele vieții învățăm să recunoaștem și să ne însușim judecata sănătoasă.

Disciplina pe care ne-o aplică Dumnezeu „aduce roadă dătătoare de pace a neprihănirii pentru cei care au fost încercați prin ea" (Evrei 12:11). Amintirea prețului extrem de ridicat ce a trebuit să fie plătit din pricina rătăcirilor noastre poate avea rolul de a ne descuraja de a mai face în viitor această faptă.

Termenii englezi „God" (Dumnezeu) și good (bine, bun) au, probabil, o origine comună. Dumnezeu este bun și tot ceea ce face El este bun. Pentru a deveni buni, trebuie să luăm asupra noastră jugul Său și să învățăm de la El.

Când oamenii răi încearcă să ne strice reputația, răspândind tot felul de minciuni despre noi, putem găsi ocrotire în ascultarea credincioasă de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

N-au decât să se lăfăiască în huzur și în plăceri cei lumești. Cât despre noi, ne vom găsi desfătarea în instruirea spirituală, mai degrabă decât în complacerea în satisfacerea simțurilor.

Suferințele țin doar o clipă, pe când binefacerile pe care le conferă suferința sunt veșnice. Oamenii ne persecută cu intenția de a ne face rău, dar Dumnezeu intervine, schimbând răul în bine.

Biblia este cel mai de preț bun din lume. Un computer poate să calculeze cifre imens de mari, dar nu poate calcula valoarea Scripturilor.

Întrucât Dumnezeu ne-a făcut prin intermediul unei iscusințe fără seamăn, nu e normal atunci ca tot El să ne fie și învățător? Se cuvine să căutăm și să găsim scopul pentru care ne-a creat și apoi să-l împlinim până în cele mai mici amănunte.

Mare este învierea pe care o cunoaștem în duhul nostru când întâlnim un creștin ce arde pentru Domnul Isus! Cei ce nădăduiesc în Cuvântul lui Dumnezeu devin radioactivi cu Duhul Sfânt.

Boala, suferința și strâmtorările nu vin direct de la Dumnezeu, ci El doar le îngăduie, în anumite împrejurări, făcând ca ele să împlinească scopurile sale. Este un semn de maturitate spirituală când demonstrăm dreptatea și credincioșia Lui prin răbdarea cu care reacționăm la toate acestea.

Și totuși, în noi înșine, nu suntem decât țărână, drept care avem nevoie de iubirea și îndurarea Lui, care să ne susțină. „De aceea, să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, pentru a căpăta îndurare și a găsi har care să ne ajute în vremuri de nevoie" (Evrei 4:16).

Orice manifestare a îndurărilor pline de duioșie ale lui Dumnezeu este ca o transfuzie nouă de viață pentru sfântul greu încercat. Cei care își găsesc desfătarea în legea Lui au motive să creadă că El le va veni în ajutor.

Gelineau traduce versetul 78 astfel: „Rușinează-i pe cei mândri, care mă rănesc cu minciunile lor, în timp de meditez la preceptele Tale." Dumnezeu permite păcatului să-și desfășoare lucrarea, aducând consecințe neîntârziate, iar psalmistul nu face altceva aici decât să se roage ca Dumnezeu să facă exact ceea ce a promis că va face.

Este un instinct spiritual să căutăm părtășia celor care cunosc și iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dar de câte ori ne rugăm ca Domnul să facă să ni se încrucișeze cărarea cu aceea a celor care se tem de Dumnezeu?

Multe sunt motivele pentru care trebuie să dorim să fim fără pată în ascultarea de legile Domnului. Dintre acestea psalmistul îl alege pe cel conform căruia trebuie să dorim să fim fără pată pentru ca să evităm rușinea nespus de mare și de umilitoare de a cădea în păcat.

Credinciosul poate fi lovit, dar nu zdrobit. Copleșit de perplexitate, dar nu împins la disperare. Persecutat, dar nu părăsit. Doborât la pământ, dar nu nimicit (2 Corinteni 4:8,9). Aici el tânjește după ajutorul și izbăvirea lui Dumnezeu, dar nădejdea este în continuare vie.

Deși ochii i se împăienjenesc de atâta așteptare ca Domnul să-și împlinească făgăduința că-l va izbăvi, el nu se roagă: „Mă vei mângâia oare Doamne?" ci „Când mă vei mângâia?"

Un burduf atârnat în mijlocul fumului se va usca și se va umple de funingine. Este o comparație cu realitățile spirituale ce se poate observa numaidecât. Credinciosul hărțuit se sfrijește, se perpelește și-și pierde frumusețea exterioară în tot acest timp în care așteaptă în răbdare izbăvirea, dar el nu este fără nădejde atâta timp cât are Cuvântul lui Dumnezeu pe care să se bizuiască.

Chiar și în cele mai bune condiții, viața este foarte scurtă. Zilele suferinței par să ocupe un loc disproporționat de mare în viață. A venit vremea ca Domnul să intervină, pedepsindu-i pe asupritori.

Mișeii din versetul acesta sunt cei fără Dumnezeu, nelegiuții, căci aceste trăsături merg mână în mână. Ei uneltesc pierzarea celor neprihăniți și nevinovați - ceea ce e o dovadă că refuză să se conformeze legii lui Dumnezeu.

Pe nimic nu ne putem bizui la fel de tare ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. El a promis că-i va scăpa pe copiii Săi supuși prigoanelor. Așadar, când suntem atacați de pârâși care rostesc minciuni la adresa noastră, putem rosti cu încredere rugăciunea de aur: „Ajută-mă!"

Spurgeon a spus: „Dacă ne vom ține de precepte, vom fi salvați de către promisiuni." Chiar dacă ajungem în punctul în care ne cuprinde disperarea, temându-ne că ne vom pierde viața, să nu șovăim în ascultarea noastră. Ajutorul va veni negreșit. Crede numai!

Cea mai frumoasă rugăciune izvorăște dintr-o puternică nevoie lăuntrică. Aici psalmistul se roagă ca Domnul să-i cruțe viața, pentru ca el să poată slăvi pe Dumnezeu ascultând de Cuvântul Său.

Credința nu este un salt în gol, ci se întemeiază pe cel mai sigur lucru din univers - Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nici un risc în a crede într-un cuvânt ce este ancorat temeinic și veșnic în cer.

Credincioșia lui Dumnezeu este desfășurată nu doar în Cuvântul Său, ci și în lucrările Sale. El își extinde credincioșia Sa peste toate generațiile, aceasta putându-se vedea în ordinea și în precizia naturii create de El.

Cerul și pământul ascultă de legile Lui, Vremea semănatului și a secerișului, a frigului și a căldurii, a verii și a iernii, a zilei și a nopții este stabilită de Dumnezeu. Toate acestea sunt slujitorii Lui. Și toate sunt reglate și susținute de cuvântul puterii Sale.

Barnes comentează:

„M-aș fi prăbușit de o mie de ori," mi-a spus un minunat, dar mult încercat om, „dacă nu ar fi fost această declarație din Cuvântul lui Dumnezeu: «Dumnezeul cel Etern este refugiul tău iar dedesubt sunt aripile veșnice.»"

Cei care au experimentat puterea Scripturilor în viața lor nu le vor uita cu una, cu două. Am fost „născuți din nou, nu dintr-o sămânță putrezicioasă, ci neputrezicioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu care trăiește și rămâne în veac" (1 Petru 1:23).

Chiar după ce am fost salvați de plata păcatului, încă mai avem nevoie să fim salvați zi de zi de întinare și vătămare. Familiarizarea cu preceptele lui Dumnezeu și cu însăși inima noastră ne face conștienți de nevoia acestei mântuirii actuale, la timpul prezent.

Singurul mod în care am putea evita atacurile celor răi ar fi să trăim o viață mărunță, lipsită de semnificație. Dar atâta timp cât viețile noastre sunt eficiente pentru El, ne putem aștepta la opoziție. Numai că odată cu opoziția avem încurajarea de a căuta tărie și mângâiere când luăm aminte la mărturiile Sale.

Chiar cele mai alese lucruri din lumea aceasta nu ating nivelul de perfecțiune dorită și se sfârșesc curând, dar Cuvântul tui Dumnezeu este perfect și infinit. Cu cât ajungem să cunoaștem Biblia mai temeinic, cu atât mai mult ne dăm seama cât de departe suntem noi înșine de acel nivel de perfecțiune.

Cei care îl iubesc pe Domnul vor iubi, negreșit, și Cuvântul Său. Și această iubire se va manifesta prin faptul că vom medita asupra Cuvântului lui Dumnezeu ori de câte ori vom avea prilejul. Tocmai în aceste momente de meditație descoperim dintr-odată noi frumuseți, noi minunății în Scripturi.

Credinciosul smerii, echipat cu înțelepciunea Cuvântului, va vedea mai mult când stă pe genunchi decât vor vedea dușmanii săi când se ridică pe vârfurile picioarelor.

Dacă învățătorul se lasă pe tânjală, culcându-se pe laurii victoriilor anterioare, curând va fi întrecut de un om mai tânăr decât el, care meditează însă necurmat asupra Cuvântului.

Ceea ce urmează ar putea părea, la prima vedere, un caz de lăudăroșenie iresponsabilă, dar nu este așa. Nu vârsta unei persoane, nu inteligența sa contează, ci ascultarea sa. Prin urmare, tinerii îi pot întrece pe bătrâni, dacă vor poseda un coeficient mai mare de ascultare.

Aici avem ascultarea în acțiune. Psalmistul își păzește pașii de cărările păcatului, pentru ca să poată fi ascultător în toate privințele.

Influența sfințitoare a Bibliei este deosebit de mare. Fiind învățați de Domnul prin Cuvântul Său, cultivăm în noi o ură împotriva păcatului și o dragoste pentru sfințenie.

Dar Biblia mai este și o sursă de pură desfătare. Nici o altă carte din lume nu poate să ne ofere satisfacții atât de mari. Mierea e dulce, dar Cuvântul lui Dumnezeu este mai dulce.

Pentru a putea depista banii falși, oamenii studiază bancnote autentice. Tot așa, o bună familiarizare cu adevărul ne va ajuta să depistăm și să disprețuim orice cale a minciunii.

Cuvântul ne călăuzește și sub aspect negativ, în sensul că interzice anumite tipare de comportament. Iar în latura pozitivă ne călăuzește în sensul că ne arată calea bună. Cât de mult datorăm razelor calde ale acestei candelă!

Găsim aici o hotărâre fermă de a asculta de Sfintele Scripturi. Asta e pentru slava lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea altora, precum și spre binele nostru.

Spurgeon spune:

În versetul precedent psalmistul depusese jurământul de oștean în oastea Domnului, iar în versetul de față este chemat să îndure o seamă de rigori, în virtutea calității ce o posedă. Slujindu-L pe Domnul nu suntem scutiți de încercări, ci, mai degrabă, ni se garantează că vom avea parte de ele.

Ne înfățișăm înaintea Domnului ca preoți și elevi. Ca preoți, „aducem jertfa laudei către Dumnezeu, adică, rodul buzelor, mulțumind numelui Său" (Evrei 13:15). Ca elevi, ne deschidem inimile și mințile pentru a primi învățătura divină.

Când viața noastră este mereu în pericol, găsim siguranță și ocrotire amintindu-ne de legea Domnului. Ceea ce trebuie să evităm însă cu tot dinadinsul este să cădem în ispita de a intra în panică, de a deveni isterici și a da uitării Cuvântul lui Dumnezeu.

Cei ce se instruiesc din Cuvânt nu sunt în necunoștință de planurile Satanei. Prin simpla ascultare de Biblie, ei evită capcanele acestuia.

Trebuie să alegem Scriptura ca pe o comoară de mare preț, ca pe o moștenire de valoare incomensurabilă, Gândiți-vă la bucuria ce-l cuprinde pe un moștenitor când află că a moștenit o mare avere. Cu cât mai mare ar trebui să fie bucuria noastră, știind că avem la dispoziția noastră Cartea cârților.

Toți cei care își dau seama de valoarea ei trebuie să se decidă să asculte de ea până la sfârșitul vieții lor. Nu trebuie să existe concedii, vacanțe sau timp liber în școala ascultării.

Moffat traduce acest verset astfel: „Urâsc oamenii cu inima împărțită. Iubesc legea ta.” Oamenii cu două feluri de a gândi sunt de partea lui Dumnezeu o clipă, dar în clipa următoare sunt de partea lumii. Ei sunt cu două fețe, una spun, și alta fac, fiind trădători față de legea lui Dumnezeu.

Domnul este locul nostru de adăpost când suntem urmăriți și scutul nostru când suntem atacați frontal. Cei ce nădăjduiesc în promisiunile Sale nu vor fi niciodată dezamăgiți, pentru că El nu poate înșela și nu poate fi înșelat.

Ne despărțim de cei care nu păzesc poruncile Dumnezeului nostru. Deși ne separăm de căile lor păcătoase, întreținem totuși legături cu oamenii din lume cu scopul de a le împărtăși Vestea Bună.

Argumentul din această rugăciune este: „Tu ai promis că mă vei susține. Acum fă cum ai promis. Altfel oamenii vor zice că nu Ți-ai împlinit promisiunea față de mine, în care caz aș fi dezamăgit în nădejdea mea.

Nu suntem cu nimic mai capabili de a ne păzi și ocroti decât am fost capabili de a ne mântui din capul locului. Dacă Dumnezeu ne susține, vom fi în siguranță. Dar partea ce ne revine este să păzim în veci legile Sale.

Domnului nu-I plac cei ce se depărtează de legile Sale. Deșteptăciunea lor se va dovedi într-o zi că n-a fost altceva decât o mare prostie.

Cuvântul ne învață limpede că Dumnezeu va îndepărta de pe pământ pe toți oamenii răi, cum un topitor de metale îndepărtează zgura ce se ridică la suprafața metalului topit. Dacă nu S-ar purta drept față de păcat, n-am putea respecta Cuvântul Său scris.

Când ne gândim la judecățile lui Dumnezeu revărsate peste cei răi, asta ne face probabil să tremurăm. Dar, în același timp, cum arată Barnes, suntem „umpluți de uimire și reverență față de strictețea, spiritualitatea și asprimea legii Sale.”

Rugăciunea fierbinte a psalmistului, în care spune că a făcut ceea ce a fost drept și bun trebuie înțeleasă ca fiind regula generală, iar nu interpretată în sens strict. Viața sa neprihănită a fost rodul mântuirii sale și, prin urmare, temeiul adecvat de pe care să ceară ca Domnul să nu-l dea pe mâna asupritorilor săi.

Un zălog este cel care se oferă în locul altuia, care îl reprezintă. Cel care a fost zălogul nostru la Calvar pledează cauza noastră cu succes, pe tot parcursul vieții noastre și nu ne dă pe mâna asupritorilor noștri.

Iată omul care a așteptat izbăvirea Domnului până când l-au durut ochii. El a așteptat până la epuizare împlinirea promisiunii neprihănite conform căreia Domnul va interveni în folosul său.

În pofida a ceea ce ar părea un strigăt după dreptate, în versetul 121, psalmistul se aruncă aici cu totul pe îndurarea sau harul Domnului. O formă pe care o îmbracă această îndurare este minunata Sa slujbă de învățare, de predare. „Învață-mă legile Tale!”

Cu cât un slujitor își cunoaște mai bine stăpânul, cu atât mai util și mai eficace îi va fi. Tot așa și noi avem nevoie de înțelegere pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu, așa cum este aceasta revelată în mărturiile Sale.

Se face aici o întorsătură de o sută optzeci de grade. Slujitorul îl cheamă, indirect, pe Stăpân să acționeze, deoarece legea Lui a fost călcată. Și acest strigăt este strigătul copiilor lui Dumnezeu, în orice vremuri de întunecime. „A venit timpul să treci la acțiune, Doamne!”

Un indiciu al prețuirii noastre față de Biblie îl va constitui timpul pe care îl petrecem citind-o. Dacă o prețuim mai mult decât aurul curat, atunci Biblia noastră va avea copertele și paginile uzate, dovadă că am folosit-o din plin.

O altă dovadă a stimei noastre pentru Cartea cărților o va constitui gradul în care ascultăm de ea. Dacă nu facem ce spune ea și nu urâm toate căile mincinoase, ne înșelăm singuri.

Cuvântul lui Dumnezeu este minunat și prin faptul că este atemporal. E minunat datorită purității sale, acurateței sale, armoniei sale și relevanței sale universale; puterii și suficienței sale. Se cuvine ca o atare carte să fie citită și pusă în aplicare.

Dezvăluirea Cuvântului lui Dumnezeu dă lumină, fie națiunilor, fie familiilor, fie persoanelor individuale. Prea puțin ne dăm seama de influența sfînșitoare pe care, o are Cuvântul în toată lumea. El dăruiește pricepere celor care se recunosc pe ei înșiși ca fiind simpli și, prin urmare, având nevoie de ajutor.

O sete profundă, enormă după Cuvântul lui Dumnezeu - iată de ce avem nevoie cu toții! „Ca niște prunci nou-născuți, să doriți laptele Cuvântului (1Petru 2:2).

S-ar putea să ne obosească apelurile la îndurare, dar pe psalmist nu l-au obosit, după cum nu l-a obosit Cuvântul. Nu ajungem niciodată în acel punct al vieții în care să nu avem nevoie de harul Său.

Aici avem cele două fețe ale sfințeniei - să fim păziți pe drumul alipirii permanente de Domnul, în conformitate cu cuvântul Său și să fim izbăviți de puterea păcatului ce sălășluiește în interiorul nostru.

Prima parte a acestei rugăciuni nu e deloc neobișnuită; oricare dintre noi ar dori să fie izbăvit de asuprirea oamenilor. Dar observați scopul neobișnuit: „ca să păzesc preceptele Tale.”

În slujirea noastră pentru Domnul, îl rugăm uneori să ne dăruiască un semn al bunăvoinței, prezenței și puterii Sale. El știe cum să trimită aceste „prime” ca să le spunem așa, prin care să ne încurajeze în răspunsul Său la rugăciunile noastre. Iar noi nu trebuie să pierdem

niciodată dorința de a fi învățați de El din ce în ce mai mult.

Lacrimile ce curg ca niște șiroaie de apă - o dramatică prezentare a celei mai profunde întristări, a zbuluciumului celui mai adânc! Și pentru ce? Pentru nedreptatea făcută psalmistului? Nu, ci pentru nesocotirea de către oameni a legii lui Dumnezeu și astfel dezonorarea numelui Său.

Bendetti autorul lucrării „Slabat Matcr," a fost găsit într-o zi plângând și când a fost întrebat care e motivul lacrimilor sale, a răspuns: „Plâng pentru că iubirea rămâne fără să fie iubită la rândul Său."

Autorul Cărții este neprihănit. Prin urmare, nu e de mirare că și Cartea este neprihănită. Cei mai mulți dintre noi știm lucrul acesta, dar puțini dintre noi transformă această cunoaștere într-un act de laudă și închinare la adresa Domnului, mulțumindu-l.

Tot ce spune Dumnezeu este drept și credincios, iar Cuvântul Său este cu totul vrednic de încredere. A crede Cuvântul lui Dumnezeu nu este deloc o mare ispravă, pentru care să merităm să fim laudați. Este doar un act rezonabil.

Barnes comentează cu mult tâlc:

Este un mare triumf în sufletul omului atunci când, privind purtarea persecutorilor, calomniatorilor și bârfitorilor, este mai întristat de faptul că aceștia calcă legea lui Dumnezeu, decât de răul pe care i-l provoacă lui.

Biblia a fost supusă la toate încercările posibile. Mii de oameni au testat promisiunile sale, constatând că sunt adevărate. „Ea a supraviețuit ura oamenilor, focurile preoției false, batjocurile necredincioșilor și înțelepciunea carnală a criticilor din epoca modernă" (Scripture Union).

După socoteala dușmanilor săi, psalmistul era mic și disprețuit. Dar disprețul oamenilor nu l-a speriat și nu l-a îndepărtat de Biblie.

Neprihănirea lui Dumnezeu nu este o stare de dispoziție trecătoare, ci o virtute veșnică. Nu e de ajuns să spunem că Biblia conține adevăr; Biblia este adevărul. Toate cuvintele rostite de Dumnezeu sunt adevărate.

Paharul psalmistului era plin de necazuri și strâmtorări, dar cu Cuvântul lui Dumnezeu el a putut vedea curcubeul oglindit în lacrimile sale.

Mărturiile lui Dumnezeu nu sunt adevărate doar pentru vremea de acum, ci pentru toată veșnicia. Cu cât le înțelegem mai mult, cu atât mai mare va fi capacitatea noastră de a ne bucura de viață, acum și în cer.

Verbul a striga este cheia acestui pasaj. (Verselele 145-152 încep cu litera „qof," prima literă din cuvântul ebraic „a plânge.") Găsim aici un strigăt după ajutor rostit de o inimă încrezătoare. Dumnezeul Atotputernic nu poate rezista la rugăciunile izvorâte dintr-o inimă neîmpărțită, care exprimă dorința de a face voia Sa.

Când, asemenea lui Petru, începem să ne cufundăm sub valuri, putem în orice moment rosti acea scurtă rugăciune: „Salvează-mă!" Domnul ne ridică apoi ca să mergem mai departe și să trăim din nou pentru El.

Weigle scrie: „Aceasta e descrierea obiceiurilor de devoțiune ale unui om cucernic care se scoală înainte de a se face ziuă, cu meditație și rugăciune pe buze." Motoul nostru ar trebui să fie: „Nu mănânc dimineața dacă nu citesc Biblia."

Chiar și ceasurile de nesomn din timpul nopții pot fi utilizate pentru meditația la Cuvântul Domnului. Și nu de puține ori se întâmplă ca tocmai în asemenea clipe Domnul să ne dea „comori învăluite de întuneric."

Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că avem acces imediat în prezența lui Dumnezeu, prin rugăciune. Aidoma psalmistului, și noi putem cere dragostea, bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu, pentru a putea fi ținuți în viață.

Vrăjmașul este aproape. Potrivnicii sunt hotărâți să-i facă rău slujitorului lui Dumnezeu. După ce au refuzat autoritatea lui Dumnezeu asupra vieții lor, ei par acum de nestăvilit, ca unii care nu se dau în lături de la nimic.

Dar Domnul este aproape și doar unu alături de Dumnezeu constituie o majoritate. „Nici un vrăjmaș nu ne poate face nici un rău, nici o teamă nu ne poate alarma, când suntem de partea victoriei." Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și El nu-i va părăsi nicicând pe ai Săi.

Ce mare mângâiere este să știm că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac „Stând pe promisiunile ce nu pot da greș, când furtunile de îndoială și frică ne dau târcoale, prin Cuvântul lui Dumnezeu vom învinge; stând pe promisiunile lui Dumnezeu."

Domnul privește cu adevărat asupra strâmtorării noastre. „În toate durerile ce ne sfâșie inima, Omul obișnuit cu durerea ia parte alături de noi." Și El vine să-i izbăvească pe cei ce rămân alipiți de El și de Cuvântul Său.

Scriitorul îl roagă pe Dumnezeu să-i fie Avocat și Dătătorul său de viață, deoarece i s-au adus grave acuze; el are nevoie de un apărător. A fost persecutat până la epuizare. Are nevoie de o nouă infuzie de viață.

Dumnezeu nu-i salvează pe oameni împotriva voinței lor. El nu va popula cerul cu oameni care nu doresc să fie acolo. Nu este nici o mântuire pentru cei ce refuză să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu.

Nici o limbă omenească nu va putea descrie cum se cuvine îndurarea lui Dumnezeu. Îndurările Sale pline de tandrețe nu vor putea epuiza nicicând cererile noastre. Psalmistul persecutat cere îndurarea vieții, adică izbăvirea de cei ce vor să-i ia viața.

Multe din aceste versete își găsesc, desigur, împlinirea adevărată în Domnul Isus. Înconjurat de persecutori și dușmani, El a rămas în continuare credincios mărturiilor Tatălui Său.

Este un indiciu al maturității spirituale să te întristezi mai mult pentru insultele aduse lui Dumnezeu, decât pentru nedreptățile ce ți s-au făcut ție. O, dea Domnul să fim mistuiți de o așa râvnă pentru El!

În versetul 153, psalmistul a scris: „Vezi-mi apăsarea,” adică apăsarea din pricina preceptelor lui Dumnezeu. De asemenea el cere, pentru a treia oară în această secțiune, să i se păstreze viața (v. 154, 156).

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul în întregime. Toate promisiunile sale sunt absolut sigure și se vor împlini negreșit. „Cât timp nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate” (Matei 5:18).

Oamenii aflați în poziții de mare autoritate i-au asuprit adesea pe slujitorii lui Dumnezeu. Dar un profund respect și reverență pentru Cuvântul lui Dumnezeu îi va păzi pe credincios ca nu cumva să-L trădeze pe Domnul.

Bucuria nespus de mare de a descoperi o comoară ascunsă este trăită de cel care se adâncește în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, descoperind adevărate bogății spirituale.

Familiarizarea cu Cuvântul ne va învăța să iubim ce iubește Dumnezeu (legea) și să urâm ceea ce urăște Dumnezeu (minciuna), până când vom ajunge să gândim gândurile lui Dumnezeu.

Întrucât șapte este cifra perfecțiunii sau completitudinii, înțelegem de aici că psalmistul vrea să spună că îl lăuda pe Domnul încontinuu și din toată inima pentru orânduirile Sale drepte.

Cuvântul ne dăruiește pacea, într-o lume plină de zbucium, și siguranță pentru a nu cădea în ispită. Versetul nu înseamnă însă că credincioșii sunt scutiți de întristări sau necazuri, ci mai degrabă că ascultând de legea lui Dumnezeu ei sunt învredniciți să se ferească de cursele păcatului.

Psalmul 37:3 spune: „Încrede-te în Domnul și fă binele!” Aici psalmistul spune că a urmat acest sfat. Mai întâi este credința, apoi vin faptele, care sunt rodul credinței.

Oamenilor din vremea lui Maleahi li s-a făcut lehamite de ascultare (Maleahi 1:13). Nu tot așa s-a întâmplat însă cu scriitorul. El a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu, ajungând să-l iubească din ce în ce mai mult.

Aceste ultime trei versete din fragmentul de care ne-am ocupat până acum se referă la ascultarea practică de Biblie. Dacă ni s-ar părea cam forțat să le aplicăm la majoritatea credincioșilor, concepeți-le ca pe cuvintele rostite de Mântuitorul, și orice dificultate dispare.

Pe măsură ce Psalmul 119 se apropie de sfârșit, se pare că exprimă un punct culminant al cererilor fierbinți. Cuvântul „să” e folosit de șapte ori. Mai întâi găsim cererea urgentă de a i se acorda o audiență. Apoi psalmistul cere să i se dăruiască pricepere spirituală.

Dușmanul pare să fie mereu prin preajmă în aceste versete, de unde și rugămintea reiterată de a fi izbăvit, conform promisiunii Cuvântului.

Sporirea cunoașterii legilor lui Dumnezeu nu trebuie să conducă la o creștere a mândriei sau la o exagerată concepție despre noi înșine, ci la lăudarea și adorarea Domnului.

În loc să discutăm tot felul de fleacuri și chestiuni lipsite de importanță, ar trebui să ne disciplinăm pentru a vorbi despre lucruri duhovnicești. Toate poruncile lui Dumnezeu sunt neprihănire și extrem de importante.

Este o imagine minunată aceasta prin care mâna străpunsă de cuie a Celui Atotputernic este întinsă din cer pentru a-l scăpa pe un biet om, acesta fiind însă unul care a ales de bună voie preceptele Domnului ca regulă de viață și conduită pentru el.

Deși ne bucurăm de mântuirea sufletului nostru ca fapt împlinit, tânjim de dor să fim salvați de prezența păcatului, când va reveni Isus. Între timp, găsim mari desfătări în citirea Bibliei și ascultarea de ea.

Nu suntem salvați doar pentru a sluji, ci și mai direct: pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Orice izbăvire de boală sau de accidente trebuie să ne dea ghes să ne închinăm lui Dumnezeu cu și mai multă râvnă, făcând ca rugăciunile noastre de mulțumire și de strigare după ajutor să fie și mai stăruitoare, și mai fierbinți.

Aceasta este una din puținele mărturisiri ale păcatului din Psalmul 119. „Până și «cele mai înălțătoare stări de sfântă comuniune cu Domnul din nefericire coboară din nou la mărturisirea păcatului și recunoașterea nevredniciei noastre.”

Victima neputincioasă a calomniei

Una din cele mai amare experiențe din viața unui credincios este aceea de a fi victima unor minciuni și calomnii. Abia atunci își dă el seama, neputincios, de adevărul observației făcute de Spurgeon, conform căreia „minciuna va face înconjurul lumii, până să-și pună adevărul încălțăminte.” Și astfel credinciosul poate ajunge să fie turtit de umiliri și frustrări.

Aceasta a fost genul de strâmtorare care l-a trimis pe psalmist urgent la Domnul în această primă „Cântare a treptelor.” (Psalmii 120-134 sunt numiți „Cântările treptelor” deoarece pelerinii îi cântau când se suiau la Ierusalim cu prilejul sărbătorilor anuale ale Domnului). Cererea sa a fost scurtă, simplă și la obiect. El a dorit să fie izbăvit de buzele mincinoase ale dușmanilor săi, de limba vicleană a păgânilor.

Apoi, cât ai bate din palme, el își îndreaptă atenția asupra unui anumit vinovat, prezicând că va fi pedepsit aspru. Ce sentință i se va aplica? Săgeți ascuțite lansate din arcul Maestrului Arcaș. Și ce i se va face acelei limbi viclene? Va fi spălată cu săpun? Nu, ci va fi cauterizată cu cărbunii aprinși de ienupăr! Rădăcina acestui arbore ce crește în deșert se folosește pentru a produce cărbuni cunoscuți pentru marea lor capacitate termică.

Într-o clipă de auto-compătimire, psalmistul iubitor de pace se lamentează pentru faptul că este obligat să locuiască în mijlocul triburilor lui Meșec și Chedar. Meșec a fost fiul lui Iafet (Geneza 10:2) iar descendenții săi și-au câștigat faima de oameni sălbatici, necivilizați. Chedar a fost al doilea fiu al lui Ișmael (Geneza 25:13) iar descendenții săi au fost de asemenea oameni cunoscuți pentru cruzimea și lipsa lor de omenie. Potrivit enciclopediei Standard Bible Encyclopedia, „prin filiera lui Chedar specialiștii în genealogii musulmane au stabilit că Mahomed descinde din Ișmael.”

Exilul forțat al psalmistului printre barbarii ce urau pacea a durat mult prea mult pentru el. Eforturile sale de a ajunge la o conviețuire pașnică cu aceștia au fost respinse prin noi acte de război. Dacă ar fi trăit în perioada Noului Testament, ar fi fost mai bine pregătit pentru a se aștepta la zădărnici și sfadă, putând face mai bine față situației. Ar fi avut atunci exemplul Domnului Isus, care:

Când a fost insultat, nu a răspuns la insulte; când a suferit, nu a amenințat, ci S-a încredințat în mâinile Celui care judecă drept (1 Petru 2:23).

Și desigur psalmistul ar avea învățătura lui Petru:

Dar când suferiți cu răbdare atunci când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este demn de laudă înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 2:20b).

Neîntorcând rău pentru rău, nici batjocură pentru batjocură; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea (1 Petru 3:9).

Și, în sfârșit, ar fi avut Cuvântul Domnului Isus:

Binecuvântați sunteți când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri, căci așa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi.

Păzit!

În traducerea KJV, psalmul începe astfel:

Îmi ridic ochii spre munți. De unde îmi va veni ajutorul?

Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.

Ulterior traducătorii au considerat că s-ar fi strecurat un element păgân de erezie aici, respectiv ideea că ajutorul ar veni de la dealuri, mai degrabă decât de la Domnul (Ieremia 3:23). Prin urmare, ei au formulat partea a doua versetului 1 ca o întrebare. De pildă traducerea NKJV redă astfel versetul 1:

Îmi voi ridica ochii spre dealuri. De unde vine ajutorul meu? Ajutorul meu vine de la Domnul, care a făcut cerul și pământul.

Totuși eu prefer traducerea KJV în acest punct și am să vă spun de ce: Templul din Ierusalim a fost locuința lui Dumnezeu pe pământ. Norul de slavă din Sfânta Sfințelor semnifica prezența Domnului în mijlocul copiilor Săi. Cetatea Ierusalim era așezată pe un munte, fiind înconjurată de munți. Prin urmare, când un evreu din alte ținuturi ale Israelului avea nevoie de ajutor, privea spre dealuri. Pentru el era totuna cu a privi spre Domnul. Întrucât locuința Creatorului era situată pe dealurile din Ierusalim, în sens poetic tot ajutorul venea de la dealuri. În primele două versete psalmistul este vorbitorul, exprimându-și totala biziuire pe Făcătorul cerului și al pământului.

Începând cu versetul 3, asistăm la o schimbare de vorbitor. În restul versetelor îl auzim pe Duhul Sfânt garantând siguranță eternă celor care se încred în Domnul. Nu există nici o garanție de stabilitate în sensul că nu vor fi atacuri. Piciorul credinciosului va fi păzit de cădere. Întrucât piciorul reprezintă temelia sau rămânerea noastră în picioare, asta înseamnă că Dumnezeu îl va păzi pe copilul Său ce se încrede în El de alunecare sau cădere.

Avem cheazășia unui Păzitor, care nici nu dormitează, nici nu doarme. Alexandru cel Mare le-a spus soldaților săi: „Stau treaz pentru ca voi să puteți dormi.” În ceasurile nopții când nu mai suntem conștienți de lumea din jurul nostru, există Unul care este mai mare decât Alexandru, care veghează asupra noastră cu grijă constantă și neobosită.

Mai avem și cheazășia faptului că păzitorul nostru nu e altul decât însuși Domnul. Marele Suveran al universului este personal implicat în securitatea tuturor sfinților Săi, până la cel mai mic dintre ei. Avem cheazășia faptului că ne va ocroti de orice influență rea. Când se spune că El este „umbra ta pe mâna ta cea dreaptă,” asta înseamnă că El e alături de noi, ca o gardă de corp, ca să ne ocrotească de orice rău, zi și noapte. Criticii din epoca modernă au interpretat sintagma: Soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea ca având sensul de insolație. (A nu se uita că această secțiune a Bibliei este poezie și, prin urmare, ambele sensuri s-ar putea să fie valabile. Este ceea ce s-a numit un merism. Un alt exemplu este „la plecarea și la venirea ta” (v. 8), adică în tot modul tău de viață). Aluzia la lună este tratată adesea ca pe o concesie pe care Biblia ar face-o superstițiilor și tradițiilor din antichitate. Dar pentru cei ce au fost izbăviți de demonism și care realizează rolul important pe care îl joacă soarele și luna pe tărâmul spiritismului, aceste versete promit o binevenită ocrotire și eliberare de lanțurile posesiunii demonice.

Avem apoi garanția izbăvirii de orice rău. Este o realitate de neclintit că nimic nu poate interveni în viața unui credincios, decât cu voia lui Dumnezeu, care îngăduie un anumit lucru. Nu există împrejurări care să apară la întâmplare, nici accidente fără noimă, nici tragedii fataliste. Deși nu El este autorul bolilor, suferințelor sau morții, El le anulează și le captează pentru a le face să ducă la îndeplinire planurile Sale. Între timp, copilul Său încrezător poate fi sigur că Dumnezeu lucrează în așa fel ca toate lucrurile să fie spre binele celor care-L iubesc, care sunt chemați după planul Său (Romani 8:28).

În fine, avem garanția că Dumnezeu va avea grijă de noi, în toate clipele cât va ține timpul, și apoi de-a lungul întregii veșnicii. El va păzi plecarea și venirea noastră, de acum și până în veac.

Cuvintele „păzi” și „păzitor” apar de trei ori în spațiul acestor opt versete. Termenul „preserve” (tradus în românește tot prin „a păzi,” n.tr.) apare de trei ori. (Toate aceste forme traduc verbul ebraic samar). Frecvența acestor termeni semnifică faptul că nimeni nu beneficiază de atâta siguranță cât persoana care L-a primit pe Domnul ca singura lui nădejde.

Sufletul care pe Isus s-a rezemat El niciodată nu-l va lăsa pe mâna dușmanilor săi.

Sufletul acela, chiar de-ar fi să i se împotrivească tot iadul,

Domnul niciodată, nicicând nu-l va părăsi!

- Richard Keen (1787)

David a sesizat ceva din dulceața acestei îndeletniciri, când evrei temători de Dumnezeu l-au înștiințat că a sosit timpul să se suie la Ierusalim, pentru a participa la praznic. David s-a bucurat, aceasta nefiind o îndatorire nesuferită sau un obicei plictisitor. Ducându-se la templu ca să se închine a fost pentru el un prilej de împlinire și bucurie.

Acum pelerinii credincioși au ajuns în inima cetății. „Picioarele noastre stau la porțile tale, Ierusalime!” Ca și când ar poseda-un mecanism divin de reperare, ei s-au întors la locul pe care Dumnezeu l-a ales. Ce minunat a fost să se afle în acel loc!

Ei se dau îndărăt pentru a admira cetatea aureolată în ocrul ei antic, cu structura ei compactă. În interiorul zidurilor ei scăldate de soare, pe o suprafață de o milă pătrată, se aflau case cu acoperișul plat și o mulțime de străduțe înguste. Între acestea se înălța clădirea pentru care evreii aveau o considerație deosebită: Templul Domnului. Nu e o exagerare dacă afirmăm că templul făcea ca cetatea să aibă importanța pe care o deținea în sufletele lor. Acela era lăcașul spre care triburile Domnului se îndreptau în cadrul pelerinajelor lor. Era locul unic de pe pământ în care decretase Dumnezeu ca poporul său să se adune și să-l aducă mulțumiri numelui Său.

Desigur, Ierusalim mai era și capitala politică a Israelului. Era sediul casei regale a lui David și, prin urmare, era centrul administrativ și judiciar al țării.

Deși numele înseamnă cetatea păcii, până în prezent el nu s-a adeverit. Puține cetăți au cunoscut luptele, suferințele și vărsările de sânge pe care le-a cunoscut această cetate:

Pietrele Ierusalimului poartă stigmatul sanctității sale iar zidurile îi amintește de crimele comise în ea în numele religiei. David și Faraon, Senaherib și Nebucadnețar, Ptolomeu și Irod, Titus și cruciații lui Godefrey de Bouillon, Tarmerlane și Saracenii lui Saladin -au luptat cu toții, și au fost uciși în această cetate. Atât în cadrul profețiilor, cât și al istoriei, cutremurătorul apel: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului!” este încărcată de profunde semnificații. Zile negre îi stăteau înaintea! Străzile sale înguste aveau să răsună de pașii invadatorilor neevrei, până când Prințul Păcii, Mesia al Israelului, se va întoarce ca să preia frâiele guvernării. (Luca 21:24).

F. B.Meyer remarcă frumoasa aliterație din versetul 6:

Pace în Cetatea Păcii.

Pace peste cei ce o iubesc!

Benedicția păcii se odihnește peste toți cei ce iubesc cetatea Marelui Rege.

Dragostea aceasta e exprimată în rugăciunea ca între zidurile ei să fie prosperitate iar în turnurile ei siguranță. Ceea ce-i dorea evreul evlavios Ierusalimului ar trebui să-i dorim noi bisericii. O, ce mult ar trebui să ne străduim să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii (Efeseni 4:3)! Prin pacea și prosperitatea bisericii se va revărsa binecuvântarea către lume.

Acesta e gândul exprimat de versetul 8. Din pricina rudelor și prietenilor, noi ar trebui să tânjim de dor pentru a vedea vindecarea rănilor interne ale bisericii, tămăduirea certurilor din sânul ei și a dezbinărilor de tot felul. Barnes explică: Asta exprimă adevăratele sentimente de pioșenie din toată lumea; este unul din temeiurile puternicei iubiri pe care prietenii lui Dumnezeu le au pentru Biserică - pentru că ei nădăjduiesc și doresc ca prin Biserică cei scumpi ai lor să găsească mântuirea.

Cum am arătat deja, gloria supremă a cetății constă în faptul că acolo se află locuința Domnului. Nu în poziția cetății, nici în clădirile sale nu tocmai arhitectonice, nici măcar în trista ei istorie - ci în faptul central conform căruia Dumnezeu a ales această cetate în care să fie așezat templul Său. Prezența Domnului învăluie într-o aureolă de slavă tot ce atinge El prin harul Său.

Cu secole mai târziu Isus avea să le amintească fariseilor și cărturarilor de acest adevăr. Ei puneau mai mare preț pe aurul din templu, decât pe templul propriu-zis, pe darul de pe altar, mai mult decât pe altar! Isus a scos în evidență faptul că templul este cel care îi conferă aurului caracterul sacru, după cum altarul sfințește darul de pe el (Matei 23:16-22). Și tot așa este Domnul însuși, care a pus deoparte Ierusalimul, ca cetate aleasă a Sa dintre toate cetățile lumii.

Cu privirile ațintite în sus spre ceruri, așteptând vreun semn al îndurării divine, captivii îl roagă pe Domnul să pună capăt îndelungatei și întunecatei nopți a prigoanelor.

Ei se compară cu robii care privesc spre mâna stăpânilor lor ca o roabă ce se uită la mâna stăpânei ei. De obicei interpretarea care se dă acestui text este aceea de a fi gata să pricepem și să ascultăm de voia stăpânului. Dar nu despre asta este vorba aici. Mai degrabă, textul se referă la starea de expectativă și de speranță a evreilor care așteaptă ca Iehova să Se îndure de ei. Și în mod concret ei așteaptă ca El să pună capăt exilului lor și să-i readucă în patria lor mult dorită. Ei așteaptă ca mâna Lui să-i salveze din ghearele asupritorilor.

De doua ori strigătul sfâșietor după îndurare se înalță către tronul lui Dumnezeu din pieptul unor oameni care au fost disprețuiți peste măsură de mult. Zi de zi ei se hrănesc cu batjocurile și ura îndreptată împotriva lor de către stăpânii neevrei. De prea multă vreme suferă, ei sub jugul arogant al trufașilor lor stăpâni babilonieni (Ieremia 50:31, 32). Acum ei au ajuns la capătul răbdării. Nu mai pot! Consideră că au atins punctul maxim de rezistență. Și astfel își varsă sufletul în această rugăciune fierbinte către Cel care este singurul lor refugiu și loc de scăpare în această lume plină de antisemitism și discriminare - către Prietenul celor asupriți și oropsiți.

„Dacă n-ar fi fost Domnul de partea noastră...”

Totul depinde de acest dacă, cuvânt care a constituit diferența dintre izbăvire și dezastru. Dar Domnul a fost acolo și în asta a constat toată deosebirea.

Probabil că nici un alt popor nu a avut atâtea situații limită când supraviețuirea lor era pusă sub semnul îndoielii, câte au avut evreii. Conform legilor naturale, ei ar fi trebuit de mult să dispară. Când ne gândim la toate asediile, masacrele, - pogromurile, camerele de gazare, cuptoarele și bombele dezlănțuite împotriva lor, este o minune că au supraviețuit. Dar au supraviețuit - și asta dintr-un motiv extrem de important: Domnul a fost de partea lor.

Din nefericire poporul evreu nu a fost întotdeauna pregătit să recunoască acest fapt. Prea de multe ori evreii au pus victoriile lor pe seama propriei lor deșteptăciuni și puteri. Dar au existat întotdeauna evrei evlavioși, care și-au dat seama că dacă n-ar fi fost Domnul, ar fi fost de mult exterminați.

Psalmistul se gândește la toate împrejurările în care dușmanii lor s-au ridicat furioși împotriva Israelului, fiind mult mai numeroși decât ei și dispunând de arme mult superioare lor. Proviiziile de alimente s-au împuținat foarte mult iar medicamentele s-au terminat. Liniile de comunicație au fost întrerupte. Evreii au fost nevoiți să facă față nevoilor acute de alimentație cu ce s-a găsit prin partea locului. Apoi au fost complet încercuiți. Dușmanii lor au amenințat că-i vor arunca în mare. Perspectivele erau cât se poate de sumbre.

Ca niște fiare sălbatice, dușmanii s-au năpustit să-i înghită de vii. Sau, ca să recurgem la altă figură de stil, evreii au fost cât pe-acți să fie copleșiți de un val uriaș al forțelor militare neevreiești. Dar apoi s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. Domnul i-a făcut pe inamici să se certe între ei cu privire la strategia ce trebuiau s-o utilizeze împotriva evreilor. Sau le-a trimis informații militare eronate cu privire la evrei. Sau a umplut inimile inamicilor de panică în urma morții unui lider. Sau i-a determinat să semneze un acord de încetare a focului când victoria părea aproape sigură. Pe de altă parte, e posibil ca Domnul să-i fi condus pe evrei la rezerve ascunse de hrană. Sau la depozite secrete de arme. Sau le va fi trimis ajutor extern dintr-o sursă total neașteptată. În orice caz, concursul de împrejurări a fost atât de minunat încât numai mâna lui Dumnezeu ar fi putut să aranjeze lucrurile în acest fel.

Cei care posedă inteligență spirituală acordă toată slava Domnului pentru izbăvirea lor misterioasă și minunată. Neamurile, aceste fiare sălbatice carnivore, nu au reușit să devoreze Israelul. Poporul lui Dumnezeu a scăpat din cursa ce i-au întins-o Neamurile reunite la summit-urile lor. Lațul a fost frânt, cercul de oțel ce-i apăsa pe evrei a fost tăiat și din nou ei au scăpat.

Iată mărturisirea lor plină de smerenie și recunoștință:

Ajutorul nostru este în numele Domnului, Care a făcut cerul și pământul.

Dar Israel nu deține monopolul asupra miracolelor lui Dumnezeu. Biserica poate să-și însușească și ea cuvintele nimerite ale acestui Psalm, celebrând ocaziile în care Domnul i-a izbăvit pe creștini „în ultima clipa.” Și credincioșii individuali știu că dacă n-ar fi fost Domnul de partea lor, ar fi fost cu totul înfrânți de lume, de firea veche și de diavolul.

Muntele Sion este una din înălțimile din cetatea Ierusalim, fiind folosit uneori ca figură de stil reprezentând însăși Ierusalimul. Aici Muntele Sion semnifică stabilitatea și tăria supremă, o citadelă ce nu poate fi clătinată.

Așa este omul credinței. Viața sa este clădită pe stânca tare. Când vin ploile torențiale și șuvoaiele, când suflă uraganul, lovind casa lui, aceasta nu va cădea, deoarece a fost construită pe stâncă (Matei 7:25).

Psalmistul spune că Muntele Sion rămâne în veac. Cât privește cetatea pământească, lucrul acesta trebuie înțeles în sensul în care li s-a părut credincioșilor la vremea respectivă. Noi știm din Noul Testament că pământul va fi nimicit într-o zi prin forța focului (2 Petru 3:7, 10, 12). Cu toate acestea și noi folosim expresii similare. Astfel spunem: dealurile eterne și cetatea eternă (Roma).

Ideea care se desprinde de aici este că deși Muntele Sion va fi nimicit într-o zi, credinciosul în Cristos nu va pieri niciodată. Pentru că poziția sa este ferm ancorată în Cristos, el beneficiază de siguranța maximă pe care i-o poate acorda Dumnezeu.

Psalmistul a văzut un alt adevăr spiritual în topografia Ierusalimului. Acesta este înconjurat de munți, de pe ale căror înălțimi oștenii pot să vegheze asupra tuturor căilor de acces în cetate. Tot așa și Domnul însuși formează un inel protector în jurul copiilor Săi, „de acum și până-n veac.” Acesta este gardul protector la care se referea Satana, când spunea că-l înconjoară pe Iov:

Nu l-ai înconjurat Tu cu un gard de protecție, pe el, casa lui și tot ce este al lui? (Iov 1:10)

Ceea ce înseamnă, desigur, că nimic nu poate să se atingă de sfântul încrezător, decât ceea ce îngăduie voia lui Dumnezeu.

O altă afirmație uluitoare se face în versetul 3:

Căci sceptra răutății nu va rămâne pe moștenirea celor dreți, ca nu cumva cei dreți să întindă mâinile spre nelegiuire.

Unii ar putea obiecta față de prima parte a versetului, scoțând în evidență că teritoriul Israelului a fost adesea invadat și cucerit de oameni răi. Într-adevăr, așa stau lucrurile. Dar versetul trebuie interpretat în contextul său. Psalmul se ocupă de oamenii care se încred în Domnul.

Promisiunile sale sunt destinate doar acestor oameni. Numai atunci când Israelul s-a depărtat de Domnul i-au fost violate frontierele și străpunse zidurile. Atâta timp cât evreii au ascultat de Domnul și s-au încrezut în El, sceptrul răutății, adică, stăpânirea monarhilor neevrei, nu a fost lăsat să se apropie de ei.

Se oferă un motiv interesant pentru care Dumnezeu i-a ținut pe dușmanii amenințători departe de Israel când cetățenii săi au umblat cu Domnul. Motivul a fost ca nu cumva israeliții drepti să fie ispiți să întindă mâinile ca să săvârșească răul. Dumnezeu ne salvează nu numai de dușmanii din afară, ci și de eul nostru lăuntric și de tendința sa de a păcătui, atunci când este tratat nedrept.

Al patrulea verset trebuie de asemenea înțeles în contextul său: Fă-le bine, Doamne, celor care sunt buni, și celor care sunt drepti în inimile lor. Oamenii buni de aici sunt cei care au fost salvați prin credință și care umblă în ascultare de Domnul. Dreptatea lor nu este temeiul mântuirii lor, ci rodul încrederii și ascultării lor.

Sunt unii care se proclamă membri ai familiei lui Dumnezeu, dar care apucă pe căi sucite. Domnul îi va face să meargă în captivitate, împrăștiindu-i printre lucrătorii nelegiurii.

Pacea să fie peste Israel! Psalmul însuși ne oferă formula păcii, atât pentru Israel, cât și pentru oricine. Ea se găsește în încrederea în Domnul Isus. Când israeliții se vor întoarce la Cel pe care L-au străpuns și-L vor plânge cum își plânge cineva singurul Fiu, atunci pacea care i-a ocolit de atâtea veacuri va fi, în sfârșit, a lor!

Șalom, Șalom!

Când vestea a ajuns la urechile comunităților de evrei din exil, oamenii au fost cuprinși de o bucurie fără margini. Regele persan Cyrus a emis un decret în virtutea căruia captivii se puteau întoarce în patria lor. A fost o veste atât de minunată încât nu le-a venit să creadă că e adevărată. În timpul îndelungaților ani de exil, mulți dintre ei s-au întrebat dacă vor mai vedea vreodată Ierusalimul. Dar iată că acum în sfârșit a sosit acea zi măreață. Și astfel, adunându-și puținele bunuri agonisite, ei au continuat să se poarte ca niște oameni aflați într-o transă.

Acest popor, care în mod obișnuit este destul de vorbăreț și de - expansiv, a început să facă o zarvă de nedescris. Pentru prima oară în șaptezeci de ani, au avut parte de o bucurie autentică - de o veste menită să-i umple de emoție paralizantă. Da, mergeau acasă! Pregătirile lor de drum s-au desfășurat în contextul râsetelor și cântecelor pline de bucurie, de care n-au avut parte înainte.

Evenimentul a constituit o extraordinară mărturie pentru neevrei, care păreau să-și dea seama că se întâmplă ceva cu totul deosebit cu israeliții, ce nu putea fi explicat pe bază naturală. Și astfel acești oameni au recunoscut că Dumnezeul evreilor a intervenit în favoarea lor în chip miraculos. Mai presus de celelalte națiuni ale pământului, Israelul părea să se bucure în mod deosebit de dragostea și grija lui Iehova.

Exilații plini de recunoștință au recunoscut alături de Neamuri că izbăvirea lor a fost cu totul și cu totul lucrarea lui Dumnezeu.

Domnul a făcut lucruri mari pentru noi iar noi ne bucurăm.

Dar ei reveneau într-o țară în număr foarte redus, neavând alte lucruri decât, practic, hainele cu care erau îmbrăcați. Ei aveau nevoie de mână de lucru, de finanțe și de pază bună, ceea ce explică rugăciunea lor:

Adu, Doamne, înapoi pe captivii noștri, ca pe niște râuri din sud.

Prin sud (ebr. Neghev) se înțelege deșertul din sudul țării, cu clima sa aridă. În urma unor ploi torențiale albia uscată a râurilor se umplea de apă, făcând să înflorească pustiul. Tot așa și exilații care s-au întors în patrie se roagă acum ca mica lor ceată să se transforme într-o mulțime mare, până când toate cele douăsprezece triburi se vor fi întors acasă. Ei se roagă ca Domnul să le asigure mijloacele de a reconstrui și reface ce-au lăsat în urmă. Și se mai roagă ca să li se dăruiască toate cele de trebuință pentru a putea fi iarăși un popor fericit și prosper în patria lor.

În primul an după revenirea lor lucrurile aveau să fie deosebit de dificile, deoarece nu existau recolte. Ei erau nevoiți să pornească de la zero, arând și semănând și abia după o lungă așteptare putând să culeagă roadele. Avea să fie o perioadă de austeritate, de drămuire foarte atentă a proviziilor de hrană. Iar însămânțatul nu se va face fără întristări și frustrări, în condițiile în care din puținul pus deoparte pentru hrana familiei, fermierii trebuiau să-l aloce semănăturilor. Trebuia să decidă dacă păstra mai mult pentru familie, sau dacă folosea cea mai mare cantitate pentru însămânțat, în speranța unei recolte îmbelșugate. Și astfel când întindea mâna în șorț ca să ia semințe, din ochi îi curgeau lacrimi, gândindu-se la soția și la copiii săi, care trebuiau să se mulțumească cu puțin, jertfind pentru ca să poată spera într-o recoltă bună în viitor. Fermierul avea impresia că ia hrana de la gura familiei sale.

Dar din gura exilaților se aude un strigăt de biruință:

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie. Cel ce umblă plângând se întoarce cu cântec purtând snopii.

Și astfel ei continuă însămânțatul cu bucurie în suflet, știind că actuala lor întristare va fi înlocuită cu bucurie când vor aduce snopii îmbelșugați, depozitându-i în hambare.

Principiul se aplică, desigur, și la domeniul spiritual. Cei ce trăiesc o viață de jertfă pentru răspândirea evangheliei sunt supuși uneori la privațiuni, dar asta nu e nimic față de bucuria de a vedea suflete mântuite în cer, închinându-se Mielului lui Dumnezeu pe veci de veci!

Principiul e valabil și în domeniul câștigării de suflete. Bine a spus cineva că „cei ce câștigă suflete sunt mai întâi cei ce varsă lacrimi pentru suflete.” Prin urmare iată cum trebuie să ne rugăm noi:

Dea Domnul să privesc mulțimea cum a privit-o Domnul,

Până când ochii mi se vor încheoșa de lacrimi.

Oile rătăcite să le privesc cu îndurare iubindu-le cu iubirea Lui.

- Autor necunoscut

Două sunt modalitățile în care se poate construi o casă. Unul este să pornești la lucru cu cunoștințele pe care le posezi, îndemânarea și resursele financiare de care dispui, după care să ceri binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrarea încheiată. Celălalt este să aștepti până când vei primi lumină de la Domnul, fiind sigur de călăuzirea Sa, pornind apoi lucrările în totală bizuire pe El. În primul caz, proiectul nu depășește nivelul cărni și sângelui. În al doilea, există bucuria de nedescris de a-L vedea pe Dumnezeu la lucru, asigurând cele de trebuință, aranjând desfășurarea la timpul potrivit a lucrărilor și ordinea evenimentelor și crearea împrejurărilor propice care în alte condiții, naturale, nu s-ar fi întâmplat nicicum, pe baza legilor întâmplării. Ce mare deosebire este atunci când construiești sub oblăduirea și cu binecuvântarea Domnului! Cazul al doilea ilustrează zădărnicia eforturilor omenești, lipsite de binecuvântarea lui Dumnezeu și bizuirea pe El, mai ales în domeniul siguranței: Dacă nu păzește Domnul casa, degeaba veghează cel ce o păzește. Asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm la serviciile poliției sau al altor formațiuni de pază. Mai degrabă, textul ne spune că, în ultimă instanță, siguranța noastră depinde de Domnul; că dacă nu ne bazuim cu adevărat pe El, toate precauțiile noastre nu vor fi suficiente pentru a ne asigura securitatea.

La locul de muncă, în zadar am munci ore multe, câștigându-ne existența cu trudă și sudoare, dacă n-am fi din capul locului în slujba în care dorește Dumnezeu să fim. Să nu mă înțelegeți greșit; pretutindeni în Biblie ni se spune să lucrăm cu hărnicie pentru a putea acoperi nevoile noastre, ale familiei și ale altora. Psalmul acesta nu le dă carte btanche celor leneși, ca să stea toată ziua cu mâinile în sân, bând pepsi-cola și trăind pe spinarea prietenilor; lată însă care e esența chestiunii: dacă lucrăm independent de Dumnezeu, nu ajungem nicăieri. Hagai descrie foarte plastic această situație:

Ați semănat mult, și strângeți puțin; mâncați, și tot nu vă saturați; beți, și tot nu vă potoliți setea; vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și, cine câștigă un salariu îl pune într-o pungă spartă (Hagai 1:6).

Pe de altă parte, dacă suntem cu adevărat călăuziți de Domnul, trăind pentru slava Sa, El ne poate da daruri în timp ce dormim, pe care nu le-am putea dobândi nicicând, oricâte ore îndelungate am munci despărțiți de El. Acesta pare să fie sensul sintagmei: „Căci El îi dă preaiubitului Său pâine ca în somn," sau cum traduce Moffatt: „Darurile lui Dumnezeu se revarsă asupra lor în timp ce aceștia dorm."

A patra și ultima ilustrație are de a face cu întemeierea unei familii. Iar copiii sunt unul din darurile de la Dumnezeu. „Iată copiii sunt o moștenire de la Domnul; rodul pântecelui este o răsplătă dată de El." Ceea ce se spune despre copii presupune că au fost crescuți într-o familie în care Domnul a fost onorat și ascultat. Ei au fost crescuți în disciplină și învățătura Domnului.

„Ca săgețile în mâna unui războinic - așa sunt copiii tinereții." Când părinții îmbătrânesc, ei se pot bizui pe copiii lor evlavioși, știind că-i vor apăra vitejește și că le vor asigura cele necesare traiului, cum face vânătorul cu ajutorul arcului și săgeților sale.

„Fericit este omul care și-a umplut tolba de săgeți cu ei!".

În pofida virulentei propagande desfășurate împotriva ideii de a avea familii numeroase, Dumnezeu rostește o binecuvântare peste omul care își umple tolba de copii. Dar, iarăși, implicația este că aceștia sunt copii credincioși, membri ai casei credinței. Altminteri ei ar fi o mare durere de cap, iar nu o binecuvântare.

„Ei nu vor fi rușinați, ci vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă." F. B. Meyer ne amintește că o confruntare între două armate inamice se petrecea la poartă. Iar aici ideea este că un om care are copii poate fi apărut de aceștia în chestiuni civile sau juridice, pentru a nu suferi pierderi sau vătămări. Copiii aceștia vor avea grijă să se facă dreptatea.

Psalmul constituie o extraordinară desfășurare a Cuvântului Domnului prin gura profetului Zaharia: „Nu prin forță, nu prin tărie, ci prin Duhul Meu, spune Domnul oștirilor" (Zaharia 4:6). Există pericolul să ne bazuim pe forța dolarului sau pe ingeniozitatea noastră omenească. Dar voia Domnului nu se va înfăptui în felul acesta. Ci, prin Duhul Lui, vom construi pentru eternitate. Nu ceea ce facem pentru Dumnezeu prin propriile noastre resurse contează, ci ceea ce face El prin noi, folosind măreața Sa putere. Tot ce putem noi produce este lemn, fân și paie. El poate să Se folosească de noi pentru a produce aur, argint, pietre prețioase. Când acționăm cu propriile noastre forțe, nu facem decât să pedalăm în gol. Când îl rugăm pe Domnul să participe la tot ceea ce facem, viețile noastre devin cu adevărat eficiente. Armele firești nu pot produce decât rezultate firești. În schimb, armele spirituale produc rezultate spirituale.

Credinciosul care se bucură din plin de viață este cel care îl recunoaște pe Domnul în toate compartimentele vieții sale, umblând în practică în deplină ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu.

Sub legea lui Moise omul acesta era răsplătit cu binecuvântări naturale.

Longevitate. Acest, om nu murea prematur, ci trăia până la adânci bătrâneți, putând să se bucure de bogățiile materiale pentru care a trudit.

Fericire. El se bucura de libertatea de a nu fi măcinat de discordii și lupte și de mulțumirea de a ști că fața lui Dumnezeu strălucește asupra sa.

Prosperitate. Lucrurile îi mergeau bine acestui om, el fiind protejat de calamitate, de pecingine, de secetă, de ciumă și de înfrângere.

Productivitate. Ca o viță rodnică de vie, soția sa îi năștea mulți copii. Ce frumos stăteau în jurul mesei, ca niște măslini - plini de sevă, vigoare și vitalitate.

În Dispensația Harului, credinciosul este deja binecuvântat în Cristos cu tot felul de binecuvântări cerești în locurile cerești (Efeseni 1:3). Dar, cum spune Williams, „credința poate spiritualiza binecuvântările materiale din această cântare, făcându-le reale și actuale.” Și mai de dorit decât o viață îndelungată pe acest pământ este viața Domnului Isus care să ne umple de energia Sa. Nici o fericire nu se compară cu aceea gustată de sufletul eliberat. Prosperitatea sufletului este cea mai bună prosperitate. Iar reproducerea spirituală întrece bucuriile fertilității fizice.

Ultimele două versete ale Psalmului ar putea fi citite ca o promisiune sau ca o rugăciune. Adoptând varianta din urmă, constatăm că ei îi cer Domnului să-Și binecuvânteze credincioșii din locuința Sa în lăcașul de închinăciune din Sion sau de pe tronul Său de la Ierusalim. Ei se roagă ca cei evlavioși să vadă prosperitatea Ierusalimului, câtă vreme vor trăi. Și se roagă ca pacea să fie peste Israel.

Psalmul acesta anticipează cu mult entuziasm binecuvântarea de care vor avea parte evreii pe plan personal și ca națiune când Regele Israelului Se va întoarce și va domni cu neprihănire.

Secerișul antisemitismului

Această Cântare a Treptelor recapitulează tratamentul de care a avut parte Israelul din partea numeroșilor săi inamici, după care îl roagă pe Domnul să aibă grijă ca agresorii aceștia să nu rămână nepedepsiți.

Încă din zorii istoriei națiunii Israel, evreii au fost greu încercați. De pildă, asupra lor în Egipt a fost un capitol neuitat de servitute și suferință în tinerețea națiunii. Cu toate acestea, dușmanul nu a reușit să-i extermine pe iudei. Poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna izbăvit din captivitate. Supraviețuirea evreilor constituie unul din cele mai mari miracole din istoria omenirii.

Suferințele lor au fost profunde și îndelungate. Stăpânii de sclavi ai Neamurilor i-au călărit și i-au asuprit ca un fermier ce-și ară ogrorul. Brazdele de pe spinările lor au fost pricinuite de cumplitele lovituri de bici ce le-au fost aplicate.

Dar Domnul, care este neprihănit, a intervenit la timp, tăind legăturile sau lanțurile cu care erau ținuți legați copiii Săi de asupritorii lor haini.

Dea Domnul ca antisemiții să fie de-a pururea dizgrațiați și alungați! Să nu aibă parte de nici un seceriș al binecuvântării! Mai degrabă să fie ca niște bulgări de țărână cu fire răzlețe de iarbă ce cresc pe acoperișurile plate ale locuințelor în Orientul Mijlociu! Pentru că nu posedă un sol adânc, acești bulgări nu pot să-și dezvolte rădăcini solide, fiind, prin urmare, arse de arșița soarelui. În realitate iarba se usucă înainte de a avea șansa de a se dezvolta. Secerătorul nu va reuși să strângă nici un mănunchi mai acătării, ca să nu mai vorbim de snopi.

Iarba de pe acoperișul caselor nu ar putea produce niciodată scena încântătoare a secerișului în cadrul căreia trecătorii le spun secerătorilor: „Fie binecuvântarea Domnului peste voi!”. La care secerătorii le răspund: „Vă binecuvântăm în numele Domnului” (vezi Rut 2:4). Cât despre dușmanii Israelului, să fie privați de orice deznodământ fericit, din pricina faptului că au arat atâtea secole de-a rândul înjugându-i pe evrei! Să culeagă ce-au semănat!

Din adâncimi

Cineva a afirmat că cea mai bună rugăciune se naște dintr-o imperioasă necesitate lăuntrică. În vremuri de propășire și liniște, rugăciunea stăruitoare este adesea înăbușită de lipsa oricărei îngrijorări. Dar atunci când suntem purtați încolo și-ncoace de furtunile vieții, știm cum să ne apropiem de tronul de har, cu rugăciuni fierbinți și insistente.

Rămân adesea uimit de adâncimile întristării și suferinței pe care le poate îndura ființa umană. Psalmistul trece aici printr-una din văile întunecate ale vieții. Ajuns la cel mai de jos nivel, nu mai are unde să meargă decât în sus. Și astfel strigătul său de ajutor se înalță din adâncimi către tronul din cer. El se roagă fierbinte ca să-i fie auzit glasul găuit de durere, ca Domnul să-l primească în audiență. Și, desigur, rugăciunea îi este ascultată, ca întotdeauna!

În mintea petentului necazurile prin care trecea erau oarecum legate de vreun păcat din viața sa - fie că așa stăteau lucrurile în realitate, fie că nu. În orice caz însă nu e deloc o idee rea să eliminăm orice păcat nemărturisit, ca pe o cauză posibilă a nenorocirii ce s-a abătut peste noi.

Dacă Domnul ar ține seama de fărădelegi, adică dacă le-ar contabiliza, făcându-ne pe fiecare dintre noi să achităm la zi contul, atunci situația ar fi cu adevărat fără nădejde. Dar, slavă Domnului, putem să-l fim pe veci recunoscători pentru faptul că este o cale prin care putem fi iertați. Este iertare pentru păcătosul vinovat și este iertare pentru sfântul care păcătuiește.

Prima este iertarea justițiară, adică iertarea acordată de Dumnezeu, Judecătorul și care se obține prin credința în Domnul Isus Cristos. Această iertare acoperă pedeapsa pentru toate păcatele - trecute, prezente și viitoare. Ea este posibilă din pricina lucrării încheiate a lui Cristos la Calvar; prin moartea Sa El a achitat plata, a suferit pedeapsa pentru toate păcatele noastre iar acum Dumnezeu poate să ne ierte fără plată, din pricina faptului că pretențiile Sale neprihănite au fost satisfăcute de înlocuitorul nostru.

A doua este iertarea părintească - iertarea pe care ne-o acordă Dumnezeu, Tatăl nostru. Ea se obține mărturisindu-l păcatele noastre și are ca rezultat restaurarea părtășiei cu Dumnezeu și cu familia Sa. Și această iertare ne-a fost cumpărată prin sângele lui Isus, vărsat pe cruce.

Un rezultat al iertării Sale este ca El să fie de temut. Când mă gândesc cât L-a costat pe El să-mi ierte păcatele, și când îmi dau seama că iertarea Sa este deplină, gratuită și eternă, faptul acesta mă umple de reverență, făcându-mă să-L respect, să mă încred în El, să-L iubesc și să mă închin Lui în veci.

Deși psalmistul nu a cerut iertare în mod direct, ea este negreșit sub înțeleasă în versetele 3 și 4. Dar când spune el în versetul 5 că-L așteaptă pe Domnul, el nu vrea să spună că așteaptă iertarea, deoarece este asigurat de ea din clipa în care mărturisește. Mai degrabă, el așteaptă pe Domnul, ca El să-l izbăvească din adâncimi. Uneori Dumnezeu răspunde la rugăciuni imediat. Alteori ne învață să așteptăm. Dumnezeu răspunde la rugăciune; uneori când inimile ne sunt slăbite, Ei le dăruiește copiilor Săi chiar darurile cerute de ei,

Dar adesea credința trebuie să învețe să-și însușească odihna mai profundă

Și să se încreadă în Domnul și când El nu poate vorbi;

Căci El, ce se cheamă iubirea, ne va trimite negreșit ce-i mai bun pentru noi;

Aștrii cerești se pot stinge, lanțurile muntoase putând și ele dispărea,

Dar Dumnezeu este adevărat, promisiunile Sale fiind sigure

Pentru cei ce le caută.

- Autor necunoscut

Astfel psalmistul a învățat să-L aștepte pe Domnul și să nădăjduiască în cuvântul Său, adică în promisiunea Sa că va auzi și va răspunde. Mai intens decât așteaptă străjerii să se ivească zorii, așa tânjește psalmistul de dor să vadă pe Domnul aducând lumină în ungherul său întunecos.

Dar versetele 5 și 6 au o aplicație mult mai largă, ce nu trebuie să ne scape. Ele exprimă dorința fierbinte a credinciosului din zilele noastre ca să vină mai repede ziua minunată a întoarcerii lui Cristos, când El își va strămuta biserica în cer. Nădejdea aceasta binecuvântată nu va rămâne nerăsplătită.

Ultimele două versete ale acestui psalm ar putea fi considerate drept mărturia psalmistului rostită după ce a primit răspuns la rugăciunea sa de izbăvire. După ce a dovedit credincioșii lui Dumnezeu pe cont propriu, acum el dorește ca și alții să aibă parte de această experiență. Și așa este întotdeauna: dacă cineva crede cu adevărat în ceva, nu va putea să nu spună și altora acest lucru. Prin urmare, Israelul este încurajat să nădăjduiască în Domnul. Trei sunt motivele ce ni se oferă: Mai întâi, îndurarea Sa e neschimbătoare. Apoi răscumpărarea Sa este nespus de bogată. Și, în fine, disponibilitatea Sa de a-L răscumpăra pe Israel din toate fărâdelegile sale este asigurată.

Psalmul a început cu scena adâncimilor de întristare, dar se termină cu mișcătoarea chemare la încredere în Dumnezeul pentru care nici o problemă nu e insurmontabilă, nici o dilema nu-i de nedelegat.

David n-a avut pretenția că ar cunoaște toate răspunsurile. Inima lui nu s-a semețit ca a unui nesuferit ce pretinde că le știe pe toate. Privirile nu i s-au înălțat prea sus, ca și când ar fi el ar fi egoistul intelectual desăvârșit. El și-a recunoscut limitele și nu i-a fost rușine să spună: „Nu știu.” El s-a mulțumit cu cunoștințele pe care le-a dobândit, lăsând tainele în mâna Domnului. De ce să-și muncească creierul cu lucruri prea mari, prea adânci pentru el? Mai degrabă, el l-a acordat lui Dumnezeu creditul de a înțelege lucrurile ce lui i-ar fi cu neputință să le pătrundă.

Atitudinea aceasta de încredere în înțelepciunea, iubirea și puterea lui Dumnezeu au adus sufletului său pace și liniște. A fost ca un copil înțărcat ce este alintat la sânul mamei sale. La început, pruncul țipă impacientat. Dar apoi vine ora alăptatului, când bebelușul se liniștește dintr-odată, relaxându-se în brațele mamei sale. Tot așa și noi putem să ne frământăm, căzând pradă tuturor frustrărilor și neliniștilor, încercând să înțelegem lucruri ce ne depășesc. Dar de îndată ce lăsăm întrebările fără răspuns pe seama lui Dumnezeu, sufletul nostru este eliberat din încheștarea neliniștii.

Psalmistul îi recomandă întregului Israel această atitudine de încredere în Domnul, după cum o face și A. W. Tozer, în cuvintele: „Nu uitați că este un privilegiu nespus de mare de a te putea minuna, de a contempla în tăcere, cu profundă încântare, Taina Supremă, șoptind apoi: «O, Doamne Dumnezeu, Tu știi!»

Rugăciune și promisiune

Există destul de multe divergențe în ce privește stabilirea identității autorului și evenimentului care a prilejuit acest psalm. Unul din punctele de vedere verosimile susține că a fost compus de către Solomon, când a adus chivotul legământului la locul ce i se cuvenea în de curând construitul templu de la Ierusalim. În acest caz, primele zece versete sunt rugăciunea lui Solomon, ca Domnul să descindă în Șechina (norul de slavă) și să locuiască deasupra chivotului. Versetele 11 și 12 reafirmă legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu David. Iar ultimele șase versete conțin promisiuni concrete din partea lui Dumnezeu ce corespund rugămintelor specifice formulate de Solomon.

Cererea cu care începe psalmul, ca Domnul să-și amintească favorabil toate necazurile îndurate de David nu se referă la greutățile care s-au ținut scai de el pe tot parcursul vieții sale, ci la experiențele fizice și emoționale de mare intensitate pe care le-a trăit pentru a pune bazele construirii templului, celui lăcaș în care să locuiască Dumnezeu pe pământ. Că așa stau lucrurile ni se explică în versetele următoare. Într-o ocazie nemenționată în alt loc din Scriptură David a încheiat un contract solemn cu Iehova în virtutea căruia el nu va intra în casa lui, nu se va culca în patul lui și nu va adormi până când nu va fi aranjat ctitorirea unei case pentru Domnul, un loc în care Cel Atotputernic al lui Iacob să poată locui. Jurământul acesta nu trebuie înțeles în sens strict literal, ci mai degrabă ca pe modul figurat al lui David de a spune că nu se va lăsa până ce nu va stabili un loc permanent în care să locuiască chivotul lui Dumnezeu. Știm că lui David nu i s-a îngăduit să construiască templul, din pricina faptului că a fost un om al războiului, dar a fost învrednicit să facă contribuții materiale însemnate de care fiul său, Solomon, avea să se folosească pentru a făuri templul. Desigur, Dumnezeu l-a răsplătit pe David pentru dorința sfântă de care a fost animat.

Versetele acestea par să fie o rememorare a celui timp când chivotul se afla la Chiriat, exprimând hotărârea lui David de a aduce chivotul la Ierusalim.

Versetul 6 este deosebit de dificil, întrucât pare să asocieze chivotul cu Efrata (Betleem), dar nu găsim nici o consemnare a faptului că chivotul s-ar fi aflat vreodată acolo. Redăm în continuare soluțiile propuse pentru soluționarea acestui aparent conflict:

1. Regele și oamenii săi au aflat prima oară unde se află chivotul pe când erau la Betleem, dar l-au găsit în cele din urmă la Iar, adică Kiriath-earim.

2. Efrata ar putea fi în realitate Efraim, referindu-se la reședința chivotului la Silo.
3. Efrata ar putea însemna Caleb Efrata (vezi 1 Cronici 2:24), iar nu Betleem. Conform acestei teorii, Caleb Efrata este identic cu Iaar (Iemn) din Kiriath-earim, care înseamnă „cetatea pădurilor.” Dacă așa stau lucrurile, atunci cele două propoziții din versetul 6 formează un paralelism, reprezentând una și aceeași localitate.

Iată, am auzit de el în Efrata, l-am găsit în ogoarele pădurilor.

În contextul procesiunii de transportare a chivotului sacru la Ierusalim, oamenii se bucurau nespun pentru faptul că se suiau la cortul lui Dumnezeu pentru a se închina la picioarele Sale. Chivotul a fost conceput ca așternut al picioarelor lui Dumnezeu, întrucât El era prezent în norul de slavă de deasupra sa.

În continuare ne este prezentată rugăciunea lui Solomon rostită cu prilejul dedicării templului (v. 8-10; cf. 2 Cronici 6:41,42). El îl roagă pe Dumnezeu să vină și să locuiască în Templu, transformând în realitate simbolismul chivotului. De asemenea Solomon solicită o spîță evlavioasă de preoți, pentru un popor copleșit de bucurie și pentru ca Domnul să continue să-și reverse bunătatea și îndurarea peste rege. Sintagma: „Unsul Tău” poate fi înțeleasă ca o referire la Solomon, dar în ultimă instanță și la Mesia.

Domnul îi răspunde la rugăciune, referindu-Se pe scurt la legământul davidic - un legământ necondiționat, în ce-l privea pe David, prin faptul că-i promitea tronul în perpetuitate și că acesta va fi veșnic ocupat de un descendent al său. Dar legământul era condiționat în privința urmașilor lui David, în sensul că depindea de ascultare. Astfel, deși Domnul Isus este descendent al lui David, fizic el nu este descendent al lui Solomon, ci al unui alt fiu al lui David, Natan (Luca 3:31).

Apoi sunt date răspunsuri concrete la cererile lui Solomon, după cum se poate vedea din următoarea comparație:

Scoala-te, Doamne, la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul puterii Tale! (v.8)	Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit (v.14)
Preoții tăi să se îmbrace în neprihanire (v. 9a)	Îi voi îmbrăca pe preoții ei cu mântuire (v. 16a)
Și sfinții Tăi să strige de bucurie (v. 9b)	Și sfinții ei vor striga de bucurie (v. 16b)
Pentru David, slujitorul Tău, nu întoarce fața Unsul Tău! (v. 10)	Acolo voi face să crească puterea lui David; voi pregăti o candelă pentru Unsul Meu... și coroana Lui va străluci pe El (v.17,18b)

În realitate Domnul răspunde cu prisosință, mult peste ceea ce ceruse Solomon. Remarcăm și promisiunea suplimentară a proviziilor îmbelșugate de hrană și pâinea pentru săraci (v. 15). Avem apoi promisiunea că preoții vor fi îmbrăcați cu mântuire, nu doar cu neprihănire (v. 16a). Avem promisiunea că sfinții vor striga de bucurie (v. 16b). Și promisiunea că dușmanii vor fi acoperiți de rușine (v. 18a).

Sensul versetului 17 este că în Ierusalim Dumnezeu va face să porceadă din David un Rege puternic (vezi Luca 1:69) și că a pregătit o candelă sau Fiu (vezi 1 Regi 15:4) pentru David, Unsul Său. Aceste promisiuni referitoare la o dinastie necurmată sunt împlinite în Domnul Isus Cristos.

Dușmanii lui Cristos vor fi acoperiți de rușine, dar Capul Său va fi încununat cu slavă și cinste.

Capul ce a fost cândva încununat cu spini este acum încununat cu slavă!

Diadema regală a Cerului împodobește Fruntea marelui nostru învingător!

- Thomas Kelly

Unitatea între frați este o privilegiu încântătoare! Dar unitatea nu presupune că toți trebuie să aibă absolut aceleași vederi, până la cel mai mic amănunt, în chestiuni de importanță fundamentală, ei sunt în deplin acord. În chestiuni de importanță secundară avem libertatea de a îmbrățișa opinii diferite. În toate lucrurile trebuie să fie un spirit de dragoste . Poate exista unitate, fără să trebuiască neapărat să avem și uniformitate. Suntem cu toții diferiți, dar asta nu ne împiedică să conlucrăm împreună. Toate măduarele trupului uman se deosebesc între ele, dar funcționează într-o minunată unitate, ascultând de cap. Poate exista unitate, fără să existe unanimitate. Dumnezeu nu a lăsat ca toți să trebuiască să fie de acord în chestiuni de importanță minoră. Este de ajuns dacă putem conveni asupra chestiunilor de bază. În toate celelalte privințe putem avea deosebiri de vedere, cu condiția ca acestea să nu ducă la dezacorduri, la sciziuni. Adevărații dușmani ai unității sunt gelozia, bârfa, vorbirea de rău (pe la spate), spiritul de cenzură și lipsa de dragoste.

Unitatea este ca parfumul înmiresmat ce s-a folosit pentru ungerea preotului Aaron (Exod 30:22-30), care a fost turnat pe capul lui, prelingându-se pe barba sa și apoi pe tivul robei sale. Această mireasmă a fost apreciată nu doar de preot, ci și de toți cei ce aflau în preajma sa. Untdelemnul sfânt pentru ungere reprezintă slujba Duhului Sfânt care coboară ca o mireasmă de miros plăcut asupra copiilor lui Dumnezeu când aceștia trăiesc fericiți împreună, făcând să se răspândească această aromă a mărturiei lor în zonele din jur.

Unitatea aduce înviore. „Este ca rouă Hermonului, care descinde asupra munților Sionului.” Psalmistul vede Muntele Hermon ca izvor al umezelii învioretoare pentru ceilalți munți de aproape și de departe. Iarăși, această imagine este un tip al Duhului Sfânt, care răspândește înviorearea provenită de la frații ce trăiesc în unitate până la marginile pământului. Nimeni nu va fi în stare să măsoare magnitudinea influenței pe care 6 pot exercita credincioșii ce umblă în părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții!

Ultima idee care se desprinde din acest psalm este că Domnul dăruiește binecuvântare acolo unde frații și surorile locuiesc împreună în unitate. Să luăm ca exemplu situația de la Rusalii. Ucenicii trăiau în armonie și în pace, uniți în rugăciune și așteptând promisiunea Duhului Sfânt. Deodată Duhul lui Dumnezeu a coborât peste ei în toată plinătatea Sa, după care ei au răspândit mireasma și înviorearea evangheliei în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.

Ni se arată că binecuvântarea este viața pentru veșnicie - afirmație ce poate fi înțeleasă în două moduri: Mai întâi, când există unitate între copiii lui Dumnezeu, ei înșiși se bucură de viață în sensul cel mai deplin al cuvântului. Dar lucrurile nu se opresc aici, ci ei devin canale prin

care se răspândește viața spre alții.

Veniți să-L binecuvântăm pe Domnul!

După încheierea programului obișnuit al activităților zilnice de la templul din Ierusalim, oamenii se întorceau la casele lor, dar erau preoți și leviți care vegheau pe tot parcursul nopții (1 Cronici 9:33), arzând tămâie, aducând mulțumiri și laudându-L pe Domnul (2 Cronici 29:11; 31:2). S-ar putea ca atunci când oamenii se retrăgeau de la templu, să fi cântat aceste două versete din cântare pentru preoți. Reiese clar că versetele se adresează slujitorilor Domnului ce-și desfășurau slujba la templu pe timp de noapte și că misiunea acestor oameni era de a-L binecuvânta pe Domnul și de a ridica mâinile spre lăcașul de închinăciune, în postură de rugăciune.

Răspunsul din versetul 3 este binecuvântarea preoților care invocă binecuvântarea lui Dumnezeu peste persoane individuale. Observați patru lucruri în legătură cu binecuvântarea:

Cel care binecuvântează - Domnul, Iehova, Dumnezeuul care-Și respectă legământul.

Măreția Sa - El a făcut cerul, și pământul.

Cel Binecuvântat - Să te binecuvânteze Domnul!

Locul în care se află cel ce binecuvântează - în Sion, unde se afla templul.

Motivul laudei

Primele două versete sună ca o chemare generală ca toți să-L laude pe Domnul și se adresează direct preoților și leviților, dar probabil și izraeliților și tuturor celor care se tem de Domnul (vezi v. 19,20).

Observați numeroasele motive pentru care trebuie să laudăm numele Său. El este bun. Nici o limbă creată, în timp sau în eternitate, nu va fi vreodată în stare să spună cât de bun este El. Tot ce putem face este să exprimăm realitatea și să-L adorăm. Numele Său este minunat. Mărețul har este cel care îi salvează pe păcătoșii nenorociți, ducându-i în slava eternă.

Domnul a ales Israelul să fie poporul Său. Alegerea suverană a lui Dumnezeu îl determină pe sufletul uimit să întrebe mereu: „Cum de te-ai îndurat tocmai de mine, Doamne?” Aceasta face din noi adevărații închinători!

Domnul este mare. Când Îl contemplăm în ipostaza de Creator, Susținător și Răscumpărător, resimțim îndemnul de a intona cântarea; „O, Doamne mare, când privesc eu lumea...”

Domnul nostru este suprem, mai presus de toți dumnezeii, adică mai presus de toți dregătorii și potențaii și mai presus de toți idolii. „Pe mantia Sa și pe coapsă avea scris un nume: REGE AL REGILOR ȘI DOMN AL DOMNILOR” (Apocalipsa 19:16).

El este Suveranul universului (v. 6). El face cum dorește în toate domeniile imaginabile. După cum s-a exprimat Arthur Pink:

Suveranitatea divină înseamnă că Dumnezeu este Dumnezeu, în fapt și în nume, că El este pe Tronul universului, conducând toate lucrurile, elaborând toate lucrurile „după sfatul voii Sale.”

El deține puterea absolută asupra naturii. Norii, fulgerele și vântul - oricât de formidabile ar fi - sunt supuse mâinii Sale atotputernice. Stephen Charnock spune: „Puterea lui Dumnezeu este ca El însuși: infinită, eternă, incomprehensibilă, neputând fi nici stăpânită, nici controlată, nici zădărnicită de nici o creatură.”

El a izbăvit Israelul din Egipt. Cea mai mare desfășurare de forță din istoria Israelului a fost zdrobirea lui Faraon prin intermediul plăgilor (care au culminat prin moartea întâilor născuți) și prin despărțirea apelor Mării Roșii.

El a înfrânt dușmanii Israelului, în îndurarea Sa, Dumnezeu a dăruit poporului Său izbândă asupra lui Sihon, Og și a națiunilor păgâne ce locuiau în Canaan.

El a dăruit Canaanul Israelului. Țara Canaan a fost dată ca moștenire celor care au scăpat din Egipt.

El este etern. Numele Său dăinuie în veac. Or, numele Său, desigur”, reprezintă tot ce este El. Faima Sa este veșnică, El fiind pomenit din generație în generație, în veșnicia veșnicilor.

El este drept și plin de compasiune. Putem să ne bizuim pe faptul că Dumnezeu își va răzbuna poporul și va avea milă de slujitorii Săi. Moise a cântat această cântare la Deuteronom 32:36, dar ea nu se va încheia niciodată.

El este superior idolilor. Simpla descriere a acestor dumnezei falși este de ajuns pentru a demasca toată deșertăciunea lor. Ei sunt confecționați din argint și aur, fiind, prin urmare, perisabili. Ei sunt creați de către om, fiind, în consecință, inferiori omului. Ei sunt muți, orbi și surzi, total lipsiți de viață. Și, cu tristețe trebuie s-o spunem, cei ce îi confecționează sunt ca ei - orbi din punct de vedere spiritual, surzi, muți și morți.

O atare contemplare a măreției lui Dumnezeu ne îndeamnă să-L binecuvântăm, adică să-L copleșim cu onoare, laudă, omagiu, închinare și mulțumire. Toată casa lui Israel să-L binecuvânteze! Toți cei ce slujesc ca preoți (casa lui Aaron) să-L binecuvânteze! Toți cei care au reverență pentru Domnul să-L binecuvânteze, ceea ce înseamnă că toate categoriile de oameni trebuie să-L laude. De aceea Israel va cânta când Mesia va reveni în Sion, domnind de la Ierusalim.

Binecuvântat să fie Domnul din Sion, care locuiește în Ierusalim! Lăudați pe Domnul!

Asta trebuie să spunem și să facem acum.

Marele Hallel!

Ceea ce-i conferă acestui Psalm caracterul unic este că al doilea rând din fiecare din cele douăzeci și șase de versete ale sale este un răspuns antifonal identic: „Ca și când un singur VEȘNIC nu ar fi de ajuns,” a scris Thomas Goodwin, „avem douăzeci și șase în acest psalm.”

Se știe că Marele Hallel era cântarea ce se înscria în celebrarea sărbătorilor Pesach și Roș Hașana, adică la evrei Paștele și Anul Nou. De asemenea era folosită de evrei în închinarea lor zilnică. Repetarea unei teme unice nu este deloc obositoare, reamintindu-ne că dragostea statornică a Domnului trebuie să fie mereu înaintea noastră și că subiectul iubirii noastre nu se va epuiza niciodată. Bunătatea, îndurarea, loialitatea și fidelitatea Sa nu vor înceta niciodată.

Chemarea la închinăciune

Introducerea ne cheamă să-l aducem mulțumiri Domnului pentru ceea ce este El și pentru bunătatea Sa intrinsecă. El este Iehova - Domnul care-Și respectă legământul. El este Dumnezeuul dumnezeilor - suprem peste toți dregătorii măreți ai universului. El este Domnul domnilor-suveran peste toți cei ce dețin poziții de conducere, fie îngeri, fie ființe omenești. Dar El nu este doar măreț, ci și bun - bun ca și Creator, Răscumpărător, îndrumător, Apărător și Purtător de grijă pentru ai Săi.

Creator

Bunătatea și îndurarea Sa se văd mai întâi de toate în marile minunății ale creației. Prin înțelepciunea Sa a făcut El minunata întindere a cerurilor. El a dat formă continentelor, ca și când acestea ar fi niște uriașe insule plutitoare. El a așezat minunații luminători pe cer: soarele, care ne dăruiește lumina zilei, luna și stelele, cu lumina tor diminuată, potrivită pentru ceasurile de odihnă ale omului.

Răscumpărător

Marele Creator mai este și Marele Răscumpărător. Pentru a-Și scăpa poporul de sub tirania egipteană, El a secerat floarea bărbaților Egiptului, după care i-a luat pe copiii Săi de mână și i-a condus spre libertate. Pentru a realiza acest lucru, El a trebuit să despice Marea Roșie în două, croind o cale prin mijlocul ei, pentru ca Israel să poată trece pe uscat de cealaltă parte. Israel a trecut cu bine de partea cealaltă, dar soldații lui Faraon au fost înghițiți de apele Mării Roșii care au revenit la loc, A fost o manifestare de neuitat a iubirii statornice a lui Iehova pentru poporul Său.

Îndrumător

Timp de patruzeci de ani, Dumnezeu i-a condus pe israeliți prin pustiul dezolant, în care nu existau nici șosele pavate, nici indicatoare rutiere și, desigur, nici hărți. Doar de Domnul au avut nevoie, El fiindu-le îndrumătorul și Călăuza lor de neegalat.

Apărătorul

Ba mai mult, Dumnezeu a luptat în locul lor. Când regele Sihon și regele Og au blocat înaintarea poporului evreu, Domnul i-a înfrânt cu desăvârșire, dându-i Israelului teritoriul lor.

Ajutor, Mântuitor, Purtător de grijă

În chip de rezumat, psalmistul îl preamărește pe Iehova pentru că este un așa minunat Ajutor, Mântuitor și Purtător de grijă. El Și-a adus aminte de Israel când poporul era redus la număr, lipsit de apărare și asuprit. El i-a scăpat pe israeliți din ghearele dușmanilor lor. El asigură cu credincioșie hrana tuturor ființelor vii.

Dumnezeul cerului

Prea de multe ori îl luăm pe Dumnezeu de-a gata, neprețuindu-L la justa valoare. Dar dacă am fi conștienți mereu de măreția Lui personală și de îndurarea Sa nemărginită, ne-am simți îndemnați să-i mulțumim tot mai mult.

Scriș după întoarcerea din robia babiloneană, Psalmul acesta privește în urmă la amărăciunea condiției de exilat, aflat departe de Sion. Ori de câte ori aveau timp liber, poate în ziua de sabbat, ei se adunau, pe malurile râurilor Babilonului ca să se roage. Și erau năpădiți de amintiri iar din ochi le curgeau lacrimi. Își aduceau aminte de Sion. Pentru ei Sionul a fost centrul spiritual al întregului pământ și centrul vieții lor. Ei și-au amintit de bucuria spirituală și momentele de înălțare pe care le-au resimțit cu prilejul adunărilor sfinte. Dar acum ei nu se mai puteau sui să se închine în Sion, lăcașurile sfinte aflându-se în mâinile întinate ale păgânilor netăiați împrejur. Privind râurile Babilonului, ei au văzut în acestea o imagine a propriilor lor râuri de lacrimi și întristare. După cum s-a rugat Ieremia: „Șuvoaie de apă îmi curg din ochi, din cauza prăpădului fiicei poporului meu" (Plângeri 3:48). Și din nou: O! De mi-ar fi capul plin cu ape, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plânge zi și noapte omorârea fiicei poporului meu! (Ieremia 9:1)

Ei își atârnaveră harpele pe ramurile sălcilor sau, cum s-ar spune, le puseseră pe raft. Cum puteau face altfel? Instrumentele muzicale erau acum de prisos. Cel puțin din punct de vedere omenesc, nu mai aveau motive să cânte. Or, fără cântare, instrumentele nu mai aveau ce acompania.

De multe ori stăpânii lor babilonieni îi rugau să le cânte din melodiile lor populare. Ca și când ar fi dorit să-i facă să sufere, îi rugau pe evrei să le cânte una din cântările lor fericite pe care le cântau în patria lor!

Ridicol! Evreii nu voiau să cânte. Nu doar pentru că aveau inimile amărâte, ci și pentru ca nu vedeau nici un rost în a cânta cântarea Domnului în țara unui popor păgân și idolatru. Ar fi însemnat să uite Ierusalimul. Pentru ei ar fi fost un gest de imoral să amestece lucrurile

Domnului cu lucrurile lumii. „Se constată că țara străinului și cântarea Domnului nu au ce căuta împreună," a scris F. G. Meyer.

Acum, după ce s-a întors în patrie, psalmistul exprimă hotărârea fermă, a poporului său de a face din Ierusalim centrul vieții lor - și desigur ne vom aminti că Ierusalimul îl reprezintă pe Domnul, care locuia acolo. Iar de s-ar întâmpla, prin absurd, ca vreodată psalmistul să nu mai aibă acest simțământ profund, instinctiv și inexplicabil de atașament față de Sion, atunci nu ar merita decât să i se usuce mâna dreaptă și să nu mai poată, mângâia coardele harpei cu ea. Da, dacă s-ar întâmpla ca Ierusalimul să nu mai ocupe locul întâi în inima lui, atunci psalmistul e de acord că limba ar trebui să i se lipească de cerul gurii, pentru ca să nu mai poată cânta străvechile cântări ale Sionului.

După ce a rostit blestemele de care s-ar cuveni să aibă parte dacă ar uita vreodată Sionul, psalmistul se ocupă în continuare de cei care au avut de a face cu distrugerea Cetății Sfinte. De pildă, fiii lui Edom, care i-au îndemnat pe invadatori să nu lase nimic în picioare, să distrugă cu desăvârșire Ierusalimul. „Radeți-î!" au strigat ei, „Radeți-î din temelii!". Să-și aducă Domnul aminte de perversa satisfacție pe care au resimțit-o ei la vederea dărâmării cetății!

A nu se uita Babilonul, acel asupritor plin de cruzime. Deși națiunea aceasta a fost instrumentul de care S-a folosit Dumnezeu pentru a-și pedepsi poporul, El nu i-a scutit pe babilonieni de răspundere pentru atrocitățile cumplite pe care le-au comis.

Mă mânasem pe poporul Meu, îmi pângărisem moștenirea și-i dădusem în mâinile tale. Dar tu n-ai avut milă de ei, ci ți-ai apăsât greu jugul asupra bătrânului (Isaia 47:6).

Și sunt plin de o mare mânie împotriva popoarelor care stau fără grijă; căci Mă mânasem numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire (Zaharia 1:15).

În mintea psalmistului nu era nici o îndoială cu privire la faptul că Babilonul va fi distrus, așa cum preziseseră profeții (Isaia 13:1-22; Ieremia 50:15, 28; 51:6, 36). Cei care au executat nimicirea au avut satisfacția de a fi instrumentele prin care i-a judecat Dumnezeu pe israeliți.

Ultimul verset al Psalmului este cel care ne pune cel mai mult în încurcătură.

Ferice de cine va apuca pe pruncii tăi și-i va zdrobi de stâncă!

Celor ce au fost crescuți cu învățăturile Noului Testament ce se opun violenței acest verset li se va părea probabil deosebit de aspru, răzbunător și lipsit de iubire. Adică de ce să fie copilașii nevinovați și lipsiți de apărare tratați atât de inuman? Ca răspuns la această întrebare, sugerăm următoarele:

Mai întâi, pornim de la premisa că versetul face parte din Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat verbal și plenar. Prin urmare, orice problemă care s-ar ivi rezidă în dificultatea noastră de a înțelege, nu în Cuvântul propriu zis al Domnului. În al doilea rând, distrugerea copilașilor Babilonului a fost prezisă cu claritate de Isaia:

Copiii lor vor fi zdrobiți sub ochii lor, casele le vor fi jefuite și femeile vor fi necinstite (Isaia 13:16).

Prin urmare, psalmistul nu face altceva decât să repete ceea ce Dumnezeu prezisese deja (cu excepția fericirii celor care execută sentința dată de Dumnezeu).

De asemenea să nu uităm că de multe ori copilașii nevinovați culegeau roadele păcatelor părinților lor (vezi Exod 20:5; 34:7; Numeri 14:18; Deuteronom 5:9). Nici un om nu este o insulă. Ceea ce face el va avea înrăurire asupra altora, fie în bine, fie în rău. Unul din efectele negative ale păcatului îl constituie faptul că, dacă e lăsat să-și ducă la capăt lucrarea, îi va prinde și pe alții în mreaja consecințelor sale.

În aceste pasaje imprecative, trebuie să subliniem din nou că purtarea și atitudinile acceptabile pentru cineva care trăia sub legea lui Moise, nu sunt însă acceptabile pentru creștinul care trăiește sub har. Domnul Isus a spus de fapt că așa stau lucrurile, în Predica-de pe Munte (vezi Matei 5:21-48).

Indiferent cum interpretăm versetul, aplicația spirituală este clară: Trebuie să ne purtăm cu asprime față de păcatele mici din viața noastră. Aceste lăstare trebuiesc retezate numaidecât, fiindcă dacă nu le distrugem, ne vor distruge ele pe noi. Iată ce sune C. S. Lewis în această privință:

Cunosc în lumea launtrică anumite lucruri care sunt ca niște bebeluși; pornirile infantile ale unor mici abateri pe care ni le permitem, ușoare resentimente, care pot deveni mai târziu dipsomanie sau ură înverșunată, dar care ne încântă și ne atrag cu glasul lor plângăreț, părănd atât de firave încât nu ne vine să ne împotrivim lor, de parcă a face acest lucru ar echivala cu a ne purta inuman față de animale. Ele încep prin a ni se văicări: „Eu nu cer mult, dar..." sau „sperasem măcar că..." sau „ai datoria să dai dovadă de puțină considerație." Împotriva tuturor copilașilor acestora atât de drăgălași (căprioarele sunt atât de gingașe, nu-i așa?). Psalmistul ne dă cel mai bun sfat: Lovește-i fără cruțare! Și binecuvântat este cel ce poate face acest lucru, deoarece una e să spui, și alta să încerci să faci acest lucru.

Mulțumirile lui David izvorăsc dintr-o inimă predată pe de-a întregul Domnului. Psalmistul nu se joacă cu cuvintele, ci îl binecuvântează pe Iehova din răspuțeri, cu toate fibrele ființei sale. Iar actul său de închinăciune nu este particular sau anemic, ci el cântă cu îndrăzneală înaintea dumnezeilor, adică înaintea regilor pământului. Termenul „dumnezei" în acest context ar mai putea avea sensul de „îngerși" sau „idoli," dar înțelesul primar este cel de dregători.

După datina evreilor cucernici, David s-a aplecat spre sfântul cort când s-a închinat (templul nu fusese încă ridicat - Termenul tradus prin templu (hekal) mai înseamnă și palat sau alt edificiu, inclusiv un cort; nu totdeauna înseamnă templul evreiesc). Apoi a preamărit numele lui Iehova, pentru dragostea și credințioșia Sa. Dragostea Lui este aceea care îl determină să ne dea: „Promisiunile Sale scumpe și nespuse de mari" și credințioșia Domnului este cea care ne asigură că fiecare din ele se împlinește.

„Căci Tu Ți-ai preamărit cuvântul Tău mai presus de numele Tău." Contextul ne arată că este vorba despre credințioșia cu care își împlinește Dumnezeu cuvântul, sensul fiind acela că El nu numai că a făcut ceea ce a spus că va face, ci chiar mai mult. De asemenea s-ar putea desprinde ideea că „în împlinirea abundență a promisiunii Sale (față de David) Dumnezeu depășise toate revelațiile pe care le făcuse în trecut despre Sine." Dacă versetul acesta se aplică la Cuvântul întrupat, atunci înseamnă, desigur, că Dumnezeu a preamărit pe Domnul Isus mai presus de orice altă manifestare a Sa.

Versetul 3 ne dezvăluie ce anume a prilejuit această izbucnire de laudă a psalmistului la adresa Domnului. Într-o zi când avea nevoie disperată, a strigat către Domnul și a primit imediat răspuns. O mare cantitate de tărie a fost turnată în sufletul său, fiindu-i alungată teama și dându-i-se curajul de a înfrunta pericolul.

Credințioșia lui Dumnezeu prin răspunsul acordat la rugăciunea lui David constituie o mărturie puternică pentru regii pământului. Aceștia știu ce a promis Dumnezeu, putând acum să vadă împlinirea profeției. Prin urmare, și ei recunosc cât de mare este slava lui Iehova. Ei își dau seama că deși Dumnezeu este Cel Preamărit, Lui nu-I este greu să Se coboare și să se intereseze cu toată atenția de oameni umili precum David, ținând însă în contul Său faptele celor răi, precum dușmanii lui David.

Ce minunat tablou! David înconjurat de vrăjmași de tot felul, de boli și necazuri, de primejdii, și totuși Domnul îl învrednicește să umble în siguranță ca și când toate acestea n-ar exista. Aceeași mână care îi lovește pe adversarii săi îl va păzi de năpastă.

Cu îndreptățită încredere, David afirmă: „Domnul va desăvârși ceea ce mă privește." (În traducerea GBV; „Domnul va sfârși ce a început pentru mine"). Este aceeași încredere pe care a exprimat-o și Pavel la Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare o va duce la capăt până în ziua lui Isus Cristos."

Lucrarea pe care a început-o bunătatea Sa, Brațul tăriei Sale o va termina; Promisiunea Sa este Da și Amin: Nici lucrurile viitoare, nici cele de acum. Nici toate lucrurile de jos, nici cele de sus Nu pot să-L facă să renunțe la planurile Sale sau să despartă sufletele noastre de dragostea Sa. - AugustM. Toplady

Da, iubirea Sa statornică dăinuie în veac și deși ni se permite să ne rugăm împreună cu David: „Nu uita lucrările mâinilor Tale," realitatea este că El nu poate uita niciodată, nici nu va uita nicicând.

Dumnezeu este atât de mare!

Dumnezeu este atât de mare! Nu este nici un lucru pe care să nu-l știe El. Nu e loc unde să nu fie prezent. Nu e vreun lucru pe care să nu-l poate face. Dacă oamenii se încapățânează să fie vrăjmași unui Dumnezeu atât de mare, atunci își merită din plin soarta. Asta e, în mare, esența meditației lui David din acest Psalm minunat.

Mai întâi, el începe cu atotștiința lui Dumnezeu: Dumnezeu știe totul. Nu este vreun lucru pe care să nu-l știe El. Deși nemărginit și slăvit este universul, El cunoaște istoria eternă a fiecărui bob de nisip. Dar aici avem cunoștința Sa cu privire la viața individuală a unei persoane. În 1985 s-a estimat că existau circa 5 miliarde de oameni în lume. Și totuși Dumnezeu este familiarizat cu fiecare dintre aceste ființe, în modul cel mai profund. El ne cunoaște în întregime. El ne-a căutat și ne-a cunoscut! Cuvintele și faptele, gândurile și motivele - nu este vreun lucru legat de noi pe care să nu-l cunoască El. El știe când ne așezăm să ne odihnim și când ne ridicăm să ne apucăm de diverse activități ale vieții. El știe ce gândim, ba chiar știe dinainte ce vom gândi.

El ne vede când umblăm și când stăm culcați. Cu alte cuvinte, El veghează în permanență asupra noastră. Nici una din căile noastre nu-l este ascunsă.

El știe ce vom spune, înainte de a rosti cuvintele respective. Viitorul, cât și trecutul îi sunt complet descoperite.

„Și nu există nici o făptură care să fie ascunsă de fața Sa, dar toate lucrurile sunt descoperite înaintea celui căruia trebuie să-l dăm socoteală" (Evrei 4:13). Și fiindcă ne cunoaște în mod atât de absolut și total nepătruns pentru noi, El poate să păzească în spate și în față. Întotdeauna, în orice timp mâna Sa este aplecată asupra noastră, ocrotindu-ne.

Cunoștința infinită a lui Dumnezeu ne uluiește, fiind prea mare pentru ca mintea noastră s-o poată pricepe. Creierul nostru uman este suprasolicitat când este vorba să înțeleagă această complexitate. Este prea înaltă pentru cunoașterea noastră. Dar când ajungem la marginile capacității noastre de a înțelege, nemaiputând înainta, putem să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu, închinându-ne în fața imensității cunoașterii Sale!

Nu numai că Dumnezeu este atotștiutor, ci și atotprezent! El este omniprezent. Se află în orice moment în orice loc și în orice timp. Dar omniprezența lui Dumnezeu nu e totuna cu panteismul, acea învățătură conform căreia creația ar fi chiar Dumnezeu! Biblia ne învață că Dumnezeu este o Persoană separată și distinctă de creația Sa. Există vreun loc în care omul să poată să se sustragă prezenței lui Dumnezeu? Să presupunem că omul s-ar sui în cer. Oare ar putea el să-L evite pe Dumnezeu? Desigur că nu! Cerul este tronul lui Dumnezeu (Matei 5:34). Chiar dacă și-ar face culcușul în Șeol, adică în acea stare lipsită de trup, și acolo L-ar găsi pe Domnul.

„Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginile mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține." Sintagma „aripile zorilor" este o aluzie la razele soarelui de dimineață care scaldă zarea de la răsărit la apus cu viteza de 300.000 de kilometri pe secundă. Chiar dacă ne-am putea deplasa într-un colț al universului, cu viteza luminii, am constata că și acolo este Domnul, așteptând să ne călăuzească și să ne susțină.

Apropo, versetele 9 și 10 sunt uimitor de armonizate cu epoca zborurilor cu avioane supersonice în care trăim. Nu voi uita niciodată cum mi-a vorbit Domnul prin această minunată promisiune pe când mă pregăteam să încep o lucrare de proporții în anul 1969. Numeroasele avioane cu reacție la bordul cărora am zburat erau ca aripile zorilor, ducându-mă literalmente până la marginile pământului. Dar în tot timpul am avut simțământul prezenței și ocrotirii Domnului, indiferent de viteza cu care călătoream sau distanțele pe care le parcurgeam. Prin urmare, luați pentru dumneavoastră această promisiune, însușiți-o și împărtășiți această experiență cu frații și surorile care călătoresc pe calea aerului.

Dacă cineva ar dori ca întinericul să-l poată ascunde de fața lui Dumnezeu, s-ar înșela, neputând găsi refugiu în beznă. Noaptea nu poate opri prezența lui Dumnezeu. Întinericul nu e întineric pentru El. „Noaptea strălucește ca ziua; întinericul și lumina sunt totuna pentru Tine.”

Este cu neputință să poți scăpa de Dumnezeu. După cum s-a exprimat Pascal: „Centrul Său este pretutindeni; circumferința Sa nu e nicăieri.”

Iată dar omniprezența lui Dumnezeu. Acum David se ocupă de puterea și dibăcia Sa, alegând din măreția atotputerniciei divine procesul zămislirii unui prunc în pântecele mamei sale. Într-o fărâmă de materie apoasă, mai mică decât punctul de pe această literă „i” toate trăsăturile cu care va fi înzestrat copilul sunt programate - culoarea pielii, a ochilor și a părului, fizionomia feței, capacitățile sale naturale. Tot ce va fi copilășul pe plan fizic și mental se află în acest germen din oul fertilizat. Din el se vor dezvolta 60 de bilioane de celule, 100 de mii de mile de fibră nervoasă, 60 de mii de vase ce transportă sângele în toate colțurile organismului, 250 de oase, ca să nu mai vorbim de încheieturi, ligamente și mușchi.”

David descrie formarea fătului în cuvinte de mare sensibilitate și frumusețe: „Tu mi-ai întocmit rărunchii; Tu m-ai țesut în pântecele mamei mele.” Da, Dumnezeu ne-a întocmit rărunchii, fiecare fiind o capodoperă a ingineriei divine. Gândiți-vă, de pildă, la capacitatea creierului de a înregistra fapte, sunete, mirosuri, imagini, senzații tactile, durere; apoi capacitatea sa de a rememora; puterea sa de calcul; aparent infinita sa abilitate de a lua decizii, și de a rezolva probleme.

Și apoi Psalmul spune că Dumnezeu ne-a țesut în pântecele mamei noastre. Asta descrie foarte adecvat minunata alcătuire a mușchilor, tendoanelor și ligamentelor, a nervilor, a vaselor sanguine și a oaselor corpului uman.

David izbucnește în exclamații de laudă la adresa Domnului. Gândindu-se apoi la om, coroana creației lui Dumnezeu, psalmistul mărturisește că nu are cum să-l descrie decât să spună că a fost făcut în mod înfricoșător și admirabil. Cu cât medităm mai profund la minunățiile corpului uman, la ordinea și complexitatea sa, la frumusețea, la instinctele sale la factorii genetici - cu atât mai mult ne întrebăm cum este posibil ca o persoană cu pregătire în biologie să nu fie credincioasă în Creatorul nemărginit.

Din nou, psalmistul revine la perioada zămislirii sale în pântecele mamei lui. Observați că acum vorbește la persoana întâi singular când se referă la embrion sau făt. Potrivit concepției biblice, personalitatea ființei umane există înainte, de momentul nașterii, drept care, cu excepția unor cazuri extrem de rare motivate de circumstanțe medicale grave, avortul este o crimă de omucidere.

David a fost conștient de faptul că Dumnezeu l-a cunoscut în întregime, de la bun început. Oasele sale nu au fost ascunse de Dumnezeu când David a fost creat într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Desigur nu e vorba aici de zonele subterane, deoarece nici o creatură nu ia ființă acolo. Mai degrabă, în context sintagma se referă evident la pântecele mamei. Găsim o expresie similară la Efeseni 4:9, unde se spune că Cristos a coborât în părțile mai de jos ale pământului. Din nou, în acel context este vorba despre faptul că Domnul a pătruns în lume prin anticamera pântecelui fecioarei, ideea subliniată: fiind aceea a întrupării Sale.

Când psalmistul se referă la substanța sa neformată, el utilizează un cuvânt care înseamnă învelit sau împachetat. Barnes și alți comentatori cred că termenul este o referire la embrion sau făt, „unde toate măduarele organismului sunt înfășurate sau încă nedezvoltate; adică, înainte de a îmbrăca forma lor distinctă și proporțiile caracteristice.” Chiar și în acea fază preliminară a existenței sale, ochii lui Dumnezeu au privit asupra minunatului bard al Israelului. Și în cartea lui Dumnezeu toate zilele vieții lui David au fost consemnate de Arhitectul divin înainte de momentul istoric în care David a anunțat sosirea sa pe lume, scoțând primul scâncet de nou-născut.

Psalmistul se gândește la modul minunat în care Dumnezeu a planificat crearea duhului său, a sufletului și a trupului său. Ce scumpe sunt gândurile Sale - atenția deosebită pe care o acordă El până și celor mai mici amănunte. Andrew Ivy spune: „Aproape fără nici o excepție, fiecare celulă își cunoaște rolul în transmiterea designului și scopului ei, pentru bunăstarea întregului organism.”

„Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.” Mi se pare că psalmistul se referă aici la momentul nașterii sale. În versetele precedente (13-18a) el a evidențiat apropierea lui Dumnezeu față de el în timpul celor nouă luni premergătoare nașterii. Dar chiar și după ce s-a născut, imaginea nu se schimbă, Domnul fiind în continuare alături de el, susținându-l, ocrotindu-l și călăuzindu-l. Psalmistul definește nașterea sa ca pe o trezire sau cum am spune noi „când a văzut lumina zilei.”

După ce a contemplat atotștiința, omniprezența și atotputernicia lui Dumnezeu, psalmistul se gândește la acei oameni mărunți care îndrăznesc să l se împotrivescă și conchide că își merită pedeapsa. Aproape sigur cineva va obiecta față de rugăciunea lui David din versetele 19-22, ca neavând un ton creștin corespunzător. Și va protesta, spunând că psalmistul este stăpânit de un duh de judecată, incompatibil cu dragostea divină. În ce mă privește, eu consider că dragostea lui Dumnezeu a fost subliniată în mod cu totul disproportionat față de sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu. Da, e adevărat că Dumnezeu este dragoste, dar prin asta n-am afirmat întreg adevărul, dragostea lui Dumnezeu fiind doar unul din atributele Sale. Mai mult, faptul că Dumnezeu este dragoste nu înseamnă că este incapabil de a urî, cum reiese din următoarele texte: „sufletul Său îl urăște pe cel ce iubește violența” (Psalmi 11:5); apoi Dumnezeu îi urăște pe toți cei ce fac rău (Psalmi 5:5); El urăște ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care concepe planuri rele, picioarele ce se grăbesc să alerge la rău, un martor mincinos, după cum El îl urăște pe omul ce seamănă discordie între frați (Proverbe 6:16-19).

Sa luăm aminte la atenționarea lui Edward J. Young:

Înainte de a-l condamna pe David pentru rugăciunea sa, bine ar fi dacă am observa că și noi înșine ne rugăm la fel, ori de câte ori rostim rugăciunea „Tatăl nostru,” spunând: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta!” Venirea împărăției lui Cristos va fi precedată de nimicirea vrăjmașilor Săi. Prin urmare, a ne ruga pentru împlinirea .venirii împărăției lui Cristos înseamnă a ne ruga și pentru nimicirea dușmanilor Săi. David nu se sfiiește să spună că tânjește de dor după acel timp în care Dumnezeu îi va ucide pe cei răi, în care oamenii setoși de sânge vor fi opriți pentru totdeauna de a-l mai hărțui (v. 19). Aceștia sunt oamenii care, îl sfidează cu nerușinare .pe Domnul Dumnezeu, care se semețesc împotriva Sa cu intenții rele.

Ora lui David pentru acești oameni nu a fost o chestiune de răcă personală. Indignarea psalmistului a fost cauzată de faptul că acești oameni îl urau pe Dumnezeu și se răzvrăteau împotriva Celui Preaînalt. Râvna lui pentru onoarea Domnului l-a determinat să-i urască pe. acești

oameni cu o ură desăvârșită și să-i socotească drept inamicii săi personali. Prin asta el ne amintește de Domnul - Isus, a cărui râvnă pentru casa Tatălui Său l-a determinat să-i izgonească pe schimbătorii de bani din templu. „Coardele harpei lui David au fost coardele inimii lui Isus.” Din nou Young explică:

David a urât, dar ura sa a fost ca ura lui - Dumnezeu, izvorând nu din emoții rele, ci din dorința sinceră și fermă ca planurile lui Dumnezeu să fie duse la îndeplinire și răutatea să piară. Dacă David nu ar fi urât, asta ar fi însemnat să dorească înaintarea răului și însăși prăbușirea lui Dumnezeu. Este bine să avem mereu în vedere aceste gânduri, când ne gândim la natura urii lui David.

Psalmul se încheie cu o rugăciune adecvată pentru copiii lui Dumnezeu din toate timpurile - rugăciune ce nu va pieri atâta timp cât există sfinți păcătoși pe acest pământ. În rugăciune David cere ca Atotputernicul Dumnezeu să-i cerceteze inima cu de-amănuntul: și să-i cunoască gândurile și anxietățile. Îl roagă să demaște orice cale rea, pentru ca să poată fi mărturisită și iertată. Și, în fine, îl roagă să-l conducă pe calea eternă. Nu este provocarea unei persoane ce-și afirmă nevinovăția sau neprihănirea proprie, ci mărturisirea unuia care se afla în prezența Domnului, fiind profund conștient de păcătoșenia sa. El realizează că nu cunoaște toate nelegiuirile sale, drept care dorește ca Domnul să i le indice, pentru ca să se poată ocupa de ele cum se cuvine.

Din mâinile celor răi

David începe cu o rugăciune, cerând să fie izbăvit de defăimările vrăjmașului. Oameni răi îl vorbeau de rău, persoane violente urzeau tot felul de planuri mârșave împotriva sa. Ei erau hotărâți să nu se lase până când nu vor stârni un război. Limbile și le-au ascuțit iar de sub buze le picura otravă nimicitoare.

Dar psalmistul avea nevoie de ocrotire și față de cursele vrăjmașului. Oamenii aceștia răi erau maeștri în arta uneltirilor, pricepându-se de minune să-i întindă capcane ca să-l prindă. Ei au întins o mreajă ca să-l imobilizeze. Apoi au presărat momeli și ademeniri pe tot drumul.

De asemenea, psalmistul avea nevoie de protecție în fața tentativelor lor de asasinare, ceea ce l-a determinat să se apropie de Dumnezeu în angajament - „Tu ești Dumnezeul meu.” În rugăciune - „Ascultă-mi glasul cererilor mele.” în biziure pe Domnul - „O, Doamne Dumnezeu, tăria mântuirii mele.” în recunoștință - „Tu mi-ai acoperit capul” (ca și cu un coif) „în ziua bătăliei.” în pledoarie - „Nu le acorda, Doamne, celor răi dorințele lor; nu lăsa să propășească planurile lor rele.”

Această ultimă rugămintă înseamnă: ”Nu-l lăsa pe cel rău să facă ceea ce și-a pus în gând împotriva mea. Nu lăsa, Doamne, să se înțeleagă că ar fi părtaș la acest complot rău împotriva mea, doar prin faptul că ai îngăduit să se petreacă.” Știm că Dumnezeu nu ar acorda niciodată ajutor și nu ar avea nimic de a face cu nici o formă de răutate, dar ideea care se desprinde de aici este că simpla tolerare a ei ar putea părea un semn de aprobare din partea Sa.

În continuare psalmistul se roagă să intervină o răsturnare de situație, ca lucrurile pe care le-au plănuit aceștia împotriva sa să se întoarcă împotriva lor, să cadă asupra capetelor lor trufașe, ca peste ei să se abată o ploaie de cărbuni aprinși, să fie aruncați în carcere fără nici o posibilitate de scăpare. El se roagă să-i fugă pământul de sub picioare celui bârfitor, să se abată neîntârziat nenorocirea peste omul violent.

Psalmul se încheie cu încrederea plină de seninătate în Domnul cel neprihănit. Orice s-ar întâmpla, David știe că cei drekți vor învinge - că Domnul este de partea celor oropsiți și sărmani. Iar cei neprihăniți nu vor duce niciodată lipsă de motive să-l mulțumească Domnului pentru ajutorul Său. Cei drekți vor locui în prezența Sa pe veci și asta va face ca toate suferințele vieții să pară ca niște simple împunsături de ac.

Chiar la începutul psalmului, David se roagă să fie ascultat și bine primit. În timp ce glasul său plin de jale se ridică spre cer, el cere ca Domnul să-i vină degrabă în ajutor și să ia aminte la rugăciunea sa.

Versetul acesta este de o frumusețe rară, psalmistul cerând ca rugăciunea sa să fie plăcută înaintea lui Dumnezeu, de o mireasmă aleasă, ca tămâia iar ridicarea mâinilor sale în rugăciune să aibă același impact la Domnul ca jertfa de seară.

În continuare David trece de la general la concret. Prima sa preocupare este ca să fie păzit de vreo părtășie cu oamenii răi, și în faptă, și în cuvânt. El cere să fie postat un paznic la gura lui, ca să nu-i scape din gură nici un cuvânt rău, ca ușa buzelor sale să fie păzită să nu rostească vorbe ce ar aduce vreo ocară numelui Domnului. Apoi mai cere o inimă eliberată de vreo complacere sau colaborare cu oamenii stricați ce practică fapte rele. El nu vrea să aibă parte de nici unul din avantajele lor, oricât de atrăgătoare sau ispititoare i s-ar părea acestea.

Sugestiile, criticile și muștrările prietenilor evlavioși sunt primite cu dragă inimă de oamenii cu scaun la cap. Adesea nu ne vedem greșelile cu aceeași claritate cu care ni le văd alții. Numai cei care au o reală simpatie pentru noi, cărora le pasă de noi sunt gata să ne arate defectele și așa-numitele „puncte oarbe.” Făcând astfel, ei dau dovadă de bunătate față de noi, cuvenindu-se să le mulțumim ca pentru un medicament bun pe care ni l-au pus la dispoziție.

Căci rugăciunea mea încă este împotriva faptelor celui rău.

Aici asistăm la o trecere bruscă de la tema anterioară, dar sensul pare să fie că David continuă să se roage ca planurile criminale ale oamenilor răi menționați în versetul 4 să nu izbutească. Darby traduce această propoziție astfel: „căci rugăciunea mea este totuși [pentru ei] în calamitățile lor.” Aici ideea pare să fie că el se roagă pentru cei ce-l muștră cu blândețe când se abate peste ei nenorocirea. Unii interpretează versetul în sensul că psalmistul s-ar ruga pentru vrăjmașii săi în calamitățile acestora, dar o atare atitudine creștină plină de mărinimie pare să fie contrazisă de versetul 10.

Judecătorii lor sunt aruncați de pe versanții stâncii și ei aud cuvintele mele, căci ele sunt dulci.

Prin „judecătorii lor” se înțelege probabil aici capii răutăților, șefii acestei Mafii sinistre. Când aceștia își vor primi plata cuvenită, având parte negreșit de pierzare, restul păcătoșilor își vor da seama că David a grăit adevărul.

Oasele noastre sunt împrăștiate la gura mormântului, ca atunci când s-a arat peste el.

Aici se pare că asistăm la o trecere de la tema dușmanilor Israelului la israeliții propriu-ziși. Persecuțiile de care au avut ei parte sunt asemănate cu pământul brăzdat. Acum după toate nenorocirile ce s-au abătut peste ei, se pare că n-au mai rămas decât schelete, iar Șeolul și-a deschis larg gura să le devoreze oasele. Asta ne duce cu gândul la viziunea profetului Ezechiel referitoare la oasele uscate, ce reprezintă, desigur, Israelul (Ezechiel 37:1-14).

În ultimele trei versete, psalmistul se roagă să fie izbăvit iar dușmanii să-și primească răsplata cuvenită, încrederea sa este numai în Domnul, singurul în care și-a pus nădejdea să fie izbăvit și apărut. Prin urmare, el cere să fie izbăvit de cursele ce i-au fost întinse cu atâta dibăcie de cei răi și ei înșiși să cadă în cursa ce i-au întins-o.

Nimănui nu-i pasă

Urmărit de dușmanii săi, părăsit de prieteni, ascuns într-o peșteră - iată unde îl găsim pe David la începutul acestui psalm.

El se roagă cu glas tare - chiar dacă este singur. Strigătele și apelurile acestui om părăsit răsună cu putere în peștera pustie. David își varsă durerea inimii înaintea Domnului - nu că ar fi mânios sau plin de resentimente, ci dorește să-l spună Domnului tot necazul ce s-a abătut asupra sa, toată amărăciunea ce i-a cuprins inima. Este o mare mângâiere pentru el să știe că atunci când l-au părăsit puterile, Iehova nu l-a uitat, că știe prin ce trece.

Un factor major în această tristă odisee a psalmistului este primejdia constantă a unui atac din partea vrăjmașilor săi, gata mereu să-i întindă o cursă prin locurile prin care cred ei că va trece David. Când se uită în dreapta, adică spre locul din care speră să-i vină un ajutor, un apărător, constată că nu e nimeni care să-l ajute. Toți par total nepăsători fața de nevoia sa disperată. Nimănui nu-i pasă de viața sa. E sfâșietor strigătul acesta: „Nimănui nu-i pasă de sufletul meu” - o groaznică înfierare a societății egoiste și depersonalizate și poate împotriva bisericii adormite din zilele noastre.

Dar dacă nu există nici un refugiu pe plan omenesc, el se poate întoarce spre Domnul, găsind un adăpost ce nu dă greș, o binecuvântată parte pe pământul celor vii. Așadar David îi cere Domnului să-i vină în ajutor și să-l scape degrabă pentru că se află la capătul puterilor. Cei ce-l urmăresc dețin balanța puterii; prin urmare, el are nevoie ca Domnul să facă să încline balanța în favoarea sa. Când Iehova îl va izbăvi din închisoarea exilului și a necazului, David își va manifesta din plin recunoștința. De asemenea credincioșii vor face cerc în jurul său, felicitându-l și mulțumind împreună cu el pentru că Domnul s-a îndurat de el. Cum spune Clarke: „Cei ce nu ne pot ocroti în necazul nostru ne pot felicita, ulterior, în triumful nostru.”

O cerere generală să fie primit în audiență. „Ascultă-mi Doamne rugăciunea, pleacă-Ți urechea la cererile mele!” Nu se constată nici o sfială aici în formularea cererilor, dar observăm o mare varietate. David îl roagă pe: Dumnezeu să-i răspundă în credințioșia Lui (la făgăduințele Sale) și în neprihănirea Sa (adică pentru că e drept ca Dumnezeu să-l apere pe slujitorul Său lipsit de apărare).

Penitența. El nu dorește ca Dumnezeu să se poarte cu el după justiția Sa, deoarece asta ar fi un mare dezastru. Toți suntem păcătoși. Nimeni nu poate să producă de unul singur neprihănirea cerută de Dumnezeu. Prin urmare, omul trebuie să se arunce asupra harului lui Dumnezeu. Când ne apropiem de El cu pocăință, recunoscându-ne păcatele și acceptându-L pe Cristos cape Cel care ne mântuiește de păcat, Dumnezeu ne acordă neprihănirea Sa, ne-o trece în cont iar în Cristos suntem făcuți apți pentru cer.

Criză acută. Situația este disperată. Dușmanul l-a urmărit pe psalmist fără - încetare. El se simte doborât la pământ. Torționarii săi l-au obligat să trăiască izolat, în întuneric, să se ascundă, să se ferească de oameni, departe de toți, singur cuc, uitat și părăsit ca un vechi cadavru în cavou.

Disperare. El se teme că va da bir cu fugiții, că nu va mai putea merge mai departe. Duhul său este gata să se dea bătut iar inima îi este amorțită de durere.

Reminiscențe. Psalmistul se duce cu gândul înapoi la zilele când Dumnezeu lucra din plin în viața sa, izbăvind-l atât pe el, cât și pe poporul Israel. Unde s-au dus zilele acelea?

Stăruință. Sinceritatea și ardoarea rugăciunii sale reies și din postura sa: - cu mâinile ridicate spre cer, implorând mila lui Dumnezeu.

Intensitate. El tânjește de dor după Dumnezeu, ca un pământ uscat ce așteaptă cu ardoare ploaia binecuvântată.

Urgență. Domnul trebuie să-l vină degrabă în ajutor, pentru că altfel nu știe cât va mai rezista.

Solicitarea bunăvoinței divine. Dacă Domnul Și-ar ascunde fața, fie pentru că S-a mâniat pe David, fie pentru că nu l-ar mai interesa persoana sa, asta ar însemna pentru psalmist curată moarte.

Rugămintea să aibă parte de mila și îndurarea Domnului. Psalmistul tânjește de dor să-L audă pe Dumnezeu vorbindu-i cu cuvinte pline de iubire și siguranță „dis-de-dimineată” - adică fără întârziere.

Rugăciunea pentru călăuzire. Bine a spus cineva că acesta ar putea fi luat de toată lumea ca moto al vieții: „Fă-mă să aud dis-de-dimineată bunătatea Ta, căci mă încred în Tine; arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul.” Este imposibil să ajungem la liman fără călăuzirea divină. Pur și simplu nu cunoaștem calea, nu știm ce este mai bun pentru noi. Numai o viață călăuzită de Dumnezeu poate avea eficacitate și savoare.

Cererea de izbăvire. Amenințarea dușmanilor săi îl face pe David să strige către Domnul să-l scape și să-l izbăvească. El nu s-a bizuit pe nimeni altul, n-a căutat eliberare de la alții, ci numai de la Domnul, drept care această încredere unică în Domnul formează miezul cererii sale.

Cere să i se dea învățătură. Psalmistul nu dorea doar să cunoască voia lui Dumnezeu (v, 8b), ci voia să aibă și o inimă instruită să asculte de acea voie. La urma urmelor, Dumnezeu era Dumnezeul lui și ce poate fi mai nimerit pentru o făptură decât să se supună Creatorului ei?

Rugăciunea pentru o cărare netedă. Toți avem suișurile și coborășurile noastre în viață, dar se pare că nu toți am avut parte de un drum atât de accidentat ca cel al lui David. Dorința lui în acest punct este ca bunul Duh al Domnului să-l conducă printr-un teren mai neted, mai eliberat de formele extreme de pericol și dezastru la care fusese până acum expus.

Rugăciunea pentru ocrotire. Legând propria sa ocrotire de slava lui Dumnezeu („Pentru Numele Tău”), psalmistul recurge la unul din cele mai puternice motive menite să determine intervenția mâinii și inimii Celui Atotputernic. În același mod el citează dreptatea lui Dumnezeu ca motiv pentru izbăvirea sa din necaz. Este o rugăciune puternică!

Dușmanii săi să primească ce merită. În fine el îi cere lui Dumnezeu ca El să-i caute și să-i distrugă pe dușmanii săi, arătându-și astfel îndurarea față de el. Dacă aceste lucruri - nimicirea și îndurarea - ni se par elemente ireconciliabile, să nu uităm că: nimicirea celor răi este un serviciu adus universului, tot așa după cum arestarea și pedepsirea unui tâlhar este un act de caritate în folosul societății, al omenirii și după cum orice închiisoare este o deopotrivă o manifestare a îndurării, dar și a justiției - îndurare pentru societate în general și justiție pentru infractori.

Ultimul apel al lui David se întemeiază pe faptul că este slujitorul lui Iehova, că este de partea Domnului, că-L slujește pe Domnul. Numai dacă dușmanii lui vor fi îndepărtați crede el că va putea continua.

Oamenii fericiți

Deși Psalmul acesta este, în mare parte, format din extrase luate din alți Psalmi, însăilarea acestor pasaje nu s-a făcut la întâmplare, ci este marcată de continuitate.

Mai întâi, David îi dă cinste lui Dumnezeu recunoscând că El este împlinirea tuturor nevoilor sale în bătaia vieții. Domnul este cel care îi dăruiește dibăcie și dexteritate în confruntările sale cu inamicul. Domnul este Stânca lui, binefăcătorul său, cetățuia sa, Salvatorul său, scutul său, turnul lui de scăpare și biruința sa. Ce i-ar mai lipsi, ce ar mai putea dori?

În lumina măreției lui Dumnezeu, omul este cu totul insignifiant. Este o minune faptul că Dumnezeu îl bagă în seamă pe om, care este la fel de trecător ca o suflare într-o zi geroasă, ca o umbră care trece. Aceasta e realitatea în cazul întregii omeniri, dar poate că David se gândește aici în mod special la dușmanii săi.

Asta îl determină pe David să se roage să vină clipa în care Dumnezeul invincibil să pornească la atac împotriva acestor dușmani insignifianți. Dar cum va putea el descrie sosirea Dumnezeului nevăzut? Singurul mod în care va putea s-o facă este să schițeze una din acele maiestuoase teofanii în care toată natura este zguduită iar universul este convulsionat. Cerurile se apleacă, când coboară Dumnezeu. El atinge munții și aceștia se prefac în vulcani fumegând. Fulgerele brăzdează bolta cerească în fața Celui Atotputernic. Apoi, după ce vrăjmașul a fost pus pe fugă și dezorientat, Dumnezeu Se apleacă și-l scapă pe. David din talazurile învolburate ale vieții, cu necazurile ce-i dau târcoale. Îl izbăvește din mâna invadatorilor străini ce sunt niște mincinoși nerușinați, care-și ridică mâna dreaptă pentru a rosti minciuni, mai degrabă decât pentru a confirma prin acest gest adevărul.

Ca urmare a izbăvirii sale, psalmistul îi va cânta Domnului o cântare nouă. Cu harpa cu zece coarde el îl va preamări pe Cel ce l-a scăpat de sabia ucigașă a inamicilor străini - de oamenii aceștia care nu știu decât să mintă, chiar când li se cere să spună adevărul sub prestare de jurământ.

Când regele va fi fost izbăvit de aceste elemente subversive, regatul său va avea parte de condițiile ideale descrise aici. În fapt aceste condiții nu-și vor cunoaște împlinirea deplină decât atunci când va reveni Domnul, zdrobind orice rebeliune și stabilindu-Și Domnia de o Mie de ani. Mai întâi, se va manifesta binecuvântarea unor familii restaurate, pătrunse de o nouă .vitalitate. Fiii vor fi sănătoși, integri și frumoși, ca niște plante sănătoase și viguroase. Fetele vor fi frumoase și prezentabile, ca stâlpii sculptați dintr-un palat.

Apoi va exista un mare belșug pe planul agriculturii. Hambarele și silozurile vor geme de grâne și alimente. Oile se vor reproduce din plin, iar oamenii vor avea turme de zeci de mii de animale pe câmpii. Vitele vor fâta fără pierderi sau poate că boii vor fi încărcăți de poveri imense. Sintagma: „nici o pagubă, nici o ieșire, nici un țipăt pe străzile noastre” ar putea însemna că țara va fi liberă de invadatori străini, că nu se vor produce migrări forțate sau exilări, că nu vor avea loc demonstrații zgomotoase sau tulburări sociale pe străzi. Avem aici tabloul unei stări de fericire cum nu s-a mai întâlnit, o fericire de care vor avea parte cei ce-L recunosc pe Iehova ca Dumnezeu al lor.

Nun-ul lipsă

Acest „Psalmul de laudă” al lui David este un acrostih, în care fiecare verset începe cu o altă literă, la rând, din alfabetul ebraic. Dar în textul ebraic tradițional (masoretic) litera „nun,” ce corespunde literei „n” din alfabetul nostru, ce trebuia să apară între versetele 13 și 14, lipsește. Versiunile din limba greacă, siriacă și latină adaugă următorul text aici:

„Domnul este credincios în toate cuvintele Sale și plin de îndurare în toate lucrările Sale.”

În secolul al douăzecilea acest rând, corespunzând literei „nun” lipsă, a fost găsită și în textul ebraic al Manuscriselor de la Marea Moartă.

Tema Psalmului este măreția Domnului. Psalmistul este mistuit de hotărârea sfântă de a preamări, binecuvânta și lauda pe Dumnezeul său și pe Regele său, atât în timp (în fiecare zi), cât și în eternitate (în veci de veci). Esența acestei cântări nesfârșite va fi că Dumnezeu este mare, că măreția Sa este vrednică de laudă neconținută și că măreția Sa este necuprins de mare.

Faptele și lucrările mărețe ale lui Dumnezeu vor fi preamărite din generație în generație. Cântarea nu va înceta nicicând.

Plin de recunoștință, psalmistul însuși va medita la splendoarea plină de slavă a maiestății lui Dumnezeu, așa cum este aceasta revelată în minunatele Sale lucrări de izbăvire.

Oamenii vor reitera încontinuu puterea mărețelor fapte de judecată săvârșite de Dumnezeu iar David va vesti încontinuu măreția Domnului.

Oamenii de pretutindeni vor vesti cu entuziasm marea bunătate a Domnului. Iar măreția neprihănirii Sale va fi tema permanentă a cântărilor pline de bucurie.

Măreția Domnului cuprinde și harul și compasiunea Lui. El este măreț în stăpânirea Sa de Sine, după cum măreț este și în îndurarea Sa.

Bunătatea Domnului îi cuprinde pe toți, fără discriminare, El fiind plin de îndurare față de toate creaturile Sale, fără excepție.

Toate lucrările Sale îi aduc mulțumiri, chiar dacă nu o fac cu glas tare. Însăși existența lor demonstrează înțelepciunea și puterea Sa. Iar sfinții Săi se alătură creației binecuvântând nemărginita sa desăvârșire.

Apoi măreață este și împărăția Sa. A Lui sunt puterea și slava! Oamenii Lui îi comunică omenirii faptele Sale mărețe, perfecțiunile strălucitoare ale domniei Sale. Împărăția este veșnică, ținând în toate generațiile.

Domnul este mare în felul în care îi sprijină pe toți cei ce cad și-i îndreaptă pe toți cei încovoiați. Îi ridică pe cei ce abătuți și împovărați de greutatea și presiunile vieții.

Apoi este măreț în felul în care Se îngrijește de toate făpturile Sale, care se bizuiesc pe El, așteptând îndurarea Sa. Da, El le asigură hrana necesară - o minunată realizare în modul în care se face creșterea ei, pregătirea și distribuirea ei. Fără nici un efort, doar deschizându-și mâna, El hrănește nenumăratele Sale ființe din tot universul. Ce mare este Dumnezeu!

El este mare în neprihănirea și în bunătatea Sa. Nici una din faptele Sale nu este greșită sau lipsită de îndurare. Numai în Dumnezeu sunt întrunite în chip desăvârșit aceste virtuți.

El este mare în condescendența și în disponibilitatea Sa - fiind mereu aproape de cei ce-L caută dintr-o inimă sinceră.

El este mare în mântuirea Sa. Nici o persoană care se apropie de El cu căință și credință nu va fi izgonită.

El este mare în grija cu care îi înconjoară pe toți cei ce-L iubesc. El îi îmbie să arunce toate grijile asupra Lui. În fine, El este mare în mânia Sa. În cele din urmă, toți cei răi vor fi nimiciți.

Cât despre David, nimic nu-l putea clătina din hotărârea pe care a luat-o, de a-L lăuda pe acest Dumnezeu măreț în veci de veci și de a-i îndemna pe toți să procedeze la fel.

Ceea ce mă îndeamnă să fac următorul comentariu pe marginea „nun”-ului lipsă: de vreme ce întregul univers îl laudă pe Domnul, tu să nu lipsești din ceata lor, iubite cititor!

Primul verset conține două imperative în cadrul cărora psalmistul se îndeamnă pe sine să-L laude pe Domnul!

Al doilea verset conține două declarații, în care el răspunde astfel: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi; voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.” Ce minunat este acest dialog dintre un om și eul lui cel mai bun!

În restul psalmului ni se explică de ce Dumnezeu, iar nu omul, este vrednic de încrederea noastră deplină și neclintită. Celor mai mulți dintre noi nu ne-a trebuit prea mult să constatăm că nu e înțelept să ne încredem în om - nici măcar în cei mari („prinți” în engleză, n.tr), care s-ar cuveni să fie persoane superioare. Până și cei mai buni oameni sunt, în cel mai bun caz, tot oameni, neputându-se mântui singuri, darămite pe alții! Când inima omului încetează să bată, el moare, fiind îngropat, trupul său întorcându-se în țărâna din care a fost luat. Toate planurile sale, oricât de grandioase, pier în acest moment. Prin urmare, nu greșim dacă afirmăm despre om că este lipsit de probitate, neputincios, muritor și trecător.

Calea fericirii, ajutorului și speranței este de a ne bizui pe Dumnezeuul lui Iacob, adică pe Dumnezeul celor lipsiți de merite. Iată câteva din motivele pentru care El este vrednic de toată încrederea noastră.

Dumnezeu Atotputernic. El a făcut cerurile, pământul, marea și toate creaturile din univers. Dacă poate El face toate acestea, oare este vreun lucru pe care să nu-l poată face?

Cel pe care ne putem bizui. El ține adevărul în veci. Este cu neputință ca El să mintă sau să-Și calce cuvântul. Nu exista nici un risc în a te încrede în El, pentru că El nu poate greși.

Apărătorul celor neajutorați. El are grijă ca cei drepti să fie răzbunați, să li se dea câștig de cauză în cele din urmă. Uneori valurile par să le fie potrivnice, dar până la urmă se va vedea că ei vor triumfa.

Cel ce poartă de grijă. El dăruiește hrană celor flămânzi, atât pe plan spiritual, cât și fizic. El ne introduce în lăcașul său de ospăț și ce masă îmbelșugată ne întinde!

Emancipator. El îi eliberează pe captivi - de asuprirea oamenilor, de lanțurile păcatului, de strânsoarea lumii, de robia diavolului și de traiul egoist.

Cel ce dăruiește vederea. Domnul deschide ochii orbilor; unii sunt orbi fizic, alții pe plan mental și spiritual, alții din naștere, iar alții în urma unui accident, după cum alții sunt orbi fiindcă au dorit să fie orbi. Nici un caz de vindecare nu este prea dificil pentru El.

Cel care înalță. El înalță duhul celor doborâți de întristare sau descurajare, ale celor încovoiați de poverile îngrijorării, suferințelor, necazurilor și durerilor.

Cel ce-i iubește pe oamenii buni. Barnes scrie că: „Este o trăsătură caracteristică a lui Dumnezeu, un temei solid pentru a-l aduce veșnic mulțumiri, faptul că El îi iubește pe cei ce păzesc legea, pe cei ce fac binele.”

Protector al exilaților. El Se preocupă de bunăstarea străinilor, călătorilor și exilaților. Pelerinii găsesc un adevărat paraclet în Iehova.

Prietenul celor îndoliați. El îi susține pe cei fără tată și pe văduve, precum și pe toți cei lipsiți de ajutor din partea oamenilor.

Cel ce judecă răul. El zădărnicește planurile cele mai iscusite ale oamenilor răi, făcând ca drumul celor răi să sfârșească în ruină.

Regele Etern. În contrast cu vremelnicia omului, ce mare binecuvântare este să avem eternitatea lui Dumnezeu! Domnul va domni în veac - din generație în generație! Lăudați pe Domnul!

Nu-i așa că te bucuri nespun de faptul că-L cunoști?

Natura reînnoită a omului îl îndeamnă în mod instinctiv să spună că este bine să lăudăm pe Domnul. Că este plăcut și că se cuvine la modul suprem să-L lăudăm.

El este Dumnezeul care reface, restaurează. În acest psalm I se aduc mulțumiri pentru reconstruirea Ierusalimului, pentru strângerea și regrouparea tuturor emigranților israeliți din captivitatea lor. Faptul că o națiune sau un individ a eșuat nu înseamnă ca Dumnezeu a terminat cu ei. În lucrarea Sa minunată de restaurare, El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor. Și întrucât El numără stelele și le chemă pe nume pe fiecare din ele, rezultă că îi numără și pe ai Săi, cunoscându-le în mod intim și individual nevoile fiecăruia dintre ei.

Modul în care s-a realizat, în versetul 3, juxtapunerea îndurării pline de compasiune a lui Dumnezeu alături de nemărginita Sa cunoaștere l-a făcut pe Archibald G. Brown să exclaim:

„Duhule Sfânt, cu smerită reverență ne încumetăm să afirmăm că niciodată n-ai adunat și n-ai alăturat Tu două elemente mai superbe decât [cele cuprinse în cuvintele:] „El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită și cunoaște numărul stelelor.”

Cu o mână tămăduind inima zdrobită, Iar cu alta sprijinind un astru, Pentru Dumnezeul nostru minunat Spațiul dintre acestea nu e deloc imens.

- M. P. Fergustm

Mare e Domnul nostru - măreț în puterea Sa, nemărginit în înțelegere. El îi ridică pe cei apăsăți și-i doboară pe cei asupritori.

Apoi se cuvine să-I aducem mulțumiri și laude lui Dumnezeu pentru felul în care poartă de grijă în mijlocul naturii. E drept să-I cântăm cu recunoștință pentru norii ce străbat întinderea cerurilor. Să intonăm melodii armonioase pentru ploaia binefăcătoare pământului însetat. Să-L lăudăm pentru covorul de iarbă ce acoperă văile și munții. Câte tomuri nu s-ar putea scrie despre rolurile esențiale jucate de nori, de ploaie și de iarbă! Deși este atât de mare, El are grijă ca animalele sălbatice să nu rămână flămânde și răspunde la strigătul puilor de corb ce-și cer hrana.

Se cuvine să ne închinăm lui Dumnezeu pentru prioritatea pe care o acordă lucrurilor spirituale, mai presus de cele fizice. Pe El nu-L impresionează caii falnici din unitățile de cavalerie sau de picioarele puternice ale infanteriștilor. Sau, ca să ne exprimăm în alt registru, nu-Și găsește plăcerea în caii ce aleargă la curse sau în atleții ce concurează la Jocurile Olimpice. Dar Domnul își găsește desfătarea în cei care îl adoră și nădăduiesc în îndurarea Sa.

Lui I se cuvine toată adorația și pentru bunătatea arătată față de Ierusalim. Patru sunt binecuvântările care se desprind din text:

Siguranță civilă - El făurește zăbrele puternice să nu-i lase pe cotropitori să invadeze cetatea.

Pace și fericire în familie - Locuitorii orașului se bucură de o viață fericită și împlinită.

Pace și seninătate pe plan național - El face pace de-a lungul frontierelor.

Prosperitate pe plan agricol - El îi satură pe oameni cu cele mai alese alimente.

Controlul Său asupra forțelor naturii este un alt motiv de a-L slăvi, ce nu trebuie să ne scape. Când emite El ordinele Sale, aceste forțe ascultă de El fără întârziere, producând rezultate dramatice. Pământul este acoperit de nămeți de zăpadă, aidoma unei păture de lână. Bruma o presară ca cenușa. Când azvârle grindina, cine poate rămâne nepăsător, fără să caute adăpost? Apoi El emite alte ordine și zăpada și gheața încep să se topească. Vântul de miază-zi aduce cu el temperaturi ridicate, pornind dezghețul. Și iată cum deodată cumplita iarnă face loc căldurii binecuvântate a naturii reînviată de mult-așteptata primăvară!

În fine, lui Dumnezeu I se cuvine toată cinstea și închinăciunea pentru îndurarea și iubirea manifestate față de Israel - singura națiune căreia Dumnezeu i-a încredințat legile și legămintele Sale. Nici un alt popor nu a avut parte de o bunăvoință atât de mare din partea Domnului! Nu Neamurilor le-au fost dăruite regulile și orânduiri Sale, după cum ne amintește Williams:

Faptul că Dumnezeu a ales Israelul să fie păstrătorul Cuvântului Său și canalul transmiterii acestuia către lume (v. 19 și 20) i-a determinat și pe Moise, și pe Pavel să se minuneze și să se l se închine din adâncul ființei (Deuteronom 4:8; Romani 3:2; Il:33)

Corul creației

Am avut prilejul să văd și să audiez multe formații corale, dar nici una ca aceasta, alcătuită din întreaga creație, însuflețită și neînsuflețită. Balconul îl constituie întregul univers, cu șirurile sale nesfârșite de ființe ce intonează cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu;

În rândul de sus sunt îngerii, ce-L laudă pe Domnul din ceruri, oștirile de îngeri ce-i cântă osanale lui Iehova. Soarele, luna și stelele ocupă locul următor, partitura lor fiind muzica înaltelor sfere. Cerurile preînalte și norii încărcăți de ploaie trâmbițează cu ardoare: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte...” Toate îl cinstesc pe Dumnezeu, Creatorul lor, prin al cărui cuvânt au luat cu toate ființă. El e Cel ce a statornicit și întărit creația Sa, imprimându-i legi și principii imuabile.

La nivelul următor, în ordine descrescătoare, se află marile creaturi ale mării, întreaga pleiadă de ființe ce populează oceanele. Și acestea mărturisesc că Mâna divină le-a dat viață. Focul, grindina, zăpada, norii și vânturile aducătoare de furtună - grabnice să împlinească porunca Sa - ne amintesc că Iehova este stăpân peste anotimpuri și peste condițiile climaterice, înhămându-le să facă voia Sa desăvârșită.

Apoi urmează munții și toate dealurile, ridicându-și capetele în semn de adorație. Toți pomii roditori, alături de arborii ce-i dau omului lemnul de trebuință; cu toții își înalță ramurile spre numele Său. Animalele sălbatice, precum și cele domestice, toate târătoarele și păsările înaripate slăvesc înțelepciunea și puterea Domnului.

Ajungând în rândurile din față, zărim marea adunare a omenirii - regii, prinții și toți slujbașii statului, alături de oamenii de rând. Băieți și fete, bătrâni și copii - cu capul dat pe spate, având gura deschisă, cântând și închinându-l-se lui Iehova.

Corul acesta vast laudă numele Domnului, numele ce este mai presus de orice nume, pe Cel a cărui slavă nu poate fi întrecută. Cât despre tema cântării - aceasta îl preamărește pe Domnul pentru ceea ce a făcut pentru Israel, cum a ridicat un corn pentru poporul Său, adică pe Mesia. La a doua venire a Domnului Isus, El le va fi dat sfinților Săi prilejul deosebit de a-L lăuda. Copiii lui Israel, așezați în rândul din față, ocupa un loc aparte, în imediata Sa apropiere. Și astfel, prin națiunea restaurată a Israelului, se revarsă binecuvântarea spre întreaga lume. Drept care, corul își înalță glasul, intonând mărețul Aleluia: „Lăudați pe Domnul!”

Înălțătoarele laude la adresa lui Dumnezeu

Psalmul acesta are două părți: în prima (v. 1-6a) sfinții cântă. În a doua (v. 6b-9) ei domnesc. Timpul avut în vedere de psalm este cel în care Domnul Isus va reveni pe pământ și va inaugura mult așteptata Sa împărăție.

Noua cântare pe care o cântă Israelul este cântarea creației, răscumpărării și domniei. Israelii se bucură în Iehova, Autorul creației lor naturale și spirituale, Monarhul lor slăvit. Îl laudă nu numai cu cântul, ci și cu dansul (în versiunea românească publicată de editura germană GBV: „cu jocuri,” n.tr.). Cum vine asta? Credincioși care dansează? Da, dansează în semn de pură și sfântă încântare înaintea Domnului. Ca expresie a adevăratei bucurii spirituale și închinări, dansul este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Dar cu totul altceva este ca cineva să se folosească de acest verset pentru a justifica dansul, așa cum este el practicat în vremea noastră. Există o mare deosebire între folosirea sacră a dansului și abuzurile la care este supus de lumea profană. Tot așa este și cu muzica instrumentală. Dacă țimbalele și alăutele ar avea emoții, negreșit ar intona melodii de slavă la adresa lui Dumnezeu. Prea de multe ori ele sunt supuse însă de oameni la tot felul de abuzuri, ca instrumente de satisfacere a senzualismului lor. Așadar, folosite cu evlavie, ele sunt instrumente de folos în exprimarea închinăciunii. Când încap însă pe mâinile unor oameni fără Dumnezeu, rezultatele sunt dezastruoase!

Dar ce a prilejuit această însuflețire? Pentru ce această înălțătoare muzică? Pentru că Domnul își găsește plăcere în poporul Său restaurat; pentru că a încununat rămășița credincioasă cu ghirlandele izbânzii. Marea Strămtorare a trecut; a răsărit Soarele după ploaie.

Oamenii aceștia au motive întemeiate să se bucure de slava ce le-a fost conferită ca apropiați ai Regelui Gloriei. Sunt îndreptățiți să facă să răsunе cerurile de cântarea lor de bucurie, ziua stând pe tronurile lor iar noaptea stând întinși pe paturile lor (termenul tradus prin „paturi” poate avea ambele sensuri). Este cu totul nimerit ca din pieptul lor să răsunе înălțătoarele laude la adresa lui Dumnezeu.

Cum spuneam psalmul acesta are două părți distincte, la mijlocul versetului 6 intervenind o schimbare bruscă de registru, începând din acest punct și până la sfârșitul psalmului, Israelul este prezentat în postura de judecător, israeliții fiind cei care fac dreptate, aplică justiția. Este, probabil, o referire la nimicirea vrăjmașilor Israelului, ce va avea loc la întoarcerea lui Mesia. Judecata va fi administrată de către Domnul, dar, la figurat, se poate afirma că și Israelul participă la împărțirea judecății. Pe de altă parte, eu cred că aceste versete se referă la rolul de căpetenie a națiunilor pe care îl va îndeplini Israelul în timpul Mileniului. Domnul Isus va domni cu un toiag de fier în această perioadă (Apocalipsa 2:27). Apostolii vor sta pe tronuri, judecând cele douăsprezece triburi ale Israelului (Matei 19:28). Iar Israelul propriu-zis va fi părtaș la stăpânirea asupra Neamurilor (Daniel 7:22).

Așadar sfinții au săbii cu două tăișuri în mâinile lor, administrând răzbunarea și pedepsele asupra popoarelor oriunde va fi nevoie. Regii rebeli și nobilii lor vor fi legați cu lanțuri și cătușе de fier. Va fi o domnie a neprihănirii (dreptății) absolute, a unei justiții fără ezitare.

Acesta va fi rolul de mare cinstire pe care îl va îndeplini Israel în acea zi - să aibă grijă ca orice act de nesupunere și subversiune să fie îndată pedepsit.

Tot atât de adevărat este însă că și sfinții Noului Testament vor lua parte împreună cu Cristos la domnia Sa. Căci așa citim la 1 Corinteni 6:2, 3.

Dar unde? Trebuie să-L lăudăm în lăcașul Său cel sfânt și în mărețul Său firmament, cu alte cuvinte pretutindeni - pe pământ și în ceruri. Nu este nici un loc în care să nu fie nimerit să ne închinăm Lui.

Și pentru ce? Pentru faptele Sale cele mari și după mărimea Sa nemărginită. Cu alte cuvinte, trebuie să-L lăudăm pentru ceea ce a făcut pentru noi și pentru ceea ce este El. Dar nu numai pentru mărimea Lui nemărginită, ci și după mărimea Lui nemărginită. Este un păcat să nu răspunzi cu entuziasm la reiterarea strălucirii și desăvârșirii Creatorului și Răscumpărătorului nostru.

Cum? Cu o orchestră alcătuită din toate instrumentele. Cu sunet de trompetă, cu sunetele sale maiestuoase ca de marș. Cu lira și cu harpa. Cu tamburina, adică pe un ton festiv, fără inhibiții, în acompaniamentul dansului. Cu instrumente cu coarde de tot felul: violoncel, violă, vioară, mandolină, chitară - cu toate sunetele și notele muzicale din care să răsunе lauda noastră la adresa Marelui Rege. Cu instrumente de suflat - flautul, oboiul, clarinetul - să nu lipsească nici un instrument din această superbă orchestră simfonică. Să fie incluse și instrumentele cu percuție, da, fie binecuvântate - în special chimvalele sunătoare, zăngănitoare chimvale, punctate de puternicele Amin-uri.

Dar cu aceasta ajungem la ultima întrebare: Cine? Și răspunsul e, desigur: „Tot ce are suflare să laude pe Domnul.” Corul uriaș al tuturor glasurilor de pe pământ primește semnalul să se alăture eternei izbucniri de laudă la adresa lui Dumnezeu. Aleluia! Lăudați pe Domnul!

clickbible.org